

Búp Bê Của Vampire (Tôi Yêu Em Búp Bê Bé Nhỏ)

Contents

Búp Bê Của Vampire (Tôi Yêu Em Búp Bê Bé Nhỏ)	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	12
4. Chương 4	18
5. Chương 5	23
6. Chương 6	27
7. Chương 7	30
8. Chương 8	35
9. Chương 9	40
10. Chương 10	43
11. Chương 11	47
12. Chương 12	53
13. Chương 13	58
14. Chương 14	63
15. Chương 15	69
16. Chương 16	74
17. Chương 17	81
18. Chương 18	86
19. Chương 19	92
20. Chương 20	97
21. Chương 21	103
22. Chương 22	108
23. Chương 23	113
24. Chương 23-2	116
25. Chương 24	119
26. Chương 25	125
27. Chương 26	131
28. Chương 27	137
29. Chương 28	143
30. Chương 29	149

Búp Bê Của Vampire (Tôi Yêu Em Búp Bê Bé Nhỏ)

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ, truyện teen Cuộc sống của Vampire bắt đầu từ sau 21 giờ đêm. Nhưng còn người chưa từng biết đến

1. Chương 1

...

~ Nghe cho rõ đây, hôm nay khác với mọi hôm, chúng ta chỉ được đem về những con mồi thật sạch!

~ Huyết Vương, nếu tụi em lỡ bắt một đứa bần thì có thể thịt nó ngay chứ?

~ Chúng ta không được bắt quá 1000 người, bọn bây làm thế nào thì làm, quá 1000 là ta xé xác từng đứa một!

~ Dạ dạ...

~ Junsu đâu?

~ Dạ, Dã Vương đã đi săn từ ban nãy rồi...

~ Nhanh chân thật, được, vậy chúng ta cũng bắt đầu thôi...

Vụt vụt vụt...

Những bóng đen lao vun vút trên bầu trời đêm đi tìm thức ăn. Con người, vì quá bận rộn với cuộc sống mưu sinh, nên đâu có thời gian để chú ý đến bầu trời sau 12h đêm. Họ thậm chí còn không biết rằng đêm nay sẽ có 1000 kẻ phải bỏ mạng mà rất có thể họ sẽ là một trong số đó.

Đó là luật của Vampire, mỗi tuần đi săn một lần, và mỗi lần không quá 1000 người. Con số đó chẳng thấm tháy gì so với số dân đang ngày càng tăng lên trong thế giới loài người. Đương nhiên việc 1000 người mất tích hàng tuần chỉ tính riêng ở châu Á sẽ ít nhiều khiến con người nghi ngờ, nhưng Vampire đủ thông minh và tài phép để thay thế sự mất tích đó thành những tai nạn đáng tiếc mà vô cùng hợp lý. Việc để lại xác cùng hiện trường giả đã khiến cho con người không thể nào phát hiện ra nguyên nhân thực sự của những cái xác - thường không còn chút máu nào - là gì.

Bằng cách đó mà đến giờ con người vẫn không biết đến sự tồn tại của Vampire.

...

~ Changmin à, khuya lắm rồi đó, em có mua nhanh không thì bảo? Hyung muốn về nhà! ~ Một cậu con trai có khuôn mặt rất đẹp đang ra sức kéo một cậu con trai khác cũng đẹp không kém.

~ Hyung chờ chút đi...cho cháu thêm hai túi bánh sữa nữa...aish...thôi được rồi, thanh toán dùm cháu ạ! ~ Cuối cùng cậu con trai mang tên Changmin cũng phải chịu thua người đang giật giật áo mình rất nhiệt tình.

...

~ 12 giờ 35 phút, tuyệt thật, để xem hyung sẽ bị ba mẹ mắng ra sao nhé!

~ Jae hyung, là do hyung trước đó chứ, nếu em không ghé vào cửa hàng đó mua đồ thì chúng ta cũng đã bị muộn rồi...

~ Ủ, và nhờ em chúng ta từ muộn 1 tiếng đã trở thành muộn 1 tiếng rưỡi...

Soạt.

Bịch.

~ Hyung đừng có mà...

~ Suyt...

Cậu ra dấu im lặng với Changmin trong khi mình đưa mắt nhìn chăm chăm vào một con hẻm cách đây không xa, cậu tin rằng vừa có tiếng gì đó như tiếng vật lộn phát ra từ ấy. Nơi họ đứng là một con ngõ nhỏ,

đèn đường đã tắt gần hết và bây giờ hai người chỉ nhìn được đường đi bằng thứ ánh sáng tờ mờ của trăng và của cây đèn duy nhất cuối phố kia.

~ Sao vậy hyung? ~ Changmin khẽ hỏi.

~ Em có nghe thấy gì không?

~ Nghe thấy gì?

~ Ban này hình như vừa có tiếng gì đó...

~ AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA...đừnnggggggggggggggggggggg...

Tiếng thét thảm thiết phát ra từ nơi Jaejoong nhìn làm hai người giật mình.

~ Chạy...chạy...th...ôi...Changmin... ~ Cậu nuốt nước bọt một cách khó nhọc.

~ Em...kh...ông...thể...chân em... ~ Changmin đã đánh rơi túi đồ từ lúc nào và giờ thậm chí không thể nhắc nổi chân lên chạy.

Một khoảng lặng đáng sợ diễn ra.

Cậu, sau khi đã lấy lại bình tĩnh, thay vì chạy lại từ từ tiến tới chỗ đó.

~ Jae hyung... ~ Changmin khẽ gọi với theo.

~ Im... ~ Jaejoong rón rén đi về phía con hẻm nhỏ đó, cậu chỉ đang tò mò, hình như sau tiếng thét kia là tiếng cười khẽ và cả tiếng thở thỏa mãn thì phải...

Ánh trăng phản chiếu rõ hình bóng to lớn của một ai đó trên tường, và người còn lại đang nằm dài dưới đất. Một cảm giác lạnh sống lưng chạy dọc khắp cơ thể cậu, nhưng cậu vẫn ngoan cố mà ngó vào nhìn...

Trái tim Jaejoong như muốn nổ tung ra, mắt cậu cũng như muốn rớt xuống đất trước cảnh tượng đó.

Một người với cái cổ ngoặt hẳn sang một bên và bê bết máu, mắt trợn lên đang nằm dưới đất trong khi người còn lại đang đưa tay ra chùi mép, chùi chút máu còn vương lại trên khóe môi. Và Jaejoong chỉ nghiệm ra rằng mình thật sự ngu ngốc vì đã cố xem cảnh này khi người đó bật ra từ đôi môi đỏ lôm màu máu của mình một từ: "Ngon"

Một bàn tay đặt lên vai Jaejoong.

~ AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA... ~ Cậu ngồi thụp xuống mà hét lên.

~ Jae hyung là em đây mà, hyung làm sao vậy? ~ Changmin cố dựng cậu dậy.

~ Changmin, chúng ta mau đi thôi...

Cậu kéo nhanh Changmin chạy về phía đường lớn, Jaejoong tin chắc rằng kẻ đó đã phát hiện ra cả hai khi cậu hét lên, và nếu không nhanh chân chạy rất có thể cậu và đứa em trai của mình sẽ giống như người kia, nằm dưới đất với cái cổ gãy và dính đầy máu.

~ A, một con mèo sạch!

...

Changmin...

Changmin...chạy chậm thôi...

Tại sao em chạy nhanh vậy...

Tại sao...hyung không thể với tới em được...

Đừng chạy nữa...

Hyung sắp không nhìn thấy em rồi...

Dừng lại đi...

Chờ hyung với...

CHANGMIN...

...

Ketttt...

Cánh cửa khổng lồ bám đầy bụi được mở ra một cách khó nhọc, tiếng bước chân nhiều và nhanh dần. Tất cả đang tiến về phía cỗ quan tài lớn làm bằng vàng ròng được chạm trổ hết sức tinh vi.

Soạt.

Mấy trăm Vampire đồng loạt quỳ xuống.

Một Vampire bước lên, đó là Huyết Vương, anh trai của kẻ đang nằm trong quan tài kia.

~ Thức dậy đi, Chúa tể của ta, sắp hết giờ ngủ rồi!

Y phẩy nhẹ tay, nắp quan tài từ từ trượt xuống, để lộ ra bên trong Vampire quyền lực bậc nhất, kẻ khiến tất cả những thế lực muốn chống lại Vampire phải kinh sợ dè chừng.

Đó là Chúa tể Vampire.

Y rút ra một chiếc đồng hồ vàng, giờ đã là 2h05', chỉ còn 1' nữa thôi là tròn 5000 năm kể từ ngày đó, và đó cũng là thời điểm Chúa tể tỉnh giấc.

5

4 ~ Y hô to từng giây phút cuối cùng.

3...

2...

1...

XOXXXXXXXXXXXXX

~ CHÀO MỪNG CHÚA TỂ TRỞ VỀ! ~ Tiếng hô đồng thanh của mấy trăm Vampire như giúp vị Chúa tể kia biết rõ hơn về thời khắc của mình.

~ Chào mừng em thức giấc, Yunho ~ Y nở một nụ cười trên khuôn mặt mỹ miều của mình, sau đó cũng lùi ra một chút rồi quỳ xuống.

Cráccc...cráccc...

Toàn bộ Vampire trong phòng nín thở nhìn bàn tay đang giơ lên từ bên trong quan tài. Vị Chúa tể uy nghiêm từ từ nâng người dậy, khuôn mặt đẹp hoàn hảo đến từng đường nét dần hiện ra dưới ánh đèn mờ ảo. Dừng đôi mắt lạnh lướt khắp phòng, hắn đứng đó kiêu hãnh và lạnh lùng trong khi tất cả đều quỳ rạp dưới chân hắn.

Quyền lực đã trở lại.

Khẽ xoay cổ khởi động một chút, hắn dang hai tay ra, đôi mắt khép hờ. Rùng mình một cái, bá khí từ cơ thể toả ra mạnh mẽ đến kinh người. Đôi mắt hắn đổi màu đỏ rực, đồ vật trong phòng đều đang rung lên, ánh lửa từ những ngọn đuốc nơi góc phòng bùng lên mãnh liệt. Cảm giác được dòng sinh lực dồi dào đang chảy mạnh trong cơ thể, hắn hài lòng thu tay về, bá khí từ từ giảm xuống.

Quyền năng đã trở lại.

~ Yunho, đã đến lúc ra phòng chính dùng bữa rồi... ~ Y đứng lên và mỉm cười nhìn hắn.

Đôi môi khẽ nhếch lên đồng tình. Máu...đã bao lâu rồi hắn chưa được uống...Kể từ khi bị con người đó dùng gươm bạc găm vào tim, kể từ khi ý thức dần mất đi rồi chìm vào trong giấc ngủ...5000 năm...đã 5000 năm trôi qua...

Thú vui và hận thù...đều đã trở lại.

...

Jaejoong mở mắt và nhận ra hai tay mình đang bị trói ngược lên trên. Sự đau nhức từ cánh tay bây giờ thậm chí còn không đủ để cậu bận tâm khi cậu nhận ra không chỉ có cậu mà có đến hàng chục người cũng đang bị treo lên lơ lửng như những con gà sắp bị cắt tiết thế này. Giây phút mà cậu nhìn thấy kẻ đó, kẻ đứng dưới ánh trăng chùi mép sau khi hút máu người đã khiến cậu giật mình nhận ra suy nghĩ “những con gà sắp bị cắt tiết” của mình thực sự sắp không còn là suy nghĩ nữa rồi. Jaejoong không rõ kẻ đó đã bắt cậu về bằng cách nào nhưng cậu tin rằng chỉ có mình cậu bị bắt, Changmin đã thoát được, có lẽ vì nó đã không nhìn thấy cảnh đó. Tò mò đúng là một tính đáng sợ, và giờ đây cậu sắp phải trả giá cho sự tò mò không đúng chỗ của mình. Có điều trả giá bằng cả mạng sống thì hình như hơi đắt.

~ Có tất cả bao nhiêu? ~ Kẻ đó lên tiếng trong khi đưa mắt nhìn những con mồi của mình.

~ Thừa Dã Vương, lần này chúng ta bắt về 786 người.

~ Toàn sạch cả chứ?

~ Chắc chắn rồi!

~ Tốt, chuyển hết chúng ra phòng chính, ta muốn hyung ấy tự tay chọn đồ ăn.

~ Vâng.

Cả một trăm con mồi được treo lủng lẳng trên một cái khung lớn và cao. Những tiếng kêu rên rên rĩ phát ra không ngớt. Cậu không kêu đến một tiếng, một phần vì mệt, một phần vì cậu tin rằng kêu chắc chắn chả giải quyết được vấn đề gì, cả bọn chết chắc, không sớm thì muộn.

...

Hắn ngồi trên nơi cao nhất của căn phòng, nhìn những người anh em cùng đám thuộc hạ của mình bận rộn chuẩn bị cho bữa ăn đầu tiên sau 5000 năm.

~ Yunho, đây là những con mồi sạch mà chúng ta đã đem về, hyung tin rằng máu của chúng sẽ làm em cảm thấy sảng khoái.

Hắn nghiêng đầu nhìn những con mồi của mình. Ít nhất thì hyung hắn vẫn còn nhớ khẩu vị của hắn. Chỉ hút máu những con người có tâm hồn sạch và thuần khiết, theo hắn thì máu của bọn chúng hấp dẫn hơn cả. Hắn đảo mắt một lượt.

~ Junsu, con mồi của người đâu?

Nó mỉm cười, hyung nó chỉ tin vào nó, tin rằng chỉ có nó mới bắt được những con mồi sạch nhất.

~ Rất may là hôm nay em thấy có một con mồi xứng đáng làm thức ăn cho hyung.

Dứt lời nó rút cái roi đen dắt trong người tung vào đám con mồi phía trên. Nó uốn tay một cách khéo léo để cái roi theo sự chuyển động của tay nó cuốn chặt lấy một người. Nó giật mạnh tay rồi nhảy lên tóm eo người đó và ném cho đám thuộc hạ đang đứng gần đó, ra hiệu dẫn đi.

~ Hi vọng hyung sẽ thích...

...

Jaejoong bị một đám người thô bạo ném vào phòng mà chả kịp có một phản kháng nào. Đến lúc ngẩng đầu dậy đã thấy chúng khóa kín cửa, giờ chỉ còn mình cậu trong phòng. Đó là một căn phòng lớn với những đường nét chạm trổ khá quái dị trên tường. Đồ đạc trong phòng chả có gì ngoài một chiếc giường và hai cây đèn phát ra thứ ánh sáng đỏ lờm rợn người phía trên. Ban đầu cậu đã nghĩ mình chỉ có một nước chết, nhưng sau đó sự xuất hiện của cái giường đã làm thay đổi chút suy nghĩ của cậu: “Hoặc là chết hoặc là phải lên giường với một kẻ nào đó”, tuy nhiên đối với cậu thì cả hai việc đó đều đồng nghĩa với cái chết. Cậu không phải không sợ chết, thậm chí rất sợ là đằng khác, nhưng cậu thừa tỉnh táo để hiểu rằng ngoài vận may ra thì chẳng một nỗ lực nào có thể khiến cậu thoát khỏi đây. Cậu biết mình đang rơi vào tay những kẻ như thế nào, bọn chúng là ma cà rồng, những kẻ chuyên đi hút máu người về đêm, những kẻ mà nếu không

bị bắt đến đây thì chẳng đời nào cậu tin đến sự tồn tại của chúng. Cậu nằm dài người trên giường và thiếp đi, với hi vọng kẻ nào đó tính hút máu cậu hãy rộng lòng mà cho cậu chết khi đang ngủ thế này, như vậy sẽ đỡ đau hơn nhiều.

...

Cạch.

Cánh cửa được mở ra, hấn bước vào. Con mồi của hấn đang nằm dài trên giường thanh thản ngủ như không biết mình sắp bị rút cạn máu để làm no bữa cho một kẻ khác. Điều đó làm hấn thấy lạ, chẳng nhé sau 5000 năm con người đã trở nên can đảm như vậy. Thật là ngớ ngẩn! Hấn đến bên giường và không ngần ngại siết chặt tay vào cái cổ thanh mảnh kia.

~ Ư ư... ~ cậu thở một cách khó khăn khi cảm thấy cổ mình bị chặn lại bởi một thứ gì đó.

Hấn không thay đổi sắc mặt mà càng siết chặt hơn, bắt cậu tỉnh dậy bằng được. Nếu con mồi của hấn không cảm thấy sợ hãi thì bữa ăn của hấn sẽ bớt ngon miệng đi rất nhiều.

Cậu mở mắt và nhận ra cổ mình đang bị hấn bóp chặt, cậu vùng vẫy và cố gỡ tay hấn ra. Trong đầu cậu bỗng chốc hiện ra hình ảnh cái cổ gãy và bê bết máu đó, đôi mắt cậu nhoe nước tự bao giờ. Bây giờ cậu mới thấy là cậu không muốn chết một chút nào cả, cậu cố gồng người và đạp mạnh chân nỗ lực cứu lấy cái cổ mình trước nguy cơ bị gập đôi. Hấn dùng cả thân hình to lớn của mình để đè nghiêng lên cậu. Cậu đã bắt đầu sợ hãi và điều đó đem lại hứng thú cho hấn.

~ Người có sợ không? ~ Hấn gần giọng hỏi.

~ Ư ư... ~ Cậu không trả lời mà lắc đầu thật mạnh cố đẩy tay hấn ra.

~ Người không sợ sao?

Theo trí nhớ của hấn những con mồi trước kia thường van xin gào khóc rất thảm thiết, máu trộn lẫn với nước mắt sẽ làm hấn ăn ngon miệng hơn. Và khi hấn hỏi: “Người có sợ không?” bọn chúng sẽ gật đầu lia lịa và gào khóc xin hấn tha mạng. Còn cậu, cậu dám mím chặt môi khi hấn hỏi, hấn biết cậu đang sợ nhưng cậu chả thèm van xin hấn một tiếng nào. Hấn thử buông lỏng tay và cậu chỉ đáp lại bằng những tiếng thở hộc hộc, hoàn toàn không có ý van xin gì.

~ Người không biết mình sắp chết sao?

Cậu nhìn hấn bằng con mắt uất hận, cuộc đời cậu đang rất tốt đẹp và nó trở nên tối sầm chỉ vì cái bữa ăn chết tiệt của hấn. Hấn muốn cậu sợ hãi phải không, muốn cậu khóc lóc cầu xin hấn phải không? Vậy thì cậu sẽ không làm gì cả, cậu nhắm tịt mắt lại, dù sao cũng chết và cậu sẽ không để hấn cảm thấy thỏa mãn đâu.

Hấn nhìn trân trân vào cậu, nhận thấy bữa ăn đầu tiên khi hấn tỉnh dậy sau 5000 năm đã “không trôi” rồi. Khi không lại vớ phải kẻ bướng bỉnh này. Cậu rất bướng nhưng hấn cũng sẽ không chịu thua đâu.

~ Mở mắt ra! ~ Hấn gầm gừ trong cổ họng. Cậu vẫn nhắm tịt mắt lại và cố quay đầu qua chỗ khác.

Đột nhiên cậu cảm thấy có một lực rất mạnh đang đè nghiêng lấy đôi môi mình. Đến nước này thì dù không muốn cũng phải mở mắt ra. Cậu mở mắt và hoảng hốt nhận ra hấn đang hôn mình. Cậu nghĩ là “hôn” đơn giản vì đó là cách con người gọi khi hai đôi môi chạm vào nhau, nhưng ngay sau đó cậu biết là mình đã nhầm. Hấn dùng cái răng nanh sắc nhọn của mình cắn mạnh vào môi cậu làm nó bật máu. Và ngay khi giọt máu đầu tiên nhỏ ra, cậu đã cảm nhận rõ sự đau buốt nơi đầu môi khi hấn nướn mạnh vào chỗ đó. Hấn là một Vampire và hấn chắc hấn không thiếu năng đến nỗi không biết nên cắn vào đâu thì sẽ được nhiều máu nhất. Đến cậu là một con người còn biết cổ và cổ tay mới là nơi để hấn hút máu người. Vậy mà giờ hấn đang nướn vào môi cậu, nơi mà thực sự rất ít máu.

Cuối cùng thì cậu cũng nhận ra, hấn là kẻ cậu căm hận nhất trên đời cho dù cậu mới chỉ chạm mặt hấn chưa đầy hai tiếng. Hấn cố tình cắn vào đôi môi nhạy cảm của cậu làm nó chảy máu rồi ra sức nướn vào đó khiến cho môi cậu sưng tấy dần lên và rất xót. Cậu gồng người vùng vẫy cố đẩy hấn ra nhưng có vẻ sức cậu chả là gì so với sức hấn. Mắt cậu mờ dần, và cho đến khi sự đau buốt trên môi đi đến cực đỉnh, cậu ngất đi...

...

~ Yunho ~ ~ ~ Y vòng tay qua cổ hắn từ phía sau nũng nịu ~ ~ ~ Ngủ gì mà ngủ lâu thế chứ, biết ta nhớ em thế nào không hả?

~ Nghe nói người mới có búp bê hả? ~ Hắn nâng ly rượu sóng sánh đỏ đưa lên môi khẽ nhấp từng ngụm ~ Và đã giữ nó một thời gian khá dài rồi...

~ Là Junsu nói phải không? ~ Y đột nhiên buông tay khỏi cổ hắn và đưa mắt lườm nó.

~ Hyung sợ Yunho hyung biết sao? Hyung ấy đã ngủ một thời gian dài rồi và hyung ấy cần biết những việc lạ đang diễn ra trong nhà mình ~ Nó đáp trả ánh mắt của Heechul bằng ánh nhìn lạnh tanh và thần nhiên của mình.

Lũ Vampire ở dưới chỉ biết im lặng nhìn ba Vampire quyền lực nhất nơi đây sắp sửa đấu đá nhau. Ba người bọn họ, một Huyết Vương, một Dã Vương, một Chúa Tể. Khi đối mặt với kẻ thù thì không ngừng phát ra bá khí khiến chúng sợ hãi, phong thái uy nghiêm và đáng sợ bậc nhất. Còn khi đụng mặt nhau thì chỉ như những đứa trẻ đang gây nhau, chỉ có điều cách gây nhau của ba Vampire này không ít lần khiến bọn thuộc hạ đau tim.

~ Vậy thì đã sao chứ? ~ Y ngồi xuống và gác một chân lên thành ghế ~ Buồn chán thì phải có đồ chơi giải khuây thôi.

~ Giữ được bao lâu rồi?

Hắn vẫn giữ nguyên khuôn mặt lạnh tanh của mình mà hỏi. Phải rồi, ngoài khuôn mặt điềm tĩnh lạnh lùng này thì có bao giờ hắn biểu hiện vẻ mặt khác đâu. Chẳng phải hắn có một nỗi đau thầm kín hay hoàn cảnh đưa đẩy hắn phải giữ gương mặt đó. Chỉ đơn giản là tính của hắn như thế. Một kẻ lạnh lùng tàn khốc. Và không bao giờ cười.

~ Một năm rồi đó Yunho hyung! ~ Nó nhìn Heechul cười.

Nụ cười của nó, đôi khi còn đáng sợ hơn khi không cười. Đó là nụ cười của sự chết chóc. Còn Heechul, hay cười hơn cả, và đương nhiên khi y cười không chỉ đơn giản là vì vui thì cười. Một nụ cười đẹp nhưng nguy hiểm.

Bọn Vampire thuộc hạ đã nghiệm ra một vài điều khi phải phục vụ ba vị chủ nhân kia. Khi Huyết Vương cười, ngài đang toan tính một điều gì đó và kẻ nhận được nụ cười đó sẽ là người lãnh luôn hậu quả của sự toan tính đó. Khi Dã Vương cười, sẽ có kẻ nào đó phải chết, hoặc không thì cũng bị hành hạ đến cùng cực, vậy nên đừng bao giờ để mình nhìn thấy nụ cười của một trong hai Vương này là có thể sống tốt.

Còn Chúa tể của chúng, khi ngài cười...không biết là có chuyện gì xảy ra vì ngài đã bao giờ cười đâu. Nhưng tất cả bọn chúng đều đồng ý là Chúa tể không nên cười, vì khi đó ắt hẳn thế giới không đảo lộn thì Trái Đất cũng đến ngày tận thế.

Tốt nhất là ba vị Vampire kia, xin đừng bao giờ cười.

~ Có vấn đề gì khi hyung giữ lại một con búp bê sao? ~ Y đã bắt đầu khó chịu, và bọn thuộc hạ bắt đầu lạnh sống lưng.

~ Vấn đề là ở chỗ hyung ấy không chỉ giữ nó lại để hút máu, mà có khi còn thôi không hút máu luôn rồi ~ Nó vẫn quay ra nói với hắn, như thể muốn mách tội y với hắn.

~ JUNSU! ~ Y gắt lên khiến tất cả, trừ nó và hắn, giật nảy mình.

~ Nói tiếp đi! ~ Hắn ngăn gọn yêu cầu.

~ Không hút máu mà làm trò đó, trò mà con người hay gọi là...gì nhỉ? ~ Nó ngoắc tay một thuộc hạ ~ Gọi là gì?

~ Dạ...dạ...gọi là...làm tình ạ...

Thằng này vừa nói vừa nuốt nước bọt khi chẳng cần nhìn lên cũng biết Huyết Vương đang nhìn nó. Không trả lời thì phật lòng Dã Vương, trả lời thì chết với Huyết Vương, đúng là cái phận tôi tớ. Thằng này đang được bọn còn lại nhìn với ánh mắt chia buồn.

~ Với con người sao? ~ Hắn hơi nhíu mày quay sang hỏi.

~ Hừ, chuyện đó chẳng hề liên quan đến hai người, chẳng lẽ hai người muốn quản cả chuyện đó của ta sao?

~ Không dám quản, chỉ nhân cơ hội này nhắc nhở huynh chút xíu. Lần sau có làm thì ra chỗ nào kín kín mà làm, hoặc không thì biết điều mà bịt miệng nhau lại. Cả tòa lâu đài đang trang nghiêm là thế mà cứ “Chulie ah” với cả “Hannie ah” thì không hay chút nào.

Một thuộc hạ không nhịn được mà bùm miệng cười phì một cái. Ngay sau đó nó lãnh phải một ánh mắt sắc lẹm của Huyết Vương. Thằng ban nãy nhìn thằng này về mặt thông cảm, thế là có người “đi cùng” rồi.

~ Vậy sao, nếu để ta nghe thấy những thứ đó... ~ Hắn chậm rãi phán.

~ Hyung nhất định sẽ không để em nghe thấy một âm thanh nào cả, thế đó! ~ Y nghiêm mặt nói.

~ Thế thì tốt, còn Junsu ~ hắn quay sang nó ~ người cũng đưa về một con người đúng không?

~ Em...

~ Và còn làm nó trở thành nửa người nửa Vampire nữa ~ Heechul nhận thấy cơ hội trả thù đã tới liền vội vã cướp lời.

~ Thế thì đã sao? Kibum... ~ Nó ghéech mặt lên với Heechul và ngoắc tay gọi một kẻ nào đó lại.

~ Xin được diện kiến Chúa tể! ~ Kẻ đó cúi người trước hắn ~ Thuộc hạ là Kibum, từ nay nhất định dốc sức phục vụ người.

~ Là tự người muốn trở thành Vampire sao? ~ Hắn nhìn con người trước mặt, rất có khí chất.

~ Thừa vâng...

~ Và em đã giúp cậu ta thực hiện điều đó ~ Nó tiếp lời.

~ Vậy thì chào mừng người đến với thế giới của Vampire, hi vọng người sẽ sớm trở thành một Vampire hoàn toàn ~ hắn đan hai tay vào nhau chậm rãi nói.

~ Ngài không muốn biết lý do vì sao tôi muốn trở thành Vampire sao? ~ kẻ đó ngạc nhiên hỏi.

~ Người đã quyết định thay thế dòng máu của con người thành máu của Vampire, điều đó chứng tỏ người đã phải chịu rất nhiều uất ức, đau khổ khi làm người, ta không muốn người nhớ lại những điều đó...

~ Cảm ơn Chúa tể ~ Cậu thở phào nhẹ nhõm, quả thật rất xứng đáng làm chủ nhân của cậu, làm người mà ân nhân của cậu - Dã Vương - luôn kính trọng.

~ Còn chuyện gì nữa không? Bên Hunter thế nào rồi? ~ Nhắc đến chuyện Hunter, ánh mắt hắn đã có chút thay đổi.

~ Vẫn chưa có động tĩnh gì, hoặc là chúng không biết em đã tỉnh lại, hoặc là chúng biết và đang chuẩn bị cho một cuộc chiến mới ~ Gương mặt y cũng có chút biến đổi khi nói về chúng.

Những Hunter, kẻ thù số một của Vampire.

...

Jaejoong nhìn chăm chăm vào đĩa cơm trên giường. Cách đây 10 phút có một người đến đặt đĩa cơm này lên giường và hát đầu tỏ ý bảo cậu ăn đi. Đây là thức ăn cho con người và cậu không nghĩ là nơi đây cũng có những thứ này. Sau đó thì cậu nhớ ra là đã có rất nhiều con mồi được bắt đến đây cùng cậu, và chắc hẳn bọn Vampire ở đây không thể ăn hết chúng một lúc được. Vậy nên thức ăn này là dùng để nuôi những con mồi, cũng giống như cậu đây, đang là một con mồi của hắn...

Cậu chậm rãi xúc từng thìa thức ăn đưa lên miệng. Vết thương ở miệng thực sự đang rất nhức nhối và khiến việc mở miệng nhai cơm của cậu gặp không ít khó khăn. Cậu cũng muốn nhin đối cho chết quách đi

cho xong nhưng lại không có đủ can đảm. Cậu nhớ lại hần, kẻ độc ác ấy không những gây ra vết thương ở môi cậu mà còn bắt cậu phải chứng kiến cảnh hần hút máu người. Đó thực sự là giây phút kinh khủng nhất mà cậu đã từng trải qua. Răng nanh trắng muốt, màu máu đỏ lòm, tiếng máu chảy tong tong, và cả cái xác chết vẫn đang nằm trên sàn mà cậu chưa dám nhìn đến một lần...Thật không thể tin được, mới hôm qua cậu còn vui vẻ đi chơi với em trai mình, vậy mà...

Cạch...Cánh cửa phòng bật mở, Jaejoong khẽ run người nắm chặt tay nhìn về phía cửa. Không phải hần, ơn trời. Kể đó đến để lau dọn phòng và đem cái xác đi.

...

Kể đến lau dọn đã đi và không hề đóng cửa. Cậu chần chờ một lúc rồi quyết định sẽ đi ra ngoài. Bên ngoài hoàn toàn im ắng, khác hẳn với vẻ tấp nập mà cậu đã từng thấy lúc trước. Cậu đi quanh đó và phát hiện ra đây là một tòa lâu đài hết sức rộng lớn. Có nhiều phòng, tầng và cầu thang, trên hết là nét cổ kính uy nghiêm nhưng luôn toát ra một cảm giác ớn lạnh. Cậu không ngừng thắc mắc tại sao không khí bây giờ tại đây lại khác hẳn lúc đó vậy, cậu chẳng hề chạm mặt ai cả, và cũng không nghe thấy một âm thanh nào. Thấy có chút ánh sáng ở phía cuối dãy phòng, cậu đi đến và biết được rằng bây giờ đang là ban ngày, ngạc nhiên khi bên ngoài là một khu vườn rất rộng lớn sắc sỡ màu sắc và không hề có vẻ u ám như bên trong lâu đài.

"Có lẽ Vampire không hoạt động vào ban ngày nên chúng đã đi ngủ hết". Cậu tự nhủ trong lòng. Chợt cậu nghe thấy tiếng cười đùa.

~ Hahaha ~ ~ ~ Han hyung lại đoán trật rồi ~ ~

~Tiếng cười lạnh lạnh của một đứa trẻ đã thu hút sự chú ý của cậu, cậu đến gần chỗ đó và chăm chú theo dõi.

~ Eunhyuk ah, làm sao hyung biết được em đang nắm thứ gì trong tay chứ? Hyung chịu không có đoán được đâu.

~ Haish...thôi được rồi, vậy nói cho hyung biết nhé ~ Thăng nhóc chìa tay ra ~ Đây là trái tim của một con mèo em mới hút máu đó...

~ Oái! ~ Anh giật nảy mình về phía sau làm thăng nhóc đó cười phá lên.

~ Hahahaha ~ ~ ~ Hyung đúng là đồ chết nhất, vậy mà Huyết Vương cũng cứng hyung được...haha

~~ Eunhyuk, hình như vừa có người nói đến ta phải không?

Cậu đưa mắt sang nhìn kẻ đang bước đến, cậu nhận ra y. Đó là một kẻ có gương mặt rất xinh đẹp, đáng người nhỏ nhắn nhưng luôn toát ra sự nguy hiểm và đêm qua cũng đã xuất hiện bên cạnh hần.

~ Em chỉ đang chọc con búp bê của ngài chút thôi mà...rất ngốc nghếch và nhất gan ~ Thăng nhóc lè lưỡi với y.

~ Ta đoán là đã đến lúc em trở về với bảo mẫu của mình rồi, bà ta đang đi tìm em đó.

~ Ôi trời, bà già lắm chuyện đó ~ ~

~Y mỉm cười nhìn thăng nhóc hồn láo đó đang ngúng nguẩy đi vào. Dù sao thì trong tòa lâu đài này có sự xuất hiện của những đứa nhóc như vậy sẽ khiến mọi thứ trở nên sáng sủa hơn một chút. Bọn nhóc này chỉ là lứa Vampire bình thường, do những Vampire thường đẻ ra, mỗi lứa có thể có từ 10 - 20 con. Khi bọn chúng lớn lên sẽ trở thành thuộc hạ cho anh em y. Vampire Chúa, tức Vampire mang dòng máu hoàng tộc lại chỉ sinh rất ít. Hần, y và nó là 3 Vampire được sinh ra từ lứa đó, mang trong mình dòng máu hoàng tộc và có trách nhiệm sinh ra những lứa Vampire chủ tiếp theo...

Hần là Chúa tể, vậy nên không đời nào hần trực tiếp sinh con. Nếu hần muốn sinh ra một Vampire chủ thì buộc phải kết hợp với một Vampire hoàng tộc khác, cũng chính là anh em hần, y và nó. Nhưng có vẻ hần chẳng có chút hứng thú gì về việc con cái, và y với nó cũng chẳng muốn mối quan hệ anh em với hần trở nên phức tạp ra. Junsu thì chỉ có hứng thú với chém giết thôi, cũng đâu để ý đến mấy chuyện nòi giống này chứ, còn y thì...để ý làm gì cho mệt, giờ y đã có cái để quan tâm rồi...

~ Búp bê của ta ~ ~ ~ Y đến bên anh và đặt một nụ hôn nhẹ lên môi anh.

~ Chủ nhân, người không nên đi ra vào lúc trời sáng thế này, không tốt đâu! ~ Anh đẩy y ra và nhìn y lo lắng.

~ Biết làm sao được, ta nhớ người mà ~ ~ ~ Y vịn tay vào cổ hần và dùng đưa người, chà sát hai thân người với nhau.

~ Chủ...nhân...người... ~ Trước khi anh kịp kêu thêm tiếng nào y đã vỗ lấy đôi môi anh và kéo cả hai vào những nụ hôn nóng bỏng.

~ Tranh...thủ đi...từ giờ...không làm được vào buổi...tối đâu ~ Y nói giữa những nụ hôn ~ Yunho sẽ giết...hai ta đấy...

~ Khoan...ở đây hả?

~ Urg...

Jaejoong trợn mắt nhìn cảnh trước mặt mình. Không phải chứ, định làm ngay giữa vườn hoa thế này hả? Cậu rướn người để nhìn rõ hơn, bỗng nhiên cảm thấy cổ áo mình đang bị xé rách ngược lên từ phía sau...

~ Oái ~ ~ ~ Cậu giật mình mà kêu lên.

~ Là con mỗi hôm qua, Yunho hyung không chén người sao?

Cậu cũng nhận ra kẻ này, đây chính là kẻ đã bắt cậu về và ném cậu vào tay hắn.

~ Hả? ~ Heechul giật mình buông búp bê của mình ra và chỉnh lại y phục ~ Junsu, có chuyện gì vậy?

~ Có một con người xem trộm cảnh nóng của hyung này! ~ Nó xé rách cậu lên nhẹ nhàng như xé một con mèo.

~ Humh ~ Y tiến gần đến nâng cằm cậu lên xem xét ~ Không phải hôm qua đã bị bắt làm thức ăn cho Yunho rồi sao? Vẫn sống hả?

~ Hay hàng lỗi nhỉ? ~ Nó nghi ngờ nhìn cậu, có khi cậu không sạch nên mới bị Yunho từ chối cũng nên.

~ Có thể thế đấy...mà cũng có thể không, Yunho hôm qua cũng nhìn qua nó rồi mới đồng ý cho về phòng mình chứ...tóm lại là...em đem nó về phòng Yunho trước đi, có gì hỏi Yunho sau, không thể để nó chạy lung tung như vậy được... ~ Y hấp tấp nói.

~ Ah ~ ~ Đuối khéo hả, được thôi, dù sao hai người cũng chỉ có thể làm trò đó ở những nơi như thế này, không hơn hahaha ~ ~ ~ Nó vác cậu lên vai và quay người bước đi.

...

Phịch!

Cậu bị nó quăng như quăng một bao cát lên giường.

~ Ồ yên đó chờ đến tối đi! ~ Nó nói ngắn gọn một câu rồi đi ra ngoài đóng sập cửa vào. Cậu lao ra mở cửa thì biết là nó đã khóa cửa rồi.

“Nhìn mặt mũi non choẹt mà kinh không chịu được” ~ Cậu nghĩ về nó. Có lẽ nếu cậu biết năm nay nó đã 15000 tuổi thì sẽ không nghĩ thế nữa đâu.

...

Ngồi trong một cái phòng trống với độc một cái giường khiến cậu chán gần chết, thật sự chả biết làm gì ngoài việc ngủ. Lâu lâu sau thì có người đem đến cho cậu một đĩa thức ăn và một cốc nước, có lẽ đây là bữa tối. Haish...ít nhất thì ngoài ngủ cậu còn thêm một việc nữa để làm: ăn.

...

Jaejoong đang mơ màng ngủ thì nghe tiếng mở cửa. Cảm giác lạnh sống lưng phía sau khiến cậu nhận ra ngay kẻ đang bước vào là hắn. Nhưng cậu vẫn nhắm tịt mắt vở ngủ.

~ HUHUUH XIN NGÀI THA CHO CHÁU ~ ~

~Cậu mở mắt nhìn, hấn đang lồi theo một thằng nhóc khoảng 15 - 16 tuổi vào phòng. Thằng nhóc đó khiến cậu nhớ tới Changmin, em trai cậu.

~ HUHUUH CHÁU CHƯA MUỐN CHẾT MÀ ~ ~

~Hấn vẫn lạnh lùng đưa tay bóp cổ nó mặc cho nó đang kêu gào rất thảm thiết. Thảm thiết đến nỗi làm cậu không thể nào nằm im nổi nữa, cậu ngồi dậy hết nhìn thằng nhóc rồi nhìn hấn. Hấn chuẩn bị hút máu nó như đã làm với người phụ nữ hôm qua.

~ KHÔNG KHÔNG ACK...ACK... ~ Thằng nhóc vùng vẫy rất quyết liệt khi thấy răng nanh của hấn tiến gần đến cổ mình.

~ Đừng ~ Mắt cậu đã nhòe nước từ bao giờ, cảm giác thương xót trào dâng trong người.

~ UMMA APPA ƠI CỨU CON AAA ~ ~ ~ ~ ~
Hai cái răng nanh sắc nhọn của hấn đã xuyên qua lớp da trên cổ thằng nhóc.

~ Khônggggggggggg... ~ Cậu nhảy ra khỏi giường và lao vào hấn ~ BUÔNG NÓ RA, BUÔNG NÓ RA ĐI...

Hấn, một tay bóp chặt cổ thằng nhóc, một tay hất cậu ra nhưng cậu vẫn ngoan cố mà bám vào.

~ THA CHO NÓ ĐI, ĐỪNG MÀ...

Suytttttttttttttt ~ Hai cánh tay của thằng nhóc buông thõng xuống, cả người nó giật giật vài phát rồi cứng đờ. Cậu ngồi sụp xuống sàn nhà nhìn chăm chăm vào cái xác trong tay hấn.

Hấn thả xác thằng nhóc rơi xuống sàn sau khi đã rút cạn máu nó. Nhìn cậu đang ngồi như kẻ mất hồn dưới sàn nhà.

~ Người không nên xin tha cho người khác khi mà tình cảnh của người cũng không khá hơn là bao.

...

3. Chương 3

...

Hấn nâng cằm cậu lên và ngắm nhìn gương mặt xinh đẹp của cậu. Nó đang sưng nước.

~ Người khóc vì một kẻ mà người không hề quen biết sao? ~ Hấn ngạc nhiên.

Jaejoong chỉ khẽ nấc lên mà không nói với hấn một câu nào. Chứng kiến những cảnh như thế này, cậu sẽ bị ám ảnh cả đời mất.

~ Giờ đến lượt người.

Hấn áp môi mình vào môi cậu, liếm nhẹ lên đấy một đường rồi cắn mạnh vào đó làm nó bật máu. Cậu bắt đầu phản kháng khi thấy nhói đau nơi đầu môi nhưng hấn đã nhanh chóng giữ chặt hai tay cậu bẻ ngoặt ra phía sau, tay còn lại hấn cố định đầu cậu, để cậu không quay đi chỗ khác được.

Cậu không thể nhúc nhích một chút nào, chỉ có thể nhắm mắt hứng chịu cái đau không tả xiết cho đến lúc ngất đi...

...

~ Humh... ~ Hấn nhìn con người đang lả đi trong tay mình, vẫn bướng bỉnh như hôm qua, không có chút thái độ gì như hấn mong muốn.

Hắn đặt cậu nằm trên giường và cũng ngã người xuống nằm cạnh cậu. Đây là lần đầu tiên hắn giữ một con mồi để “ăn dần” như thế này. Cảm giác lúc hút máu cậu thực sự rất thỏa mãn. Ban đầu khi tấn công vào môi cậu hắn chỉ nghĩ rằng hút máu vào đây sẽ khiến cậu cực kỳ đau đớn mà cậu vẫn không chết được, hắn chỉ muốn hành hạ cậu. Sau đó thì hắn nhận ra hút máu bằng cách đây đặc biệt ngon. Đôi môi cậu đỏ mọng và rất thơm. Cảm giác vừa hút máu vừa chạm vào đôi môi ấy làm hắn thấy thích thú.

Hắn ngồi nhòm dậy để ngắm nhìn khuôn mặt cậu. Cậu rất đẹp. Không phải vẻ đẹp lạnh lùng nam tính giống như hắn, không phải vẻ đẹp kiêu sa giống như Heechul, cũng không phải vẻ đẹp trẻ con như Junsu. Hắn so sánh cậu với ba Vampire đẹp nhất ở đây và thấy nét đẹp của cậu hoàn toàn khác với anh em hắn. Cậu mang vẻ đẹp thánh thiện làm hắn thấy lạ lẫm. Phải rồi, thánh thiện và cực kỳ thuần khiết, như chính tâm hồn của cậu vậy.

Hắn cúi người liếm láp những giọt máu còn đọng lại trên môi cậu. Vừa mặn vừa ngọt, khác với máu của kẻ khác hắn chỉ cảm thấy mỗi vị mặn thôi...

...

~ Chúa tể ~ Hắn vừa bước ra khỏi phòng đã có một thuộc hạ quỳ xuống trước mặt.

~ Gì?

~ Huyết Vương muốn ngài ra sảnh chính bàn chuyện.

~ Về...?

~ Nghe nói bên Hunter đã bắt đầu có những dấu hiệu bất thường.

...

Hắn đẩy nhẹ người lên không trung, lướt nhẹ và hạ xuống tại nơi cao nhất trong đại sảnh, đó là chỗ ngồi của hắn. Sự xuất hiện của hắn làm tất cả mọi Vampire đang bàn tán sôi nổi chuyện gì đó dừng sự ồn ào của mình lại và đồng loạt cúi người trước hắn.

~ CHÚA TỂ!

~ Có chuyện gì liên quan đến Hunter sao? ~ Hắn nhanh chóng đi vào vấn đề chính.

~ Thừa Chúa tể, mật thám của chúng ta bên khu Đông vừa gửi thư thông báo bên đó đã phát ra tín hiệu tập hợp các Hunter vào rạng sáng nay, tức là ngay sau khi ngài thức dậy được vài tiếng.

~ Chỉ có ở bên khu Đông thôi sao?

~ Khu Đông là nơi tập hợp những Hunter mạnh nhất trong vòng mười năm qua ~ Heechul từ đám đông bước ra và tiến về ghế ngồi của mình, bên tay trái hắn ~ Các khu khác chỉ là bọn tép riu, không đáng quan tâm.

~ Hơn nữa bên đó là nơi cất giữ thanh bảo kiếm đó, thứ đã đâm vào tim hyung và bắt hyung ngủ một giấc 5000 năm đó ~ Junsu chậm rãi bước đến chỗ ngồi của mình, bên tay phải hắn.

Mặt hắn đã trở nên đáng sợ hơn khi nghe về thanh kiếm đó, lũ Vampire thuộc hạ đã có thể cảm nhận được bá khí mạnh mẽ đang toát ra từ hắn.

~ Vậy còn kẻ đó?

~ Đã chết từ 5000 năm trước, ngay sau khi phong ấn được hyung.

Gương mặt hắn dường như đã dãn hơn một chút. Con người mà dám đấu lại Vampire sao? Cho dù kẻ đó có mạnh đến cỡ nào thì cũng không thể giết được hắn, giao chiến với hắn một trận kịch liệt mà cuối cùng cũng chỉ làm hắn ngủ 5000 năm, còn mình thì phải bỏ mạng. Thật là ngu ngốc!

~ Nhưng... ~ Heechul ngáp ngừng lên tiếng, như kiểu chính y cũng không tin vào những gì mình định nói ~ Nghe nói trước lúc chết kẻ đó đã kịp lập một lời nguyện, rằng thời điểm em thức giấc cũng là lúc kẻ đó đã được đầu thai, không biết mức độ chính xác của tin này đến đâu, tuy vậy em cũng nên lưu ý đó Yunho...

~ Đầu thai? Kẻ đó có thể tự tìm thời điểm đầu thai cho mình sao?

~ Hyung ah, đừng có coi thường con người chứ, bọn chúng là những sinh vật đang chiếm giữ cả thế giới bên trên chúng ta đấy.

~ Vậy thì đã sao chứ? Nếu như kẻ đó một lần nữa có thể ghim thanh gươm đó vào tim ta đi chẳng nữa thì cuối cùng cũng chỉ làm ta ngủ thêm một giấc nữa thôi.

~ E là lần này không may mắn được như thế nữa đâu thưa ngài ~ Kibum lên tiếng ~ Thần được Dã Vương sai đi thăm dò bấy lâu và biết được rằng những Hunter canh giữ bảo kiếm đã làm cho thanh kiếm đó mạnh lên rất nhiều, đồng nghĩa với việc nếu nó một lần nữa ghim vào tim ngài, ngài sẽ phải ngủ vĩnh viễn...

~ Năm xưa là do ta bất cẩn nên mới để kẻ đó chạm vào mình, ta sẽ không để chuyện đó xảy ra lần nữa đâu.

~ Yunho, chúng ta không thể nói trước được điều gì cả, thay vì ngồi chờ kẻ đó đến tại sao chúng ta không đi tìm hắn trước. Bây giờ vẫn còn kịp đó, bởi thanh kiếm đó vẫn chưa được rút ra, tức là kiếp sau của kẻ đó vẫn chưa tìm được sức mạnh của mình...

~ Và chúng ta sẽ tìm rồi giết kẻ đó trước khi hắn phục hồi ký ức và sức mạnh, Yunho hyung, hãy để em làm chuyện này!

~ Junsu?

~ Nói về bá khí hoàng tộc, em đứng thứ ba ở đây, đồng nghĩa với việc em là Vampire tồn tại dễ nhất ở thế giới loài người trong ba chúng ta. Hơn nữa em có thể liên lạc với Kibum qua ý nghĩ, nhờ vậy có thể dễ dàng truyền tin hơn mà không bị phát hiện.

~ Dã Vương, hay để thuộc hạ đi cho ~ Kibum lên tiếng, cậu đang lo cho sự an nguy của chủ nhân mình.

~ Không, người phải ở đây để sớm trở thành một Vampire thực thụ...

~ Nhưng...

~ Yunho, em sẽ lên trên đó trà trộn vào khu Đông, có nhiều nguồn tin cho thấy rất có thể truyền nhân của kẻ đó là một Hunter khu Đông, lần này các Hunter được lệnh tập trung có thể cũng vì để tìm ra kẻ đó!

~ Heechul, người thấy sao? ~ Hắn hỏi ý, không phải hắn không tin vào sức mạnh của Junsu, nhưng việc để nó một mình trà trộn vào nơi ở của Hunter chẳng phải rất nguy hiểm sao?

~ Junsu biết nó phải làm gì! ~ Y chỉ chậm rãi mỉm cười ~ Nó không còn là Vampire yếu đuối mà em biết 5000 năm trước đây đâu!

~ Hyung, em chưa bao giờ yếu đuối! ~ Nó có vẻ khó chịu vì bị gọi là yếu đuối.

~ Vậy sao? Chẳng phải...

~ Thôi được rồi! ~ Hắn lên tiếng trước khi Heechul kịp gây ra một cuộc lộn xộn nào đó với nó ~ Vậy Junsu sẽ lên trên đó!

~ Em sẽ hoàn thành công việc!

Nó mỉm cười. Máu của Hunter, theo nó đó mới là thứ máu ngon nhất.

...

~ Người muốn hút máu ta sao?

~ Ta muốn hút máu của một Hunter!

~ Được thôi, nếu điều đó làm người cảm thấy thỏa mãn.

~ Người chịu đau chỉ để ta cảm thấy thỏa mãn sao?

~ Ta không biết, nhưng người vui ta sẽ vui, người không vui ta cũng sẽ không vui...

~ Thật nực cười, là một Hunter mà không những không giết Vampire, lại để cho nó hút máu mình, người là Hunter kiểu gì vậy?

~ Ta là một Hunter si tình, nếu người tin điều đó...

Phải bỏ trốn! Ngay lập tức!

Đó là tất cả những gì Jaejoong nghĩ sau khi tỉnh dậy. Thế là quá đủ rồi, cậu không thể chịu thêm được nữa. Hắn không chỉ hành hạ thể xác cậu mà còn hành hạ cả tinh thần cậu. Bắt cậu phải chứng kiến cảnh hắn hút máu người như vậy, không sớm thì muộn cậu cũng phát điên mất.

Nhìn quanh căn phòng một lượt, cái xác của thằng nhóc hôm qua đã không còn nữa, tức là đã có người đến lau dọn. Và đúng như Jaejoong nghĩ, cửa phòng không khoá. Cậu rất thắc mắc về điều này, cả hôm nay lẫn hôm qua cửa phòng đều không khoá. Hoặc là kẻ đến lau dọn quá đáng trí, hoặc là, vì lí do gì đó, kẻ đó cho rằng việc khoá cửa phòng là không cần thiết.

Vẫn như ngày hôm qua, vắng lặng hoàn toàn, Jaejoong nhanh chóng chạy về phía khu vườn đó. Ánh sáng rọi vào mắt khiến cậu hơi bị choáng, mới có một ngày không ra ngoài đã vậy rồi.

Ngoé ~ ~

~Tiếng mèo kêu thảm thiết phát ra từ một góc vườn cùng tiếng trẻ con cười khanh khách đã thu hút sự chú ý của Jaejoong. Cho dù cậu đã tự nhủ là nếu có cơ hội tuyệt đối không được tò mò xem xét linh tinh nữa, nhưng rất tiếc đôi chân cậu chưa bao giờ làm theo những gì đã được lập trình sẵn trong đầu. Cậu khẽ nuốt nước bọt và đi về phía phát ra tiếng động.

...

Ngay khi đôi mắt bắt được những hình ảnh đang diễn ra ở đó, Jaejoong cảm thấy chút thức ăn ít ỏi ngày hôm qua cậu cố nuốt vào như muốn lộn ra khỏi bao tử. Cậu đã phải dùng tay bịt chặt miệng mình để ngăn không phát ra một tiếng kêu kinh hãi nào.

Máu. Lại là máu.

Một thằng nhóc chừng mười tuổi đang ngồi uống máu mèo một cách ngon lành và thích thú. Uống chứ không phải là hút, bởi thằng nhóc đó đã bẻ lìa hẳn cổ con mèo ra và dốc phần thân mèo vào miệng mình, để từng giọt máu mèo chảy dài xuống miệng nó...

Jaejoong guồng chân chạy thật nhanh, nơi này chẳng khác nào địa ngục. Từ Vampire lớn đến Vampire nhỏ, chúng coi máu là thức ăn, sự chết chóc là thú vui, nỗi sợ hãi là trò cười...

Không có cổng, cậu đã chạy khắp khu vườn nhưng chỉ toàn thấy bức tường đá cao sừng sững chứ chẳng hề có một cánh cổng nào cả. Tốt thôi, cậu sẽ trèo tường, bất chấp sự thật là bức tường này thực sự không thể trèo qua nổi.

"Mình không muốn chết! Mình phải rời khỏi đây! Changmin, appa, umma...phải làm sao bây giờ...mình phải làm sao bây giờ..."

Từng giọt nước mắt chảy dài trên gương mặt thanh tú khi những ngón tay bắt lực cào cào lên tường tìm đường lên. Cậu không phải là người yếu đuối, nhưng trong trường hợp này cậu tự cho phép mình được khóc như một kẻ yếu đuối khi nhận ra là thật sự không có cách nào thoát khỏi đây. Kết cục cho cậu chỉ có thể giống như con mèo kia, chết trong sự thoải mái của kẻ khác...

~ Con người?

Jaejoong giật mình quay ra nhìn, đó là một thanh niên với khuôn mặt búng ra sữa, cậu ta rất đẹp. Jaejoong tự hỏi cậu ta có phải là một Vampire không, vì ở cậu ta có gì đó rất giống con người.

~ Định trốn hả? ~ Cậu ta nhắc nhở Jaejoong lên chỉ bằng một tay

~ Á! Thả ra...Làm gì thế? ~ Jaejoong vùng vẫy quyết liệt làm đôi mày trên khuôn mặt búng ra sữa đó nhíu lại.

~ May quá, đúng lúc đang đói! ~ Ngay sau đó Jaejoong bị xốc mạnh lên, và khi định thần lại thì cậu thấy mình đang bị vắt qua vai cậu ta.

~ Thả ta ra...ngươi đem ta đi đâu chứ...**giấy giữa**

~ Nhà bếp!

“Một khi nhúng vào là khó rút ra lắm đó Yunho ah ~ ~ ~ Hahahaha ~ ~ ~ ta sẽ làm em “đính bìn” cùng ta”

Vũng bìn gây bởi những con búp bê.

...

~ Hic hic ~ ~ ~ sao Chun hyung mãi mà không về vậy?

Nhóc ngồi ngẩn ngơ trước cửa chờ hyung nó về, bây giờ đã khuya lắm rồi đấy. Nhóc không dám ngủ một mình đâu, sợ lắm không nhắm mắt nổi...

~ Meo meo ~ ~

~~ Oa, mèo con ~ ~ ~

~Nhóc mở to mắt và reo lên sung sướng. Đó là một con mèo với bộ lông đen tuyền bóng mượt, đôi mắt của nó sáng quắc lên trong đêm, nó đang ve vẩy cái đuôi và khập khiễng tiến về phía nhóc.

~ Ủa... ~ Nhóc bế con mèo lên thắc mắc ~...mày bị thương ở chân rồi mèo ơi, chắc là mày đang đau lắm ha!

~ Meo ~ ~ ~ Con mèo dụi dụi đầu vào ngực nhóc như thể muốn nói lời nhóc nói là đúng rồi đó.

~ Tội nghiệp, chân đau thế này thì phải ở yên một chỗ thôi ~ Nhóc dừng lại suy nghĩ chút xíu ~ Hay từ nay mày ở với Hae nha, chắc Chun hyung cũng đồng ý thôi, hyung ấy quý Hae lắm mà...

~ Donghae! ~ Nhóc quay ngoắt lại khi nghe thấy có tiếng gọi tên mình.

~ A Chun hyung! ~ Nhóc nhảy tới ôm chầm lấy gã bằng một tay, chỉ một tay thôi vì tay còn lại nhóc đang bận ôm mèo mà.

~ Hae đợi hyung có lâu không? ~ Gã vuốt tóc nó và nhìn nó âu yếm.

~ Dạ lâu, Hae buồn ngủ díp mắt lại rồi mà không có dám ngủ ~ Nhóc dụi dụi tay vào mắt mình như để cho gã thấy nhóc buồn ngủ như thế nào.

~ Rồi rồi, hyung đã về rồi đây, để hyung vào đỡ Hae ngủ nào.

~ Dạ!

~ Ủa... ~ Gã nhìn chăm chăm vào con mèo trong tay nhóc ~ Đây là...

~ Miumiu của Hae đấy, nó đang bị thương nên Chun hyung cho nó ở cùng nhà với Hae và hyung nha!

~ Umh...Hae thấy nó ở đâu vậy?

~ Dạ tự yên thấy nó đi về phía nhà mình, chắc nó bị lạc đó hyung...

Gã nhăn trán hết nhìn nhóc lại nhìn con mèo, sau đó trán của gã bắt đầu dần ra...

~ Vì nó đang bị thương nên bây giờ hyung phải đem nó đi khám, vết thương để lâu là bị nặng thêm đấy, Hae biết điều đó chứ?

~ Dạ ~ ~ Nhóc gật đầu ngoan ngoãn.

~ Vậy đưa nó cho hyung ~ Vừa nói gã vừa chìa tay ra, nhóc bặm môi suy nghĩ rồi đặt con mèo vào tay gã.

~ Chun hyung đem miumiu đi khám rồi về nhanh nha, Hae đợi.

~ Umh, sẽ nhanh thôi! ~ Gã mỉm cười với nhóc rồi bước nhanh với con mèo trên tay.

...

Gã dừng lại trước một thác nước lớn.

~ Meo meo ~ ~ ~ ~ Con mèo đen trên tay giường đôi mắt vàng rất đẹp của nó nhìn gã.

~ Ta là một Hunter đó!

Dứt lời gã ném mạnh con mèo xuống thác nước. Nó chỉ kịp kêu “ngóe” lên một tiếng là đã mất hút vào lớp bọt nước trắng xóa, không một dấu vết.

...

4. Chương 4

...

~ Chun hyung ~ Nhóc mới nhác thấy bóng gã đã vội reo lên.

~ Donghae, mình đi ngủ thôi, khuya lắm rồi đó ~ Gã dắt tay nhóc vào nhà.

~ Hyung... ~ Nhóc nhìn khắp người gã ~...miumiu của Hae đâu?

~ Nó về nhà rồi, hóa ra đó là con mèo bạn hyung để lạc.

~ Vậy à? ~ Mặt nó xịu xuống, cứ tưởng sẽ có một người bạn mới cùng chơi chứ.

~ Hyung buồn ngủ quá rồi, Hae lên đây nào ~ Gã vỗ vỗ vào chỗ cạnh mình trên giường.

~ Dạ ~ Nhóc mặt buồn buồn leo lên, vừa nằm xuống lại nhồm người lên ngay.

~ Sao vậy? ~ Gã ngạc nhiên hỏi.

~ Miumiu! ~ Nhóc lao vội ra phía cửa.

Cánh cửa được mở ra, đúng là miumiu rồi, nó đang ướt sũng nước và nhìn nhóc bằng đôi mắt vàng của mình, đôi tai thì cụp xuống trong khi cả người nó đang run lên.

Yoochun chạy ra và không thể tin nổi vào mắt mình, rõ ràng là gã đã ném nó xuống thác nước sâu rồi. Nó có thể không chết nhưng cũng không thể thoát ra nhanh đến vậy chứ?

Nhóc ôm con mèo vào lòng và đôi vai khẽ run lên.

~ Donghae ~ Gã chột dạ khều vai nhóc.

~ OA OA OA ~ Nhóc quay lại với khuôn mặt tèm lem nước mắt ~ Chun hyung nói dối, hyung không hề đem miumiu đi khám, hyung lại vứt nó đi như đã làm với hổ con và cáo con của Hae lúc trước phải không?

Yoochun thở dài, làm sao để giải thích cho nhóc hiểu đó đều là những con vật do Vampire biến thành. Gã là một Hunter giỏi ở khu Đông và nhóc là điểm yếu của gã. Vậy nên đã có không ít lần nhóc nhặt về những con vật mà chỉ cần nhìn qua gã cũng biết đó là những Vampire đội lốt. Hai lần trước gã đã viện cớ tổng cổ hai con vật ấy đi mà nhóc không hề nói gì, vậy mà lần này không hiểu sao nhóc lại phản ứng mạnh vậy.

~ Donghae ah, hyung...

~ HUHUUHUHUHUHU ~ ~ ~ Hae muốn mèo con ~ ~ ~ Hae muốn có một người bạn, hyung không bao giờ có thời gian chơi với Hae cả ~ ~ ~ Hae muốn có bạn chơi cùng cơ ~ ~ ~

~~ Thôi được rồi, vậy để mai hyung kiếm bạn cho Hae chơi nha.

Gã dỗ ngọt nhóc. Nghĩ lại cũng thấy tội nhóc thật, gã chẳng bao giờ có nhiều thời gian ở bên nhóc. Vampire hoạt động mạnh vào khoảng mấy năm gần đây, điều đó làm cho gã trở nên bận rộn. Gã cứu được nhóc trong một lần đi truy sát Vampire, cha mẹ nhóc đều đã bị Vampire hại chết. Tuy nhiên gã không để cho nhóc biết điều đó, nhóc còn quá nhỏ để hiểu Vampire là những kẻ nguy hiểm như thế nào. Và gã cũng không muốn tâm hồn nhỏ bé của nhóc nuôi hai chữ “hận thù”. Lúc trước đã bận, bây giờ Chúa tể Vampire tỉnh dậy gã còn bận hơn gấp bội, điều đó có nghĩa là từ nay về sau nhóc sẽ còn phải chơi một mình nhiều. Gã luôn thấy áy náy về việc đó.

~ KHÔNG ~ ~ ~ Hae chỉ muốn miumiu này thôi ~ ~ ~ HUHUUHU ~ ~

~~ Nhưng mà...

~ OA OA OA OA OA OA OA ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

~~ Hae ah...

~ OA OA OA OA OA OA OA OA OA OA OA OA OA OA ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

~~ Aish... ~ Gã tự vò rối đầu mình, trẻ con thật là rắc rối mà ~ Thôi được rồi, vậy giữ lại cũng được!

~ Thật chứ hyung? ~ Nhóc giương đôi mắt đẫm nước của mình lên nhìn gã.

~ Em đó... ~ Gã dí trán nhóc ~ Đàn ông con trai mà mau nước mắt vậy sao?

~ Hae mặc kệ ~ Nhóc bĩu môi, ôm chặt con mèo trong tay ~ Hae mới có bảy tuổi thôi mà ~ ~

~Gã giục nhóc đi ngủ và không ngừng quan sát con mèo kia. Đó chắc chắn là một Vampire, và mục đích tiếp cận có lẽ cũng là để tìm ra truyền nhân của Hunter Vương. Dù sao thì việc để một Vampire ở cạnh cũng không phải một ý kiến tồi, ít nhất gã có thể có cơ hội lợi dụng Vampire đó để tìm hiểu ngược lại về Chúa tể của chúng, kẻ mà nghe nói đã thức giấc sau 5000 năm ngủ vùi. Chỉ cần không làm hại đến Donghae, mọi chuyện vẫn có thể dàn xếp được...

...

~ Quái dị, Vampire là những con dơi độc ác và quái dị! ~ Jaejoong ngồi trên chiếc giường quen thuộc và không ngừng lẩm bẩm nguyên rửa hần và y. Hần thì khỏi nói rồi, hành hạ cậu cả về tinh thần lẫn thể xác. Còn y, không hiểu vì cớ gì ném cậu vào tay mấy bà bệnh hoạn, kì cọ tắm rửa cho cậu hết sức nhiệt tình, sau cùng chỉ cho cậu mặc một cái áo mỏng tang dài đến ngang đùi. À không, nếu đến ngang đùi thì đã tốt, không đến đầu, ngắn hơn cơ. Đã không cho mặc quần thì chớ, giờ đến cái áo cũng...

Một là ở đây thiếu vải, hai là y đang có âm mưu gì đó liên quan trực tiếp đến sự “mất mẻ” của cậu hiện giờ... (Jaejoong rất thông minh ^^)

Cánh cửa phòng dần mở ra, cậu đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi, giờ này chắc chắn là hần.

Hần bước vào và nhìn thấy cậu đang cúi gằm mặt ngồi thu lu trên giường. Hần trèo lên giường sau khi đã dùng mắt nhìn một lượt khắp người cậu, dùng ngón trở nâng cằm cậu lên.

~ Quần người đâu?

Ôi trời, cậu mà biết nó ở đâu thì đã không ở trường như thế này, hần hỏi thế chẳng nhẽ cậu lại trả lời là bị người ta lột rồi hả?

~ Thơm! ~ Hần hít hít vào cổ cậu. Cậu rụt người lại, mắt vẫn cụp xuống chả dám nhìn hần. Vừa mới tắm trong một bồn tắm đầy hoa thê, thơm là phải rồi!

~ Kẻ nào đã dẫn ngươi đi tắm hả?

Hần lại hỏi và cậu lại không trả lời. Một phần vì không biết trả lời ra sao, một phần vì môi đau không muốn mở ra, một phần thì...ghét hần, không muốn trả lời...

~ Ngươi câm hả?

Cậu vẫn ngoan cố nhắm mắt lờ hần đi.

~ Muốn chết vậy sao? ~ Giọng hần đã bắt đầu đáng sợ hơn, cũng đúng thôi, hần vốn không phải người có sức chịu đựng tốt lại gặp phải cậu, một kẻ cứng đầu quá đỗi.

Vẫn im lặng.

...

Đêm thứ ba ở cùng hần vẫn kết thúc một cách quen thuộc, cậu ngất đi khi không chịu nổi sự đau đớn trên đôi môi đỏ mọng của mình...

Hắn nửa ngồi nửa nằm trên giường và đặt cậu nằm úp trên người mình trong khi cậu vẫn ngất không biết trời đất gì. Khuôn mặt cậu đang đối diện với mặt hắn. Bàn tay hắn không ngừng vuốt ve khuôn mặt ấy. Da cậu thật trắng và mịn màng, nó làm hắn có thể mê mẩn mãi mà không thấy chán. Ngón trỏ của hắn di chuyển đến đôi mắt đang khép chặt của cậu. Mắt cậu chắc hẳn là rất đẹp, hắn chỉ đoán thế thôi vì chưa bao giờ hắn nhìn thẳng vào đôi mắt ấy. Mỗi lần gặp nhau cậu không nhắm tịt mắt thì cũng dìm đôi mắt ấy vào những giọt nước mắt trong vắt.

Nghĩ đến đây hắn lại cảm thấy bức mình, con mồi của hắn vẫn chưa bị khuất phục, hắn không ngừng làm cậu đau nhưng cậu thậm chí còn bướng bỉnh hơn lúc trước. Cậu không chỉ là đồ ăn của hắn mà còn là một thách thức thú vị hắn muốn vượt qua, ngay khi cậu tỏ ra ngoan ngoãn và biết điều hơn hắn sẽ kết liễu cậu như kết liễu bao con mồi khác.

Bởi đồ ăn để lâu sẽ không còn thú vị. Đó là những gì hắn suy nghĩ...

Nếu muốn tồn tại lâu cậu cần phải có một danh phận khác...

Búp bê chẳng hạn...

...

Jaejoong thức dậy với sự ê ẩm toàn thân và đôi môi, như mọi khi, vẫn đau buốt không thể tả.

Cậu liếc nhìn phía góc nhà và thở dài. Vẫn là một cái xác nằm ngoặt nghẹo ở đó trên một vũng máu. Cậu nhìn xuống và tự rà soát khắp cơ thể mình. Không có dấu hiệu bị xâm hại, tức là hắn đã chẳng làm gì cậu. Ít nhất hắn cũng là một kẻ xấu quân tử.

Một hồi lâu sau có người đến nhặt cái xác đi và lau sạch máu vương trên sàn nhà, đồng thời đem cho cậu một đĩa cơm lớn. Cậu ngồi ăn ngoan ngoãn, thậm chí đã không có gan tự tử thì phải cố sống để trốn khỏi đây, dù sao nguy cơ bị làm nhục có vẻ không còn nữa rồi. Kể đến lau dọn sau khi hoàn thành xong việc thì đi thẳng ra ngoài.

~ Này khoan! Sao không khoá cửa vậy? ~ Cậu tò mò lắm rồi, nhất định phải hỏi cho ra nhẽ mới chịu được
~ Không sợ tôi bỏ trốn hả?

Kể đó chỉ nhún vai.

~ Chẳng cần, có mà chạy đằng trời!

~...

Cậu nói đó như một lần nữa khẳng định thêm những gì hôm qua cậu đã thu thập được. Cậu thực sự không thể thoát khỏi nơi này!

~ A ha, người đây rồi.

Cậu giật mình bởi giọng nói của y đột nhiên vang lên. Y tiến tới chỗ cậu và rất nhanh túm lấy gót chân cậu...giờ lên và nhìn vào chỗ không - được-phép - nhìn.

~ Á! ~ Cậu hoảng hồn đạp mạnh chân vào mặt y.

~ Sao chẳng có gì vậy? ~ Y buông chân cậu ra và chẳng thèm để ý đến cú đạp đau điếng trên mặt mình, chỉ chăm chăm vào cái suy nghĩ quái quỷ gì đó trong đầu y.

~ Người...người... ~ Cậu giận tím mặt, sao y có thể hành động như một kẻ biến thái với khuôn mặt thần nhiên như thế chứ.

~ Haish...hoặc là Yunho không biết làm chuyện đó, hoặc là người bị lỗi ở chỗ nào rồi...

Y đang rất ngạc nhiên, hắn và cậu chẳng xảy ra chuyện gì cả. Đành rằng hắn là một kẻ lạnh lùng máu lạnh, nhưng y thật không tin nổi đứng trước một con búp bê xinh đẹp trắng trẻo và đặc biệt đang trong tình trạng thiếu vải như cậu hắn có thể làm ngơ được.

~ Cái gì? ~ Cậu nhìn hắn khó hiểu.

Và chẳng để cậu nói thêm một lời nào nữa, y lúi xệch cậu ra khỏi phòng.

...

Giờ thì trên người Jaejoong chính thức không còn mảnh vải nào nữa. Y vớt cậu cho mấy bà béo bệnh hoạn kia để mấy bà ấy tắm rửa và xúc loại nước hoa thơm phức lên người cậu. Sau đó y đưa cậu về phòng và trước khi đi đã kịp để lại cho cậu một nụ cười tuyệt đẹp của y. Cậu nghĩ cậu sắp tiêu rồi!

...

Hắn bước vào phòng và như một phản xạ nhìn nhanh về phía giường. Cậu đang cúi gằm mặt xuống và ngồi thu đầu gối lên, khép chặt nó hết mức có thể. Cái dáng ngồi này của cậu hẳn cũng chẳng lạ gì. Có điều...

~ Sao không mặc gì?

“Cầu trời hẳn chỉ có hứng với đàn bà” ~ Cậu nắm chặt tay cầu khẩn, cậu đủ thông minh để hiểu mục đích của y khi sửa soạn cho cậu trở nên thế này.

Hắn thấy cậu không trả lời mình thì tức điên lên giật mạnh tay cậu ra, cậu mất đà ngã về phía hắn nhưng nhanh chóng trở lại tư thế cũ và không quên hét lên.

~ TÔI BỊ NGƯỜI TA LỘT RỒI!

Hắn hơi sững người chút xíu khi nghe giọng nói của cậu. Trong trong, thanh thanh, êm êm và dịu nhẹ. Đây là lần thứ hai cậu nói với hắn thì phải, lần trước là xin cho thằng nhóc nào đó bị hắn hút máu...

~ Sao để người ta lột?

~ Tại...tại có mấy người liên...tôi không chống nổi... ~ Cậu nghĩ tốt hơn hết là nên tỏ ra biết điều một chút, dù sao bây giờ cậu đang ở trong tình huống hết sức nguy hiểm, không nên để hắn giận.

~ Người có biết tại sao bọn chúng làm thế không? ~ Hắn nhếch mép tiến gần về phía cậu, chất giọng trầm và khàn vang lên một cách đáng sợ. Có vẻ cậu đang sợ hãi, hơn là lúc bị hắn hút máu thì phải?

~ BIẾT! ~ Cậu hoảng hồn và nhích người xa ra ~ Nhưng...đừng làm thế...

~ Tại sao? ~ Hắn vẫn nhích người lại gần cậu và trèo lên giường.

~ Vì...vì... ~ Khuôn mặt cậu đang méo đi một cách nhanh chóng, ôi không, hôm nay và hôm qua chỉ khác nhau có một cái áo thôi mà, hắn rất là quân tử mà, đúng không?

~ Sao hả? ~ Hắn tự lột phẳng áo khoác ngoài của mình ra, những cơ bắp đáng mơ ước hiện ra rõ mồn một sau lớp áo mỏng.

~ Tôi...tôi... ~ Cậu nuốt nước bọt nhìn vào cơ thể hắn, thầm nghĩ cái thứ này mà đè lên cậu cả đêm...chắc cậu chết mất...

Hắn bắt ngờ vùng mạnh lên đè hắn xuống giường, cậu hốt hoảng quay mặt đi chỗ khác, và lại chiêu cũ, nhắm tịt mắt lại, cả người run lên bần bật.

~ Cho cơ hội nói mà không nói phải không? ~ Hơi thở hắn phả đều đều lên cổ cậu, nó làm người cậu nóng ran cả lên.

~ Tôi...đừng... ~ Cậu đang run sợ đến cực độ, đến nỗi không thể nói một câu nên hồn.

Thật thú vị! Dường như cậu đang có những phản ứng mà hắn mong muốn. Nếu cứ tiếp tục như thế này việc cậu khuất phục hẳn chắc hẳn sẽ diễn ra nhanh thôi.

Nghĩ vậy hắn bắt đầu lao xuống, bắt đầu là từ đôi môi quyến rũ đang mím chặt kia. Hắn liếm vào đó một đường như hắn thường làm mấy lần trước, nhưng lần này thay vì cắn hắn lại mút mạnh vào môi dưới cậu. Điều đó làm Jaejoong hết sức ngạc nhiên và theo phản xạ cậu hơi hé môi để tiếng “Ồ” phát ra ngoài...

Gần như ngay lập tức Jaejoong bị choáng ngợp bởi sự xâm nhập đột ngột của một vật thể lạ vào trong khoang miệng mình. Nó trơn trượt và ẩm ướt, mềm oặt mà mạnh bạo, nó đang lục tung khoang miệng cậu lên. Cậu hoảng hốt nhận ra hiện giờ hắn đang nằm bên trên cậu, môi hắn đang bao trọn lấy môi cậu và điều khủng khiếp nhất là cái thứ đang quậy tung trong miệng cậu chính là lưỡi hắn. Hút máu kiểu mới à? Chắc là không phải! Hôn ư? Đùa kiểu gì vậy! Trong khi Jaejoong còn bần thần thì lưỡi của cậu đã

bị lôi hẳn sang miệng hẳn. Hẳn luồn tay ra sau gáy cậu kéo cậu vào sát mặt hẳn hơn, để lưỡi cậu có thể ở trong miệng hẳn sâu hơn.

Hôn? Hôn! HÔN! Thôi đúng rồi, là hẳn đang hôn cậu! Hẳn không hút máu cậu mà đang hôn cậu đó. Khônggggggggggggggggggg! Thà hẳn cứ hút máu cậu đi còn hơn, sao lại làm cái trò này chứ!

Kinh, khiếp, tởm, ghê, sợ... Thế là Jaejoong nhanh chóng làm một hành động tuy hơi muộn nhưng hết sức cần thiết: đẩy hẳn ra! Cậu dồn lực vào hai cánh tay này giờ đang bất động đẩy mạnh vào vai hẳn. Hẳn bị bất ngờ nên dứt khỏi môi cậu trong khi cái thứ “trơn trượt và ẩm ướt” của hẳn vẫn còn đang cuốn lấy thứ tương tự của cậu.

Hừm được lắm, đẩy ra sao? Hẳn chỉ dùng một bàn tay là đã túm gọn được hai cái cổ tay mảnh khảnh kia, và cũng chỉ với bàn tay ấy hai cánh tay của cậu dễ dàng bị bẻ ngoặt lên phía trên. Nhận thấy không thể đặt hi vọng vào tay, cậu dồn hết sức vào đôi chân và vùng vẫy nó cật lực. Nhưng chỉ bằng một thao tác cực kỳ đơn giản, hai chân cậu đã trở nên vô dụng hết sức trước sức đè của đôi chân hẳn.

~ Người...làm...làm gì...? ~ Cậu tái mặt nhìn hẳn, cơ thể cậu đang nude toàn tập và bị bất động hoàn toàn, có nghĩ bằng đầu gối cũng biết hẳn định làm gì!

~ Ta tưởng ngươi bảo biết cơ mà.

~ Không...A!

Cậu ngay lập tức nẩy người lên khi cảm nhận được một cái siết mạnh ở phần thân dưới.

~ Quả là nhạy cảm mà!

Hẳn thôi không trêu đùa với lưỡi cậu nữa mà chuyển sang mút mát cái cổ thon trắng ngần kia. Cậu vẫn đang cố cự mình và liên tục lắc đầu để sự va chạm giữa môi hẳn và cổ cậu càng ít càng tốt. Đúng là đồ con người ngu ngốc, có miệng là để làm gì chứ? Hẳn để cái mồm cậu rảnh rang không phải để cậu mím chặt nó lại thế kia, khóc lóc van xin đi chứ, chỉ cần cậu làm thế hẳn sẽ buông cậu ra ngay.

Và sau đó sẽ kết liễu cậu bằng một vết cắn chí mạng...

Từng nụ hôn - hiện tại cứ tạm coi như vậy - được đặt liên tiếp lên người khiến cảm giác nhục nhã không ngừng tăng lên trong cậu. Hẳn đang say sưa tấn công bờ ngực mịn màng của cậu, một tay đang khống chế hai tay cậu ở phía trên, tay còn lại đang yên vị phía dưới và nắm chặt vào phần hạ thể nhạy cảm.

~ Buông ra...đồ khốn...

Đồ khốn? Hẳn không biết có câu van xin nào như thế này cả. Tiếp tục siết chặt tay, đem lại cảm giác đau đớn và nhức nhối cực độ cho con mồi, đồng thời bên trên không ngừng cắn mút. Xem ngươi bú được bao lâu.

~ AAAAAA...buông ra...dừng lại...

Đã có chút yếu đuối, nhưng đó chưa phải là những gì hẳn mong muốn. Hẳn dồn sức và bóp thật mạnh vào nơi đó khiến cậu giật nảy người, nước mắt không kìm được mà tuôn ra xối xả.

~ AAA...ĐỒ ĐỘC ÁC...ĐỒ THÚ DỮ...

Sai rồi, là do ngươi ép ta...

Bóp! Hẳn vùng tay mạnh lên và nhanh chóng để lại vết bầm tím trên má cậu. Đầu óc Jaejoong quay cuồng trước cái tát đó, ý thức chưa kịp quay lại đã cảm thấy hai cổ tay mình được giải thoát. Ngay sau đó cậu lại rơi vào một sự quay cuồng khác, khi mà phần thân dưới bất ngờ bị bao bọc bởi một nơi nóng ẩm và ẩm ướt khủng khiếp.

~ Không!

Cậu bật người dậy dùng cả hai tay đẩy vai hẳn ra, cố ngăn cái đầu hẳn thôi không di chuyển lên xuống giữa hai chân mình. Nhưng cậu chưa bao giờ ngăn cản nổi hẳn làm điều gì, kể cả lúc này. Hẳn vẫn nút thật mạnh vào nơi đó, nếu như tay hẳn không thể làm cậu khuất phục thì hãy để miệng hẳn. Dù sao đó cũng là nơi hạ gục rất nhiều con mồi, chỉ khác là những lần trước hẳn dùng nó để hút máu, còn lần này...

~ Dừng...lại...làm ơn...dừng lại...

Cậu ngã vật ra giường, hai tay bắt lực bám chặt vào tấm đệm bên dưới. Buộc phải khuất phục khi không chịu nổi sự đau đớn và nhục nhã hắn gây ra cho mình.

~ Làm ơn...tha cho tôi...xin ngài...

Cậu đang van xin...

~ Dừng lại...đi mà...

Cậu đã van xin...

~ Làm...ơn...

Nhưng...

Nghịch lý là ở chỗ...

Hắn không thể ngừng lại...

Cũng giống như ban đầu gặp cậu, hắn chỉ định giải quyết cậu ngay trong đêm đó, bởi hắn chưa bao giờ có ý định để bữa cả. Nhưng sau khi chạm vào đôi môi cậu, hắn đã nghĩ khác, hắn muốn được tiếp tục chạm vào đôi môi ấy. Bây giờ cũng giống như vậy, đã không chạm vào thì thôi, nhưng một khi đã chạm vào rồi thì không thể ngừng lại được.

Hắn chạm vào môi cậu, hắn muốn nó...

Hắn chạm vào làn da cậu, hắn muốn nó...

Hắn hôn lên cơ thể cậu, hắn muốn tiếp tục làm thế...

Hắn bao trọn thứ đó trong miệng, hắn không muốn bỏ ra...

Hắn đang thèm khát con mồi của mình, với một lý do hoàn toàn khác...

...

...ta thèm khát người...

Không chỉ vì máu...

...

5. Chương 5

...

~ Umh...umh...ahhhh...

~ Urrrrg...rên khẽ thôi...urg ~ ~

~~ Chulie ah...anh không kiềm được...ahhh...ahhhh...anh sắp...

RẦM!

Cánh cửa phòng bị đập ra một cách thô bạo đến nỗi bụng cả bản lề làm hai kẻ đang dính vào nhau trên giường giật mình nhìn ra.

Hắn đang đứng sững sờng trước cửa và nhìn chăm chăm vào y và anh.

~ Yunho... ~ Heechul nuốt nước bọt một cách khó nhọc.

~ Cho người một phút!

...

~ Yunho, có vấn đề gì sao? ~ Y hỏi khi tìm thấy hắn đang đứng tại ban công tầng cao nhất trong lâu đài và đắm chiêu nhìn xuống dưới.

~ Người làm vậy là có ý gì?

~ Làm gì cơ? ~ Y đã đoán ra nhưng vẫn vờ hỏi.

~ Muốn ta lên giường với con người giống người à? ~ Hắn gầm gừ trong cổ họng.

~ À, chuyện đó sao? Chẳng phải em rất có hứng thú với cậu nhóc đó sao?

~ Hứng thú?

~ Không phải à, em giữ nó lại đã mấy đêm rồi, và hyung thấy là ngoài đôi môi ra nó chẳng bị sút mẻ chỗ nào, có vẻ Yunho của chúng ta rất khoái chạm vào đôi môi ấy!

~...

~ Hơn nữa...em có dám chắc mình không hề xao động khi nhìn thấy nó trong đêm qua và đêm nay chứ?

Khốn khiếp! Xao động trước con mồi, điều đó đối với hắn là không thể chấp nhận được. Nhưng khi này...đó là lần đầu tiên hắn không thể làm chủ mình, cho dù chỉ một chút thôi...

~ Đó sẽ là một con búp bê xinh đẹp và ngọt ngào...

~ Mục đích của người...ta sẽ không để người thực hiện được đâu... ~ Hắn bỏ lại câu nói đó trước khi lạnh lùng bước đi.

“Em sẽ không kiềm chế được lâu đâu, nhất là khi đã biết mục đích của hyung mà em vẫn không có ý giết nó...”

Nếu sau đêm nay mà cậu còn sống, tức là hắn đã có cảm giác với cậu...

...

~ DongHae ngoan, nhớ không được tháo dây thánh giá và vòng tội này ra khỏi người nha... ~ Gã vừa nói vừa liếc mắt nhìn về phía con mèo đang nằm ườn trên giường, ve vẩy đuôi nhìn gã thách thức.

~ Dạ, nhưng vòng tội này làm Hae khó chịu lắm... ~ Nhóc chun mũi nhìn gã.

~ Khó chịu một chút nhưng an toàn, mấy tiếng nữa hyung sẽ về, có chuyện gì Hae cứ kêu um lên, các hyung khác ở gần đây sẽ đến cứu Hae ngay.

Nhóc gật đầu một cách ngoan ngoãn, hôm nào trước khi đi gã cũng dặn dò đủ kiểu, nhưng hình như hôm nay gã dặn kĩ hơn thì phải.

~ Vậy...hyung đi đây ~ Gã một lần nữa đưa mắt về phía con mèo đó, đây dù sao cũng là lãnh địa của Hunter, Vampire như nó chắc không dám làm gì đâu.

~ Tạm biệt... ~ Nhóc đưa bàn tay bé xíu của mình lên vẫy vẫy ~ Hyung đi nhanh về nhanh nha...

Bóng gã đã khuất, nhóc ôm con mèo vào lòng và chơi đùa với nó. Nó cũng vờn vờn cái vòng tội trên cổ nhóc, bất ngờ cắn đứt dây làm những củ tội lặn ra.

~ A hỏng mất rồi... ~ Nhóc nhìn những củ tội đang lặn long lóc trên sàn, không phải nhóc thích thú gì cái vòng đó, chỉ là gã đã bảo nhóc không được bỏ cái đó ra thôi.

Nhóc nhìn nhìn một lúc rồi tặc lưỡi cho qua, tiếp tục chơi đùa với người bạn mới của mình. Lần này là đến dây chuyền thánh giá trên cổ nhóc, con mèo kéo nó ra và giựt mạnh làm nó đứt xuống.

Keng!

Mặt thánh giá rơi xuống, nhóc nhặt lên nhìn con mèo trách móc.

~ Miumiu hư quá, làm hỏng hết đồ rồi...nhưng mà thôi...dù sao Hae cũng chẳng thích mấy thứ đó...

...

Yoochun đi về và hoảng hốt nhìn những củ tỏi đang nằm trên sàn nhà, gã vội lao vào nhà tắm nhóc. Sau cùng mới thở phào khi nhìn thấy nhóc đang nằm ngủ ngon lành trên giường, còn con mèo...nó đâu rồi? Gã nhìn quanh tìm kiếm...

~ Lần sau đừng làm mấy trò vớ vẩn đó nữa, chỉ tốn công thôi...

Gã giật mình quay lại. Một bóng người đứng bên cửa sổ, tay cầm mặt thánh giá và ném về phía gã. Vì đứng ngược hướng ánh sáng nên gã không thể nhìn rõ mặt, điều đó làm kẻ đó càng trở nên bí ẩn hơn.

~ Người...là một Vampire?

~ Hồi thưa! ~ Chất giọng khàn khàn vang lên lạnh lùng làm gã bị thu hút, bất giác muốn nhìn thấy rõ khuôn mặt kẻ đó.

~ Người tiếp cận ta vì muốn tìm truyền nhân của Hunter Vương? ~ Gã tiến gần đến kẻ đó.

~ Lại một câu hỏi thừa nữa! ~ Cho dù không nhìn thấy nhưng gã chắc chắn kẻ đó đã nhếch mép cười.

Gã với tay định chụp lấy kẻ đó nhưng nó nhanh hơn gã. “Phụt” nó đã biến hình để trở lại lột mèo.

Gã nhìn con mèo nhảy vào nằm cạnh nhóc mà không biết phải làm gì. Gã cảm thấy Vampire này hoàn toàn không tầm thường như những Vampire mà gã đi săn hàng ngày, nó không sợ thánh giá, không sợ tỏi và còn dám ngang nhiên hiện hình trước mặt gã. Có lẽ gã cần nhanh chóng nghĩ cách tách nó ra khỏi Donghae, sau đó mới có thể hạ nó được.

Giá như gã biết mình đã ngốc nghếch thế nào khi dùng tỏi và thánh giá để dọa một Vampire hoàng tộc – Dã Vương.

...

Nếu sau đêm nay mà cậu còn sống, tức là hắn đã có cảm giác với cậu...

~ Sao rồi Hannie? ~ Y nhìn anh hỏi.

~ Umh... ~ Anh lau những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán mình, đoạn quay sang nhìn y cười ~ Không sao nữa rồi, tôi đã cố định lại xương cho cậu ấy, chỉ cần không hoạt động mạnh ảnh hưởng đến cái tay đó là ổn...

~ Yunho ra tay mạnh thật... ~ Y gật gù ~ Nhưng ít nhất còn giữ được cái mạng...chỉ bị bẻ tay là còn may...

Thật y không hiểu nổi lý do hắn giữ cậu lại nữa, nếu đã không thích thì cứ giết phứt đi, việc gì phải giữ lại rồi chuốc bực tức vào người. Nhưng cậu vẫn còn sống, và như đã nói rồi đó, chỉ cần cậu còn sống, tức là hắn đã có cảm giác với cậu...

=====>>>> FLASHBACK >>>> ENDFLASHBACK <>

...

~ Umh...tại sao đêm đó làm vậy?

~ Đêm nào?

~ Thì đêm thứ tư em ở bên anh, anh đã suýt nữa làm trò đó còn gì!

~ Ah...một chút xao động không đáng có, nhưng ta nghĩ là ngay sau đó ta đã lấy lại đúng bản chất của mình...

~ Khi suýt hút cạn máu và bẻ gãy tay em đó hả?

~ Nếu đêm đó ta không hành động như vậy thì em có thể trở thành búp bê của ta sao?

~ Thôi được rồi, đó quả là một đêm đáng nhớ, và nếu không có đêm đó thì giờ vị Chúa tể đẹp trai của chúng ta đã không có con búp bê kiêm phu nhân đáng yêu này rồi, đúng không?

~ Đồng ý, búp bê xinh đẹp, phu nhân ngọt ngào...

...

Vừa mới sáng sớm y đã chạy ngay đến phòng hẩn mong những phán đoán của mình là đúng. Nhưng rút cục thứ mà y nhìn thấy là một người nằm trong một vũng máu trên sàn nhà. Y chạy vội đến và nhận ra đó là kẻ mà y luôn muốn nó trở thành búp bê hay một cái gì đó tương tự của Yunho. Lần này đôi môi cậu không có thêm vết mới mà là cổ cậu, nó còn in hằn vết răng nanh, và cả cánh tay cậu nữa, dường như xương đã bị gãy rồi thì phải. Tội nghiệp quá!

...

Hankyung vốn là một bác sĩ nên dễ dàng khám và băng bó vết thương lại cho cậu. Anh cũng đã dọn nhà bếp nấu chút cháo thịt hầm bổ cho cậu, môi cậu bị sưng vì những vết thương nhỏ và sâu chồng chéo lên nhau nên ắt hẳn việc ăn uống của cậu mấy ngày hôm nay rất khó khăn. Anh khám cho cậu nên anh biết, dạ dày cậu gần như trống rỗng, hơn nữa hôm qua lại bị mất máu khá nhiều...

~ À phải rồi chủ nhân...vậy chúng ta cứ để cậu ấy ở đây không sao hả? Liệu Chúa tể có...

~ Không sao đâu Hannie...nếu muốn giết thì đã giết lâu rồi... ~ Heechul chống tay lên cằm ngồi nhìn cậu đang nằm trên giường với cái tay và cái cổ băng kín.

~ Ý chủ nhân là... ~ Anh nhìn y ngập ngừng.

~ Lại đây... ~ Y vẫy anh đến chỗ mình và ngồi vào lòng anh ~ Có lẽ Yunho với tên nhóc này sắp như ta và người đó!

~ Hả?

~ Gãy tay có là gì? Ngày trước không phải ta còn hành người kinh hơn sao? ~ Y vòng tay qua cổ anh thì thầm ~ Càng hành hạ sẽ càng yêu thôi...

~ Vậy là chủ nhân rất yêu tôi rồi... ~ Anh vòng tay ôm eo y kéo sát vào người mình ~ Ngày trước hành tôi suýt chết còn gì!

~ Cái đó còn phải hỏi ư? Hannie ah ~ ~ ~

~Bất cứ khi nào ở cạnh anh, y đều muốn âu yếm và được âu yếm, và bây giờ cũng vậy đây...

~ Umh...umh...Chulie ah...umh...

~ Xin lỗi...

Cả hai tách môi ra khỏi nhau khi nghe thấy tiếng thều thào phát ra từ phía giường.

~ Làm ơn...qua chỗ khác làm... ~ Jaejoong ngồi dậy một cách khó khăn, phát ra những âm thanh hết sức yếu ớt ~...hoặc...đợi tôi khỏe...thì làm cho tôi xem...cũng được! Bây giờ tôi mệt lắm...không có hứng đâu...

~ Ô...vậy ra đây là cách người cảm ơn những người đã cứu cậu hả? Xua đuổi tàn nhẫn quá! ~ Y rời khỏi lòng anh và đi về phía cậu.

~ Ai cần...cứu tôi...mà... ~ Cậu nhìn xuống mình ~...chỉ bị thương...ở mỗi tay với cổ...thôi hả? Hẩn...không bẻ thêm chỗ...nào sao?

~ Đừng nghĩ em trai tôi xấu xa như thế chứ cậu nhóc xinh đẹp! ~ Y bẹo má cậu làm cậu nhăn mặt khó chịu. Hẩn như thế còn chưa đủ xấu xa sao?

~ Cậu còn bị nhiễm trùng ở môi đó, bây giờ tạm thời chỉ húp cháo được thôi! ~ Anh lên tiếng.

“Làm sao mình còn sống sau tất cả những chuyện đó nhỉ?”

...

Những tia nắng vàng dịu nhẹ của buổi sáng sớm rọi vào khiến cả tòa lâu đài trở nên thật thanh bình.

Một tòa lâu đài của Vampire hiện ra sừng sững như vậy nhưng bao năm nay con người không thể phát hiện ra. Đó là vì chủ nhân của nó đã dùng phép để con người nhìn vào sẽ chỉ thấy hình ảnh của những nấm mồ. Dù sao đây cũng là một khu đất đã bị bỏ hoang từ lâu, cộng thêm việc xuất hiện những nấm mồ này nên con người chẳng hề dám bén mảng đến đây lần nào. Thi thoảng có những tay nông nổi muốn đến thử cảm giác mạnh hoặc muốn chứng minh cho mọi người thấy mình can đảm thế nào, dám cả gan giăng lều dựng trại tại nơi đây. Và kết quả thì khỏi nói, vẫn là cái cổ bẻ ngoặt và bẻ bết máu mà thôi...

Có một con người...ah không, nói một cách chính xác là nửa người nửa Vampire đang ngồi trên ô cửa sổ cao nhất của tòa lâu đài nhìn về xa xăm và chìm vào những cảm xúc không tên. Đã 9 năm sống tại đây nhưng chưa bao giờ Kibum thực sự trở thành một Vampire cả. Cậu có thể giết người mà không còn cảm xúc nhưng trực tiếp hút máu người thì không. Cậu chỉ có thể thỏa mãn cơn thèm máu cổ hữu của một Vampire bằng cách uống qua li mà những bảo mẫu Vampire tốt bụng rút từ con người ra cho cậu thôi. Người ta thường bảo Vampire là những kẻ máu lạnh và độc ác, nhưng cậu thấy chúng còn tốt hơn con người gấp vạn lần. Bởi ít nhất, chúng không hề che giấu mặt xấu của mình, thậm chí không ngần ngại mà bộc lộ ra, và như thế đến lúc mặt tốt của chúng được thể hiện sẽ làm người khác cảm thấy ấm áp. Còn con người, sẵn sàng che giấu bộ mặt thật của mình để khoác lên những vỏ bọc đẹp đẽ và giả tạo, để rồi khi bản chất thực sự lộ ra, nó làm người ta choáng váng...

...

6. Chương 6

...

====>>>> FLASHBACK >>>> ENDFLASHBACK <>

Từ đó Kibum trở thành nửa người nửa Vampire, sống trong tòa lâu đài của những Vampire cùng với Dã Vương, chủ nhân mà cả đời này cậu mang ơn. Ba năm sau khi không còn là một con người yếu đuối nữa, cậu quay trở lại thế giới loài người và tự tay giết chết ả cùng với người đàn ông mà cậu đã từng gọi là appa. Không cảm xúc, không ân hận, đó là những gì một Vampire nên có khi giết người. Cậu đã có được điều đó nhưng thật tệ là cậu vẫn không thể thành một Vampire hoàn toàn mặc dù bá khí Vampire của cậu khá mạnh. Điều đó là Kibum luôn cảm thấy có lỗi với Dã Vương, người đã dùng dòng máu của mình để biến cậu thành Vampire...

...

~ Anh chàng đẹp trai, đang nghĩ gì vậy?

~ Huyết Vương! ~ Cậu cúi người trước y.

~ Junsu sao rồi?

~ Dã Vương vẫn ổn ~ Tối qua chủ nhân vừa mới nói chuyện qua ý nghĩ với Kibum rồi, mọi chuyện diễn ra trên đó cậu vẫn nắm được.

~ Không bị phát hiện chứ?

~ Umh...thực ra đã có một Hunter phát hiện ra Dã Vương...

~ Bị phát hiện ah?

~ Nhưng chủ nhân có nói là đã làm chủ được mọi việc, xin Huyết Vương đừng lo!

~ Hahaha ~ ~ ~ Y đột nhiên cười lớn ~ Ta không lo cho thằng nhóc đó...

~ Dạ?

~ Chỉ lo cho kẻ đã phát hiện ra nó thôi...

“Xem ra không chỉ có Yunho, mà ngay cả Junsu cũng có đồ chơi mới rồi...”

...

Nếu như giống lần trước, Jaejoong sẽ nhón cửa phòng không khoá mà chạy đi khắp nơi tìm cách thoát khỏi nơi này thì nay, với cái tay đau thế này lại cộng thêm việc vẫn còn choáng váng vì bị mất máu nên cậu chỉ có thể ngồi yên trong phòng thôi. Mà cũng không hẳn là không có việc để làm đâu, cậu đang nghĩ xem hôm nay cậu sẽ đối mặt với hắn như thế nào đây!

~ Cậu nhóc xinh đẹp!

Jaejoong thở dài, lại là cái tên tóc đỏ eo ợt ấy.

~ Có ghét Yunho không?

Sao tự nhiên y lại hỏi thế nhỉ, mà thôi cái tên quái dị này thì bao giờ chẳng hành động khác người chứ, thắc mắc làm chi cho mệt.

~ Ghét đến tận xương tủy! ~ Cậu trả lời từ tận đáy lòng cậu.

~ Có hận Yunho không? ~ Y lại hỏi.

~ Hận đến thấu tim gan!

~ Hahaha ~ ~ ~ Heechul ôm bụng cười ngặt nghẽo.

~ Người bị gì vậy? ~ Cậu nhìn y kinh ngạc.

~ Thú vị thật! Người biết không, búp bê của ta ngày trước khi được hỏi vậy với ta cũng trả lời y hệt!

~ Thế thì sao? ~ Cậu dừng dừng.

~ Và giờ thì người thấy ta và búp bê của ta ra sao? ~ Y nhìn cậu với ánh mắt gian tà ~ Humh?

~ Người... ~ Jaejoong tức muốn lộn ruột, cái tên này nói vậy là ý gì chứ? Chưa kể đến việc cậu cực kỳ căm hận hắn thì hắn lúc nào cũng chỉ muốn hành hạ cậu sống dở chết dở thôi. Làm sao mà như y với búp bê của y được ~ Bỏ ngay cái ý nghĩ đó ra khỏi đầu người đi!

~ A người hiểu à? Người quả là rất thông minh mà! ~ Y lại bẹo má cậu, điều này làm cậu vô cùng khó chịu, đang chuẩn bị gắt lên thì nghe có tiếng mở cửa.

Là Hankyung, anh đang bê một tô cháo bước vào.

~ Đồ ăn của con người hả? ~ Y hỏi anh.

~ Đây là cháo của cậu ấy! ~ Anh chỉ vào cậu.

~ Mấy người chăm sóc tôi chỉ tổ mất công, rồi hắn sẽ lại hành tôi đâu vào đấy cả thôi! ~ Cậu chán nản dựa lưng vào giường nói.

~ Thì tại này chăm sóc cậu để Chúa tể có cái mà hành mà! ~ Anh trêu cậu.

~ Cái gì? ~ Cậu gắt lên nhìn anh chăm chăm.

~ Thôi thôi, để tôi đút cho cậu ăn nha ~ Anh vui vẻ ngồi cạnh Jaejoong và bón từng thìa cháo cho cậu, trong khi đó y chỉ yên lặng ngồi xem.

~ Không sợ bị ghen hả? ~ Cậu vừa ăn cháo anh đút vừa hất mặt về phía y.

~ Cái gì của tôi cũng thuộc về người ta cả rồi, người ta còn ghen được gì chứ! ~ Cậu trả lời của anh làm Heechul mỉm cười, một nụ cười thuần khiết thực sự.

~ Ah... ~ Cậu im lặng ngồi ăn, hóa ra là yêu nhau thật, Vampire mà cũng biết yêu sao? Cứ tưởng chỉ toàn loại máu lạnh như hắn chứ.

Anh ngồi đút cho cậu ăn được hết tô cháo ấy rồi đem thuốc cho cậu uống, cho dù đã đỡ hơn một chút rồi nhưng Jaejoong vẫn còn mệt lắm. Ăn uống xong mắt cậu cứ díp cả vào, vừa đặt lưng xuống giường đã ngủ

ngay. Thiết nghĩ thế cũng tốt, như vậy cậu sẽ tránh đụng mặt hắn và không phải chứng kiến cảnh hắn hút máu người...

...

Hắn quay trở lại khi Jaejoong đang say ngủ.

Thiên thần chìm trong giấc ngủ bình yên...

Khiến ác quỷ cũng không nở đánh thức...

Hắn không nghĩ có một ngày mình có thể đứng yên một chỗ ngắm nhìn con mồi của mình ngủ ngon lành như vậy. Mà ngay từ đầu, việc giữ cậu lại đã làm chính bản thân hắn bất ngờ rồi. Cậu khác hẳn những con mồi trước kia của hắn. Cậu khiến hắn tức giận, khiến hắn tò mò, khiến hắn thích thú... Nhưng thế không có nghĩa là hắn sẽ giữ cậu lại hẳn. Ngay khi hắn cảm thấy chán máu cậu và cậu bị khuất phục trước hắn, cậu sẽ phải chết giống như bao con mồi khác.

Hắn đã từng nghĩ như vậy.

Cậu đã khuất phục trước hắn...

Máu cậu hắn cũng không còn hứng thú...

Hắn vốn chẳng còn lý do giữ cậu lại...

Nhưng dường như hắn đang làm ngược với những gì từng nghĩ...

Hắn thừa nhận đêm qua hắn đã muốn xuống tay với cậu, với kẻ đã tạo nên những gợn sóng, dù rất nhỏ thôi, trong lòng hắn. Hắn đã muốn rút sạch máu cậu, muốn kết thúc chuyện này. Nhưng khi cậu ngã xuống, hắn lại có một suy nghĩ khác. Cổ cậu máu chảy không ngừng, tay cũng bị hắn bẻ gãy, nhìn cậu nằm bất động giữa vũng máu đang dần nhiều lên, hắn đã không làm thêm gì nữa.

Nếu cậu chết, mọi chuyện sẽ kết thúc.

Nhưng nếu như cậu vẫn còn sống, sau chuyện này...

Cậu phải là của hắn...

Không chỉ dưới danh phận con mồi...

Đó là lần đầu tiên hắn để quyết định của mình phụ thuộc vào số mệnh...

~...umh...đau... ~ Tiếng Jaejoong khẽ rên đã thu hút sự chú ý của hắn. Hắn tiến đến gần, ra là nói mê.

~...đừng...sao lại hành hạ tôi...tại sao... ~ Một giọt nước mắt nóng hổi chảy xuống. Mối cậu mấp máy không ngừng, có lẽ cậu đang lên cơn sốt.

~...tôi đã làm gì...tại sao...

Hắn ngồi xuống giường, trầm ngâm ngắm nhìn những giọt nước mắt đang chảy xuống ngày càng nhiều.

~...hức...sao lại làm tôi đau...hức... ~ Cậu nấc nhẹ, đôi môi run rẩy, tay bắt giắc khua lên.

~ Coi như... ~ Hắn gơ tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé đang vùng lên, đan những ngón tay vào nhau, để chịu

~...đây là cửa ải cuối cùng người phải vượt qua đi...

~...umh... ~ Nước mắt vẫn không ngừng rơi, nhưng Jaejoong không còn nói mê nữa, tay cũng vô thức mà siết chặt vào, ấm áp.

Đêm thứ năm...tay trong tay...thật yên bình...

...

7. Chương 7

...

Ấm áp quá...

Là ai vậy...

Là ai đang nắm tay mình...

Là ai đang bảo vệ mình...

...

Ba ngày hôm nay đêm nào Jaejoong cũng bị sốt cao, tuy rằng đã được uống thuốc nhưng có vẻ vết thương lần này không hề nhẹ, thêm nữa lại do Chúa tể gây ra. Hankyung chỉ còn nước bắt lực thử dài, ban ngày thì có thể vẫn còn tỉnh táo, nhưng đến đêm...e rằng có thể chết lúc nào không hay...

Hắn tăng thêm lực vào bàn tay khi cảm thấy cậu đang run lên. Ba đêm rồi, đêm nào hắn cũng ngồi nắm tay cậu. Hắn cảm thấy điều này thật hết sức vô vãn, nhưng chỉ cần vào phòng nhìn thấy tay cậu run run quờ quạng là chỉ trong chớp mắt tay cậu đã nằm trọn trong tay hắn. Đã không chạm vào thì thôi, nhưng một khi đã chạm vào thì khó lòng mà dừng lại được.

Bàn tay nhỏ mịn màng này hắn đã nắm vào rồi...

Có lẽ cả đời này sẽ không buông đâu...

~...umh...Min ah...Min... ~ Cậu lại nói mê, dường như đã là một chu kỳ quen thuộc.

~...hức hức...hyung...chờ hyung với...

~...đau quá...cứu con...umma...

~...không...dừng lại...

...

Ấm áp quá...

Là ai vậy...

Là ai đang ôm mình...

Là ai đang bảo vệ mình...

~ Miumiu ơi cá nè! ~ Thăng nhóc giờ một con cá nướng khét lẹt trước mặt nó.

Nó lắc lắc cái đầu mèo nhỏ xíu của mình và nhảy ra chỗ khác. Khỉ thật! Thứ mà nó muốn là máu Hunter chứ không phải mấy con cá khô đó. Vì bây giờ đang là ban ngày, nó và nhóc cùng gã lại đang ở chỗ tập trung của Hunter, chính xác đây là giờ ăn trưa của Hunter vậy nên nó không thể hiện nguyên hình đi hút máu người được. Mấy hôm nay gã không hề đi đâu, chỉ quanh quẩn bên thăng nhóc đó và nó. Có lẽ từ đêm mà nó hiện nguyên hình trước mặt gã, gã đã biết độ nguy hiểm của nó đến đâu rồi, vậy nên giờ mới theo sát 24/24 thể này. Đấy! Gã lại đang nhìn nó này!

~ Oa ~ ~ ~ Donghae có con mèo dễ thương quá nhỉ!

Thăng nhóc cười toe khi nghe vậy trong khi mặt gã méo xệch cả lại. Còn nó? Nó đang nhếch mép cười. Dễ thương huh? Lũ Hunter ở đây quả là ngu ngốc mà, không một ai trừ gã nhận ra nó là Vampire trong lột mèo. Mà cũng không trách được, nó đã đẩy toàn bộ bá khí của mình vào người Kibum, kẻ có mối liên hệ vô cùng mật thiết với nó. Do vậy đứng cạnh nó Hunter sẽ chẳng cảm thấy một chút khí Vampire nào, không nhận ra cũng phải thôi. Duy chỉ có gã, gã đã nhìn ra nó là Vampire ngay trong lần gặp đầu tiên, gã quả là một kẻ không tầm thường, không biết chừng truyền nhân của Hunter Vương chính là gã cũng nên...

~ Cậu nhóc, thèm máu rồi huh? ~ Gã đến chỗ nó và hỏi trong khi nó chán nản nằm ườn trên một tảng đá to.

~ Meo meo ~ ~ ~ Nếu gã có thể hiểu tiếng mèo thì đó có nghĩa là “Biến đi!”.

~ Đừng nghĩ đến chuyện có thể hút máu một Hunter nào ở đây! ~ Giọng nói của gã trở nên đáng sợ ~ Người sẽ chết ngay sau đó đẩy con mèo dễ thương ạ!

Thách thức?

Chấp nhận!

Thực ra trước khi đến đây nó đã hút kha khá máu rồi, và nó cũng không cần thiết ngày nào cũng phải hút máu người. Nhưng bây giờ có câu nói này của gã, chắc chắn đêm nay thôi sẽ có một vài Hunter hi sinh.

“Để xem ta chết trước hay là người chết trước!”

Đêm nay...chắc chắn sẽ không yên bình...

...

~ Cậu cảm thấy thế nào? ~ Hankyung vừa hỏi vừa đỡ cốc nước từ tay cậu.

~ Ý anh là gì, tôi vẫn sống tốt mà ~ Jaejoong nhún mày nhìn anh, hôm nào cũng hỏi cậu câu này.

~ Đây... ~ Y nhéo má cậu làm cậu la oai oái ~...không được có thái độ đó với búp bê của ta! Mới được Yunho cưng một chút đã hỗn rồi!

~ Buông ra... ~ Cậu khó khăn dứt tay y ra khỏi má mình, nhăn mặt khó chịu ~...thái độ đó là hỗn sao? Mà...cưng cái gì chứ? Ai cưng...?

~ Yunho! ~ Y nhắc lại.

~ Là Chúa tể đó! ~ Anh nhắc khi thấy mặt cậu đang ngệt ra.

~ A... ~ Cậu gật gù, giờ mới để ý, hần tên là Yunho ~ hã...hần cưng tôi? **trợn mắt nhìn**

~ Hahaha ~ ~ ~ Y bật cười trước vẻ mặt rất đáng yêu của cậu ~ Đúng thế, Yunho đang rất thích người...

~ Humh...nếu đây *chỉ vào cổ mình* và đây *chỉ vào cái tay gãy* là biểu hiện của sự cưng chiều thì đúng là hần đang rất cưng tôi ~ Cậu chán nản giải thích.

~ Đó chỉ là nền tảng thôi ~ Anh cười, chậm rãi nói như một người từng trải (^^) ~ Cậu chẳng phải đã không có thêm vết thương nào nữa sao, trong khi đêm nào Chúa tể cũng về phòng.

~ Nói thế là ý gì? ~ Cậu đã mơ hồ hiểu được nhưng vẫn không thoát khỏi thắc mắc.

~ Thế có nghĩa là đã qua giai đoạn làm đau rồi, giờ là đến giai đoạn yêu thương ~ Anh nháy mắt với Jaejoong đầy ngụ ý, khiến cậu bất giác sờn gai ốc.

~ Yunho đã không còn hút máu người nữa, không biết hơn một tiếng trong phòng mỗi đêm là để làm gì nhỉ?

~ Y tiếp tục tấn công trong khi Jaejoong vẫn chưa có dấu hiệu đã hiểu.

~ Có vẻ giai đoạn làm đau của cậu đây hơi ngắn nhỉ chủ nhân! ~ Anh quay ra nhìn chủ nhân mình nhăn nhó, trêu cậu bây giờ đang là thú vui mà anh và Heechul mới tìm được.

~ Aha...sao không thử tìm xem trên người cậu ta có dấu hôn nào không đi!

~ Hahahahaha ~ ~ ~ ~ Hai chủ tớ Huyết Vương ôm nhau cười, để mặc con người xinh đẹp đang ngồi đàn mặt trên giường với bao nhiêu suy nghĩ lùng bùng trong đầu.

Cưng? Giai đoạn làm đau? Giai đoạn yêu thương? Đêm nào cũng về phòng? Rồi còn...nắm tay...ôm...? Không lẽ...là hần sao...? Không thể nào...hần sao có thể làm những hành động đó được chứ! Cái người đêm nào cũng nắm tay mình, bảo vệ mình khỏi những cơn ác mộng, đem cho mình cảm giác ấm áp và an toàn...và cái kẻ đã gây đau đớn cho mình, khiến mình tê thắm như hiện tại...có thể nào là một người được...? Không, chắc chắn có nhầm lẫn gì ở đây rồi! Jaejoong đau khổ nhìn hai chủ tớ nhà kia, làm ơn cho tôi một lời giải thích có được không?

~ À...đúng rồi... ~ Y quệt nước mắt nhìn về phía cậu ~...ta có chỗ này hay lắm, người có muốn đến coi không?

~ Chủ nhân, đó là... ~ Anh nhìn y nghi ngờ.

~ Yên tâm, chỉ muốn thử chút tình cảm của nhóc con này thôi mà ~ Y nói nhỏ vào tai anh ~ Hơn nữa có lẽ Yunho cũng muốn biết tên nhóc này nghĩ gì về hắn...

~ Nhưng...thế có ổn không vậy? ~ Anh cắn môi dưới lo lắng, chủ nhân lúc nào cũng làm trước khi nghĩ, không lo sao được.

~ Ổn! ~ Y nói giọng chắc nịch ~ Và...đừng có cắn môi như thế...chỗ này chỉ có ta được cắn thôi...

Ngay lập tức y sát gần anh và bắt đầu “umh...umh...ah...ah...”

~ Ôi trời! ~ Jaejoong tròn mắt nhìn, hai cái người này...đã bảo bao giờ cậu khỏi mới được làm trước mặt cậu cơ mà, xem chuyện này cũng tốn sức lắm chứ bộ, bây giờ cậu đang yếu thế này...

~ Ya ya...hai người có thôi ngay không thì bảo! ~ Cậu bắt mẫn lên tiếng khi thấy hai kẻ đó đã bắt đầu ngã xuống giường, ngay - cạnh - chỗ - cậu - ngồi ~ Hai người coi tôi chết rồi hả?

~ Humh...chuzzzz... ~ Y luyến tiếc dứt khỏi môi anh, ngồi dậy nhìn cậu chép miệng ~...thôi để lát nữa làm tiếp cũng được, giờ người đi theo ta!

~ Đi đâu? Tôi không đi! ~ Cậu gạt tay y trên vai mình ra ~ Tôi đang mệt, không muốn đi đâu cả!

~...cũng được...nào Hannie...tiếp...

~...!

...

~ Mở cửa cho ta! ~ Heechul ra lệnh cho những Vampire canh cửa.

~ Nhưng Huyết Vương, Chúa tể...

~ Cứ mở ra, tội vạ đâu ta chịu! ~ Y đã nói cứng như thế thì bọn thuộc hạ chỉ còn nước làm theo thôi.

Ketttt...

~ Vào đi! ~ Y đẩy cậu vào.

Jaejoong đang rất ngỡ ngàng với sự to lớn của căn phòng này. Ban đầu cậu đã khá choáng váng về cánh cửa khổng lồ bên ngoài rồi, giờ khi vào bên trong thì còn choáng váng hơn, rốt cuộc tòa lâu đài này còn bao nhiêu căn phòng đồ sộ như vậy chứ?

Cả căn phòng u tối và lạnh lẽo, chỉ có một ánh sáng duy nhất ở giữa phòng. Thứ ánh sáng đó đang rơi xuống một cỗ quan tài, làm bằng vàng ròng. Và đó cũng là đồ vật duy nhất ở trong phòng. Một căn phòng được xây dựng chỉ để chứa duy nhất một cỗ quan tài.

~ Đến đây! ~ Y vẫy cậu đến gần cỗ quan tài đó trong khi cậu mãi mê nhìn ngắm những đường nét chạm trổ cực kỳ tinh xảo được khắc trên bốn bức tường và thậm chí cả trên trần nhà nữa.

~ Gì?

~ Ta chắc chắn điều này sẽ làm ngươi ngạc nhiên ~ Y đặt một tay lên cái quan tài và nhìn cậu cười, một nụ cười thực sự của Huyết Vương.

Con người luôn quan niệm quan tài gắn liền với cái chết, y muốn xem biểu hiện của cậu - một con người - khi nhìn thấy điều này.

Cậu thận trọng tiến đến chỗ y, cậu cảm thấy có chút sợ hãi. Cái lạnh lẽo và trống trải của căn phòng này cộng thêm việc y đang bắt cậu đến gần một cỗ quan tài, nó đang làm người cậu run lên đây. Cậu đứng cạnh y, y gõ gõ vào phần thủy tinh trong suốt ở mặt trước của quan tài, ra hiệu cho cậu nhìn vào.

Jaejoong nhìn y, rồi nhón chân nhìn vào đó...

Trái tim như bị nhúng vào trong một thứ dung dịch hỗn tạp đủ loại cảm xúc...

Ngạc nhiên...

Vui mừng...

Sợ hãi...

Thậm chí là...bàng hoàng...

Khi cậu nhìn thấy kẻ nằm trong quan tài đó...

Là hắn...

~ Chuyện...chuyện gì thế này? ~ Cậu quay ra nhìn y, hắn đã chết ư? Không thể nào, mới hôm qua còn...chẳng phải còn nắm tay cậu...còn...ôm cậu sao, hơn nữa nghe nói hắn là chúa tể gì đó, sao lại...

~ Còn chuyện gì nữa, Yunho đang ngủ, người nhìn mà không biết hả? ~ Y thích thú nhìn biểu hiện của cậu. Tuy đa phần là sợ hãi và vui mừng nhưng cũng có chút tiếc nuối, như vậy là có triển vọng lắm rồi.

~ Hả?

~ Nếu người nhìn thấy Chúa tể Vampire đang nằm trong quan tài, có nghĩa là hắn ta đang ngủ! ~ Y cố nín cười khi nhìn thấy vẻ mặt cậu.

~ Ngủ?

Gật.

~ Ngủ!

Gật và cười.

~ Người... ~ Cậu cảm thấy mình giống như một con lừa bị y xỏ mũi dắt đi. Y gạt cậu, y làm cậu tưởng hắn đã chết, mà thật ngớ ngẩn làm sao, cậu đã cảm thấy có chút tiếc nuối khi nghĩ hắn chết. Cậu tiếc nuối cho kẻ mà cậu cảm hận nhất sao? Sốt rồi, chắc hẳn cậu vẫn còn sốt ghê lắm. À không...mà cũng có thể, chỉ vì cậu vẫn chưa xác định được người hàng đêm ở bên cậu có phải hắn không? Đúng rồi, chỉ có thể vì lý do đó thôi...chỉ có thể vì thế mới sinh ra chút tiếc nuối...

~ Sao hả? Vì Yunho là Vampire có bá khí mạnh nhất ở đây nên cứ đến ban ngày là phải chui vào cái quan tài bằng vàng này ngủ và chỉ có thể hoạt động từ 12h đêm thôi. Đó là lý do mà nó chỉ xuất hiện trước mặt người từ 12h đêm trở đi. Hiểu chưa?

~ Tôi không quan tâm đến những thứ đó! ~ Cậu gất lên ~ Đưa tôi về phòng đi!

~ Sao lại muốn về? Người không muốn nhân cơ hội này trả thù Yunho hả? Nói cho người biết, mỗi lần nằm trong quan tài này là nó ngủ không biết trời trăng gì luôn, giống như là chết thật ấy. Do vậy người có đánh mất quá nhiều thứ gì nó cũng không biết đâu...

~ Thật chứ? ~ Cậu nhìn y nghi ngờ.

~ Vậy người nghĩ tại sao nơi này lại được canh phòng cẩn mật vậy? ~ Y nhìn lại cậu bằng khuôn mặt “thật” nhất của mình.

~...

~ Vậy nhé, ta ra ngoài để người trả thù Yunho, một lát nữa ta quay lại! ~ Vừa dứt lời y đã hất tay làm nắp quan tài bật ra và sau đó phóng ngay ra phía cửa bỏ cậu lại một mình.

Phùng! Ngay lập tức những đốm lửa ở bốn góc phòng phụt sáng, căn phòng trông sáng sủa hẳn lên. Có lẽ y làm vậy là để cậu đỡ sợ. Để cậu có thể toàn tâm toàn ý mà hành hạ trả thù hắn.

...

Có lẽ đã gần nửa tiếng rồi, cậu chỉ đứng yên nhìn hắn. Thành thật mà nói, Jaejoong không hề tin lời y chút nào, nhưng...nhìn hắn...hình như đúng là đang ngủ say như chết thật. Cậu thử ấn ấn ngón tay vào ngực hắn, hai chân trong tư thế sẵn sàng chạy.

Không phản ứng.

Cậu đưa tay lên trên, vuốt mặt hần một cái, rồi nhanh chóng rút tay về.

Vẫn không phản ứng.

~...nè...ngươi...thực sự ngủ say như chết ah?

Im lặng.

~ Phù ~ ~ ~ Jaejoong thở phào nhẹ nhõm, vậy là y đã nói thật, thế thì sao nhỉ? Trả thù thôi, trút hết bực dọc mình dồn nén bấy lâu vào hần.

Jaejoong nhìn quanh, thật đáng tiếc, ở đây chẳng hề có vũ khí sắc nhọn gì cả, nếu không cậu đã một nhát đâm ngay vào tim hần rồi, đó là điều cậu muốn làm nhất.

~ Ngươi... ~ Cậu chỉ thẳng vào mặt hần ~...đã giết bao nhiêu người rồi hả? Tội ngươi thật đáng muôn chết, ngàn lần đáng chết! Dám coi con người như đồ ăn của ngươi phải không? Ngươi đã cắn ta đúng không? Bề tay ta đúng không? Ngươi quá đáng lắm! Ta có thù hần gì với ngươi hả? Ngươi khoái vờn ta lắm đúng không? Đã vậy có đêm còn...còn...*đổ mặt*...chết đi! Chết đi!...

Bụp ~ bụp ~ bụp ~ cậu dồn sức mà đánh thật mạnh vào ngực hần, đánh mạnh đến độ cái tay gãy của cậu bị động mà đau nhói lên.

~ A! ~ Jaejoong ngồi thụp xuống kêu đau, sau đó đột nhiên im lặng.

Một giọt...

~ Sao lại thành ra thế này?

Hai giọt...

~ Cuộc sống của ta...cha mẹ ta...em trai ta...

Nước mắt không kiềm được mà lăn chã rơi...

~...vì cái gì mà ta phải ở đây chịu khổ? Vì cái gì hả? Vì cái gì? ~ Cậu vùng lên đâm hần thật mạnh, nước mắt tuôn ra ào ạt, miệng cũng gào khóc liên hồi.

Cứ thế bao nhiêu uất ức trong lòng trào ra. Jaejoong ở đây đã được một tuần, khoảng thời gian đó cũng chẳng nhiều nhận gì, vậy mà cậu đã phải chịu biết bao nhiêu khổ cực. Luôn tỏ vẻ mạnh mẽ...luôn tỏ ra bướng bỉnh...nhưng thực ra cậu sợ lắm...Từ khi đến đây không biết cậu rơi nước mắt bao lần rồi...

Đau đớn...nhục nhã...đều là tại hần...

...

Cho đến khi bàn tay đã trở nên ê ẩm, cho đến khi nước mắt có muốn cũng không thể ra thêm được, cho đến khi giọng nói đã khàn đi vì gào thét.

Cậu khê thở dài, rồi lặng lẽ trèo vào quan tài, nằm lên người hần, hơi khó khăn để tránh cái tay đau nhưng cuối cùng cũng ổn. Cậu dựa đầu vào ngực hần, cậu cần xác định một chuyện.

~ Đúng là ngươi rồi...là ngươi đem qua đã ôm ta...

An toàn...ấm áp...yên bình...

~ Yunho...ngươi có muốn biết tên ta không? ~ Giọng cậu nhẹ như gió thoảng, có lẽ vừa rồi đã quá sức nên giờ chỉ muốn ngủ thôi, mệt lắm rồi.

~ Ta là Jaejoong...hãy nhớ lấy... ~ Mi mắt nặng trĩu, phải ngủ thôi, trên ngực hần...

~...Kim Jaejoong...ngươi sẽ hận ngươi...suốt đời...

...Jaejoong...ta nhớ rồi...

Kim Jaejoong...ngươi sẽ thuộc về ta...suốt đời...

8. Chương 8

...

~ Chủ nhân...vậy giờ phải làm sao đây...? ~ Hankyung nhẹ nhàng lau giọt mồ hôi thứ n đọng trên khuôn mặt xinh đẹp của Heechul.

~ Không biết nữa... ~ Y cau có ~...gì ấy nhỉ? À, Jaejoong, cái con người này...thật không ngờ dám đánh Yunho như thế, thật là...

~ Chủ nhân à, ngài chẳng lẽ không lường trước được với tính cách của Jaejoong thì việc cậu ấy dám đánh Chúa tể là hoàn toàn có thể sao ~ Anh cười mà mặt méo xệch.

~ Biết nó bướng bỉnh, ương ngạnh, nhưng ta cứ nghĩ nó chỉ dám đứng quất mắng Yunho vài câu thôi, chứ ai ngờ...sao tay đau mà đánh ghê thế không biết... ~ Y thoáng rung mình khi nghĩ lại lúc nghe thấy những tiếng “bụp bụp” phát ra từ bên trong.

~ Vậy...

Kẹtttttttt...

Cánh cửa bất chợt mở ra, anh và y nuốt nước bọt nhìn về phía đó.

Vị Chúa tể uy nghiêm giờ này đáng ra nên nằm trong quan tài để hồi phục hoàn toàn sức mạnh sau một thời gian ngủ dài thì nay, lại đang bước ra ngoài trong khi tay ôm trọn một con người. Và con người đó còn có thể là ai khác ngoài Kim Jaejoong, người vừa tuyên bố sẽ hận Yunho suốt đời xong lại dễ dàng nằm ngủ ngon lành trong lồng ngực hắn ngay sau đó.

Hắn bước nhanh về phía phòng mình và không quên liếc nhìn Heechul một cái.

...

Hắn đang nằm trong quan tài vàng cố khôi phục lại sức mạnh của mình đột nhiên giọng y vang lên. Y yêu cầu thuộc hạ mở cửa, hắn thắc mắc, y vào đây làm gì? Chẳng phải trước đây hắn đã yêu cầu không ai được vào đây khi không được hắn cho phép cơ mà.

Hắn đã toan ngồi dậy, toan đuổi kẻ trong phòng ra ngoài, nhưng hắn lại không làm thế, ngay sau khi phát hiện ra là không chỉ có mình y vào. Cậu cũng vào.

Y đến gần quan tài, bảo cậu nhìn vào, cậu nhìn...

Tâm trạng cậu, hắn có thể cảm nhận được, thật sự rối bời, hắn đã nghĩ chỉ nên có những cảm xúc đại loại như vui mừng hay ngạc nhiên ở đó thôi, nhưng sao nó lại hỗn loạn thế? Chẳng phải cậu luôn rất cảm hận hắn sao? Sao lúc đó điều mà hắn cảm nhận được không chỉ có vui mừng vậy?

Y để cậu lại, nói rằng hắn đang ngủ say như chết và cậu có thể thoải mái mà trả thù hay trút giận gì đó lên người hắn. Cậu đâu có ngốc nhỉ, sao lại tin lời y được chứ?

Vậy mà cậu cũng làm thật, ban đầu có vẻ không tin, nhưng sau đó lại đánh như thể đang đánh một xác chết thực sự. Vậy mà hắn đã nghĩ là cậu sợ hắn, dường như là cậu có sợ, nhưng cách cậu sợ sao khác biệt với những con người khác như vậy?

Chưa bao giờ hắn bị kẻ khác vừa đánh vừa chửi như vậy, và cũng chưa bao giờ hắn chịu để yên cho người ta đánh chửi hắn như vậy. Cậu là người duy nhất dám làm thế, điều đó làm hắn tò mò muốn biết cậu có thể làm được gì nữa sau khi đánh chửi hắn.

Cậu khóc. Vừa khóc vừa đánh. Có vẻ như cậu đang thực sự bùng phát. Hoá ra đó là tất cả những uất ức trong lòng cậu ư? Hắn không bao giờ để ý đến những chuyện đó. Hắn không hề cảm thấy thương tâm hay tội nghiệp gì cậu, một khi đã là con mồi của hắn đương nhiên phải chịu đựng những điều đó thôi. Chỉ là

hắn không muốn cậu khóc, đôi mắt ngập nước, làn môi run rẩy, giọng nói yếu ớt, điều đó không hợp với cậu, thật không giống với kẻ đã làm đầy lên tính chiếm hữu ở hắn.

Cậu trèo vào quan tài, nằm lên người hắn, thiu thiu ngủ, đôi môi khẽ mấp máy...

“Đúng là người rồi...là người đêm qua đã ôm ta...”

Cậu để ý đến điều đó ư?

“Yunho...người có muốn biết tên ta không?”

Không những muốn, mà còn cần...

“Ta là Jaejoong...hãy nhớ lấy”

Jaejoong...Jaejoong...ta nhớ rồi...

“...Kim Jaejoong...người sẽ hận người...suốt đời...”

...Kim Jaejoong...người sẽ thuộc về ta...suốt đời...

Từ giờ người không còn là con mồi của ta nữa...

“Hãy trở thành búp bê của ta...

...và chỉ thuộc về mình ta thôi...”

...

~ Lúc người tỉnh lại, nhất định sẽ phải gọi ta bằng chủ nhân ~ Hắn đỡ Jaejoong nằm xuống giường và khẽ thì thầm bên tai cậu.

...

Có ba việc hắn nhất định phải làm khi ra khỏi quan tài.

Thứ nhất, đưa cậu về phòng nằm nghỉ.

Thứ hai, trừng phạt.

~ AAAAAAAAAAAAAAAAAA YUNHO EM LÀM VẬY THÀ EM GIẾT TA ĐI CÒN HƠN! ~ Heechul gào lên một cách thống thiết.

~ Người biết rõ ta không thể giết người mà, muốn trừng phạt người có lẽ đây là cách tốt nhất ~ Hắn vừa nói vừa đưa tay đóng mạnh cửa phòng, đương nhiên đã làm phép để hắn là người duy nhất có thể mở được cánh cửa này ra.

~ Không! Yunho, ta làm vậy chẳng phải để em hiểu rõ cậu ta đang nghĩ gì sao, dường như em đã có ý định giữ cậu ta lại, em không nghĩ điều đó phân nửa là công của ta và Hannie sao? ~ Y cố níu tay áo hắn, hình phạt này thực sự quá khủng khiếp với y.

~ Bởi vậy nên các người mới càng đáng bị phạt ~ Hắn phất tay áo một cách phũ phàng rồi bước đi ~ Chỉ cấm người một tuần thôi, người không bị “nghiện” đến mức đó chứ?

~ YAAAA, rồi xem sau này em có bị “nghiện” như ta không nhé! ~ Y gào lên một cách uất ức, bắt lực nhìn hắn bước đi, y chạy đến cánh cửa đó thì thào.

~ Hannie, Hannie...

~ Chủ nhân... ~ Tiếng anh phát ra từ phía sau cánh cửa ~...cố chịu đi, chỉ trong một tuần thôi mà...

~ Một tuần liền, một tuần không được nhìn mặt người, không được chạm vào người, chỉ có thể nói chuyện qua cánh cửa thế này...Hannie ah...ta không chịu nổi đâu ~ ~ ~

~~...umh...Chulie...không sao mà... ~ Anh nhẹ nhàng an ủi, trong lòng có chút ấm áp, Huyết Vương của anh, lại sắp làm nũng rồi.

~ Hannie ~ ~ ~ Vậy sau này phải bù cho ta nhá, Hannie, bù nha, một ngày ta sẽ chạm vào người gấp đôi, sẽ ôm người gấp ba, sẽ hôn người gấp năm...

~ Được, được, sẽ bù, anh sẽ bù... ~ Hankyung nhắm mắt tựa vào cửa tưởng tượng ra khuôn mặt đang xịu xuống nũng nịu của Heechul mà không kìm nổi một nụ cười.

~ Hannie...yêu người nhiều lắm...

~...umh...Chulie...

...

Cảnh tượng cảm động khiến không ít người lơ nhìn phải rợn tóc gáy, và một trong những người tóc gáy đang dựng cả lên là Kibum. Cậu dám chắc nếu Dã Vương mà ở đây đảm bảo ngài sẽ dùng mọi cách mà phá tung cái cánh cửa kia ra, thà rằng để hai kẻ kia ôm nhau thủ thủ trong phòng còn hơn là ngay giữa hành lang thế này.

Nhắc đến Dã Vương, trong lòng Kibum lại dấy lên lo lắng, ban sáng ngài vừa nói rằng đêm nay nhất định sẽ làm thịt ba đến bốn tên Hunter chỉ vì kẻ kia dám thách thức ngài. Không phải Kibum không tin vào sức mạnh của Junsu nhưng...đối đầu với một Hunter mạnh vậy...không phải là rất nguy hiểm sao?

...

Có ba việc hần nhất định phải làm khi ra khỏi quan tài.

Thứ nhất, đưa cậu về phòng nằm nghỉ.

Thứ hai, trừng phạt.

Thứ ba, xả giận.

Cả đời này hần chưa từng để ai đánh đấm chửi mắng như thế. Nếu nói hần không nổi giận là nói dối, nếu nói hần không muốn giết cậu xả giận cũng là nói dối. Chỉ là trước đây hần đã quyết định sẽ giữ Jaejoong bên mình nên không thể để cậu chết, hơn nữa hần cũng có thể từ từ hành hạ cậu, bắt cậu phải trả giá cho ngày hôm nay.

Nhưng nổi bực tức trong lòng không thể không xả được...

Dù sao cũng đã đến lúc thử xem sức mạnh sau 5000 năm ngủ vùi thay đổi ra sao...

Hơn nữa cũng nên có một cột mốc đánh dấu sự quay trở lại của hần...

...

~ Thăng nhỏ chết tiệt! ~ Junsu vừa hoá thân khỏi lột mèo vừa cẩn thận, thăng nhỏ tên Haehae gì đó cứ bám dính lấy nó, đi ngủ cũng phải ôm phải siết cho đã, chắc chắn sau khi xong chuyện thăng nhỏ đó sẽ là người bị nó vụn cổ đầu tiên. (TT~TT)

Máu của Hunter, cứ nghĩ đến việc sắp được cắm ngập nanh vào cổ một trong những gã Hunter nào đó ở đây là Junsu lại thấy rợn cả lòng. Nó nhảy lên một cái cây cao và lặng lẽ quan sát bên dưới. Có hơn phân nửa Hunter ở đây đã đi săn Vampire, trong đó có gã. Dù sao thì việc gã đi vắng cũng làm việc hút máu Hunter của nó trở nên nhạt đi chút đỉnh, nhưng không sao, ắt hần sẽ rất thú vị nếu thấy khuôn mặt của gã khi phát hiện ra hai ba cái xác đồng đội nhỉ? Thật sự tò mò quá...

Ngay khi nó đã tía được một kẻ phù hợp để khai vị đêm nay, còn chưa kịp tìm cách bắt thì đã có chuyện khiến nó phải sững lại. Nó cảm thấy có một cái gì đó vừa xuất hiện. Rất mạnh, rất quen...

~ Yunho huyng...?

Vùuuuuuuuu ~ ~

~Một làn gió lạnh thổi qua khiến tất cả phải rùng mình. Dường như những Hunter bên dưới đã nhận ra sự xuất hiện của một Vampire có bá khí cực mạnh vừa lướt qua đây. Chỉ đơn giản là đi lướt qua, nhanh đến nỗi bọn chúng chỉ kịp nhìn thấy một bóng đen vụt qua trên bầu trời.

~ Yunho hyung, hyung ra ngoài làm gì vậy? ~ Junsu nhìn theo cái bóng đen đó khó hiểu, chẳng phải đã bảo để nó điều tra về việc Hunter Vương sao? Tại sao hyung ấy lại xuất hiện chứ? Và tại sao...lại hướng về phía Tây...

Nó nghĩ mãi mà không ra lý do, đang định liên lạc với Kibum để hỏi thì bên dưới chợt nhộn nhạo hẳn lên, bọn chúng đang có chuyện gì vậy?

~ Hunter khu Tây yêu cầu trợ giúp, họ đang bị một Vampire tấn công!

...

Đoàng

~Tiếng súng vang lên khô khốc, gã nhếch mép tiến đến gần Vampire đang nằm quằn quại đau đớn dưới đất. Cảm giác được hạ gục những sinh vật đáng ghét này thật tuyệt. Đứng nhìn thi thể kia đang dần dần tan ra, gã chợt nghĩ đến nó, con mèo đen ấy...thật muốn nhìn về mặt đau đớn khi trúng đạn bạc của nó quá...

Bíp bíp bíp ~ ~

~~ Humh? ~ Gã rút bộ đàm ra, lần này lại là nhiệm vụ gì đây?

~ Park Yoochun! Đến ngay khu Tây, họ đang gặp nạn...

...

Trăng đêm nay thật sáng...

Màu đỏ thắm của máu tươi quyện với ánh sáng lạnh bạc của trăng...

Nó cho ta cảm giác được hồi sinh thật sự...

Không bao giờ Yoochun quên được giây phút đó, hay nói chính xác hơn, không bao giờ những Hunter có mặt lúc đó quên được hình ảnh ấy...

Ngay khi nhận được điện báo cầu sự trợ giúp, họ đã không chậm trễ đến ngay khu Tây. Có thể thấy rõ sự sợ hãi của người cầu cứu, người đó vừa run run vừa nói rằng, chỉ một Vampire duy nhất đến và đang dần cướp đi sự sống của tất cả bọn họ.

Vội vàng đến...

Và những gì nhận được...

Là ký ức kinh hoàng ám ảnh cả đời không thôi...

Mặt trăng lạnh lẽo quét thứ ánh sáng mờ ảo soi tỏ khuôn mặt góc cạnh đẹp như tạc tượng. Đôi mắt lãnh khốc sâu thẳm hoàn toàn không chút lay động vì những xác chết nằm rạp khắp nơi. Máu tươi vấy dẫm khắp người chỉ càng làm cho kẻ đó thêm đáng sợ. Phía dưới - cái bóng hắt đổ dài trên những xác người, phía trên - mặt trăng huyền bí chiếu rọi những ánh bạc thê lương xuống. Hắn đứng ở giữa, tàn bạo và vô tình, đưa tay ném thứ chất lỏng tanh nồng đang nhỏ giọt trên tay mình, gương mặt không chút biểu cảm, chất giọng trầm đục vang lên tựa âm thanh của địa ngục.

~ Không ngon chút nào...

~ KHỐN KHIẾP ~ Gã điên tiết rút súng bạc chĩa vào hắn, không do dự mà bóp cò.

Đoàng

~Tất cả sững người lại, viên đạn trong chớp mắt cắm vào ngực hắn, và cũng trong chớp mắt biến mất không một dấu vết.

~ AAAAAAAAAAAAAAAAAA ~ Yoochun giật mình hướng về phía đồng đội của mình, một người đã gục xuống, vết máu loang lổ ngay giữa ngực, là bị đạn bạc xuyên qua tim...

~ Người...

Đôi mắt hắn nhìn xoáy vào gã, con người này thực sự can đảm, ít nhất là hơn lũ Hunter đang co rúm ở kia. Hắn xoay người, đẩy nhẹ người lên, trong chốc lát đã chỉ còn là một bóng đen mất hút giữa trời.

~ Kẻ đó...hắn là...

~ Đừng nói đó chính là Chúa tể Vampire đấy...quá khủng khiếp...

~ Toàn bộ người ở đây...đều chết cả rồi...

Những Hunter đến cứu viện lúc này chỉ còn biết đứng nói chuyện với nhau, nhìn nhau để tự trấn tĩnh lại. Chỉ có gã là đôi mắt đỏ ngầu lên vì giận dữ, quá độc ác, quá tàn khốc...kẻ đó...nhất định phải bị đánh bại...

Bíp bíp bíp ~

~~ Chúng tôi ở bên khu Nam, hãy đến trợ giúp chúng tôi, hiện tại tình hình đang rất nguy cấp...có một Vampire...aaaaaaaaa...títtttttt ~ ~

~...

Yoochun cùng đồng đội phóng như điên đến khu Nam, cuối cùng lại một lần nữa đứng chết sững tại chỗ, toàn bộ khu này đã bị san bằng...

Xác người chất đống...

Máu chảy thành dòng...

Lại - là - hắn —

~ MAU ĐẾN KHU BẮC! ~ Yoochun đã gần như gầm lên như vậy.

...

Thật vô vị, thật tẻ nhạt, thật chán ngắt...!

Junsu dậm chân bước về căn nhà của Yoochun hững hờ nhìn nhóc con đang nằm ngủ ngon lành, nó trở lại vào trong lót mèo rồi nhảy lên giường nằm cạnh nhóc. Tất cả bọn Hunter ở khu này đều đi đâu hết rồi, chỉ để lại ta với người thôi nhóc à, người thì chắc chắn vấn đề gì, nhưng kế hoạch làm thịt vài ba Hunter ở đây đêm nay của ta phá sản hoàn toàn rồi. Phew ~ ông anh chết tiệt, lên làm gì không biết. Vừa rồi cũng có hỏi Kibum, thằng nhóc còn không biết Chúa tể đã đi ra ngoài, chỉ thuật lại chuyện quan tài vàng gì gì đấy làm nó cười đau cả bụng. Thứ nhất cười vào mặt vị Chúa tể đáng kính cuối cùng cũng không thoát khỏi cái lưới mà Heechul giăng ra, thứ hai cười vào mức độ tự tin cùng ngốc nghếch của Heechul khi đã đưa tên nhóc gì đó vào căn phòng quan tài vàng. Hyung ấy nghĩ rằng Yunho hyung sau khi quyết định giữ tên nhóc đó làm búp bê sẽ quay ra bắt tay cảm ơn hyung đã làm mối se duyên sao? Đúng là khôn ba năm đại một giờ, để coi bây giờ Heechul sống thế nào khi tách ra khỏi đồ chơi của hyung ấy...

RẦMMMMMMMMM

Đang miên man suy nghĩ đột nhiên nghe tiếng cái cửa bị đập mạnh, Junsu giật mình ngóc đầu dậy. Là gã, toàn thân đầm máu, đôi mắt long lên sòng sọc nhìn vào nó giận dữ. Cái quái gì thế này? Ta đã kịp động đến tên Hunter nào đâu? Khoan! Đắm máu sao?

~ Là người! Vampire các người...một lũ quỷ sống...!

~ Yoochun...đó chỉ là một con mèo thôi mà ~ Người đứng bên cạnh gã cố ngăn một Yoochun đang bị kích động ~...cậu bị thương nặng quá, mau dưỡng...

~ Buông ra! ~ Gã hất tất cả những cánh tay đang đỡ lấy mình, nhanh chóng vớ lấy khẩu súng bạc dắt bên mình mà nhắm thẳng vào người nó.

Đoàng ~ ~

~Junsu tránh không kịp, chỉ thấy nhói đau ở bụng sau đó chìm dần vào cõi mơ hồ, bên tai dường như còn văng vẳng tiếng khóc của nhóc đó, chắc bị tiếng súng đánh thức dậy mà...chết tiệt...gã đó...

Dám bắn ta...

...

~ Chúa tể? Người...

Những Vampire thuộc hạ không ngừng thắc mắc khi thấy hắn trở về trong y phục đầm máu, máu thậm chí còn dây thành từng dòng theo bước chân hắn đi.

~ Hannie...yêu người...nhớ người...thương người...

Hắn nhếch mép nhìn về phía kẻ tự kỉ đáng thương phía kia, nếu nghĩ hắn có thể động lòng vì cảnh đấy là nhầm to đấy. Ném một cái nhìn vô tâm về phía ấy, hắn bước nhanh về phía phòng mình. Đã ngủ cả một buổi chiều trong căn phòng đó hôm nay, đến lúc phải dậy rồi...

...

Jaejoong ngồi trên giường ôm đầu gối mình suy nghĩ. Đôi mắt to tròn thường ngày hiện đang mơ màng nhìn vào một điểm không xác định trước mặt, đôi môi đỏ mọng hơi bĩu ra vẻ khó chịu. Thế là thế nào nhỉ? Cảm giác đó là sao? Sao một con mèo lại có phản ứng với kẻ đi săn như thế chứ? Có ai như cậu không, trèo lên người hắn nằm ngủ một cách ngon lành. Thực ra lúc đó lòng rối bời chỉ muốn vào thử xem có phải hắn là người đã ôm mình đêm qua không, thử xong nhất định sẽ ra ngay. Ai ngờ lúc ấy cậu mệt quá, nằm trên ngực hắn lại vừa ấm vừa êm khiến cho hai mắt làm phản mà nhắm tịt vào...Mà điều rắc rối nhất là cậu nằm ngủ cực ngon nữa chứ! Thế là không được, không được...Jaejoong nghĩ đến đây thì lắc lắc đầu cất lực, hai má vô tình hơi ửng hồng, mắt nhắm tịt, môi mím chặt vẻ không cam tâm...

Và hoàn toàn không để ý rằng có một tia sáng lóe lên trong mắt hắn, kẻ đã đứng lặng lẽ quan sát cậu này giờ...

9. Chương 9

...

~ Jaejoong...

~ Ha... ~ Cậu giật mình nhìn về phía cửa phòng khi nghe tiếng hắn gọi, ngó người ba giây sau đó thì chợt nhận ra...hắn vừa gọi tên cậu sao?

Thế có nghĩa là...hắn đã biết rồi...hắn biết hết...từ chuyện cậu đánh mắng hắn thế nào đến chuyện cậu nằm ngủ trên người hắn ra sao...AAAAAAAAA...cái tên chết tiệt kia! Ta đã biết không thể tin người được mà...

Jaejoong đang rất lúng túng không biết phải có thái độ gì với hắn bây giờ, cứ như là mình bị bắt tại trận khi đang ăn vụng ấy...Thậm chí việc có thể bị trừng phạt vì đã đánh hắn như thế cũng không làm Jaejoong lo lắng bằng việc cậu chủ động ôm hắn ngủ...chuyện này...chuyện này thực sự rất đáng xấu hổ...

Rất rất xấu hổ ~ ~

~~ Jaejoong... ~ Hắn tiến đến gần trong khi cậu vẫn mãi nghĩ ngợi, vươn tay ra vuốt vào đôi má đang ửng hồng.

~ A! ~ Jaejoong vội hất tay hắn ra rồi lùi một chút về phía sau.

~ Có chuyện muốn nói với người... ~ Hắn lờ đi phản ứng đó của cậu và tiếp tục sáp gần.

~... ~ Cậu chột dạ, có chuyện sao? Là vụ căn phòng quan tài vàng đó hả?

~ Người... ~ Hắn nắm tay cậu, thật chặt để cậu không thể vùng ra, Jaejoong nhìn hắn khó hiểu ~ Hãy trở thành búp bê của ta...và chỉ được thuộc về mình ta thôi...

~ Búp...b...ê... ~ Jaejoong tưởng mình nghe nhầm, cố hướng ánh mắt dò xét về phía hắn.

~ Búp bê của ta! ~ Hắn khẳng định chắc nịch, người lúc này đã dính chặt lấy người cậu.

~ Umh... ~ Jaejoong đang định hỏi thêm gì đó nhưng mùi máu tanh nồng chợt sộc lên mũi khiến cậu giật mình.

Đến lúc này cậu mới nhìn kỹ hân. Khắp người hân được nhuộm đỏ bởi máu tươi, trên khuôn mặt, trên cánh tay...đâu đâu cũng là máu...nó...làm cậu kinh tởm...cậu muốn ói...

~ A! Tránh xa ta ra! ~ Cậu đẩy hân thật mạnh, đưa tay lên bịt mũi để không phải ngửi mùi đó từ người hân.

~ Người... ~ Hân nhìn cậu khở sở trên giường, sau đó lại nhìn vào mình ~...người sợ máu người sao?

~ Oe...oe... ~ Dạ dày như muốn lộn cả lên, đầu óc choáng váng...máu người...máu người...

Hình ảnh hân giết người ngay trước mặt cậu ngày trước vốn đã được chôn sâu trong lòng nay vô tình dội lại. Kinh khủng...thật kinh khủng...bảo cậu làm búp bê của kẻ như thế này ư? Bảo cậu làm đồ chơi để kẻ này vui lòng ư? Để ngày ngày chứng kiến thú vui dã man của hân ư?...Không...Câu trả lời của cậu là không - bao - giờ —

Hân rùng mình một cái, toàn bộ vết máu trên người hân đều biến mất không một dấu vết, nhú mày nhìn cậu mặt mũi tái nhợt trên giường, cậu sợ đến mức này sao? Hân túm tay cậu kéo về phía mình.

~ BUÔNG RA ~ Cậu gào lên ~ KHÔNG BAO GIỜ! TA KHÔNG BAO GIỜ TRỞ THÀNH BÚP BÊ CỦA NGƯỜI! KHÔNG BAO GIỜ THUỘC VỀ NGƯỜI! ĐỪNG MƠ!

Bóp ~ ~

~Cái tát mạnh vào má phải làm Jaejoong ngã rạp xuống giường, bên tai nghe ینگ ینگ gì đó, mắt mờ cả đi, môi có cả vị mặn măn của máu, chỉ một cái tát cũng đủ lấy đi một nửa sức lực của cậu. Hân dường như đang cực kỳ tức giận thì phải.

~ Không bao giờ ư? Người dám từ chối ta? Người không có quyền! Nghe rõ đây, từ giờ phút này, người là búp bê của ta, là đồ chơi của ta, thuộc về ta, mãi mãi thuộc về ta!

Hân vừa gầm lên vừa lao vào ngồi đè lên cậu, hai mắt long lên sự tức giận tột độ. Lần đầu tiên hân chịu nhận một con người làm búp bê bên mình, lần đầu tiên hân chịu coi một con người không phải đồ ăn, lần đầu tiên hân chịu gọi tên một con người...tất cả những lần đầu tiên đó khó khăn lắm hân chịu thừa nhận, vậy mà câu trả lời hân nhận được là gì?? Không bao giờ sao? Được, vậy để ta xem người làm thế nào thực hiện được cái “không bao giờ” ấy.

Jaejoong hiện tại vẫn chưa hết choáng bởi cái tát ấy nên chỉ biết nằm ôm đầu. Đến khi nghe tiếng “roạt” một cái cùng với sự trống trải lạ thường ở phần thân trên cậu mới giật mình ngóc dậy.

~ Người làm gì vậy? ~ Cậu hét lên khi thấy chiếc áo mấy giây trước cậu mặc giờ đã bị xé thành hai mảnh và càng hốt hoảng hơn khi thấy tay hân chạm đến quần mình.

~ Xem người có thể ngăn cản được việc người thuộc về ta không?

Roạt ~ ~

~Vốn dĩ quần áo dành cho con mồi ở đây rất mỏng và dễ rách, cộng thêm việc hân rất mạnh, vậy nên chỉ sau hai lần hân dùng sức như vậy, cậu đã hoàn toàn trần trụi trên giường. (>/////<)...hình ảnh=“” này=“” thật=“” sự=“” rất...errr...sao=“” người=“” gã=“” lại=“” nóng=“” thế=“”>

~ Nhìn gì? ~ Cậu nhóc đó liếc sang khi thấy gã nhìn chăm chăm vào mình ~ Muốn cho ta một phát súng nữa hả?

~ A...người...con mèo...! ~ Chưa bao giờ gã cảm thấy mình dần vậy, đương nhiên tên này chính là con mèo đó biến thành rồi, và đây chính là hình dạng thật của nó...chỉ là gã đã có chút ngáy ngốc khi nhìn thấy gương mặt đó, cơ thể đó...

~ Nhóc con chết tiệt, dám hôn ta ~ Junsu lại đưa tay quẹt môi một lần nữa, sau đó cầm bát sữa lên nhắm nháp.

~...

~...

~...

~ Khốn khiếp! ~ Nó vơ lấy cái gối đập gã một phát ~ Người nhìn ta cứ như sói già nhìn cừ non vậy đó, có tin ta móc mắt ngươi ra chấm sữa ăn không hả?

~ A...đau... ~ Gã gục xuống kêu lên đau đớn khi những phát gối cứ tới tấp đập vào người.

~ Humh... ~ Lúc này Junsu mới nhìn kỹ lại gã, toàn thân đầu đầu cũng có vết thương, băng trắng quần khắp người, có vẻ bị thương nặng nhỉ? Sau đó lại nhìn vào mình, băng trắng quần quanh bụng, vì bây giờ về lót người nên nó bị bung ra mất rồi, đau! Nghĩ đến lại thấy tức, dám bắn ta à!

~ Aaaa...làm gì thế? ~ Gã gào lên thống thiết.

~ Đập cho ngươi chết đi!

Cả hai người này, một Hunter, một Vampire, bình thường thì rất rất mạnh, nếu thực sự người này muốn giết người kia thì vũ khí hoặc là súng (của Yoochun), hoặc là roi (của Junsu), hoặc không thì một cái gì đó mang tính sát thương cao. Nhưng với tình hình hiện giờ khi mà cả hai đang cùng nằm trên một giường bệnh, cái gối vô hại ngày thường bỗng trở nên thật hữu dụng. Bằng chứng là sau một hồi bị nó đập tới tấp Yoochun cũng chào thua mà nằm vật ra giường, tuy nhiên ngay sau đó Junsu cũng ôm bụng mà nằm vật ra nốt, đau bụng quá!

Hai kẻ cùng nằm dài ra giường thở hồng hộc, giây phút này tạm gác lại mọi ân oán thù hận, phải nghỉ lấy sức cái đã!

...

~ Đây... ~ Gã nằm nghiêng hẳn người nhìn nó, lúc này tuy là trong lót người nhưng trông nó chẳng có chút nguy hiểm gì cả, gã hơi nhũn mảy với suy nghĩ đó của mình, chống tay lên đầu hỏi nó ~ Đêm qua làm thịt mấy Hunter rồi?

~ Hừ! Các ngươi nghe tin báo gì đấy rồi chạy như vịt cả lũ đi đâu đó, ta đến bắt một tên cũng không bắt được... ~ Nó trả lời một cách hậm hực, nghĩ đi nghĩ lại ừ thì đúng mình với gã là kẻ thù, nhưng tội ác chưa kịp thực hiện mà đã bị một phát đạn trừng phạt thế này thì...oan quá!

~ Ô...chưa làm hại ai sao? Vậy việc có kẻ đến thẩm sát toàn bộ Hunter ba khu đêm qua ngươi có nhúng tay vào không?

~ Hyung ấy tự đứng lên đây sẵn Hunter, việc ấy ta cũng không biết trước...

~ Hyung à? Người là gì của kẻ đó? ~ Suýt chút nữa đã cảm thấy hối hận vì đêm qua ra tay bắn nó, nhưng ngay sau đó lại nghe nó gọi Vampire ấy là hyung, như vậy là có quan hệ gì rồi.

~ Humh...tiện thể giới thiệu luôn cho ngươi biết... ~ Junsu ngồi dậy chống hai tay lên giường, cả cơ thể thiếu vải đối diện khiến gã tí nữa phun máu mũi ra ngoài, nó dùng đôi mắt quấy rầy của mình nhìn thẳng vào gã, mặt nghiêm túc nói ~...ta là một trong ba Vampire hoàng tộc, tên là Junsu...à không, ngươi phải kêu ta là Dã Vương...và cái người hôm nay đã san bằng toàn bộ ba khu Hunter đó chính là Vampire mạnh nhất trong các Vampire, anh trai ta...Chúa tể Vampire!

~...

~ Sao? Sốc rồi hả? ~ Nó đắc ý khi thấy sắc mặt gã trầm đi một cách nhanh chóng.

~ Hừ...ta biết ngay mà...tên đó...chỉ chưa đầy nửa tiếng...

~...rất cuộc là đã xảy ra chuyện gì vậy? ~ Nó nhìn những vết thương trên người gã thắc mắc ~ Nhẽ ra hyung ấy sẽ không ra tay với tất cả các Hunter khu Đông bao gồm cả ngươi chứ? Người làm hyung ấy điên lên huh?

~ Sao ngươi biết hẳn ta sẽ không ra tay với Hunter khu Đông? ~ Đó cũng chính là những gì hắn đã nói trước khi đánh gục gã.

~ Ta hiểu hyung ấy mà, cho dù đã cho phép ta lên đây tìm truyền nhân Hunter Vương nhưng thực chất hyung vẫn muốn Hunter Vương thức dậy, chắc vẫn chưa nuốt trôi cục tức bị kẻ đó đâm gươm bạc vào tim...
~ Và vì Heechul đã từng nói gần như chắc chắn truyền nhân Hunter Vương ở khu Đông nên hắn đã chờ khu này lại. Với tính cách của hắn như thế, thì cho dù kẻ đó đã chết hắn cũng sẽ dựng dậy mà trả thù. Ngoài mặt thì đồng ý cho nó đi tìm nhưng trong lòng lại luôn muốn kẻ đó hồi sinh...

Kể xây người đập, chuyện này thật sự khiến người ta điên đầu...

..

10. Chương 10

...

=====>>>> FLASHBACK >>>> ENDFLASHBACK /////<>

~ Người...người... ~ Gã cảm thấy tất cả những vết thương trên người mình như đang cùng nhói lên.

~ Việc thử gươm bạc đến đâu rồi? ~ Nó vừa hỏi vừa lôi băng trắng ra loay hoay quanh vết thương của mình. Từ trước đến nay chưa bao giờ làm việc này nên giờ đang gặp chút khó khăn, xoay người đủ kiểu mà băng nó cứ chệch cả ra.

~...

~ Vẫn chưa có kẻ nào rút được thanh gươm chết tiệt đó ra sao? Huh? ~ Nó liếc mắt nhìn về phía gã.

~...

~ Thổ tả thật! ~ Junsu nhếch mép cười, sau đó vợ ngay lấy cái kéo dùng để cắt băng gần đây lao về phía gã
~ Sao ta lại gặp một tên đại dê già như người chứ!

~ Cái gì? ~ Nhìn thấy cái kéo đang hướng tới ngực mình mà đâm, gã ngay lập tức bừng tỉnh, đưa tay túm chặt cổ tay nó giờ lên.

~ Con dê già dê tiện! ~ Nó nghiêng rằng nhớ lại ánh mắt gã vừa dùng để quét khắp người mình, cố dùng sức mà ấn cái kéo xuống. Ta đâm chết người, cả đời ta sống mấy trăm năm rồi chưa có kẻ nào dám nhìn ta bằng ánh mắt và thái độ đấy.

~ Aish...người nói ai dê tiện... ~ Gã đương nhiên không thể thừa nhận vừa rồi mình nhìn và nghĩ có phần hơi khiếm nhã, hơn nữa trong tình huống nguy cấp này khó lòng có thể giải thích rõ ràng được.

Một người cố sức đâm, một người cố sức để mình không bị đâm (tất nhiên), cùng nhau giằng co trên giường...

Cạch

~~ Meo ~ ~

~~ Hả?...

Donghae đột nhiên mở cửa bước vào, và đập vào mắt nhóc là hình ảnh hyung yêu dấu đang túm hai chân trước Miumiu giờ lên. Con mèo quấy hai chân sau và lắc lắc cái đầu đến khổ sở...ah, còn băng trắng quanh vết thương của nó nữa, bị bung rồi kìa!

~...Hae ah...hyung...*nuốt nước bọt*...đang cho mèo con tập thể dục mà...

...

~ Ta biết lần đầu tiên thì luôn rất đau, mà Yunho lại chẳng phải dạng biết làm nhẹ nhàng gì... ~ Heechul vén cái khăn ướt đang đắp trên mắt cậu lên xem ~...nhưng có cần thiết phải khóc nhiều đến độ làm mất sưng húp thể này không hả cha nội!

~ Để tôi yên! ~ Cậu gạt tay y ra, vuốt vuốt cái khăn cho phẳng lại rồi nằm rấm rức tiếp.

~ Lại chẳng phải là con gái nữa... ~ Y vẫn cố nói thêm.

~ Chính vì chẳng phải con gái mà vẫn bị người khác đề ra mới khổ chứ!

Cậu diên tiết bật dậy gào vào mặt y. Dù sao cậu đây cũng đã gần hai mươi tuổi đời, vì nhu cầu mà cũng biết kha khá vấn đề này, không ít lần mơ mộng nay mai sẽ cưới về một người vợ xinh đẹp đảm đang, để rồi chàng và nàng trong đêm động phòng cùng vùng vẫy trong biển tình đắm say. Ngay khi bị bắt tới nơi này, Jaejoong cũng tự xác định ước mơ cưới vợ giản dị đó khó có thể thực hiện được, nhưng việc - cùng - với - đàn - ông - làm - chuyện - đó thì đến trong mơ cậu cũng không ngờ được. Lần trước cũng bị hắt dè ra nhưng tâm trạng không tồi tệ đến mức này. Lúc đó cứ đinh ninh rằng hắt vì mình búng bình nên mới dùng cách đó, cốt để mình khuất phục. Mà cũng đúng, chẳng phải ngay sau khi cậu khóc lóc van xin hắt buông ngay sao? Đêm qua cũng vậy, cậu tưởng hắt vì bị mình từ chối làm búp bê mà nổi khùng lên hành hạ, hoàn toàn không nghĩ rằng hắt sẽ...làm thật...làm dai...làm dài...làm mãnh liệt...làm diên cuồng...

Cậu hoàn toàn không có khả năng trả thù hắt rửa nhục. Nhắc đến việc trả thù lại nhớ đến vụ quan tài vàng...có khi vì nó mà cậu bị hắt làm ra thế này cũng nên. Lúc ấy cậu đánh mắng gì hắt đều biết hết mà. Cơ thể đã yếu nay càng yếu hơn, uất ức đã nhiều nay càng thêm nhiều, lại chẳng thể trút nỗi lòng đi đâu được...chỉ biết khóc và ngồi hi vọng nỗi lòng sẽ theo nước mắt mà chảy hết ra ngoài thôi. Đàn ông con trai khóc lóc vật vờ là không tốt, nhưng đã đến nước này thì chẳng còn cách nào khác cả...

Khóc không chỉ vì đau...mà còn vì nhục...

Khóc không những vì sợ...mà còn vì tủi thân...

~ Này thôi đi! ~ Y khó chịu khi thấy thái độ của Jaejoong ~ Ăn thì cũng đã bị ăn rồi, ở đây khóc lóc thì được tích sự gì chứ?

~ Không! ~ Cậu đột nhiên túm lấy tay áo y thành khăn ~ Dù sao cũng không để lại hậu quả gì, các người hãy thả tôi ra đi...

~ Ai bảo là không để lại hậu quả gì vậy? ~ Y nghiêng đầu nhìn cậu.

~ Hả? *nghệt mặt*

~ Chủ nhân...bây giờ nói điều đó là hơi sớm đấy... ~ Hankyung từ bên ngoài bước vào, trên tay bê một khay đồ ăn và một ít thuốc để chăm sóc cho Jaejoong ~ Cậu ấy bây giờ e không chịu thêm được cú sốc nào nữa đâu...

~ Ồ, cũng đúng! Thằng nhóc này mà có mệnh hệ gì thì chúng ta lãnh đủ...

Heechul gạt gù nói, xa Hannie yêu dấu một đêm đã kinh khủng lắm rồi. Nếu không phải vì cậu không chịu nổi mà ngắt ra đấy thì có khi y và anh đã phải xa nhau một tuần thật. Hắt từ trong phòng bước ra đi phăm phăm về phía căn phòng nhốt anh, đập cửa một phát rồi lôi anh ra ném cho y, trước khi biến mất còn đe dọa “Nếu Jaejoong xảy ra chuyện gì thì các người sẽ không chỉ đơn giản là xa nhau một tuần thôi đâu!”. Bởi vậy mà suốt buổi sáng tất cả nháo nhào hết lên chỉ vì ông giới con tên Jaejoong này đây. Thế mà vừa tỉnh dậy đã ngồi khóc đến sưng mắt lên rồi, nếu hắt mà nhìn thấy búp bê của mình đeo hai con hén trên mặt thế này thì...thôi chẳng dám nghĩ nữa...

~ Nào Jaejoong, đến giờ uống thuốc rồi...

Hankyung nhẹ nhàng đến ngồi bên cậu, anh đối xử tốt với cậu không chỉ vì đây là lệnh của Chúa tể mà còn vì anh thật sự mến và cảm thông với cậu. Jaejoong luôn tỏ ra cứng rắn và búng bình, khác hắt với dáng vẻ mỏng manh yếu đuối bên ngoài. Anh thật khâm phục cậu, có thể khiến Chúa tể diên đảo hết lần này đến lần khác như vậy, là anh chắc đã gục ngã từ lâu rồi. Heechul tuy có nhiều trò quái nhưng ít khi tức giận với con mình, nhớ lại khi đó anh chỉ bị hành thể xác về một mặt nào đó thôi (tự hiểu ~), còn việc bị bẻ tay, hút máu và rape thể này, anh chưa từng gặp qua...

~ Có phải sau khi tôi khoẻ lên hắt sẽ tiếp tục làm vậy với tôi không? ~ Cậu gạt tay anh ra và hỏi y.

~ Cái đó còn tùy vào sức chịu đựng của Yunho nữa....nhiều khả năng sẽ không đợi được đến lúc người hoàn toàn bình phục đâu...

~ A, chủ nhân, người nói gì vậy... ~ Anh lo lắng nhìn đôi mắt bắt đầu ập nước của cậu, quay ra khẽ gắt Heechul.

~ Vậy thì thôi đi... ~ Jaejoong đẩy anh rồi nằm xuống giường ngهن ngào ~...các người thật độc ác, hết hành hạ rồi lại chăm sóc, chăm sóc xong lại đến hành hạ...

~ Cái gì mà hành hạ, người coi việc đó với Yunho là hành hạ à? Nếu nó thực sự muốn hành hạ thì chắc hẳn người đã chết vì mất máu ngay đêm qua rồi! ~ Y đột nhiên cảm thấy tức giận, cậu thật không biết điều, cậu không biết hay đang giả vờ không biết mình có vị trí nào trong lòng hắn vậy? Đến bao giờ mới tỏ ra ngoan ngoãn đây, lúc nào cũng có thái độ này, bảo sao cho dù Yunho có muốn cũng không thể đối xử nhẹ nhàng được.

~ Đừng nói nữa đến chuyện ghê tởm đó nữa! Tôi không muốn nghe! ~ Cậu lấy gối che lên tai, lắc đầu quày quạy.

~ Không! Người phải nghe! ~ Y giật cái gối ra khỏi tay cậu, bỏ đi sự ngăn cản của anh mà tiếp tục nói ~ Yunho chưa bao giờ đối xử với một ai như vậy, chăm sóc cho người, lo lắng cho người, bảo người làm búp bê cũng chỉ vì luôn muốn có người bên cạnh, ham muốn người cũng là vì có tình cảm với người. Vậy mà người kêu là ghê tởm. Người cho rằng chuyện hai thằng con trai làm tình là việc ghê tởm ư? Vậy tức là ta và Hannie luôn làm những chuyện ghê tởm à?

~ KHÔNG ĐÚNG ~ Cậu gào lên ~ Hắn làm việc đó mà chẳng hề để ý đến cảm nghĩ của ta, hắn chỉ luôn làm theo ý hắn thôi...hic hic...hắn đã bao giờ nghĩ cho ta chưa...cảm giác của ta...hic...

~ Jaejoong... ~ Anh cắn môi nhìn về phía cậu, muốn nói một câu an ủi nhưng nghĩ gì lại thôi.

~ Ta...ta chưa bao giờ nghĩ việc người cùng búp bê của người làm là ghê tởm...hức...bởi vì giữa các người...có tình yêu...

~...

~ Ta và hắn...không có thứ đó...vì thế mới là ghê tởm...

~...Không... ~ Y thở dài, đến gần nắm lấy bờ vai run rẩy của cậu ~...hãy cho Yunho cơ hội...rồi sẽ có một ngày thứ đó đến...tình yêu giữa người và Yunho...người sẽ không còn cảm thấy ghê tởm bất cứ điều gì nữa...tin ta đi Jaejoong...

~ Đúng đó Jaejoong ah... ~ Hankyung cũng đến bên cậu, cùng y ôm lấy cậu mà khuyên nhủ ~...cho Chúa tể một cơ hội đi...hãy chấp nhận làm búp bê của ngài...cậu sẽ không hối hận đâu mà...

Một cơ hội...

Cho hắn sao...?

Không đâu...

Tình yêu...

Thứ đó quá xa xỉ đối với ta và hắn...

Làm sao yêu được đây...

Khi mà thù hận đã là quá nhiều...

Búp bê của Vampire...

Ta có thể làm được chăng...?

...

~ Vì hai cơ thể có mối quan hệ mật thiết với nhau nên khi viên đạn bạc xuyên vào người, phần bạc sẽ được dồn vào cơ thể chịu ảnh hưởng ít hơn, phần tổn thương do đạn gây ra lại do cơ thể còn lại gánh chịu. Vì

cậu Kim đây chỉ có nửa dòng máu Vampire trong người nên cậu ấy sẽ là người hứng chịu phần bạc, còn Dã Vương sẽ chịu vết thương từ phần đạn...

~ Vậy tại sao Kibum vẫn chưa tỉnh lại? ~ Hắn vừa hỏi vừa lạnh lùng liếc nhìn kẻ đang nằm mê man trên giường bệnh.

~ Đạn bạc có tác dụng hủy diệt với bất cứ Vampire nào, vì chỉ có một nửa là Vampire nên cậu Kim chỉ bị mê man thôi, nếu là Vampire bình thường e là xác đã tan thành cát bụi rồi... ~ Bảo mẫu Vampire đứng kiên nhẫn giải thích ~ Cậu Kim cũng chỉ đơn giản là ngất đi, chắc vài ngày nữa sẽ tỉnh lại.

~ Junsu bị bắn... ~ Hắn cau mày ~ Lại vào đêm qua...thật không nghĩ là có kẻ dám bắn nó...

~ Chúa tể, có cần sai người lên đó đón Dã Vương về không?

~ Không cần!

Hắn phẩy tay, cho người lên đón chắc chắn sẽ bị Junsu đập về. Với tính cách của thằng nhóc đó, ăn một đáp mười, ít nhất cũng phải cho nó thời gian trả thù kẻ đã bắn nó chứ. Việc tìm truyền nhân Hunter Vương cũng không vội, cứ để Junsu trên đấy chơi đùa với mấy Hunter đó đi.

~ Chuyện lễ trưởng thành làm đến đâu rồi? ~ Như chợt nhớ ra điều gì đó, hắn đã bước đi nhưng lại quay lại.

~ Đêm nay và đêm mai sẽ đi săn những con mồi sạch nhất để chuẩn bị cho lễ trưởng thành năm nay. Về địa điểm thì vẫn là bãi tham ma ngoài kia...

~ Tốt, ta rất muốn xem lứa Vampire mới thực lực thế nào... ~ Hắn gạt gù về hải lòng ~ Còn nữa...từ giờ hãy rút máu những con mồi thật sạch rồi đem lên phòng ta...

~ Hả? ~ Tiếng nói lộ rõ phần sùng sốt ~ Chúa tể, người không ăn trực tiếp sao?

~ Chắc không...mỗi đêm chỉ cần một ly thôi, nhớ đấy!

Quay người bước đi, hắn hoàn toàn không để ý đến việc đã làm đóng băng Vampire bảo mẫu nọ. Vì có gì mà Chúa tể đột nhiên từ bỏ việc hút máu người, đó không phải thú vui của ngài sao?

Hay...đúng như lời đồn...

Chúa tể làm vậy...

Là vì con mồi mang tên Kim Jaejoong...

...

~ Changmin, con đi đâu vậy?

~ Umma, con đi thăm Jae hyung đây, hyung ở đó một mình chắc là buồn lắm, con phải đến nói chuyện với hyung chứ...làm em...thì phải vậy mà... ~ Quệt vội nước mắt, nó khoác thêm cái áo vào rồi ra mở cửa.

~ Changmin...ah...đừng như thế nữa ~ Giọng người đàn bà nghẹn lại, đôi mắt đã bắt đầu đỏ lên...

~ Aish...con mà không đến hyung ấy giận rồi ám con cả đời không lấy được vợ cho xem... ~ Nó nói đùa rồi tự cười to lên, chưa bao giờ thấy mình cười thảm đến thế ~ Con sẽ về sớm, umma đừng lo...

Vội vàng đóng sập cánh cửa vào trước khi mẹ mình kịp nói gì, nó đưa tay lên tự bịt miệng mình. Suýt chút nữa đã oà khóc trước mặt mẹ rồi, thế còn ra thể thống gì nữa, Jae hyung mà biết sẽ cười cho mà xem.

~ Hay là...em cứ làm thế nhĩ...để hyung...có thể quay về...mà cười em... ~ Nước mắt lại rơi, lần thứ bao nhiêu từ ngày đó rồi...

...

~ Phuuuu...Hyung tự hào chưa, cả cái nghĩa trang này có mình hyung là đêm nào cũng có người đến nói chuyện nhá ~ Changmin ngồi chống gối trước một ngôi mộ rồi bắt đầu thao thao ~ Ba mẹ cứ khuyên em đừng có đến nữa, em đã bảo là hyung không chịu nổi cô đơn rồi nên em nhất định phải đến, vậy mà có bữa ba nổi khùng lên cho em một cái bạt tai đấy...

Lấy tay gạt lá khô vương trên ngôi mộ, Changmin gục đầu xuống, đôi vai bắt đầu run lên...

...

“Changmin, chúng ta mau đi thôi...”

Thật không ngờ đó lại là câu nói cuối cùng mà Jae hyung nói với nó. Changmin không rõ lúc đó Jaejoong đã nhìn thấy cái gì, chỉ biết rằng đó là một thứ vô cùng đáng sợ. Giọng Jae hyung khi kêu nó chạy lạc cả đi, gương mặt hoảng hốt cực độ. Biểu hiện đó của hyung thực sự làm nó cảm thấy sợ hãi theo. Chỉ biết cầm đầu chạy về phía đường lớn, đằng sau là tiếng thở của Jae hyung, nó hoàn toàn không nhận ra khoảng cách giữa hai người càng ngày càng xa...thật sự không nhận ra...

Chỉ khi đã ra tới đường lớn, Changmin thở phào nhẹ nhõm rồi quay lại phía sau, đến lúc đó mới sững sờ nhận ra hyung đã biết mất từ lúc nào. Muốn quay lại tìm, nhưng có một nỗi sợ hãi mơ hồ nào đó đã làm nó chùn bước. Tiếng hét đó...khuôn mặt hoảng sợ của Jae hyung...hình ảnh mà hyung đã thấy...nó sợ...Cứ đứng lưỡng lự ở đó một lúc lâu, nửa muốn vào tìm hyung, nửa sợ hãi không muốn vào, trong lòng cứ rộn cả lên mà không biết phải làm gì. Cuối cùng phải đến khi đã bình tĩnh lại chút xíu mới túm bừa một người qua đường nhờ đi cùng mình vào trong đó. Cái ngõ ấy...không có gì cả...cả nơi Jaejoong hyung đã nhìn thấy hình ảnh gì đấy...không gì cả...

Jae hyung đã mất tích...

Cho đến khi...

Người ta kêu ba mẹ nó đến nhận dạng xác...

Một vụ tai nạn bất ngờ...

Changmin đã không tin...

Không thể nào tin...

Tại sao tự dưng biến mất...để đến khi về lại trở thành nạn nhân xấu số của gã tài xế say rượu nào đó...người nằm đó không thể là Jae hyung được...giống lắm...nhưng không phải...không phải đâu...

...

~ Huhuhu...là tại em...sao em lại bỏ rơi hyung như thế chứ...nếu lúc đó em không cố mua thêm đồ ăn...hức...chúng ta sẽ không về muộn như vậy...chúng ta sẽ không lạc nhau...hyung sẽ không đi tìm em...hyung sẽ không bị đâm...Jae hyung...

Vụt!

11. Chương 11

...

...

~ Hơn một tuần rồi...

Jaejoong ngồi trên giường than thở, cậu đã biến mất được hơn một tuần rồi, chắc người nhà đang lo lắng tìm kiếm lắm đây. Nhưng cậu hoàn toàn không mong họ sẽ tìm ra chỗ này, nơi này chỉ toàn kẻ giết người thôi, đến cũng chả giúp được gì đâu, tốt nhất là đừng có tìm cậu nữa. Jaejoong thở dài, cậu buông xuôi rồi, không tìm cách trốn nữa đâu...

“Cạch” một cái, cánh cửa phòng bật mở, đoán chắc là hân, Jaejoong vội chồm chắn lên rồi nằm im thín thít chờ đợi.

Cảm thấy hắn đang tiến đến gần mình, cậu khẽ cự mình một phát. Không hiểu sao trong lòng cứ nhộn nhạo không yên, chẳng biết hiện giờ cảm giác mình ra sao nữa. Sợ đương nhiên vẫn sợ rồi, nhưng mà còn có cả xấu hổ bối rối nữa cơ, dù sao đêm qua...cũng vừa mới...

~ Người tránh mặt ta?

~...A! ~ Đang cần rằng suy nghĩ nên trả lời sao cho hợp lý thì đã thấy cái chăn bị lột tung ra, mặt hắn ngay trước mặt mình.

~ Gọi một tiếng chủ nhân đi! ~ Hắn ra lệnh.

~... ~ Cậu cần môi dưới không nói, cái gì mà gọi “chủ nhân” chứ...kì quá!

~ Gọi!

~...C...

Nói gục gác một chút lại thôi, cũng định gọi đấy, nhưng nghĩ lại nếu cậu gọi hắn thế chẳng phải đã chấp nhận mình là búp bê của hắn rồi sao? Đã nói là không bao giờ rồi, cho dù hôm nay đã bị Heechul sặc một trận về vụ này nhưng cậu vẫn chưa quyết định được. Cho hắn một cơ hội ư? Cái đó đâu dễ vậy?

~ Có - gọi - không —? ~ Giọng hắn trầm đi một cách nhanh chóng, vì hai khuôn mặt đang ở gần sát nhau nên cậu không thể ngẩng lên nhìn lên sắc mặt hắn được. Tuy nhiên chỉ cần nghe giọng cũng đoán được tám chín phần. Hắn sắp điên lên rồi...

~...c...ch... ~ Khoan! Nếu nói vậy chẳng phải mình thừa nhận đã thuộc về hắn, đêm qua là bị cưỡng ép đã vậy, nếu giờ mình còn đồng ý nữa thì...

~ NGƯỜI! ~ Hắn gầm lên một tiếng rồi đưa tay bóp mạnh cằm cậu, kéo cả người cậu dậy, để gương mặt cậu đối diện với mặt hắn, để đôi mắt to tròn hoảng hốt của cậu nhìn thẳng vào mắt hắn.

~...đ...au...a... ~ Cậu khó nhọc gỡ tay hắn ra khỏi mặt mình, bàn tay hắn như gọng kìm kẹp vào mặt làm cậu đau quá. Tưởng như hắn có thể bóp nát cằm cậu ngay, đau đến ứa nước mắt.

Đôi mắt đen tròn khi được phủ bởi một lớp nước mắt trong vắt nhìn mê hoặc không ngờ...

Đột nhiên, chỉ kịp nhìn thấy đôi mi hắn khép lại, ngay sau đó cậu đã cảm thấy có cái gì mềm mại âm ẩm đặt trên môi mình. Jaejoong chết sững người, mắt mở to nhìn khuôn mặt đang áp sát vào mặt mình. Hắn hôn cậu. Nhẹ nhàng không tưởng được. Gọng kìm đang đặt trên cằm cậu cũng rơi lỏng ra, nó giờ chỉ đơn giản là nắm nhẹ nâng cằm cậu lên thôi. Cậu rõ ràng là muốn đẩy ra nhưng không hiểu sao sức lực lại trôi đi đâu hết, chỉ biết ngồi yên như vậy...

Và cũng từ từ nhắm mắt...

Cảm giác hai làn môi mềm chạm vào nhau mê đến nghẹt thở. Jaejoong đã hoàn toàn rơi vào vô thức, cậu ngoan ngoãn hé môi ra để hắn đưa nụ hôn vào sâu hơn. Đây rõ ràng không phải lần đầu hắn hôn cậu, nhưng sao cảm xúc lần này lại khác đến thế. Phải chăng cứ khi nào hắn dịu dàng với cậu, cậu lại trở nên như thế?...

Xin người...

Đừng dịu dàng với ta vậy...

Bởi những lúc như thế...

Ta sẽ không tài nào hiểu được cảm giác của mình...

Từ chối...

Hay chấp nhận đây...

Cạch

~~ Chúa tể...đồ ăn của ngài đây...

~ Umh... ~ Jaejoong vội đẩy hẳn ra khi nghe thấy tiếng động, nhanh chóng chui lại vào trong chăn, trong lòng không ngừng thắc mắc tại sao mặt mình lại nóng bừng lên như thế.

~ Ra đây! ~ Hắn một lần nữa lôi cậu ra khỏi chăn, kéo cậu ngồi vào lòng mình. Hắn đưa cái ly sóng sánh chất lỏng đỏ sệt trước mặt cậu rồi hỏi ~ Có biết đây là gì không?

~ Ừ... ~ Jaejoong dùng hai tay che miệng, lắc đầu quầy quậy. Là máu...cậu sợ máu lắm...thật buồn nôn...

Hắn đưa tay xoa mặt cậu ra đối diện với mặt mình, sau đó đưa cái ly lên miệng, nhấp khẽ một ngụm rồi nhìn cậu tỏ vẻ khó chịu.

~ Nhìn thấy chưa, vì ngươi mà bữa ăn của ta đã giảm đi một nửa độ ngon...

~ Hả? ~ Jaejoong mở to mắt nhìn hẳn, cậu thì liên quan gì đến bữa ăn của hắn cơ chứ? Sao lại là vì cậu?

~ Hoặc là ta sẽ đem con mồi đến đây trực tiếp hút máu, hoặc là sẽ uống máu từ cái ly này...qua ngươi... ~ Hắn nhìn thẳng vào mắt cậu và nói.

~ Qua ta...? Nghĩa là sao? ~ Hắn nói mập mờ khó hiểu quá, Jaejoong chẳng hiểu gì cả, cứ ngồi nhìn hẳn như một đứa ngốc vậy.

~ Chọn đi! ~ Hắn lơ đãng thắc mắc của cậu mà ra lệnh.

~ Nhưng ngươi phải giải thích rõ...

~ Chọn!

~ Nhưng mà... ~ Cậu vẫn ngoan cố, nhờ có gì mờ ám ở đây thì sao?

~ CHỌN NGAY! ~ Đúng rồi, nếu lần nào gặp mắt cậu không làm hẳn gầm lên thế này cậu đã không phải là Kim Jaejoong.

~...ngươi...ngươi... ~ Hắn thật quá đáng, thôi thì chọn. Tuy chưa biết việc uống máu qua cậu sẽ diễn ra thế nào nhưng chỉ cần không phải chứng kiến cảnh hút máu người của hắn là được rồi ~ Ta chọn cách sau!

~ Được!

Chỉ trong một tích tắc ngắn ngủi Jaejoong đã nhìn thấy hẳn mỉm cười, ngay sau từ “được” ấy. Nụ cười diễn ra trong chớp nhoáng, nhưng sao cậu nhìn rõ đến thế. Đúng như cậu nghĩ từ lâu, khuôn mặt đẹp trai của hắn nếu có một nụ cười xuất hiện trên đây, nó sẽ trở nên thật hoàn hảo...

Mãi suy nghĩ nên Jaejoong không hề để ý môi hắn đã lại chạm vào môi cậu lần nữa. Chỉ đến khi có vị mặn trong miệng cậu mới giật mình tỉnh lại. Mặn...tanh...là máu...đang ở trong miệng cậu!

~ Umh...umh...ư ư...

Jaejoong đã cố lắc đầu và vùng ra thật mạnh, nhưng điều đó không hề làm mọi việc khác hơn. Hắn dùng lưỡi đẩy toàn bộ số máu trong miệng hẳn sang vòm miệng cậu. Ghì chặt cậu xuống giường, dùng sức khổng lồ để cậu không thể chống trả lại, hắn bắt đầu thưởng thức bữa ăn của mình.

Máu của người khác...thấm đẫm vị ngọt của cậu...

Jaejoong bắt lực nằm yên trên giường, để mặc cái lưỡi tinh quái của hắn đảo qua đảo lại trong khoang miệng mình. Cậu cảm thấy gan ruột cứ nhộn nhạo cả lên, muốn nôn nhưng lại không thể. Hoá ra đây là cách ăn mới của hắn, uống máu của người khác của cậu. Cố gắng tự nhủ với lòng cách này dù sao cũng bớt hơn cách mà cậu phải chứng kiến có người chết ngay trước mặt mình, Jaejoong nhắm chặt mắt cầu mong bữa ăn của hắn qua mau...

Và thật bất ngờ, khi vị mặn của máu vơi đi là lúc vị ngọt lạ thường tràn đầy trong vòm miệng. Sự ma sát giữa hai vật “trơn trượt và nóng ẩm” làm cho vị ngọt ấy ngày càng rõ ràng. Hai cái lưỡi quấn vào nhau, hẳn chủ động và cậu đáp lại, Jaejoong một lần nữa không thể khống chế được cảm xúc của mình.

~ Quả đúng như ta nghĩ... ~ Hắn lưu luyến dứt môi ra khi cảm thấy người bên dưới đang rơi vào tình trạng thiếu khí nghiêm trọng ~...cách này cũng rất tuyệt...

Không thể hút máu người khác trước mặt cậu, điều đó sẽ làm cậu sợ hãi và lồng lên. Như vậy nguy cơ dẫn đến việc hấn mạnh tay với cậu một lần nữa là khá cao. Tuy hấn đã quyết định sẽ giữ cậu lại làm búp bê cho mình nhưng tính cậu vốn rất bướng còn hấn cũng chẳng phải dạng biết nhẫn nhịn gì, bây giờ có thể nhẹ nhàng với cậu như vậy nhưng lát nữa là có thể nổi điên lên ngay, đặc biệt là cậu vẫn chưa có biểu hiện gì đáng kể cho việc đã chấp nhận hấn.

Bởi vậy hấn đã từ bỏ thú vui của mình mà thay vào bằng một thú vui khác. Hấn đang có trong tay một búp bê rất tuyệt vời, xinh đẹp và ngọt ngào vô cùng. Hấn hi sinh một chút vì cậu, vậy tại sao cậu lại không thể hi sinh một chút vì hấn. Chỉ để cậu ngậm máu trong miệng một chút rồi hấn sẽ liếm hết ngay mà. Đôi môi cậu rất quyến rũ, vừa được thưởng thức máu ngon vừa được thưởng thức đôi môi ấy, hấn nghĩ mình đã tìm ra cách ăn thú vị nhất rồi.

~ Umh... ~ Jaejoong dùng tay che miệng, mắt mở to nhìn hấn.

Vừa rồi...máu...vị mặn...vị ngọt...đôi môi của hấn...đôi môi của cậu...cậu...cậu cảm thấy mình không ổn chút nào!

~ Tiếp nhé!

Hấn đưa ly lên môi mình, uống một ngụm rồi đưa mặt lại gần Jaejoong, báo hiệu cho một vũ điệu nóng bỏng nữa sắp diễn ra bên trong khoang miệng hai người...

...

~ Ôi chào...nhìn mặt mũi sáng sủa ghê nhỉ? ~ Y khẽ reo lên, dùng ngón trỏ nâng cằm một trong hàng trăm con mồi đang bị treo lên.

~ Hức hức...

~ Aigoo...chân cũng dài nữa, thế này chắc phải chạy nhanh lắm nhỉ ~ Y đập đập vào chân con mồi đang khóc nức lên vì sợ.

Trong đêm nay đã có gần tám trăm con mồi được đưa về. Không như những lần trước chỉ để làm thức ăn, lần này do còn phải chuẩn bị đồ cho lễ trưởng thành nên một số ít con mồi ở đây sẽ được cắt đi dùng làm đồ lễ. Và những con mồi chân dài thế này đương nhiên sẽ được chọn rồi, con mồi càng chạy nhanh, cuộc săn càng thú vị mà.

~ Để tên nhóc con này cho lễ trưởng thành đi ~ Y dí dí vào bụng con mồi đó khiến nó gập lại vì sợ hãi. Nhếch mép cười thích thú, y ra lệnh ~ Chọn ra khoảng năm mươi tên nữa, cả bản lẫn sạch rồi nhốt vào phòng chứa, cho chúng ăn uống tắm rửa cẩn thận, ba ngày nữa sẽ dùng đến.

~ Vâng, thưa Huyết Vương! ~ Những Vampire thuộc hạ cung kính cúi đầu.

“Hức hức...Jae hyung...cứu em...”

...

Trong lúc đó, tại một nơi xa rất xa...

~ Aaaa...cưng ah...aaaaa... ~ Gã đàn ông rên lớn trong khi phần thân dưới bắn ra thứ chất lỏng trắng đục và nhớp nháp.

Ả nuốt sạch thứ đó, nở nụ cười thoả mãn và miệng thì không ngừng xuýt xoa.

~ Ngon thật! ~ Miết nhẹ ngón tay lên khuôn ngực trần của kẻ đối diện, ả dùng ánh mắt biết nói đang híp lại vì cười của mình nhìn gã.

RẦM RẦM RẦM

~ Seul Yo! Có ăn nhanh lên không thì bảo! Đến giờ đi rồi!

~ Aish...lại giục! ~ Ả cắn nhằn ~ Lúc nó ăn mình có phá vậy không ta?

Liếc nhìn gã đàn ông mặt mũi đang ngệt ra trên giường lần nữa, ả vó lấy bộ đồ của mình rồi nhanh chóng mặc vào. Sau lưng bỗng nhô ra một thứ gì đó cứng cứng, Seul Yo tặc lưỡi rồi rùng mình một cái, đôi cánh đen bật mạnh ra, sải rộng.

~ Ta ra đây... ~ Khởi động một chút cho đôi cánh của mình, ả bước nhanh ra phía cửa.

~ Cưng ah... ~ Gã đàn ông thấy ả sắp rời đi liền lao tới túm tay ả, ánh mắt đại đi, trắng dã.

~ Ô...đã nhiễm độc rồi à?

~ Anh sẽ làm theo bất cứ điều gì cưng muốn! ~ Gã quỳ xuống trước mặt ả, đầu óc quay cuồng. Trong đầu lúc này chỉ có duy nhất hình ảnh người con gái trước mặt.

~ Vậy được, ra ngoài đường tìm một cái ô tô thật lớn rồi lao đầu vào đấy, không chết tức là không nghe lời...

~ Được, anh làm ngay! ~ Gã phóng ngay về phía cửa, lao ra ngoài đường, câu nói của ả lặp đi lặp lại trong đầu. Nó như một câu thần chú đối với gã, đã nói ra nhất định phải thực hiện theo.

~ Hừ... ~ Ki Gin nhìn con thiêu thân đang lao ra ngoài đường bằng ánh mắt thương hại rồi quay về phía Seul Yo trừng mắt ~...đã bảo mỗi đứa chỉ có nửa tiếng ăn thôi cơ mà, người xem người làm mất bao nhiêu thời gian?

~ Muộn có mười phút chứ mấy...người không nóng lòng về gặp người trong mộng đến nỗi ấy chứ?

Ả nheo mắt nhìn Ki Gin, nó tưởng chỉ có mỗi mình nó muốn về gặp Yunho oppa thôi sao? Tất cả bảy chị em ả đều có người trong mộng ở cái toà lâu đài đó cả, nhưng có ai là đến mức sốt sắng như Gin đâu. Seul Yo lắc đầu chán nản rồi sải cánh rộng ra, nhún người một cái lao vào không trung.

~ Các người thỉnh thoảng còn về gặp người ấy được, còn Yunho oppa của ta, oppa đã ngủ 5000 năm rồi, giờ mới tỉnh lại, làm sao ta không nóng lòng cho được! ~ Ki Gin cắn nhằn thêm một chút nữa rồi cũng tung người lên cao mà phóng theo.

Vụt ~ vụt ~ vụt ~ ~

~Năm quý nữ còn lại cũng đang cánh bay lên, cùng hướng về phía toà lâu đài Vampire kia.

Những đôi cánh đen lao vun vút trên bầu trời...

Báo hiệu cho sự xuất hiện của một loạt tai ương sau này...

Tai ương này sẽ chẳng chữa một ai...

Con người...Vampire...hay thậm chí là Hunter...

Đều sẽ trở nên điều đúng...

Trước...quỷ nữ.

...

~ Oa...xem này, vết thương của Susu lành lại nhanh quá, chỉ mới hai ngày thôi đã như không có gì rồi! Susu giỏi thiệt nha ~ Donghae xoa xoa nhẹ vào vết thương của nó, miệng không ngừng reo lên.

~ Ủ, vì nó là Vampire mà nhóc ~ Gã ăn vừa nói, khuôn mặt thoả mãn một cách đáng ghét khi cái tên “Susu” ấy đang được Donghae nhắc đi nhắc lại với tần số chóng mặt.

~ Hyung lại nói cái gì thế! ~ Donghae gắt lên ~ Susu là mèo chứ không phải Vampire, Susu - là - mèo, hyung nghe rõ chưa!

~ Ở ờ... ~ Gã ôm bụng cười, phải rồi, nếu Susu của em là mèo thì đó là con mèo duy nhất trên thế giới này biết lườm. Nó đang lườm hyung đến chảy mắt rồi đây này.

Junsu thật sự đang rất tức giận. Nó hối hận vì lúc đó đã nói ra tên thật của mình, bị gọi là Miumiu cũng không khó chịu như thế này. Sau khi Donghae đến, gã đã làm như vô tình nghĩ ra một cái tên hay và gợi ý cho nhóc con kia gọi, và thật không ngờ sau khi nghe xong cái tên “Susu”, nhóc con kia lại còn khen gã đặt

tên hay và cái tên đó rất hợp với nó nữa. Hai anh em nhà người, sớm muộn gì ta cũng vật cổ chết hết! Ta thề, nếu ta không làm được điều đó thì ta...ta đổi sang cùng họ Park với tên khốn kia luôn. (^^)

~ DONGHAE Ồ! ĐI CHƠI KHÔNG? ~ Tiếng trẻ con từ bên ngoài lạnh lạnh vọng vào, đương nhiên tiếng gọi đó ngay lập tức làm nhóc con nhảy dựng lên hưởng ứng. Trẻ con mà, ham chơi lắm.

~ Khoan! ~ Yoochun vội lên tiếng khi thấy Donghae định đem con mèo theo.

~... ~ Cả nhóc lẫn nó đều nhìn gã khó hiểu.

~ Ồ...Hae để Susu ở nhà đi, hyung có chuyện muốn nói...à không...là...Susu mới khỏi bệnh mà, không nên đem ra ngoài, nhờ có chuyện gì xảy ra làm rách miệng vết thương của Susu thì sao? Hae cứ để Susu ở đây đi, hyung sẽ không làm gì Susu đâu... ~ Gã gỡ đầu giải thích.

Nhóc bặm môi suy nghĩ, vẻ mặt hết sức nghiêm túc. Trong khi đó mặt nó đã tối sầm lại ngay lúc nghe đến từ “Susu” thứ ba trong câu nói của gã.

~ Hyung sẽ không làm gì Susu của em chứ?

~ Hyung hứa mà ~ Gã cười cười, lát nữa gã toàn thân với con mèo đó đã là may mắn lắm rồi.

~ Umh...vậy được, Susu ngoan ở đây với Chun hyung nhé, nào... ~ Donghae đặt nó vào lòng Yoochun, gã hơi sưng người một chút rồi cũng vòng tay ôm, miệng toe toét cười.

~ Đã ôm tức là không ghét nhau nữa phải không? ~ Donghae ngây thơ đang rất cố gắng để gã với Susu có thể thân nhau.

~ Ủ... ~ Gã đưa tay vuốt nhẹ đầu con mèo trong lòng, cố bơ đi mấy cái móng vuốt đang găm vào đùi mình. Trời đất! Hình như chảy máu rồi thì phải.

~ Thân nhau rồi chứ? ~ Donghae vẫn không yên tâm lắm, muốn đi nhưng lại quay lại, nhìn nhìn vẻ hoài nghi.

~ Thân thật rồi! ~ Và như để chứng minh cho cái “thân thật” ấy, gã dùng tay nắm nhẹ đầu con mèo, nhanh chóng hôn “chụt” một phát vào cái miệng nhỏ xíu hồng hồng của nó ~ Đã hôn tức là không thể ghét nhau được nữa...

~ Vâng! ~ Donghae cười tí mắt, nhóc tin rồi, Chun hyung không còn ghét Susu nữa ~ Hae đi chơi đây!

...

...

...

~ Nó đi thật rồi đấy ~ Gã buông con mèo trong lòng mình ra, sau đó lẳng lặng xuống giường đi tìm đồ để băng đùi mình. (+__+)

~ Khốn khiếp! ~ Junsu trở lại dáng người và nhìn quanh, mắt tia ngay được cái kéo bữa nọ liền cầm ngay lấy mà lao về phía Yoochun.

~ Khoan! Ta làm vậy là vì có chuyện muốn nói với người! ~ Yoochun cuống cuống quay ra tránh cái kéo nhọn hoắt đang hướng vào mình mà dậm. Vừa tránh vừa rối rít hô to, đây quả thật là Vampire nguy hiểm nhất mà gã từng gặp.

~ Ta không có gì để nói với loài dê hết!

Vút

~~ Đây là chuyện liên quan đến Hunter Vương...

~ Sao? ~ Junsu ngay lập tức dừng tay, mắt khó hiểu nhìn gã ~ Muốn nói gì?

~ Là thế này... ~ Yoochun bình thản đi về phía giường, cầm lấy cái chăn rồi vút về phía Junsu ~...người dùng cái này quần quanh người đi đã rồi chúng ta nói chuyện...

~ Đúng là cái bản tính dê già cùng cực đã ăn sâu vào máu... ~ Nó rít lên qua kẽ răng ~...đến ngay một con mèo mà cũng hôn được...

12. Chương 12

...

~ Không phải đã nói chỉ muốn nhóc con kia yên tâm ra ngoài chơi để ta nói chuyện với người rồi sao? ~ Gã nhăn mặt khó chịu ~ Cái đó đâu thể tính là một nụ hôn được...**lâm bầm**

~ Hừ...được rồi, vậy người muốn nói cái gì? ~ Junsu miễn cưỡng lấy chân quẩn quanh người rồi trên giường nhìn Yoochun với vẻ mặt hết sức tò mò, gã định nói gì về Hunter Vương vậy?

~ Người đã ở đây được một thời gian rồi... ~ Gã thận trọng nói, mục đích của cuộc nói chuyện này là phải dò hỏi xem nó có phát hiện ra bí mật mà Hunter khu Đông đang giấu không? Hay cũng như những người khác, thực sự tin vào tin đồn về Hunter Vương ~...chắc hẳn cũng điều tra được điều gì đó về gương bạc chứ?

~ A...thắc mắc về việc điều tra của ta hả ~ Nó gật gù ~...vậy nói cho người biết, ta đã tìm ra căn phòng nơi các người cất giữ gương bạc, và bởi vì mỗi ngày chỉ có một Hunter được vào thử gương nên nếu truyền nhân Hunter Vương xuất hiện, ta có thể giết kẻ đó ngay...một kẻ vừa mới tìm lại được sức mạnh và chưa chắc đã thích nghi kịp với sức mạnh ấy...ta thừa sức hạ!

~ Vậy sao? ~ Gã đang quay lưng lại với nó, bởi vậy mà Junsu không thể nhìn thấy nụ cười xuất hiện chớp nhoáng trên môi gã. Thế là yên tâm rồi, bí mật mà các Hunter được yêu cầu giữ kín đến suốt đời quả nhiên chưa bị lộ ra.

Cho đến giờ Vampire vẫn nghĩ rằng truyền nhân Hunter Vương là một trong những Hunter khu Đông...

Đó là một sai lầm.

~ Tuy nhiên... ~ Khuôn mặt Junsu chợt nhăn lại ~...tại sao mỗi ngày chỉ có một Hunter vào thử gương bạc vậy? Các người có thể cho nhiều người vào cùng một lúc mà...ta cứ nghĩ việc tìm Hunter Vương của ở đây phải sốt sắng lắm cơ...nhưng dường như...các người chẳng có vẻ gì gấp gáp cả...

~ À... ~...người đang định khai thác thông tin từ ta sao? Cũng không sao, nói cho người một chút vậy!

Gã đi về phía giường và nằm lên đó, đưa tay lên chống cằm, sau đó vừa thủng thẳng nói vừa tiện thể lướt mắt chút xíu vào những phần cơ thể không được che hết của người đối diện trên giường.

~ Chuyện đó có muốn cũng không thể gấp gáp được, gương bạc là một vũ khí rất mạnh, nếu không phải chủ nhân của nó mà động vào sẽ bị nó phát ra khí phản ứng ngay, sau đó tự động tạo một lớp màng bảo vệ tạm thời, qua ngày hôm sau mới có thể chạm vào thử tiếp được...

~ Ah...

Nhìn khuôn mặt gật gù gù về đã hiểu của nó mà gã không nhịn được cười. Hiểu cái gì chứ? Đây là cái lý do gã nói phía ra mà cũng gật gù được. Lý do thực sự là bọn gã cần kéo dài thời gian càng lâu càng tốt đánh lạc hướng Vampire để truyền nhân Hunter Vương có cơ hội hồi sinh và khôi phục sức mạnh mà không gặp cản trở gì.

Hơn nữa...cũng là để Vampire không đề phòng với những con người chúng mang về...

~ À mà...sao mãi vẫn chưa đến lượt người vào thử gương vậy? ~ Nó như chợt nhớ ra điều gì liền quay ra hỏi, thuận tay vớ lấy cái gối ném về phía gã mong làm mất nụ cười gian tà ngự trên môi gã. Cái bản mặt này thực sự rất đáng ghét, ghét từ ánh mắt cho đến nụ cười! (_ _ _!)

~ Ta hả? Tuần sau là đến lượt ta rồi... ~ Gã ôm lấy cái gối Junsu vứt cho rồi dùng nó (cái gối í) gối đầu luôn ~ Nếu ta là truyền nhân Hunter Vương...người có giết ta không?

~ Không! ~ Nó trả lời ngay tức khắc.

~ Hả? ~ Gã bật dậy chớp mắt nhìn nó, khuôn mặt ngốc như chưa bao giờ ngốc hơn.

~ Chẳng cần biết người có phải là truyền nhân Hunter Vương không... ~ Nó thích thú nhìn biểu hiện của gã
~...ta sẽ giết người, điều đó là chắc chắn! Sớm thôi!

~ Ồ... ~ Gã thất vọng nằm gục xuống ~...vậy mà tưởng người đã khuất phục ta sau cú chạm môi ban nãy chứ?

~ Người...! Còn dám nói đến!

~ A...khoan, làm gì vậy?? DONGHAE AH...CON MÈO CỦA EM ĐANG TẤN CÔNG HYUNG NÀY!

...

~ Jaejoong...môi cậu...

~ Trông nó không bình thường hả?

~ Hình như...nó đỏ và mọng hơn thì phải...

~...!

Cúi đầu không trả lời, Jaejoong cầm đầu đi tiếp, trong lòng ngổn ngang biết bao suy nghĩ. Đã hai ngày trôi qua kể từ lúc hắn nghĩ ra cách ăn kinh khủng kia, cậu cảm thấy đôi môi mình đang trở nên sưng mọng lên một cách khổ sở. Để đến độ khi Hankyung đến đưa cậu đi chơi loang quanh trong toà lâu đài, câu hỏi đầu tiên là “Jaejoong...môi cậu...” và kèm theo đó là một ánh mắt rất khó định nghĩa.

~ Umh... ~ Liếc mắt thấy Jaejoong vẫn cầm cúi đi tiếp, anh cười cười ~...Chúa tể lại đổi cách hành hạ rồi hả?

Cậu đau khổ gật đầu.

~ Vậy có làm chuyện đó nữa không?

~ Hả...? ~ Nghếch mắt sang bên cạnh thấy anh đang chăm chú nhìn mình và thì thào “Chuyện đó ấy...”, cậu đỏ mặt rồi lắc đầu ~ Không làm thêm lần nào nữa...

~ Đó! ~ Anh vỗ tay đánh “bốp” một cái ~ Chúa tể vì biết cậu chưa hồi phục nên đã không động vào cậu, ngài thực sự rất thích Jaejoong đấy!

~ Umh...

Cái chuyện đó, nhắc đến lại thấy đau cả đầu. Trong lúc “ăn”, môi và lưỡi hắn là hai thứ hoạt động linh hoạt nhất, tuy nhiên hai cái tay cũng không hề chịu để yên. Lần nào cũng mò vào trong áo cậu xoa xoa vuốt vuốt đến nóng cả người. Tuy là không trực tiếp hút máu người nữa nhưng về lượng máu vẫn phải đảm bảo đủ một ngày một con môi. Vậy nên chỉ có hai ngày mà cậu đã phải chịu đựng đến tám lần liền, điều đó làm Jaejoong nhiều lúc cảm thấy cực kỳ hối hận khi đã chọn cách này. Mà như đã nói, hắn không đơn giản chỉ là “ăn” mà còn có sờ soạng khiến cho cậu cứ lo nơm nớp một lần nào đó hắn kiểm không được mà quăng luôn cái ly máu rồi lao vào “ăn” cậu như đêm hôm ấy thì cậu chắc chết quá.

À mà...thực ra...đúng là có lần hắn không kiểm được thật. Đang mơ trốn môi cậu thật mãnh liệt đột nhiên trượt môi xuống cổ, rồi xuống ngực, rồi xuống nữa nữa...rồi thỉnh thoảng xé toạc quần áo cậu ra mà lao vào. Cậu trước đó đã bị hắn hôn cho tới tấp mặt mũi nên không kịp phản ứng, chỉ đến lúc phần dưới đột ngột đau đến nhức óc mới thét lên kinh hoàng. Có lẽ lúc đó Jaejoong khóc lóc kêu gào thảm thiết lắm nên hắn cũng tụt hứng mà dừng lại. Umh...chắc lý do là vì tụt hứng mới dừng chứ không phải vì thương cậu mới dừng đâu...

Có lẽ là vì tụt hứng...

Nhưng cũng có thể vì thấy thương cậu thật...

Mà nếu vì lý do thứ hai...thì sao cứ thấy lòng dễ chịu kiểu gì ấy...

Dễ chịu như lúc hắn lau nước mắt cho cậu khi đó...

Như lúc hắn dịu dàng ôm cậu ngày đó...

Như lúc hắn nắm tay đỡ cậu ngủ hôm nào...

Ghét hắn lắm...hận hắn lắm...

Nhưng sao đôi lúc lại thấy ấm lòng vậy...?

Trái tim con người...thật là yếu đuối mà...

~ Này Jaejoong...JAEJOONG! ~ Anh gọi to khi thấy mặt cậu cứ ghệt cả ra, nhìn ngó không chịu được.

~ Hả... ~ Cậu giật mình bừng tỉnh, sau đó nhanh chóng bị ánh sáng mặt trời chiếu vào làm loá mắt. Đã bao lâu không ra ngoài rồi, sao giờ cứ như ác quỷ sợ ánh sáng vậy! Jaejoong đưa hai tay lên che mắt khẽ than ~...Sáng quá!

~ Nào... ~ Anh dắt cậu ra chỗ có bóng râm ngồi, đến lúc này Jaejoong mới hé hé mắt nhìn xung quanh.

~ Aaaaa ~ ~ ~ Cậu chớp mắt vài cái để quen dần với ánh sáng, hít lấy một hơi dài rồi thở ra, tinh thần tự dưng thấy sáng khoái hơn hẳn. Có lẽ từ này nên nắng ra ngoài một chút, cứ suốt ngày ru rú trong phòng thì chưa chết vì bị hành hạ đã chết vì thiếu khí rồi.

~ Nè! ~ Anh hướng phía những đứa trẻ đang chơi đùa gần đấy mà gọi to ~ Mấy đứa lại đây hyung bảo cái này...

Jaejoong nheo mắt nhìn theo hướng Hankyung vậy, những đứa trẻ nhìn rất dễ thương đang chạy lại...ủa đứa kia trông quen quen kìa...Á! Đó không phải đứa đã uống máu mèo bữa nọ sao?

~ Han hyung! Han hyung! ~ Cả đám nhao nhao lên, nhanh chóng chạy tới chỗ anh mà hỏi rồi rít ~ Hyung có cái gì hay ah? Hyung muốn nói gì vậy? Muốn nói gì ạ?

~ Nào nào ~ Anh cười khỏ, đưa tay ra dấu im lặng ~ Có một người cần giới thiệu với mấy đứa, búp bê của Chúa tể, thành viên mới của gia đình chúng ta...

Hankyung chìa tay về phía Jaejoong và mỉm cười trong khi cậu vẫn đang đứng bất động.

Thành viên mới của gia đình chúng ta...

~ Oaaaa ~ ~ ~ thật đẹp ~ ~ ~ Đám trẻ nhìn cậu với ánh mắt hấp háy. Chúng bao quanh Jaejoong và kéo cậu lại gần để nhìn rõ cậu hơn.

~ Mắt hyung đẹp quá!

~ Ấy, da hyung ấy cũng mịn lắm nè...

~ Woa ~ ~ ~ môi hyung đỏ thật!

~...

Cho dù biết mấy nhóc con này đều là Vampire nhưng Jaejoong lại thấy chúng thật đáng yêu, cả đứa trẻ bữa trước uống máu mèo nữa. Không biết có phải vì cậu đã quen với việc máu me chết chóc nên có suy nghĩ thoáng hơn hay vì cậu đã nhận ra những điều đó đơn giản chỉ là bản năng của Vampire. Thức ăn của họ là máu người, họ thích đi săn người giống như con người thích đi săn thú vậy. So sánh người với thú có thể hơi khập khiễng nhưng Jaejoong biết thực chất đối với Vampire, con người cũng chỉ được coi là con thú phục vụ cho bữa ăn và thú vui của họ thôi. Tuy nhiên điều đó không thể làm cậu hết cảm giận chúng được, vì bản thân con mồi thì không thể nào chấp nhận kẻ đi săn. Bởi vậy, cho đến giờ phút này, việc cậu có thể chấp nhận hắn và chấp nhận sống trong toà lâu đài này một cách tự nguyện hay không vẫn còn là một dấu hỏi to đùng!

~ Ủa? Là hyung xinh đẹp đây mà!

Đột nhiên trong đám ấy có một đứa reo lên, Jaejoong nheo mắt nhìn, trông quen nhưng cũng không nhớ rõ nữa, hình như nó biết cậu thì phải.

~ Hyung quên em rồi à? ~ Nhóc đến trước mặt cậu cười toe toét ~ Tối hôm đó em bị hyung đẹp trai làm chảy máu, sau đó hyung với hyung đẹp trai cãi nhau đó, khi đó em sợ lắm...

~ Hai người biết nhau ah? ~ Anh ngạc nhiên hỏi cậu.

~ A... ~ Đúng rồi, là mấy đêm đầu, cái đêm cậu bị hắt hút máu và bẻ tay. Đây chính là nhóc con đó mà, sao...cậu cứ nghĩ nó đã bị hắt hút máu rồi chứ! ~ Sau đó hắt không làm gì em ư?

~ Dạ không! ~ Thăng nhóc lắc lắc đầu, bắt đầu kể lể ~ Sau khi hyung bị ngã, hyung đẹp trai định đến đỡ hyung dậy nhưng lại thôi, hyung ấy còn đứng nhìn một lúc cơ, rồi mới ra ngoài...

~ À... ~ Định đến đỡ thật ư? Cậu nhúu mày suy nghĩ ~...umh...vậy còn em, hắt không động vào em nữa sao?

~ Lúc hyung ấy đi em có chạy theo hỏi tại sao bỏ hyung lại như thế... ~ Nhóc con dừng lại một chút nghĩ nghĩ ~...nhưng mà hyung đẹp trai chẳng trả lời gì cả, cứ thế đi thôi, bỏ em ở lại một mình luôn...

~ Ồ... ~ Vậy là hắt đã không giết đứa trẻ này, cho dù lý do chỉ là vì hắt đang tức giận mới không làm thế, nhưng không hiểu sao trong lòng cậu lại thấy nhẹ nhõm đi một chút...Cơ mà khoan, đứa bé này là con người mà, lại ở cùng với một đồng Vampire như vậy...!

~ Hyung xinh đẹp này... ~ Đứa nhóc đó lại tiếp tục nói.

~ Gọi hyung ấy là Jaejoong hyung đi mấy nhóc ~ Anh khẽ nhắc, sau đó quay sang cậu ~ Còn nhóc con này tên Ryewook, có nhiều điểm giống cậu và tôi đây **nháy mắt**

~ Sao cơ... ~ Cậu chưa kịp thắc mắc đã thấy nhóc Ryewook giật giật tay áo mình, đưa tay chỉ chỉ vào một đứa khác rồi nói.

~ Đây là Sunggie...chủ nhân của em... ~ Khuôn mặt rạng rỡ của nó khi nói làm cậu nghi ngờ nghĩa của từ “chủ nhân” Ryewook nói ra, không biết nó có giống nghĩa của từ “chủ nhân” mà hôm nào đó hắt đã bắt cậu gọi không.

~ Jaejoong hyung... ~ Nhóc được gọi là “Sunggie” lên tiếng ~ Wookie là búp bê của em...cũng giống hyung là búp bê của Chúa tể đó... **cười híp mắt**

~ Hả? Búp bê? ~ Cậu tròn mắt nhìn hai đứa trẻ trước mặt trong khi Hankyung tùm tùm cười.

~ Hyung có biết gì không?... ~ Ryewook ghé môi vào tai Jaejoong khẽ thì thào.

~ Biết gì?

~ Sunggie nói...búp bê cũng giống như người thương đó ~ Rồi không kịp để cậu tiêu hóa câu nói đó xong, nhóc lại nói tiếp ~...em là người Sunggie thương, còn hyung là người Chúa tể thương...

Trong khi cậu ngẩn người ra thì đám trẻ quay ra nhìn nhau cười thích thú. Cậu nhúu mày, hay thật, bây giờ cả trẻ con cũng có thể trêu cậu như vậy đây, đã vậy anh lại còn hòa với chúng nữa.

~ Hừ! ~ Jaejoong khịt mũi mạnh một cái, sau đó đứng chống nạnh ~ Đâu nào? Đứa nào là Sunggie?

~ Dạ... ~ Đứa nhóc mặt bụ bẫm bước ra, nhìn về phía cậu ngây thơ cười.

~ Nhóc con... ~ Cậu không chần chừ đưa tay véo má nó ~...bao nhiêu tuổi rồi mà đã người thương với cả người nhó hả? Lại còn dạy bé đây nói linh tinh nữa!

~ Oái! ~ Yesung vừa cố tìm cách gỡ tay Jaejoong ra khỏi cái má bánh bao của mình vừa gào lên ~ Sao hyung đẹp mà dữ quá vậy?

~ Cái gì? ~ Jaejoong trừng mắt, cố nén cười rồi vật Yesung ra, thẳng tay tát mông thẳng nhóc hỗn xược ~ Hư này hư này...!

~ Oái, hyung xinh đẹp đừng đánh Sunggie mà...

~ Hahahaha ~ ~

~Tét té té ~ ~

~Vậy là ngoại trừ Ryewook và Yesung đang mếu máo đến tội, tất cả những người còn lại đều cười vui vẻ. Bọn trẻ cười vì thấy bạn bị đánh (trẻ con là thế đấy.=), anh cười vì thấy cậu đã lấy lại tinh thần, còn cậu cười vì cảm thấy thật thoải mái và dễ chịu.

Còn đằng xa kia...

Có người không cười, nhưng lại cảm thấy trái tim thật rạo rức...

Ta đã biết khi cười trông người sẽ thật đẹp mà...

Nụ cười đó...đến bao giờ là dành cho ta đây...

Kétttt ~ ~

~~ Hả? ~ Cậu chợt nhìn về phía khung sắt đang được đẩy qua, khuôn mặt vui vẻ ngay lập tức biến mất ~ Đó là...

~ Umh...Jaejoong, chúng ta qua chỗ khác chơi đi... ~ Hankyung vội xoay người cậu đẩy ra chỗ khác, cậu chỉ vừa mới chấp nhận nơi này một chút, có những chuyện không thể chấp nhận ngay được.

~ Đó là cái gì? ~ Jaejoong vẫn cố quay người lại, câu hỏi đưa ra thừa thãi một cách trông thấy. Cái gì à? Chẳng nhẽ khung sắt có treo những con người lủng lẳng trên đấy là cái gì cậu lại không biết.

~ Hyung không biết sao? ~ Kyuhyun, một trong những đứa trẻ ở đó lên tiếng ~ Đó là những con mồi được chuẩn bị cho lễ trưởng thành đấy!

~ Lễ trưởng thành? ~ Cậu đưa mắt nhìn theo, những con người tội nghiệp.

~ Nào nào ~ Anh che mắt cậu lại cho đến khi khung sắt đó được đẩy khuất ~ Nếu chưa chấp nhận nổi thì đừng có nhìn, những chuyện này cậu phải từ từ thích ứng...

~ À, Han hyung ơi... ~ Eunhyuk giật giật áo anh ~...liệu Chúa tể có đem Jae hyung đến lễ trưởng thành không?

~ Cái đó hyung cũng không rõ... ~ Anh lắc đầu, sau đó quay sang nhìn cậu ái ngại.

~ Mấy cái đó đâu có liên quan gì đến tôi chứ? Nhìn tôi làm gì? ~ Jaejoong khẽ gất lên rồi đi về phía trước, lũ trẻ thấy vậy lại tíu tít vây quanh cậu cười đùa.

Jaejoong hoàn toàn không ngờ rằng, chỉ cần cậu nhìn lâu thêm chút nữa sẽ thấy được em trai cậu, Changmin, nó chính là một trong những con mồi vừa được đưa qua, hiện giờ đã ngất đi vì la hét quá nhiều...

...

~ Um...u...m...a...

Máu tươi vừa tràn vào khoang miệng cậu liền vội ôm lấy đầu hắn, nhanh chóng đẩy toàn bộ số máu đang ngậm sang miệng hắn, chủ động ma sát lưỡi mình với lưỡi hắn để làm vơi đi cái vị mặn tanh tưởi đang xồng lên. Cậu vừa mới ăn cơm xong và không hề có ý muốn nôn sạch chỗ cơm đó ra. Hắn vừa vào phòng đã lao vào đưa máu vô miệng cậu, Jaejoong chỉ là bất đắc dĩ mới chủ động, hắn ít nhất cũng phải cho cậu chút thời gian chuẩn bị tinh thần chứ.

~ Khụ khụ... ~ Vừa cố hít lấy không khí đã thấy hắn đưa ly đến trước miệng uống một ngụm nữa, sau đó đưa mặt đến sát mặt cậu ~ Khoan khoan...ta có chuyện muốn nói...

~...nốt đi... ~ Hắn khựng lại một chút rồi lại tiếp tục.

~ Umh...!

Vậy là phải sau một màn điên đảo nữa hắn mới buông cậu ra. Nhìn cậu mặt đỏ bừng (vì thiếu khí) ngồi trên giường, hắn sốt ruột hỏi.

~ Có chuyện gì?

~ À...là thế này... ~ Cậu ngập ngừng nói ~...có thể nào...đừng ăn bằng cách này được không...?

~ Tại sao? ~ Đôi mày hăn cau lại khiến Jaejoong phải nuốt nước bọt đến lần thứ hai mới dám mở miệng nói tiếp.

~ Tại...cứ thế này...à mà không... ~ Ngó thấy hăn đang nhìn chăm chăm vào mình, cậu bắt đầu nói năng lộn xộn ~...bởi...mà...ngươi...có phải ngươi...làm thế này vì muốn...muốn...

~ Muốn gì? ~ Hăn giục.

~ Muốn thân mật với ta...nên mới kiếm có...**lí nhí lí nhí**

~

13. Chương 13

...

...

Hăn nhìn cậu, không chớp mắt...

Cậu nhìn hăn, chớp chớp mắt...

Căn phòng bỗng chốc trở nên yên lặng một cách rợn người.

...

~ Umh...không đúng sao...? ~ Nhận thấy hăn đang nhìn mình một cách rất nguy hiểm (về một khía cạnh nào đó =.=), cậu cúi gầm mặt xuống lẩm bẩm. Nếu như lời nhóc Yesung nói là đúng, tức là cậu là người thương có hăn thật thì lý do ấy phải đúng mới phải.

~ Tại sao lại hỏi vậy? ~ Hăn cuối cùng cũng lên tiếng, vẫn nhìn chăm chăm vào cậu.

~ Thì...ý ta là...ngươi cũng không cần thiết phải làm thế...cách đó...khiến ta không thoải mái... ~ Cậu vừa nói vừa dè dặt nhìn hăn, như thể chỉ cần cậu nói lỡ miệng một chút cậu sẽ bị hăn đề ra ăn ngay tức khắc vậy.

~ Nếu... ~ Khuôn mặt hăn trở nên trầm xuống một chút ~...ta nói là đúng thì sao?

~ Hả? Đúng...đúng à...umh ~ Có nghĩa là muốn thân mật thật, câu trả lời hăn đưa ra làm Jaejoong lúng túng, tự dừng thấy hai má nóng nóng, thế là...hăn thích cậu hả? Thích thật sao?

~ Nhưng sự thật là vì cách đó khiến ta ăn ngon hơn! ~ Hăn chậm rãi gặm từng từ vào tai cậu.

~...!

Ăn ngon hơn? Đến giờ cậu mới để ý câu trước hăn có nói “nếu”, và câu sau hăn nói “sự thật là”, thế có nghĩa nguyên nhân chính xác đơn giản vì hăn muốn thay đổi cách ăn, tận dụng tuyệt đối vật sở hữu này để làm hăn ngon miệng hơn. Không hiểu sao...trong lòng đột nhiên lại bị hăng một cái.

~ Ngươi không thích ta ăn theo cách này sao? ~ Hăn tiến đến sát mặt cậu, cố thu hút sự chú ý của đôi mắt đang sụp xuống buồn thiu kia, sau đó đưa ra câu hỏi.

~ Ta... ~ Cậu ngảnh mặt ra phía khác tránh ánh nhìn cũng như sự áp sát của hăn ~...thì ngươi cứ ăn như cách cũ đi, chỉ cần đừng ăn trước mặt ta là được, đằng nào cũng là giết người...

~ Không được! ~ Hăn phản đối ngay tức khắc ~ Nếu đổi lại cách cũ thì ngươi phải nhìn ta ăn!

~ Tại sao? Sao cứ nhất thiết phải ăn trước mặt ta? ~ Cậu kích động mà gào lên.

~ Vì như thế rất thú vị! ~ Bình thản trả lời.

~...

Sống mũi cay cay, mắt đỏ lên nhanh chóng, cuối cùng Jaejoong cũng hiểu thế nào là “ức đến phát khóc”. Tuy nhiên vì chút sĩ diện con trai tuổi mới lớn nên cậu cố nhịn, ngăn không nước mắt uất ức rơi xuống. Vì thế mà nước mắt đã dâng lên đến nơi rồi mà không rơi xuống, cứ ằng ặc bên ngoài nhìn đến tội. Thế mà không hiểu sao có kẻ nhìn thấy cảnh như vậy lại nổi lên ác ý, thật sự muốn chọc cho những giọt nước ấy phải rơi bằng được thì thôi!

~ Lúc người sợ hãi nhìn rất hay! ~ Hắn thích thú nhìn cảnh đôi môi cậu mím chặt, cái mũi đỏ ửng lên, mắt ngập nước mà vẫn cố tỏ ra mạnh mẽ.

Cậu chớp mắt, một giọt nước mắt rơi xuống, cảm thấy bản thân đúng nghĩa là một món đồ chơi, đồ tiêu khiển cho kẻ khác. Uất ức đến rơi lệ. (=.=)

~ Tại sao... ~ Hắn đưa tay nâng cằm cậu lên, say mê ngắm nhìn đôi mắt to tròn ướt ươn ướt của cậu ~...người không cho ta thấy những biểu hiện khác thú vị hơn của người, biết đâu đến lúc đó ta sẽ thôi không làm người sợ hãi nữa?

~...biểu hiện khác...? ~ Cậu ngốc nghếch nhìn hắn.

~ Như là vui vẻ, hạnh phúc...cười... ~ Hắn chợt nhớ đến nụ cười rực rỡ của ai đó hôm nay, liền nhìn cậu chờ đợi.

~ Cái đó... ~ Jaejoong ngập ngừng, những cái đó ai mà chả muốn làm, nhưng vấn đề là trong tình trạng này cậu có muốn cũng khó. Ai mà dám cười đùa vui vẻ trước mặt hắn chứ. Ngay như lúc này đang ngồi nói chuyện với hắn cậu đã thấy tim đập chân run kinh khủng rồi, bảo cười thì...

~ Không làm được sao? ~ Mặt hắn dần tối lại, nếu cậu gật đầu coi như là số cậu xui (!)

Cậu gật.

...

...

...

Phịch!.

...

~ A...làm gì...làm gì thế? ~ Cậu bất ngờ bị vật ngã ra giường, muốn ngóc đầu lên phản kháng lại bị hắn đè xuống.

~ Không làm được mấy cái đó cũng được, ta muốn xem một biểu hiện khác của người! ~ Hắn vừa nói vừa đưa tay nắm vào áo cậu.

~ Biểu...biểu hiện gì...? ~ Mặt cậu tái mét, ngoài mồm lấp bắp, trong lòng cầu khẩn hắn không nói cái mà cậu đang nghĩ đến.

Roạt ~ roạt ~ ~

~Hành động thay cho lời nói.

~ Á! Không...khôn...gg...ư... ~ Cậu kinh hoàng nhìn những mảnh vải mấy phút trước còn được gọi là “quần áo” hiện đang nằm tả tơi dưới đất. Cố nhắm tịt mắt chịu đựng sự càn quấy không khoan nhượng đang diễn ra trong khoang miệng mình.

~ Ta nhớ cảm giác hôm ấy! ~ Hắn buông môi cậu ra, liên tiếp đặt những nụ hôn nóng bỏng lên khuôn ngực đang phập phồng kịch liệt vì thiếu khí của người bên dưới.

~ Aaa...không...a... ~ Cậu giật nảy người tiếp nhận sự va chạm của đôi môi hắn, dùng tay cố đẩy đầu hắn ra, đương nhiên chỉ dùng được một tay, vì cánh tay còn lại vẫn chưa khỏi.

~ Người...ừrrr...người dừng lại ngay cho ta... ~ Cậu vừa đẩy đầu hắn ra vừa hổn hển nói ~...người mà còn...tiếp tục...ta...aaa...cắn lưỡi chết...umh bu...ông...

Cậu chưa kịp nói hết câu đã bị hắc ngâm lấy môi, sau đó không kháng cự được mà để hắc trườn lưỡi vào, bắt lấy cái thứ vừa bị cậu dọa cắn mà mút lấy. Đã vậy hắc vừa làm vừa chơi với thứ này, để xem cậu cắn nó như thế nào!

Bàn tay nóng ẩm nắn ná trước ngực một chút rồi trượt dần xuống, men theo đường cong cơ thể cậu chậm rãi lần mò, sau đó dừng tại cặp đùi thon dài mà mân mê vuốt ve. Da thịt trắng mịn và mát lạnh như vậy, nếu có thể dùng môi âu yếm thì tuyệt. Chỉ tại con người kia bướng bỉnh quá, nếu hắc thả ra thật, chắc chắn sẽ bị cậu dùng mọi cách để phá hỏng cuộc vui.

~ Urr...ư...

Cậu giờ ngoài những tiếng vô nghĩa như vậy thì chẳng thể nói thêm được gì nữa, đôi môi hoàn toàn bị hắc nuốt trọn, muốn kêu la rên rĩ gì cũng chịu. Hắc một tay ở dưới đùi cậu mơn trớn, một tay xoa nắn một trong hai phần nhô lên trên ngực, môi lại đang dính chặt lấy môi cậu, Jaejoong cảm thấy sức lực mình đang từng chút từng chút một bị rút lấy...

~ A...khụ khụ... ~ Hôn cậu một hồi, cuối cùng hắc cũng buông ra, tranh thủ lúc cậu đang cố hít lấy hơi mà xuống dưới tấn công, không chậm trễ một giây liền đưa thứ đó vào trong.

~ Aaaa...

Cậu cắn răng ngửa đầu ra đằng sau, cả người ưỡn lên, muốn giãy giụa nhưng chân mềm nhũn chẳng lấy đâu ra sức. Lần thứ ba bị đụng chạm nơi riêng tư, kết quả cũng không khác là mấy, xấu hổ, nhục nhã, tê dại...trong đầu lùnh bùng một mớ suy nghĩ, có phải hay chẳng cuối cùng hắc vẫn chỉ coi cậu là một món đồ tiêu khiển, đừng nói là người thương, ngay cả một chút tình cảm cũng không có?

Cốc cốc cốc ~ ~

~Tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên, cậu giật mình bừng tỉnh, vội nhồm dậy đẩy đẩy hắc ra.

~ Kệ đi! ~ Hắc gần giọng rồi nút vào nơi đó thật mạnh khiến cậu rùng mình, ngay lập tức đưa tay lên miệng ngăn tiếng hét của chính mình.

Cốc cốc cốc ~ ~

~~ Chúa tể!

Lần này không chỉ có tiếng gõ cửa, một Vampire thuộc hạ dè dặt lên tiếng.

~...

Bên trong phòng vẫn im lặng không tiếng trả lời, nhưng nếu nghe kỹ hơn một chút có thể thấy tiếng thở dốc. Nơi đó hiện đang được vòm miệng nóng ẩm và cái lưỡi điêu luyện phục vụ nhiệt tình, cậu cắn răng nuốt vào những tiếng rên rĩ, khổ sở gồng người chống lại khoái cảm chết người đang căng tràn trong cơ thể.

~ Chúa tể, Huyết Vương muốn ngài ra đại sảnh, các tiểu thư đã trở về...

~ Umh...umh...urrrggg ~ ~ ~ Bụng quặn thắt lại, cả người giật giật mấy cái rồi tê liệt nằm rũ xuống giường, Jaejoong ánh mắt mông lung nhìn kẻ trước mặt, đôi môi đỏ mọng mở ra thở cất lực.

Phẩy tay làm biến mất chất lỏng màu trắng dính đầy trên áo mình, hắc quay về phía cửa bình thản nói.

~ Lui ra đi, ta biết rồi! ~ Đoạn quay sang nhìn con người đang nằm trần trụi trên giường, khóe môi nhếch lên một chút, sau đó vợ lấy cái chăn cuốn quanh người cậu, bế cậu lên rồi đạp cửa đi thẳng về phía sảnh chính.

~ Oái...ngươi làm gì? ~ Cậu đương nhiên không đời nào chấp nhận việc mình trong tình trạng khó nói này mà đi ra ngoài.

~ Đã đến lúc để cả toà lâu đài này biết đến ngươi rồi! ~ Hắc mặc kệ cậu đang vùng vẫy quyết liệt, thân nhiên ôm cậu bước đi.

...

~ Yunho oppa... ~ Ki Gin khó hiểu nhìn cục chặn vị Chúa tể đáng kính của ả đang ôm ~...đó là cái gì?

Không chỉ có Ki Gin, sáu quỷ nữ còn lại và toàn bộ Vampire thuộc hạ có mặt tại sảnh chính cũng dùng ánh mắt với đủ loại cảm xúc nhìn kẻ đang rúc vào trong ngực hắn kia.

~ Thật là thú vị nha ~ ~ ~ Shin Tae ôm ôm lấy cánh tay Heechul rồi chu môi hỏi ~ Oppa, là tác phẩm của oppa phải không?

~ Thông minh! ~ Y đưa tay búng mũi quỷ nữ đang dựa vào người mình rồi cười sáng khoái.

~ Tại sao lại che mặt đi thế kia? ~ Seul Yo, kẻ đang ôm cánh tay còn lại của Heechul cũng lên tiếng ~ Không cho người khác nhìn mặt, thật là bất lịch sự!

~ Oppa! ~ Ri Rin hậm hực bay lên chỗ ngồi của hắn, định đạp chân xuống nhưng chợt nhớ là chỗ này nếu không được hắn cho phép mà dám tự tiện đứng lên sẽ bị chặt chân ngay lập tức, liền chỉ dám lơ lửng trên không nhìn nhìn ~...sao lại ôm con người vậy? Oppa mau buông nó ra đi!

~ Rin! Người ở trên đó nói linh tinh không sợ Yunho hyung sẽ cắt lưỡi người sao?

Nó lạnh lùng lên tiếng, đã sẵn bực tức trong người nên lời nói ra cũng không được nhẹ nhàng lắm. Tên Heechul đỡ người đó cho thuộc hạ lên gọi nó về khẩn cấp như thế lâu đài xảy ra chuyện gì hệ trọng lắm khiến cho Junsu phải tức tốc ngừng việc gây gổ với Yoochun mà chạy về. Kết quả đúng là làm cho nó tức đến hộc máu mồm, chỉ là việc mấy cô em mang nửa dòng máu Vampire nửa dòng máu quỷ đi chơi xa trở về, và trong đó có một đứa muốn gặp Junsu điên cuồng, lại đúng đứa được Heechul quý nhất mới điên. Vậy là giờ nó phải đứng đây để con nhỏ đó ôm mình chặt cứng, sau đó lại suýt ngất khi thấy tượng đài lạnh lùng bằng giá trong lòng nó hiện ngang ôm một con người ra ngồi tại nơi cao nhất của đại sảnh. Và mọi hi vọng của nó chính thức chấm dứt sau cái nháy mắt đầy ẩn ý của Heechul: “Búp bê của Yunho ấy mà!”

~ Junsu oppa, oppa đang không vui sao? ~ Sung Young tròn mắt nhìn vào nó, hai tay vẫn ôm chặt cứng.

~ Hừ! ~ Nó khoang tay trước ngực rồi lơ đi con nhỏ đó, tiếp tục hướng ánh mắt về phía hai nhân vật chính trên kia.

~ Người thấy thế nào? ~ Hắn luồn tay vào chăn vuốt má cậu.

~ Xin người đấy! Cho ta về phòng đi mà...

Cậu rụt cổ lại, nhỏ giọng lí nhí cầu xin, mắt nhắm tịt, cả người nóng bừng bừng. Không nóng sao được khi lúc này có cả mấy trăm ánh mắt đang chìa thẳng vào cậu mà nhìn. Từ lúc hắn bước ra ngoài sảnh chính Jaejoong đã biết là hắn không nói đùa, vội vàng kéo chăn vòng qua đầu rồi rúc sâu vào ngực hắn, hai tay túm vạt chăn cố gắng phủ kín cơ thể, chỉ để lộ ra mỗi cái mũi để thở. Cậu đã cố che để không ai nhìn thấy mặt mình cho đỡ xấu hổ. Thế mà sau một hồi bị trở thành chủ đề chính trong cuộc nói chuyện của những người bên dưới, Jaejoong cảm thấy lớp chăn mỏng cậu khoác quanh người dường như bị người ta nhìn đến rách cả ra. Thực sự là...xấu hổ quá!

Hắn nhìn con nhỏ đang run rẩy trong lòng mình mà thấy tâm trạng thật thoải mái. Cậu xin tha mà có cái bộ dạng này, e rằng chỉ làm cho người khác muốn bắt nạt thêm thôi. Được rồi, bởi vì biểu hiện bây giờ của cậu là rất tốt nên hắn giữ lời hứa, từ giờ sẽ chẳng bao giờ ăn uống gì trước mặt cậu nữa, có chăng sẽ dành nhiều thời gian cho những việc tương tự thế này hơn, hiệu quả cao mà không lo có tác dụng phụ (tức là ko lo bị Jae chọc cho điên lên í >.<>

~ Sung Young, lên đây! ~ Hắn ra lệnh cho quỷ nữ nhỏ tuổi nhất đang dính chặt lấy Junsu đi tới.

~ Oppa... ~ Đôi cánh đen sải rộng ra, Sung Young nhún người một cái đã lên đến nơi, con nhỏ đứng im chờ hắn ra lệnh.

~ Nhìn người này đi! ~ Hắn vạch chăn ra cho Sung Young nhìn vào, Jaejoong thấy vậy mặt lập tức đỏ bừng lên, lúi lại chăn rúc vào. Hắn nhịu mảy khó chịu, nhanh chóng nắm cầm cậu quay ra, sau đó cố định khuôn mặt cậu lại cho con nhỏ kia nhìn.

Khi đôi mắt trong veo tròn tròn ấy hướng về phía mình, Jaejoong cảm thấy cả người tràn đầy cảm giác thư thái dễ chịu. Đôi mắt đó giống như một hồ nước trong vắt êm dịu, từng ánh nhìn phát ra đem lại cho người ta biết bao sáng khoái phần chân. Nếu không phải có đôi cánh đen phía sau lưng kia, có lẽ Jaejoong đã nhầm tưởng rằng đây là một thiên thần.

~ Sao nào? ~ Hấn sốt ruột hỏi.

~ Thật thuần khiết! ~ Sung Young trả lời mà không chớp mắt, vẫn nhìn chăm chăm vào cậu.

~ Gì nữa?

~ Đẹp!

~ Có xứng với ta không? ~ Hấn lại hỏi.

~ Sẽ là một đôi hoàn hảo! ~ Con nhỏ trả lời rất ngắn gọn, nhưng từng đó cũng đủ làm Jaejoong sượng chín người, cái gì mà “một đôi hoàn hảo” chứ, đồ chơi với chủ nhân mà cũng tính là một đôi sao?

~ Tốt... ~ Tâm trạng của hấn lại khác hẳn với Jaejoong, hài lòng đưa tay nâng cằm cậu lên, rồi chẳng cần biết đến ai, hấn bình thản đặt vào môi cậu một nụ hôn ngọt ngào. Nụ hôn đó ngọt ngào đến nỗi làm cậu mụ mị cả người, quên luôn việc phải đẩy hấn ra. Hai mắt ban đầu là mở to, rồi sau đó từ từ khép lại, tìm lại làm sao thể này...

Toàn bộ những kẻ bên dưới tròn mắt nhìn lên, đâu đó có những tiếng hít thở sâu, biểu hiện chủ nhân tiếng hít thở đó đã bị chấn động không nhỏ. Và người bị chấn động mạnh nhất có lẽ là Junsu, nó không nghĩ ra bằng cách nào mà Yunho hyung lại thành ra thế chỉ trong thời gian ngắn như vậy. Lần này thì thảm rồi, một đôi chủ nhân búp bê kia đã làm lỗ tai nó căng ra, giờ lại thêm một đôi nữa, chắc phải dọn ra ở riêng mất! (=“=). Trong khi đó Heechul lại thiếu chút nữa đập hai quỳ nữ đang ôm tay mình ra mà chạy về phòng ôm chầm la hét với Hankyung rằng, chiến dịch kéo Chúa tể xuống bùn thành công mỹ mãn, từ nay khỏi phải dè dặt ai hết!

Vậy là, chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, trong căn phòng này đã có cực nhiều loại cảm xúc. Vui vẻ có, rạo rực có, đau thương có, bất ngờ có...

Ngay cả những ghen ghét đố kỵ...thật không may cũng đều có...

...

~ Bummie! Ra ngoài chơi đi, umma đang bận, con có biết nghe lời không vậy?

Nhưng chẳng có ai chơi với con, con buồn lắm.

~ Buông ra, appa phải đi rồi, appa nói con không hiểu ư?

Một tháng rồi appa không đến, sao mới có hai tiếng đã phải đi rồi, con còn muốn chơi nữa mà...

~ Umma đánh chết con, đánh chết con! Sao con dám mở mồm xin lão ta về sống với chúng ta chứ!

Con muốn có cả ba lần mẹ, con muốn sống với cả hai, tại sao không thể huhuhu...

~ Nếu con còn dám gọi điện cho appa nữa thì không chỉ một cái tát thôi đâu!

Appa lâu không đến, con chỉ muốn nghe giọng cũng không được sao?

...

~ Umma xin lỗi...umma chưa bao giờ ghét con cả...Bum ah...umma rất yêu con...

Yêu con sao? Nếu yêu con sao lại bỏ con một mình như thế này?

~ Đừng mà Kibum, ta là appa con mà, đừng giết ta, con vẫn rất yêu appa đúng không?

Xin lỗi, nhưng ta hết yêu người rồi...

...

Con người, dòng máu này...tại sao vẫn luôn chảy trong ta...ta muốn trở thành Vampire, ta không muốn dính dáng gì đến con người nữa...

Bóng đen mờ mịt khắp nơi, một chút ánh sáng cũng không có, đây là đâu? Trái tim ta à? Nó đã đen tối và độc ác như vậy sao? Tốt lắm! Nhưng một trái tim của Vampire, hình như phải đen hơn cơ, ta vẫn chưa đủ ác sao? Bản tính lương thiện vẫn còn...vậy nên không thể hoàn toàn trở thành Vampire sao?

Ta không muốn, con người...Vampire...con người...Vampire...con người...Vampire...

Trái tim ta có lẽ không đủ đen, nhưng nó lại luôn rất lạnh lẽo, cuộc sống hiện giờ chỉ làm cho trái tim này ấm lên một chút...không thể xua đi hoàn toàn cái lạnh băng này được...

Ta đang thấy gì, một bàn tay nóng ấm, nắm vào tay ta. Thật ấm áp! Người có thể giúp ta làm ấm trái tim này sao? Vậy thì tốt quá...Nhưng...là con người sao? Không! Ta không muốn sự giúp đỡ của con người! Ta căm ghét con người! Đi đi! ĐI ĐI! ĐI ĐI! ĐI ĐI!

...

~ Aaaaaaaaaa ~ ~ ~ Kibum bật dậy la lớn, cả người ướt đẫm mồ hôi. Những giấc mơ ám ảnh như vậy là chuyện thường tình, nhưng sao lần này lại xuất hiện người lạ. Không thể nhìn kỹ mặt, chỉ nhớ rằng người đó có bàn tay thật ấm áp. Con người...

~ Người...người tỉnh rồi...

~ Hả?...Soo Chan? ~ Kibum nheo mắt nhìn kẻ trước mặt, ngúc ngắc một chút, ngó thấy đôi cánh đen sau lưng mới nhớ tên kẻ này. Một trong bảy quỷ nữ đây mà, và nhất là đang có ý với Bum nữa chứ ~ Sao người lại ở đây?

~ Umh... ~ Soo Chan ngập ngừng khi thấy Kibum nhìn mình ~...bọn ta trở về...Vampire bảo mẫu nói người đang dưỡng thương ở đây...vết thương của người...

~ Khỏi rồi! ~ Kibum gạt chần đứng lên, thật không nghĩ vết thương lần này là vì có một nửa dòng máu người nên mới có thể bình phục được. Trớ trêu thật! ~ Dã Vương đâu? Ngài đã trở về chưa?

~ Đã về, mọi người hiện đang ở sảnh chính bàn bạc về lễ trưởng thành đêm mai.

~ Lễ trưởng thành sao? Đúng rồi, may mà không bỏ lỡ...

Kibum lầm bầm, cái lễ này cứ 100 năm mới tổ chức một lần, là để cho những lớp Vampire đủ tuổi đi săn thử sức mình. Nếu vượt qua thử thách được đưa ra coi như chính thức trở thành Vampire, mỗi tuần một lần có thể thoải mái ra bên ngoài săn mồi. Đối với một Vampire mà nói đây là cột mốc quan trọng nhất, gì chứ, mang tiếng là Vampire mà không được cho đi săn mồi thì thật là thảm hại. Cái đây là Kibum nghe Dã Vương nói qua, chứ thực chất nó thế nào Bum cũng không rõ, vậy nên ngày mai chắc chắn sẽ đi xem, dù sao cơ thể này cũng chẳng còn đáng lo nữa.

14. Chương 14

...

...

~ Rốt cuộc tên nhóc đó là ai chứ? ~ Ririn ngồi vắt chéo chân hậm hực, nghĩ lại cái cảnh con người đó được Chúa tể ôm hôn ngọt ngào là ả thấy sôi máu hết lên rồi.

~ Thể hiện như thế còn chưa rõ sao? ~ Seulyo vừa đi quanh quan sát căn phòng Heechul dẫn các ả đến vừa trả lời Rin ~ Đó là búp bê của Yunho oppa, cũng giống như Hankyung là búp bê của Chul oppa đó.

~ Bởi vậy ta mới không phục! ~ Rin đứng lên giậm mạnh chân ~ Nó hoàn toàn không xứng với Yunho oppa, con người yếu ớt như vậy làm sao sánh đôi cùng Yunho oppa được chứ?

~ Này Rin, người có nhầm không vậy? ~ Shintae đang ngồi chăm chút lại cho đôi cánh của mình cũng không nhận được mà lên tiếng ~ Không phải đã có người nói Yunho oppa với kẻ đó là “Một đôi hoàn hảo” rồi sao? Nếu người còn thắc mắc sao không hỏi kẻ đã nói câu đó ấy...

Ririn nghe đến đây ngay lập tức đánh mắt về phía cửa sổ, nơi có một quỷ nữ đang ngồi chống cằm trầm ngâm suy nghĩ. Ắ vùng vằng đến trước mặt quỷ nữ đó ầm ục nói.

~ Sungyoung! Người biết thừa ta thích Yunho oppa...vậy tại sao lại còn nói thế?

~ Ta chỉ nói những gì ta thấy được...

Sungyoung vẫn lơ đãng nhìn ra ngoài mà không thèm quay lại. Đương nhiên nó biết Ririn cực thích Yunho oppa, cũng giống như nó cực thích Junsu oppa hay quý nữ cực thích các oppa còn lại vậy. Nhưng trước đó Sungyoung cũng đã nói trước với sáu chị em mình rằng đừng có mơ tưởng đến việc sẽ có chỗ đứng trong lòng các oppa đó, tất cả bọn chúng đều không phải người có thể sánh đôi với các oppa. Lời nói của con nhỏ này rất có trọng lượng, bởi vậy trong bảy quý nữ đã có những người chấp nhận buông xuôi, tuy là vẫn dính chặt các oppa nhưng cũng không dám làm tới. Bên cạnh đó lại có những kẻ mù quáng mà không chịu bỏ cuộc, điển hình là Rin, ả thích Yunho đến điên cuồng và luôn có ước muốn được hấn để mất tới. Điều này đương nhiên không thể...

~ Những gì người thấy được? ~ Rin vẫn đang rất hậm hực, ả ta thực sự là một kẻ không biết điều ~ Chẳng nhẽ tất cả những gì người thấy đều đúng sao?

~ Ít nhất cho tới lúc này là thế...

Kigin đứng gần đó chép miệng lên tiếng, ả cũng là một trong những kẻ mù quáng không chịu bỏ cuộc đây. Có vẻ như Yunho oppa có sức hút cực lớn, đến nỗi mà cho dù đã được cảnh báo trước hậu quả không mấy hay ho từ Sungyoung thì ả và Ririn vẫn như những con thiêu thân tiếp tục lao đầu vào. Lần này trở về tự yên thấy xuất hiện một kẻ có thể nhận những cử chỉ âu yếm dịu dàng của Yunho oppa như vậy, bảo sao ả có thể bình tĩnh được. Nhưng Kigin khác Ririn ở chỗ, ả một khi không hài lòng cái gì đó thì sẽ ngấm ngấm triết tiêu, làm sao để người khác không nghĩ tới ả chính là kẻ gây chuyện là được. Còn nếu cứ nháo nhào để lộ ra hết như Rin thì chẳng thể giành giật được với ai cả. Bởi vậy lúc này tuy là thấy Kigin ung dung như vậy nhưng thực chất trong lòng ả đã bắt đầu tính toán...

Bằng cách nào có thể khiến con người kia tách ra khỏi Yunho oppa đây nhỉ? Hiển nhiên sẽ có cách, chỉ là ả vẫn chưa nghĩ ra thôi...

~ Không phải ta đã nói rồi sao? Đừng động vào những con người bên cạnh các oppa, nếu không đến ngay cả cơ hội được ở gần oppa các người cũng không có đâu!

Sungyoung khó chịu nói khi nhìn thấy tâm địa xấu xa của Kigin đang dần nổi lên. Con nhỏ ngán ngấm thở dài rồi tiếp tục quay mặt về phía cửa sổ. Nó là một quý nữ có đôi mắt rất đặc biệt, Sungyoung có thể nhìn thấu tâm hồn và suy nghĩ thầm kín của người khác. Con nhỏ được các oppa yêu quý vì tài năng và sự biết điều của mình, nó không hề lợi dụng quyền năng của mình làm hại ai bao giờ. Điều đó cũng dễ hiểu, bởi một kẻ có tâm hồn vẫn đục đầu xứng sở hữu đôi mắt tuyệt vời đến vậy.

~ Hừ... ~ Ririn gườm gườm nhìn Sungyoung ~...người cũng tự nhủ điều đó với bản thân mình ấy, chẳng phải người cũng suốt ngày dính vào Junsu oppa sao?

~...

Đúng là Sungyoung cứ bám dính vào Junsu suốt, ấy là vì lần gặp lại này con nhỏ có cảm giác sắp có chuyện gì đó xảy ra khiến cho oppa không thể trở về toà lâu đài trong một thời gian dài. Và trong khoảng thời gian đó Junsu oppa cũng sẽ tìm được một kẻ có thể ở bên oppa suốt đời. Bởi vậy mà Sungyoung muốn tận dụng những cơ hội cuối cùng này để ở bên oppa ấy nhiều hơn...

Cho dù nó không biết sẽ có chuyện gì xảy ra...

Nhưng chắc chắn đó sẽ là những sóng gió không nhỏ...

...

~ Ừm...buông ra...aa...

~ A...đau mà...đừng cho vào...

RẦM RẦM RẦM

~ Dừng lại, có người gọi kìa...aaaa...không được!

RẦM RẦM RẦM

~ Yunho hyung! ~ Junsu đứng ngoài vừa không ngừng đập cửa vừa gào lên ~ Em có chuyện muốn nói với hyung! Hyung mau ra đây đi!

...

...

...

Cạch

~~ Có chuyện gì?

Cuối cùng thì sau một hồi im ắng, cánh cửa phòng cũng bật mở. Hắc về mặt cau có bước ra, ngay đến cách hỏi cũng thấy rõ sự khó chịu. Mà cũng chẳng cần nhìn đến vẻ mặt hay cách hỏi của hắc, riêng việc cả người hắc chỉ quần độc một cái chặn từ eo xuống cũng đủ để Junsu hiểu hyung nó đang bận chuyện hay ho gì rồi.

~ Junsu, người đang làm phiền ta đấy... ~ Hắc khó chịu nhìn nó, đang đến lúc gay cấn, nếu không phải người gọi là Junsu thì đừng hòng hắc ra ngoài. Dù sao từ lúc Junsu về đến giờ hắc cũng chưa gặp mặt nói chuyện, hắc cũng có việc muốn hỏi nó.

~ Em sẽ nói nhanh thôi... ~ Junsu ngán ngẩm khoanh tay trước ngực ~ Chỉ trong một đêm hyung dọn sạch ba khu Hunter như vậy là có ý gì?

~ 5000 năm mới đi săn một lần, cũng phải làm cái gì ấn tượng chứ ~ Hắc nhếch mép trả lời.

~ Được rồi! ~ Nó phẩy tay ~ Vậy tại sao bỏ lại khu Đông? Hyung luôn muốn truyền nhân kẻ đó thức dậy đúng không?

~ Đúng! ~ Hắc trả lời ngắn gọn, việc hắc bị một kẻ làm cho ngủ gục suốt 5000 năm như vậy là không thể chấp nhận nổi. Nếu không tự tay phanh thây kẻ đó ra, cho dù chỉ là kiếp sau, thì hắc hoàn toàn không thể nuốt trôi cục tức này.

~ Vậy hyung để em lên trên đó điều tra làm gì? ~ Nó rít qua kẽ răng, trong khi cả toà lâu đài này lo tìm cách để ngăn cản sự thức dậy của kẻ đó thì hắc lại hoàn toàn đứng đưng. Không phải Junsu không tin vào năng lực của hyung mình, chỉ vì nếu phải một lần nữa đấu với kẻ đó thì hắc sẽ phải chịu những thương tổn gì đâu ai biết được?

~ Ta không ép người phải lên tìm kẻ đó, chẳng phải người luôn thích thú với những tên Hunter sao? Cứ nghĩ rằng lên đấy để chơi không được sao?

~ Hyung...!

~ À, có kẻ dám dùng súng bạc bắn người phải không? ~ Hắc nhíu mày nhớ lại tình cảnh của Kibum ~ Kẻ đó giờ sao rồi?

~ Dính đạn máu của hyung không chết nên về trút giận lên em, nhưng không sao... ~ Nó tặc lưỡi ~...em đã nghĩ ra cách trả thù rồi, sẽ giải quyết sớm thôi...và em cũng sẽ giết truyền nhân của kẻ đó sớm thôi.

~ Tùy người... ~ Hắc xoay người mở cửa phòng, trước khi cánh cửa khép lại còn cố nói thêm ~...nhưng ta không nghĩ các Hunter lại dễ dàng để lộ thông tin cho Vampire chúng ta mò đến tìm như vậy đâu...

Cạch.

Sập cửa lại một cách vô tình, hắc trầm ngâm đi về phía giường. Chuyện truyền nhân Hunter Vương chưa bao giờ khiến hắc phải lo lắng. Bởi Yunho đã chắc chắn rằng nếu có phải quyết đấu lại lần nữa hắc sẽ tuyệt đối không thua.

Vì cái gì ư?

Vì sức mạnh Vampire ngàn năm không hề thuyên giảm...

Vì lòng thù hận được nuôi lớn trong giấc ngủ ngàn thu...

Và vì giờ đây...hắn đã có thứ để lưu luyến...

~ Jaejoong...

Vươn tay vuốt nhẹ lên tấm lưng trần trắng mịn đang quay về phía mình, hắn từ từ cúi người xuống nhắm nháp cái cổ xinh đẹp của người nằm trên giường. Từng nụ hôn ướt át được đặt liên tiếp lên cổ, tai và một bên má cậu. Hắn xoay người cậu lại để tiếp tục chuyện hay ho đang dang dở ban nãy, và...

~ Hơ hơ...

~...

Cậu đã ngủ từ đời nào rồi.

Khuôn mặt Jaejoong lúc này nhìn thanh thản đến phát ghét, đôi môi anh đào mở hờ ra rên “hơ hơ” một cách ngớ ngẩn. Hắn ngứa ngáy với cái ước muốn được phá rối giấc ngủ của cậu. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì...hôm nay như thế là đủ rồi...

~ Tha cho người một lần vậy...

Luồn tay ra phía trước nhẹ nhàng kéo cậu lại gần, hắn để cho lưng cậu nằm gọn trong bờ ngực vững chãi của mình. Chiếc chăn được đưa lên che chắn hai cơ thể trần trụi, tay hắn ôm quanh eo cậu, siết chặt...Nằm nghĩ nghĩ một chút, rồi như không hài lòng với sự tốt bụng và dịu dàng của mình, hắn khẽ lẩm bầm...

~ Lần sau sẽ bắt người trả cả vốn lẫn lãi...

...

12 giờ đêm...

Đấy vẫn chưa phải là giờ nghỉ ngơi của con người. Đèn điện vẫn có thể sáng trưng, đường phố vẫn có thể tấp nập người qua lại, nhịp sống hối hả vẫn cứ thế tiếp diễn. Nhưng đối với một nghĩa trang, nhất là một nghĩa trang đã bị bỏ hoang, thì đây có thể nói là khoảng thời gian yên ắng nhất.

Tất nhiên là trừ đêm nay ra.

Những ánh lửa bập bùng cháy không đủ xua đi sự âm u lạnh lẽo của nghĩa địa này, nhưng ít nhất nó cũng là dấu hiệu cho thấy nơi đây đang diễn ra một sự kiện nào đó.

Sự kiện ấy được các Vampire gọi là...lễ trưởng thành.

~ Ta...muốn về... ~ Jaejoong vừa đặt chân vào khu vực tổ chức đại lễ đã định quay người trở lại.

~ Không được! ~ Hankyung vội ngăn cản ~ Chúa tể bảo hôm nay cậu phải đến, ngài đang chờ cậu trên kia kìa.

Nói rồi anh chỉ tay về hướng bụi đá được xây cao hơn so với mặt đất kia. Và đương nhiên kẻ đang ngồi trên chiếc ghế phía đỉnh bụi là hắn. Chiếc áo choàng đen được khoác hờ hững trên vai cùng nét mặt lạnh băng trên khuôn mặt tạo cho hắn sự quyến rũ đến kì lạ. Hơn thế cái cách đưa ly rượu đỏ sánh qua sánh lại và cách hắn đưa ngón tay lên vuốt ngang môi chính mình lại càng làm hắn cuốn hút hơn nữa. Jaejoong ngây người ra một chút, sau đó thì nhăn mặt thắc mắc không hiểu từ bao giờ cậu lại biết khen con trai là quyến rũ với cả cuốn hút.

Bịch

~~ A... ~ Đang đứng đột nhiên bị va vào, Jaejoong giật mình quay ra nhìn. Trước mặt cậu là một cô gái xinh đẹp nhưng có ánh mắt sắc lạnh tựa như lưỡi dao nguy hiểm sẵn sàng làm đau bất cứ ai.

~ Hãy nên biết điều một chút... ~ Giọng nói nhẹ nhàng nhưng tràn đầy sự căm ghét vang lên. Jaejoong khó hiểu nhìn cô ta, nếu cậu nhớ không nhầm thì đây là lần đầu tiên cậu gặp cô gái này mà.

~ Chuyện gì? ~ Cậu nhíu mày hỏi lại.

~ Chuyện mà một món đồ chơi nên làm...đừng đi quá giới hạn của một con búp bê...

Cô ta liếc mắt nhìn cậu một lần nữa rồi bước đi, để lại đằng sau sự khó chịu của cậu. Jaejoong đã nhận ra rồi, đêm qua lúc hắn đem cậu ra ngoài sảnh chính có nghe thấy giọng nói này. Có vẻ như cô ta thích Yunho thì phải...tên là gì nhỉ? Rin hay sao đó...

~ Ôi, đừng để ý đến Ririn, quý nữ là vậy đấy... ~ Hankyung đứng cạnh vỗ vỗ vào vai cậu ~ Ghen tuông vớ vẩn ấy mà...

~ Cô ta là gì của Yunho? ~ Cậu vừa nhìn theo vừa bực bội hỏi. Quý nữ đó có quyền gì mà nói thế với cậu chứ. Jaejoong không để ý nhiều lắm đến phần nội dung nhưng chỉ riêng cái cách nói thôi cũng đủ làm người nghe khó chịu rồi.

~ Một trong những người thèm khát sự yêu thương của Chúa tể... ~ Anh nháy mắt đầy ẩn ý rồi nắm tay lôi cậu đi ~...nếu có thời gian tôi sẽ nói cho cậu nghe, giờ thì đến chỗ Chúa tể nào...

...

~ Buông ta ra! ~ Cậu nhìn vào mắt hắn ra lệnh.

~ Không! ~ đương nhiên hắn sẽ chẳng bao giờ làm theo.

~ Ta có thể ngồi bên cạnh người... ~ Jaejoong tựa mình đòi xuống, cậu có phải trẻ con ba tuổi đâu mà vừa ngồi trên đùi hắn vừa bị hắn ôm eo thế này.

~ Yên nào! ~ Hắn gắt ~ Hoặc là ngồi như thế này hoặc là ta sẽ quăng ngươi xuống dưới...

~ Được, quăng ta xuống rồi cho ta ở dưới đó luôn nhé? ~ Cậu nuốt nước bọt làm nổi một tràng, cho dù cái bực này hơi cao nhưng nếu bị ném xuống thật chắc cũng không đến nỗi gãy xương đâu. Dù sao cũng còn hơn là phải ngồi trên đây bị hắn ôm eo thế này, vừa nhục vừa ngứa!

~ Không! Quăng rồi sẽ đem ngươi lên đây quăng tiếp... ~ Hắn nói mà chẳng thay đổi sắc mặt.

~ Cho đến khi... ~ Giọng cậu nghèn nghẹn.

~ Cho đến khi ngươi chịu ngồi kiêu này thì thôi.

~...

Nhìn cậu bậm môi ngoan ngoãn ngồi mà hắn thấy thật thoải mái. Ai bảo hắn cho cậu chọn cậu không chọn, nếu không thể cho hắn thấy vẻ mặt hạnh phúc tươi cười thì sự bực bội của cậu cũng được. Đưa tay siết chặt vòng eo nhỏ nhắn ấy, hắn hướng ánh mắt về phía Heechul, lúc này đang chuẩn bị khai màn.

Những con mồi đã được trói chặt tay bị lừa vào đứng giữa trung tâm nghĩa địa. Heechul hài lòng nhìn chúng run rẩy sợ hãi, sau đó quay về phía các Vampire đang trong tư thế chuẩn bị sẵn mồi lên tiếng.

~ Trong đây có tất cả 50 con mồi cả bản lẫn sạch, yêu cầu của ta là các ngươi phải bắt sống những con mồi bản, trong vòng nửa tiếng, kẻ nào bắt được năm con mồi đưa về lòng của mình coi như đã chính thức vượt qua thử thách.

Tất cả đều ồ lên kinh ngạc. Năm con mồi trong vòng nửa tiếng, như thế chẳng phải quá dễ dàng sao? Lần này có cả Chúa tể chứng kiến nhẽ ra phải làm cho hoàng tráng hơn chứ. Lễ trưởng thành lần trước Dã Vương còn yêu cầu mười con mồi cả bản lẫn sạch trong nửa tiếng cơ mà.

Khoé môi y nhếch lên khi nghe những tiếng xì xào đó. “Phục” một cái, thanh gậy sắt trên tay y bật dài ra, Heechul nhún người lên cao rồi nói vọng xuống.

~ Tuy nhiên lần này sẽ không chỉ có Vampire và con mồi, sẽ có những vị khách đặc biệt khác đến góp vui cùng chúng ta...

Vừa dứt lời y liền cầm gậy sắt lao ra nghĩa địa, thẳng tay xới tung từng phần đất lên. Cây gậy lia đến đâu đất đá bắn lên tung toé đến đó, những con mồi chưa gì đã chạy toán loạn cả lên, trong khi ấy các Vampire chỉ nín thở chờ đợi. Trò chơi Huyết Vương tạo ra, tuyệt đối không thể xem thường.

Roạt ~ quạt

~Gràoooo...grào...

Từ chỗ đất đá bị khai quật, những thân ma xương xẩu và tang tóc lớp lớp ngổn ngáo bò lên. Nghĩa địa này vốn bị bỏ hoang từ rất lâu rồi nên người chết ở đây đều đã trở thành những thân ma không chuyển kiếp được. Da thịt sớm bị phân hủy từ lâu, bây giờ chúng hiện ra là những bộ xương khô mục rữa và khát máu. Ở dưới lòng đất gào thét tìm đường ra mãi không được, tự dưng hôm nay lại có kẻ phá bỏ những lớp đất đá dày cho chúng thoát ra. Nhìn những con mồi đầy máu thịt thơm ngon bày ra trước mắt, các thân ma bắt đầu lao vào giăng xé. Heechul ở trên không thu gập sát về, sau đó lớn tiếng ra lệnh, như hiệu lệnh cho một trận tranh giành quyết liệt giữa Vampire và thân ma.

“Bắt đầu săn!”

Vụt ~ vụt ~ vụt ~ ~

~Những Vampire khát khao khẳng định mình không ngần ngại lao xuống. Trước mắt là tìm những con mồi bầy, sau đó là lao vào bắt, cùng đó phải tiêu diệt những thân ma cản đường. Yêu cầu được đặt ra là phải bắt con mồi sống, vậy nên nếu để các thân ma cắn chết rồi coi như không tính nữa. Lần này Huyết Vương ra đề quả là khó nhằn, vừa phải bắt đủ số lượng, vừa phải chống chọi với những thân ma điên cuồng cắn xé kia. Không biết sẽ có bao nhiêu Vampire qua khỏi thử thách lần này đây.

...

Jaejoong vội quay người lại vòng tay ôm chặt hân, cậu chỉ nhìn cuộc săn kia được hai giây đã thấy khủng khiếp lắm rồi. Vậy mà sao hân có vẻ chăm chú đến vậy, hơn nữa khuôn mặt còn không biểu lộ chút cảm xúc. Jaejoong cố siết vòng tay mình thật chặt để thu hút sự chú ý của hân, để hân biết cậu đang sợ hãi chừng nào, chuyện này còn khủng khiếp hơn việc hút máu người của hân ngàn lần.

~ Người sợ sao? ~ Hân cảm thấy lồng ngực mình đang bị ép chặt lại và có chút gì đó ẩm ướt thì vội nâng mặt cậu lên. Xem nào, sao lại khóc nữa rồi.

~ Ta muốn về...ư... ~ Tiếng thét thảm thiết của con mồi nào đó kêu lên làm cậu giật mình nhắm tịt mắt vào, áp mặt mình sâu vào ngực hân.

~ Hừ... ~ Hân lưỡng lự nhìn cậu sợ hãi trong lòng mình, vốn chỉ định để cậu tiếp xúc nhiều hơn với bên ngoài hơn là cứ suốt ngày ở trong phòng, không ngờ lại làm cậu khiếp đảm đến nhường này. Dù sao cũng đã tự nhủ không nên để cậu sợ hãi gì nữa rồi nên... ~ Được, ta đưa người về...

Hân ôm cậu bước xuống bậc, đi qua chỗ cuộc săn đang diễn ra và hướng về phía tòa lâu đài.

~ HUHUUHU...không...cứu tôi với...

Cậu giật mình, giọng nói đó...

~ AAA...UMMA ỐI...

Tiếng hét đó...

~ KHÔNG! JAE HYUNG ỐI CỨU EM!

~ Changmin...

Cậu vùng mạnh nhảy ra khỏi vòng tay hân. Đôi mắt không ngừng đảo qua đảo lại tìm kiếm bóng hình em trai mình. Cậu không nhầm đâu, là tiếng hét của nó mà, là tiếng kêu cứu của Changmin, cho dù có bao lâu không được nghe thì cậu cũng không thể quên được chất giọng đó...

~ AA...ĐỪNG ĐỘNG VÀO TÔI...

Ánh mắt Jaejoong chợt dừng lại, hình ảnh một người vừa chạy vừa khóc vừa cố vùng ra khỏi những bàn tay xương xẩu hiện rõ trong mắt cậu...

~ CHANGMIN AH...

~ JAEJOONG!

~

15. Chương 15

...

...

~ CHANGMIN AH...

Jaejoong hét lên thật to rồi lao vào nghĩa địa, rõ ràng lúc này cậu chẳng còn đủ tỉnh táo để nhận ra rằng hành động của mình là nguy hiểm như thế nào.

~ JAEJOONG!

Hắn sững sờ khi để cậu vượt ra khỏi vòng tay mình. Nhìn cậu chạy vào nơi đang có cuộc chiến giằng xé quyết liệt, đương nhiên hắn cũng chẳng kịp suy nghĩ gì thêm mà lao theo vào.

~ CHÚA TỂ!

Các Vampire thuộc hạ hốt hoảng nhìn hắn đi vào khu vực nguy hiểm, tức thì chúng chẳng ai bảo ai cũng đồng loạt phi theo.

Gràoooo...graaaaa...

Có lẽ Heechul đã hơi quá tay khi khai quật gần như toàn bộ khu nghĩa địa này lên, điều đó làm cho những cây ma cứ xuất hiện ngày càng nhiều. Từng lớp từng lớp bộ xương di động cứ bị đánh gục xuống lại lồm cồm bò lên. Hơn nữa cho dù có bị đánh vỡ tay hay lưng chân thì bọn chúng vẫn cứ sống dai như thường. Bởi vậy muốn diệt được một cây ma thì phải đánh đến khi nó nát bấy thì thôi.

~ AAAAAA...

Changmin ngồi thụp xuống ôm đầu, hiện giờ nó đang là một con mồi được tranh giành bởi một Vampire và ba cây ma. Cứ mỗi khi đồng xương bắn đó chạm vào nó là Vampire kia gạt ra và đánh ngay. Tuy biết Vampire đó bảo vệ mình vì mình là con mồi nhưng như thế là tốt lắm rồi. Changmin không thể chạy đi đâu được vì xung quanh toàn những cảnh tượng thế này. Thậm chí chỉ cần Min đứng lên thôi là đã thu hút thêm các cây ma đến rồi.

~ CHANGMIN AH...

Giọng nói trong trẻo mang rõ sự hốt hoảng vang lên giữa một đồng tạt âm, ấy thế mà Changmin lại nghe thấy rõ mồn một. Vội vã ngẩng đầu lên, Min như không tin vào mắt mình. Người mà nó yêu thương vô cùng, người khiến nó phải khóc bao đêm vì hối hận...Jaejoong hyung...Jaejoong hyung của Min...hyung ấy đang chạy lại chỗ nó, khuôn mặt quen thuộc vừa vui mừng vừa lo lắng...

Có phải Changmin đang nằm mơ không? Hay là nó đã chết rồi? Tại sao lại nhìn thấy Jaejoong hyung chứ? Tại sao Jaejoong hyung lại xuất hiện ở đây? Không lẽ hyung cũng là một trong những cây ma nơi đây sao? Nhưng đây có phải nghĩa trang chôn hyung đâu?

~ CHANGMIN!

~ JAE HYUNG...

Mặc kệ hyung có phải cây ma xấu xa không, mặc kệ là mình đã chết hay đang nằm mơ, Changmin gạt đồng nghi vẫn trong đầu sang một bên rồi đứng dậy phóng nhanh về phía Jaejoong.

GRÀOOOO ~ ~

~Soạt...

Phập!

...

Changmin nằm yên trong lòng Jaejoong run rẩy, đầu óc lúng búng một đống những cảm xúc không tên. Min vòng tay ôm chặt cậu, người không ngừng run lên. Trong khi đó Jaejoong dù cũng đang rất rối vẫn đưa tay vỗ vỗ vào lưng em mình an ủi...

~ Chúa tể...? Người bị thương rồi...

Khoảnh khắc hội ngộ cảm động của hai anh em không đủ làm tình hình nơi này trở nên sáng sủa hơn. Thậm chí sự xuất hiện của Changmin còn làm cho vị Chúa tể uy nghiêm kiêu hãnh rơi vào một tình trạng rất đáng mất mặt: bị thương.

Đó là do lúc Changmin đứng dậy lao vào lòng Jaejoong, những thân ma cùng lúc tia được hai con mồi thơm ngon trắng trẻo nên đồng loạt vồ đến. Jaejoong và Changmin lúc này chỉ chăm chăm chú ý đến người trước mặt mà chẳng để ý gì đến những nguy hiểm xung quanh. May thay lúc đó có hắn đi ngay phía sau. Hắn đủ mạnh để hạ gục tất cả các thân ma lao đến tấn công Jaejoong, nhưng tiếc thay lại không đủ tinh táo để triệt hạ một thân ma đang lao về phía mình...

Bởi lúc đó, hắn thấy cậu đang ôm người khác...

Cậu đang khóc vì người khác...

Cậu lo lắng vì người khác...

Cậu rời bỏ vòng tay hắn để lao vào một vòng tay khác...

...

~ Jaejoong hyung...huhuhu...em sợ quá...

~ Không sao đâu, Min ah...hyung sẽ bảo vệ em...A...

Hắn giằng mạnh cậu ra khỏi Changmin, đôi mắt ánh lên những tia nguy hiểm, khuôn mặt đang lại, hắn đang tức giận. Nhưng vì sao lại đột nhiên nổi giận như vậy thì chính hắn cũng không rõ. Chỉ biết rằng, khi nhìn cậu vừa ôm kẻ đó vừa khóc...hắn đã cảm thấy rất bức bối khó chịu...

~ Jae hyung! Jae hyung! ~ Changmin thấy có người lôi hyung nó đứng dậy liền hốt hoảng túm tay cậu lại, miệng rồi rít kêu lên.

~ Changmin... ~ Cậu tự nhiên bị tách khỏi Changmin thì cũng nháo cả lên, vội hất mạnh tay hắn ra và lại sà vào ôm em mình.

~ BUÔNG RA! ~ Hắn gầm lên tức tối, một lần nữa túm mạnh cậu giật lên, sau đó lập tức giữ chặt lấy eo cậu không cho thoát ra nữa.

~ Không...Yunho... ~ Cậu đâm liên tiếp vào ngực hắn cố vùng ra, hoàn toàn không để ý hành động này của mình đang làm vết thương nơi bả vai hắn chảy máu nhiều hơn. Cậu muốn Changmin, tại sao hắn lại ngăn cậu đến với Changmin chứ?

Vụt

~~ A...Ặc Ặc...

Cho dù cuộc chiến với thân ma chưa hề bớt kịch tính nhưng tất cả những ai có mặt lúc đó không thể không dành sự chú ý vào một vụ việc khác kịch tính hơn rất nhiều. Lúc này Chúa tể đang toát ra bá khí mạnh mẽ vô cùng đáng sợ. Đến độ mà cho dù các thân ma có điên cuồng đến đâu cũng không dám lại gần. Điều đó cho thấy Chúa tể đang phẫn nộ, nhưng là vì cái gì? Vì con người yếu đuối đang bị ngài bóp cổ kia sao?

~...

Hắn đã đột nhiên thả cậu ngã xuống rồi xông người về phía trước, Jaejoong nằm dưới đất sững sờ nhìn em trai mình bị nhấc bổng lên. Gọng kìm của hắn siết ngang cổ Changmin khiến nó há to miệng và phát ra những âm thanh rời rạc, chân tay quấy đạp liên tục. Jaejoong mở to mắt kinh hoàng, hắn đang làm gì vậy? Hắn muốn giết Changmin sao? Hắn muốn giết em trai cậu sao?

~ KHÔNG! ~ Tái mặt hét lên, Jaejoong hốt hoảng bỏ dậy túm tay hấn kéo xuống ~ Thả Changmin ra, Yunho...thả ra...

~ Urrr... ~ Sự cứu giúp của cậu thậm chí còn khiến hấn siết chặt tay hơn. Đôi mắt hấn trở nên đục ngầu đầy phần nộ. Hấn không nghe thấy tiếng gào thét của cậu, trong đầu hấn lúc này chỉ toàn ước muốn được nghiền nát con người trước mặt.

~ Không Yunho ah, đừng giết Changmin mà... ~ Jaejoong ra sức gỡ tay hấn ra, nhìn Changmin mặt đang tái dần đi mà ứa nước mắt ~ Ta xin người! Ta sẽ thuộc về người mà, ta sẽ là của người mà...

~ Người nói gì? ~ Chất giọng trầm đục vang lên, hấn nhìn thẳng vào cậu. Bàn tay không hiểu sao lại hơi buông lỏng ra, lợi dụng thời cơ đó Jaejoong đã nhanh chóng giải thoát cho Changmin. Thằng bé vừa được thả ra đã ho sặc sụa, đôi mắt vẫn còn chưa hết những tia bàng hoàng.

~ NGƯỜI VỪA NÓI GÌ? ~ Một lần nữa hấn lại ngăn không cho cậu ôm Changmin, thô bạo túm tay cậu lên để cậu mặt đối mặt với mình, hấn hỏi lại một lần nữa.

~ Ta...ta nói...đừng giết Changmin, và ta sẽ tình nguyện thuộc về người...từ nay về sau... ~ Giọng Jaejoong trở nên hơi nghèn nghẹn ~...mãi mãi thuộc về người...chỉ cần người tha cho Changmin...

~...!

Một khoảng lặng đáng sợ bao trùm lên cả khu nghĩa địa sau câu nói đó. Lúc này các thầy ma đã được Vampire cùng quỷ nữ dọn sạch, con mồ không chết thì cũng được bắt hết về lồng. Tóm lại bây giờ mọi sự chú ý đang được đổ dồn vào hấn và búp bê của mình...

Soạt!

~ A...! Khoan...

Hấn nghiến răng xóc cậu lên vai, chẳng để ý đến sự chống cự của cậu mà đi thẳng về phía lâu đài. Trong lòng vừa nóng hừng hực như có lửa bên trong lại vừa đau nhói nhói như bị kim châm. Mãi mãi thuộc về hấn sao? Hấn đã từng nghĩ nếu có thể nghe thấy câu nói này từ cậu hấn sẽ vui lắm, vậy tại sao giờ những gì hấn cảm nhận được lại không có chút vui mừng gì?

Có phải hay chẳng...

Vì về sau của câu nói đó...

“...mãi mãi thuộc về người...”

“...chỉ cần người tha cho Changmin...”

~ KHÔNG! JAE HYUNG, JAE HYUNG...! ~ Changmin thấy hyung mình bị vác đi như vậy liền đứng dậy chạy theo.

~ Yên nào ~ Heechul từ đâu bước ra túm cổ áo Changmin lôi lại, khuôn mặt khó dăm dăm nhìn thẳng nhóc cao kêu trước mặt ~ Người còn muốn gây thêm chuyện gì nữa?

~ JAE HYUNG, JAE HYUNG, THẢ TÔI RA... ~ Changmin vừa kêu gào vừa khua tay loạn xạ. Mìn không hiểu chuyện gì đang diễn ra cả, kẻ đó là ai? Tại sao muốn giết nó, tại sao đem Jae hyung đi? Mìn muốn đuổi theo, nó còn chưa hiểu tại sao lại thấy Jae hyung ở đây, rồi còn những gì Jae hyung đã nói với kẻ đó...Mìn có rất nhiều muốn hỏi Jae hyung...

~ A, người vùng vẫy cái gì...? ~ Y khó khăn ngăn cản trước sự chống đối quyết liệt của Changmin ~ Tụi bây còn đứng đó nhìn à! Qua đây giúp ta!

~ Vâng, Huyết Vương...

~ KHÔNG!

Bốp!

...

...

...

Là vì Changmin thấy có rất nhiều kẻ đang tiến về phía mình nên đã cố dùng hết sức vung mạnh tay tính gạt y ra. Tuy nhiên không hiểu run rủi thế nào mà tay vung lên rõ cao rồi lại hạ xuống cái “bốp” đúng mặt y...

...

...

...

~ Chulie ah

~~...

~ Chul oppa ah

~~...

~ Huyết Vương ah

~~...

~ ĐEM XUỐNG BẾP NGAY!

~ AAAAAAA...!

...

RẦM!

Cánh cửa sau khi ăn một đập thì đóng sập lại, Jaejoong cũng trong tình trạng thê thảm tương tự vì bị hấn quăng thô bạo lên giường.

~ A...đau... ~ Cậu cần rằng rầm rức, đã bao lâu rồi hấn chưa thô bạo như thế với cậu nhỉ? Mà hôm nay hấn làm sao thế...tự nhiên nổi cáu với cậu...

~ Người... ~ Hấn ngồi xuống, đưa tay siết cầm cậu bắt ngẩng lên ~...kẻ đó quan trọng đến thế sao?

~ Hả...A! Yunho, vai người... ~ Phải đến lúc này Jaejoong mới để ý thấy vết rách trên vai hấn, có phải vì ban nãy do bảo vệ cậu mà hấn bị thương không nhỉ? Vừa định vươn tay chạm vào vết thương đó thì Jaejoong bỗng cảm thấy cầm mình đau nhói.

~ NÓI!

Việc cậu phát hiện ra vết thương đó lại càng làm hấn tức giận, đến giờ mới nhận ra sao? Lúc trước vì mãi chú ý đến kẻ đó quá nên không thèm nhìn vào bả vai loang lổ máu này, phải đến lúc bị bắt nhìn thẳng vào hấn như vậy mới để ý đến sao? Hay thật! Hấn không cần, hoàn toàn không cần sự quan tâm muộn màng như thế!

~ Umh...đau ta... ~ Jaejoong nhăn mặt khi cảm thấy không chịu nổi sự ép chặt trên khuôn mặt mình.

~ TRẢ LỜI ĐI! KẸ ĐÓ QUAN TRỌNG ĐẾN THẾ SAO?

~ Đún...g...Changmin...rất quan...trọng với ta... ~ Cậu khó nhọc trả lời.

~ Đến nhường nào? ~ Khoé môi hấn bỗng nhếch lên, cảm xúc hiện lên trên khuôn mặt lúc này thật sự khó đoán.

~ U...mh...đến độ...người...không thể...hiểu...được...

Rõ ràng là một câu trả lời rất không khôn ngoan trong thời điểm hiện tại. Nhưng nó lại phần nào thể hiện tâm trạng của cậu hiện giờ, và thêm một lần nữa cách xử sự của cậu khiến hấn nổi điên. Khi nhìn cái nhếch mép khó hiểu của hấn, không hiểu sao Jaejoong lại nhớ về cảm giác lúc chứng kiến hấn vươn tay bóp cổ

em trai mình. Thời điểm đó cậu đã nhận ra rằng, cho dù hắn có trở nên dịu dàng đến đâu thì cái cách giết người không gớm tay ấy đã là bản chất của hắn. Bảo cậu chấp nhận hắn, bảo cậu cho hắn một cơ hội...điều đó thật ngu ngốc...

Nhưng nực cười là ở chỗ...suýt chút nữa cậu đã mềm lòng để thực hiện cái điều ngu ngốc đó...

~ Đến độ có thể tình nguyện thuộc về ta sao?

Hắn gần rõ từng chữ một. Cậu sai, lần này là cậu có lỗi. Cậu khiến hắn bị thương, cậu làm hắn khó chịu trong lòng, và giờ cậu lại đang chọc tức hắn. Cho dù về lý mà nói thì cậu đã là của hắn, nhưng việc đó chưa bao giờ được Jaejoong chấp nhận. Hắn coi cậu là búp bê của mình, cả toà lâu đài này cũng mặc nhiên coi cậu là búp bê của Chúa tể, chỉ có cậu là không đồng ý với việc đó. Vậy mà nay, chỉ vì kẻ đó, cậu đã cam tâm làm búp bê của hắn, cam tâm thuộc về hắn. Được, để xem cậu có thể vì kẻ đó làm chuyện gì!

~ Đúng!

Jaejoong nhìn thẳng vào mắt hắn mà nói. Sự thật thì vì giữa cậu và hắn đã xảy ra chuyện ấy nên cho dù có muốn hay không thì cậu cũng đã thuộc về hắn rồi. Tình nguyện cái gì chứ, cho dù có tình nguyện hay không cuối cùng chẳng phải đều làm theo ý hắn hết sao? Là lúc đó hoảng quá mà nói bừa vậy thôi, nhưng nếu hắn đã hỏi lại như vậy thì cậu cũng không ngần ngại mà trả lời “Đúng”. Dù gì cậu đây cũng chẳng còn gì để mất...nếu vì Changmin mà chịu thêm ít nhục nhã...có lẽ cũng chẳng vấn đề gì...

~ Vậy thì làm đi... ~ Khuôn mặt hắn càng ngày càng tối lại, nhìn đâu cũng không thấy một chút vui sướng.

~ Là...m...g...ì...?

~ Cho ta thấy...sự tình nguyện của ngươi... ~ Cậu luôn sợ hãi và tránh né mỗi khi cả hai đụng chạm thân mật. Hắn không tin cậu dám chủ động, cho dù có là vì kẻ tên Changmin gì đó. Bàn tay hắn buông lỏng cầm Jaejoong ra rồi trượt dần xuống cổ, hắn dùng một ngón tay kéo cổ áo cậu trễ xuống, đôi mắt nhìn cậu thách thức...

~ Changmin...sẽ sống chứ? ~ Khuôn mặt Jaejoong thoáng biến sắc khi hiểu ý hắn, nhưng ngay sau đó cậu đã lấy lại bình tĩnh và hỏi tiếp.

~ Điều đó là tùy thuộc vào ngươi...

...

~ Huyết Vương... ~ Kibum sau khi đã trấn tĩnh lại và chắc chắn rằng mình sẽ không có bất cứ phản ứng thái quá nào mới từ tốn hỏi Heechul ~...chuyện này là thế nào?

~ À, là thế này Bum ah...ngươi cũng biết đó, lễ trưởng thành của chúng ta lần này không thể diễn ra suôn sẻ đều là vì tên nhóc ấy, ta thực ra rất muốn rút máu lóc thịt nó ra...nhưng mà, có vẻ tên đó là người quen của Jaejoong, vậy nên cho đến khi nào Yunho và Jaejoong giải quyết xong chuyện trong căn phòng kia thì chúng ta mới biết được là có thể giết thẳng nhóc đó không...vì thế giờ vẫn phải để cho nó sống...chuyện là thế đó... ~ Y sau khi làm một hơi giải thích thì trừng ngay cái bộ mặt tươi nhất ra nhìn Kibum chờ đợi.

~ Vâng, cái đó thuộc hạ hiểu...nhưng... ~ Kibum gật gù, sau đó đột nhiên vung tay sang ngang đâm một cái “Rầm” vào cánh cửa phòng mình ~...vấn đề là ở chỗ, tại - sao - nó - lại - ở - trong - phòng - này?

~ Ấy... ~ Y cười cười ~...nhờ ngươi trông nom một con người cũng không được sao?

~ Nhưng nó rất ồn ào, thuộc hạ vừa bước vào phòng đã bị nó túm lấy gào thét đòi gặp Jaejoong, khó khăn lắm thuộc hạ mới ra được ngoài đây... ~ Kibum hậm hực kể lể ~...ngài có thể vứt nó cho những Vampire bảo mẫu mà, họ có thể làm cho thằng nhóc đó im lặng ngay lập tức!

~ Không được! ~ Y lắc đầu nguầy nguậy ~ Sợ rằng Vampire nào gặp phải cái tên cứng đầu cứng cổ ấy cũng đều chịu không nổi mà điên lên rồi cắn cổ nó hút máu, mà như thế thì đâu có được...ta giao nó cho ngươi vì ngươi là kẻ biết kiềm chế nhất đây Bum ah, đừng làm ta thất vọng nhé...

~ Nhưng Huyết Vương...!

~ Không sao đâu, chỉ trông nó trong vài giờ thôi... ~ Y vỗ vỗ vào vai Kibum dặn dò ~...không phải người rất ghét con người sao? Cứ hành hạ nó thoả thích đi, chỉ cần không giết chết là được, thế nhá...

~ Thuộc hạ...

Kibum còn chưa kịp nghĩ ra lý do từ chối nữa thì đã thấy Huyết Vương lao nhanh đi mất rồi. Ồ, thì ban nãy Bum gọi y ra trong lúc y và Hankyung đang trong phòng “...” mà, bây giờ vội vàng như thế cũng là bình thường...

Thật không nỡ phá quấy lần nữa...

Tặc lưỡi một cái, Kibum quay người về phía cánh cửa phòng mình, hít một hơi thật sâu rồi từ từ mở cửa...

16. Chương 16

...

...

Hắn ngồi trên giường nhìn chằm chằm vào cậu, khuôn mặt giờ đây ngoài giận dữ còn thấy rõ dục vọng, cái dục vọng được đè con người trước mắt xuống. Tuy nhiên hắn vẫn cố nhẫn nại mà ngồi yên, bởi lần này là cậu chủ động, một mặt hắn rất mong chờ điều này, mặt khác lại cảm thấy nếu cậu chủ động thật thì có nghĩa là kẻ kia thực sự rất quan trọng với cậu. Chuyện này làm hắn không biết nên vui hay nên buồn nữa.

Chiếc áo, mảnh vải che chắn cuối cùng trên người cậu từ từ tuột dần xuống, Jaejoong cắn răng nhắm mắt thả nó xuống đất. Toàn thân nóng bừng và hai tai thì đỏ lựng lên. Từ này đến giờ chỉ riêng việc cởi quần áo cậu đã đẩy đưa nhùng nhằng đến cả chục phút rồi. Dẫu đã tự trấn an mình cả trăm lần là dù sao cũng bị ăn sạch từ lâu rồi, bây giờ chỉ khác là cậu phải chủ động làm thôi. Hơn nữa lại làm để cứu Changmin, ít nhất thì lần quan hệ này cũng có ý nghĩa. Nghĩ thì nghĩ thế nhưng Jaejoong vẫn không ngăn được mình cảm thấy xấu hổ. Cậu luôn sợ hãi chuyện này, mấy lần trước toàn là bị hắn đè ra, tuy cậu có vùng vẫy một chút nhưng đến cuối vẫn bị chén sạch. Lần này cậu chủ động, khác nào tự rắc gia vị vào người sau đó nằm trên đĩa dâng đến tận miệng cho hắn đánh chén. Cái giai đoạn rắc gia vị (tức tự lột quần áo =.=) đơn giản nhất đã ngúc ngắc mãi không xong rồi, thật không hiểu đến giai đoạn đặt mình lên đĩa (tức...trong tư thế chuẩn bị) và giai đoạn để hắn ăn (tức...!) cậu sẽ xoay sở làm sao đây?

~ Mở mắt ra...

Giọng hắn vang lên làm Jaejoong đang suy nghĩ vẫn vương liền giật mình một cái. Khuôn mặt xinh đẹp vừa ngược lên đã bắt gặp ánh mắt hắn đang xoáy vào mình, cậu khẽ nhắm mắt rồi lại cúi đầu xuống, nhìn như thế thì ai mà làm được.

~ Nếu không muốn thì đừng làm nữa...

Hắn đột nhiên nói thế. Nãy giờ thấy cậu lưỡng lự như vậy, khuôn mặt hắn cũng dần ra được một chút. Hắn biết là cậu không dám mà, chỉ cần cậu đồng ý dừng lại, mọi chuyện có thể sẽ được giải quyết theo cách dễ chịu hơn.

~ Không! ~ Jaejoong vội kêu lên ~ Ta làm...nhưng...người nhớ...người nhớ...phải tha cho Changmin đấy...

Khuôn mặt vừa dần ra chút ít của hắn ngay lập tức đánh lại, hai hàm răng nghiến chặt vào nhau. Sao hắn có thể quên được điều này chứ, búp bê của hắn luôn làm ngược lại với những gì hắn mong chờ, và đây chính là lý do khiến hắn chẳng bao giờ dịu dàng với cậu được lâu. Giống như lúc này đây, Jaejoong lại một lần nữa khiến hắn dâng lên cái khát vọng muốn hành hạ cậu. Changmin, Changmin, Changmin, lúc nào cũng Changmin, cậu có biết hắn khó chịu như thế nào mỗi khi cậu nhắc đến cái tên ấy không?

~ Người nhớ giữ lời đấy...Changmin phải được sống... ~ Jaejoong rụt rè vươn tay cởi áo choàng của hắn.

Đương nhiên cậu hoàn toàn không biết hắn khó chịu như thế nào khi cái tên Changmin ấy được xướng lên.

Jaejoong đã thắc mắc rất nhiều tại sao lúc đó hắn tự dừng lại nổi giận. Chẳng nhẽ là vì cậu đã phá hỏng lễ trưởng thành mà y mất công tổ chức sao? Hay là vì hắn bị thương khi lao vào cứu cậu? Vết thương ấy nhìn khá nặng, chắc hẳn đã rất đau, nhưng là do hắn tự quyết định cứu cậu mà. Hắn muốn bảo vệ đồ chơi của mình rồi bị thương, vì cái đấy mà nổi điên lên nghe chừng không đúng lắm. Mà hắn còn trút giận lên Changmin nữa chứ! Em cậu đã làm cái gì sai sao? Thằng bé lúc đó còn chưa kịp nhìn mặt hắn nữa kia...

Haish...cuối cùng thì, nghĩ đi nghĩ lại cũng chẳng đoán được hắn bực mình cái gì nữa.

~ Được! Kể đó sẽ sống, nếu như người làm ta hài lòng!

Roạt

~Vừa dứt lời hắn đã tự tay xé toạc quần áo trên người mình, ngăn không cho cậu kéo dài thời gian bằng việc cởi quần cởi áo nữa. Jaejoong nuốt nước bọt nhìn một lượt hai thân thể trần trụi trên giường, sau đó liếc nhanh qua cái mặt hầm hầm của hắn, trong lòng thầm than trời, lần này thực sự thê thảm rồi...

~ Làm đi!

Hắn túm eo cậu kéo vào, bắt cậu ngồi trên đùi hắn. Jaejoong bị kéo bất ngờ nên ngã sà vào lòng hắn, hai cơ thể theo đó mà có những đụng chạm khá táo bạo. Điều đó khiến cậu theo phản xạ mà muốn lao ra, nhưng rất tiếc phần eo đã bị bàn tay vững chắc của hắn giữ chặt. Thế nên Jaejoong bất đắc dĩ phải theo ý hắn, ngồi trong một tư thế rất kinh khủng. Hai người đang mặt đối mặt với nhau, cậu phải dang chân ra hai bên rồi ngồi lên đùi hắn. Và cái kinh khủng là ở chỗ...phần thân dưới của cả hai...đang...va chạm...

~ Người...từ từ...để ta làm...ta làm...

Cậu mặt méo xệch đẩy đẩy hắn ra, tiện thể dịch mông ra xa một chút. Sau khi đã có một khoảng cách khá an toàn, cậu hít một hơi thật sâu, hai tay đặt lên vai hắn...trong lòng hơi cảm thấy chấn động một chút khi nhìn thấy vết thương kia. Bàn tay cậu khẽ chạm vào nó, muốn mở lời khuyên hắn nên đi băng vết thương vào trước đã, nhưng nghĩ nghĩ lại thôi. Hắn chẳng bao giờ thèm nghe cậu nói đâu. Vậy là Jaejoong lại tiếp tục việc ban nãy, đặt tay lên vai hắn, đưa mặt mình gần đến mặt hắn, lưỡng lự vài giây...rồi thì mắt mũi nhắm tịt áp môi vào.

Nếu như mọi khi thì hắn đã vô lý mà nhắm nháp đôi môi cậu lâu rồi, nhưng hiện giờ hắn đang rất giận Jaejoong, thế nên hắn cứ mặc kệ. Đôi môi dày hồ hững không chút phản ứng khi được nụ hoa mọng nước kia ép vào. Điều đó làm Jaejoong trở nên lúng túng không biết nên làm gì tiếp, bởi vì trước đây những lúc hôn nhau toàn là hắn chủ động chơi trò đuổi bắt với lưỡi cậu thôi.

“Nếu làm hắn hài lòng, Changmin sẽ được tha...”

Nghĩ vậy Jaejoong liền đánh liều mà đưa đầu lưỡi ra liếm nhẹ vào môi trên của hắn. Cảm thấy đôi môi dày nóng ẩm khẽ run lên, cậu từ từ trườn lưỡi vào cái hang ẩm ướt ấy, nhớ lại những gì hắn đã làm với mình mà bắt đầu chuyển động. Cái lưỡi nhỏ xinh hồng hồng của cậu cứ thế mà chà chà khắp nơi trong khoang miệng hắn. Kỹ thuật tồi, cử động vụng về, lục lọi lung tung, rõ ràng cậu hôn tệ vô cùng. Thế nhưng chính cái cách hôn ấy lại khiến cho đối phương nổi lên dục vọng được chà đạp dày vò đôi môi kia. Vậy mà hắn lại không làm thế, cho dù dục vọng của hắn đã dâng lên từ lâu rồi.

Cảm giác của hắn lúc này là gì? Bức bối, khó chịu, giận dữ, rạo rực, thèm muốn...những cảm xúc đó đan vào nhau tê rần rần trong cơ thể hắn. Hắn muốn ăn cậu ngay bây giờ, nhưng lại cố nhẫn nhịn chờ xem cậu sẽ làm được đến đâu. Cậu càng làm thì càng chứng tỏ tình cảm cậu dành cho kẻ đó, cậu làm hắn có bao nhiêu khoái cảm thì chính là cậu dành cho kẻ đó bấy nhiêu yêu thương. Hắn ngồi đó chịu đựng sự va chạm của cậu, một mặt cố khống chế dục vọng của bản thân, một mặt lại cố định nghĩa sự nhục nhã sâu trong tim mình...

Hôn môi một lúc mà chẳng thấy hắn có biểu hiện tích cực gì, Jaejoong trong lòng không ngừng lo lắng. Cậu đã hôn đến đỏ cả mặt, ít nhất hắn cũng phải đáp lại hoặc tỏ ra thích thú chứ...hay là...hay là nụ hôn đó chưa đủ nóng...chưa đủ kích thích hắn...chưa đủ làm hắn hài lòng...?

Changmin ah...em không thể ở lại đây được, những ám ức mà hyung đã phải chịu, hyung nhất định sẽ không để cho em nếm trải đâu...

Hyung dù sao cũng không thể thoát được, cả đời cũng không thoát được, nhưng còn em...Minnie nhất định phải thoát khỏi đây...còn cha mẹ chúng ta nữa...Minnie không thể ở đây được...

Bàn tay trắng mịn run run đưa xuống dưới, gạt bỏ hết mọi xấu hổ sĩ diện mà nắm lấy cây gậy nhỏ nóng hổi đang giương lên. Cơ thể bỗng chấn động một chút, hần thở hắt ra rồi rùng mình cảm nhận sự vuốt ve nơi nhạy cảm.

~ Thật không ngờ...người... ~ Chất giọng khàn khàn vang lên, không đơn giản chỉ vì dục vọng mà lạc đi.

~ Người có thích không, Yunho?

Jaejoong mấp máy môi khẽ hỏi, hai khuôn mặt ở khoảng cách thật gần đối diện với nhau, đôi mắt đen tròn lấp lánh của cậu nhìn thẳng vào hần. Cậu một lần nữa áp môi mình vào môi hần, trong khi bên dưới tay cậu không ngừng vuốt ve lên xuống cái thứ đó.

~...

Hần cảm thấy cả cơ thể nóng như có lửa bên trong. Cử chỉ âu yếm hiếm hoi cậu dành cho hần, giọng nói nhẹ nhàng, đôi mắt tuyệt đẹp, đặc biệt là cái cách cậu gọi tên hần, chúng làm hần thấy rõ được sự kích thích mãnh liệt bên trong cơ thể mình. Yunho...cả toà lâu đài này chỉ có những anh em hần mới được gọi hần là Yunho, còn lại thì bất cứ ai cũng không được phép xưng cái tên ấy lên. Thế mà hần để cậu làm vậy, lần đầu tiên nghe cậu gọi Yunho, hần đã cảm thấy lòng dịu nhẹ như có cơn gió mát thổi qua. Tên hần thoát ra từ đôi môi đỏ mọng ấy, hần đã rất thích thú với cái ý nghĩ đó. Tuy cậu không gọi tên hần nhiều lần, nhưng mỗi lần như vậy đều làm hần rất vui. Nhưng...Changmin, Changmin, Changmin, sao cậu lại gọi cái tên ấy nhiều đến thế? Sao cậu lại đem nhiều yêu thương quý mến đặt vào trong tiếng gọi ấy thế? Miên man suy nghĩ một hồi, cuối cùng lại khiến bản thân cảm thấy bức bối lần nữa. Đôi mày rậm nam tính của hần bắt đầu nhíu lại khó chịu.

Hần đang không hài lòng! Jaejoong nén một tiếng thở dài mà ai oán than thầm. Không lẽ lần này hần tức giận đến độ không thể cảm nhận được sự kích thích nào nữa hả? Hay là vì kỹ thuật vuốt ve của cậu vẫn chưa thể thoả mãn hần? Nếu đã thế thì...

Hít một hơi thật sâu, Jaejoong dời khỏi đôi môi hần và cúi người xuống, dần lòng để miệng thay tay phục vụ cây gậy nhỏ kia.

~ Humh... ~ Cảm giác nóng ẩm bất ngờ ập đến ở phần thân dưới khiến hần kiềm không được một tiếng than nhẹ. Hoá ra cậu bạo hơn hần nghĩ nhiều, không ngờ cậu lại còn dám làm thế này.

~ Umhh...umh...

Jaejoong đang gặp khó khăn trong việc bao trọn cái đó vào miệng, vậy nên cậu chỉ ngậm phân nửa đầu, còn phần còn lại đành để hai tay âu yếm. Nghe thấy tiếng thở nhẹ của hần, cậu biết hần đang dần cảm thấy khoái cảm, thế nên đầu đưa lên đưa xuống nhanh hơn, lưỡi cũng cử động bừa bãi nhiều hơn.

~ Người...đúng là...luôn làm ta...phát điên...

Hần tựa hần vào thành giường mà gằm nhẹ, dục vọng của hần giờ đã bị cậu khiêu khích đến đau nhức. Dùng tay ấn đầu cậu thêm sâu vào giữa hai chân mình, hần nhắm mắt cảm nhận sự mát mẻ vũng về từ đôi môi nhỏ ấy, khoái cảm căng tràn toàn thân dường như đã giúp hần gạt bỏ những cảm xúc bề bộn này giờ. Thế nhưng sự nhức nhối sâu trong tim khi nghĩ về cậu và Changmin lại không hề dễ bị gạt bỏ...

~ Urrr!

Thứ chất lỏng trắng đục sền sệt mạnh mẽ phun vào khoang miệng. Jaejoong bị hần giữ chặt đầu nên buộc phải hứng trọn thứ đó vào miệng mình. Cậu nhắm mắt khi lưỡi bắt đầu cảm nhận được mùi vị của thứ đó, mặn và lơ lợ. Thật...!

Jaejoong vội vùng mạnh lên tìm đôi môi hần. Cậu không muốn ngậm và nuốt thứ này vào bụng nên muốn hần giúp cậu quét sạch nó đi. Cũng giống như khi hần cho cậu uống máu, lúc đó Jaejoong đã không ít lần chủ động hé miệng luôn lưỡi vào khoang miệng hần như thế này. Lần này thì hần đã đáp trả nụ hôn của cậu, cái lưỡi lạnh lùng ban nãy giờ trở nên thật điên cuồng và nóng bỏng. Quý gối ngồi lên người hần, hai tay cậu vòng qua ôm chặt cổ hần và đôi môi thì tiếp đón hần một cách nồng nhiệt.

~ Umh...haaa...

Jaejoong khẽ run lên khi cây gậy nhỏ kia sau một hồi hôn môi đã dừng thẳng lại và đang vô tình chà chà nhẹ vào hang động của cậu. Chăm chăm kích thích hẳn một hồi rồi chính mình cũng bị rơi vào biển dục vọng từ khi nào. Da thịt tiếp xúc này giờ đủ sức làm cả người Jaejoong nóng như có lửa bên trong. Hang động nhỏ tội nghiệp đã trở nên thật ngứa ngáy và nhột nhạt khi gặp lại bộ phận hư hỏng kia. Jaejoong cảm thấy đôi mắt mình mờ đi bởi một lớp nước mỏng che phủ, khó chịu quá, bên trong cậu khó chịu quá!

~ Yunho...ừ ừr...Yunho...

Cảm giác thêm muốn lạ lùng lần đầu tiên có được khiến Jaejoong không tự giác mà vịn vịn thân thể. Cái mông tròn tròn nhấp lên nhấp xuống và chạm ngày càng nhiều với vật kia.

~ Đừng làm nữa, Jaejoong...

Hắn nói một câu mà khiến chính bản thân hắn cũng ngạc nhiên, hắn nói cậu ngừng lại khi cả hai đều đang thêm muốn cực độ một sự kết hợp. Không phải hắn nói, là trái tim hắn nói đấy. Cậu đã chủ động làm tất cả, nếu cả hai đi đến cuối của lần kết hợp này tức là hắn phải tha cho kẻ kia, phải chấp nhận sự quan trọng của kẻ đó trong trái tim cậu. Hắn không muốn điều đó, hắn muốn cậu là của hắn, cả thể xác lẫn trái tim. Trái tim cậu chỉ được có hình bóng của mỗi hắn mà thôi.

~ Không được...khó chịu...

Cậu khổ sở ôm cổ hắn chịu đựng, đầu óc bây giờ mơ màng chẳng nhớ rõ mình vì lý do gì mà chấp nhận lần quan hệ này. Sự bức bối nóng nực tràn khắp cơ thể làm cậu run lên. Đưa tay lần xuống dưới nắm lấy cây gậy nhỏ kia, Jaejoong không kiên nhẫn mà hướng cái đó nhằm thẳng hang động của cậu, cả người từ từ hạ xuống chấp nhận sự đau đớn đến nhức óc khi hai nơi riêng tư dần hoà vào nhau.

~ Aaaa...humh...umh...

Cậu khẽ rên rỉ nằm lả đi trong vòng tay mạnh mẽ của hắn, tai áp vào lồng ngực phập phồng nghe rõ tiếng tim đập. Thật không ngờ trái tim độc ác lạnh lùng ấy lại có thể có những nhịp đập ấm áp đến vậy. Hắn đang ôm cậu thật chặt, nơi đó của cả hai đã kết hợp được với nhau, tuy nhiên họ vẫn chưa vội chuyển động. Cậu vì đau đớn thể xác mà không chuyển động, hắn lại vì đau đớn trong tim mà không chuyển động...Thật đáng chết, vì cái gì mà có mỗi một chuyện cũng có thể làm hắn đau như thế chứ?...

Hai thân thể trần trụi áp vào nhau thở dốc một hồi, để rồi đến cuối cùng thì dục vọng của bản thân cũng thắng được trái tim đáng nguyên rủa kia. Hắn thở mạnh một tiếng rồi đẩy cậu ngã xuống giường, không chậm trễ dùng thứ đang cương cứng này giờ nằm yên trong cậu bắt đầu di chuyển. Nâng hai chân cậu lên quăn quanh thắt lưng mình, hắn điên cuồng trong những nhịp đưa đẩy mạnh mẽ.

Jaejoong ban đầu mặt hơi biến sắc vì sự đau đớn như bị xé rách hạ thể, nhưng rồi cảm giác đó nhanh chóng được thay thế bởi một loại khoái cảm kích thích mê người mỗi khi cây gậy nhỏ đó va đập vào hang động của cậu. Hắn đưa tay đỡ mông cậu nâng lên cao, tư thế này khiến cho vũ khí lợi hại của hắn mỗi lần đâm vào đều có thể tiến sâu đến tận cùng bên trong cậu. Những nơi nhạy cảm sâu kín liên tục bị chà xát làm cho Jaejoong hoàn toàn không thể nghĩ đến chuyện gì khác, trong lòng chỉ có thể hướng tới duy nhất kẻ phía trên mình với mong muốn được hắn dày vò nhiều hơn...

Đau đớn xen lẫn khoái cảm, có vẻ như cơ thể cậu đã dần dần chấp nhận hắn rồi...

~ Umh...aaa...Yunho...nữa...aahhhh...cho ta...cho ta...

~ Ha...aa...chắc chắn rồi...Jaejoong...

...

Cạch ~ Cánh cửa được mở ra một cách thận trọng nhất có thể.

Vụt

~Ngay lập tức một bóng người vồ đến.

~ THẢ TA RA THẢ TA RA! JAE HYUNG CỦA TA ĐÂU, MAU CHO TA GẶP HYUNG ẤY! THẢ TA RA...

~ Aishhh...

Kibum vò đầu bắt lực nhìn vào con người tóc tai bù xù mặt mũi lem luốc đang bám vào cánh tay mình không ngừng lắc lắc. Ban nãy ôm cứng vào chân Bum gào thét đã bị ăn một đập rồi mà vẫn chưa chừa, kêu gào to như thế mà không khản giọng, kinh thật. Mà cái chất giọng của nó...gào thét như muốn người nghe điếc ngay lập tức không bằng.

~ TA MUỐN GẶP JAE HYUNG, CÁC NGƯỜI ĐEM HYUNG ẤY ĐI ĐÂU RỒI? JAE HYUNG OI! HUHUUH...

~ Tránh ra! ~ Kibum lạnh lùng gạt tay Changmin ra khỏi áo mình, dùng chân đập một phát làm cánh cửa đóng lại cái “rầm”, sau đó ung dung đi về phía giường nằm.

~...KHÔNG! ~ Changmin sau khi thử mở cửa (đương nhiên không mở được) thì hùng hùng hổ hổ nhảy lên giường của Kibum ~ KHÔNG CHO NGƯỜI NGỦ, MAU MỞ CỬA CHO TA!

~ Xiiii...

Kibum liếc mắt nhìn Changmin một cái rồi nhếch mép cười nhạt. Có thằng canh ngục nào lại chỉ vì tù nhân kêu thả là thả đâu, sao lại có thể nói một câu thừa thãi như thế chứ? Mà nó không cho Bum ngủ là Bum không ngủ được chắc. Thật là một con người phiền phức ngu ngốc!

~ Người...

Changmin nghẹn lời nhìn tên đó thản nhiên nhắm mắt ngủ, Min tự biết hiện giờ bản thân đang lâm vào hoàn cảnh hết sức nguy hiểm. Nơi đây toàn là những kẻ giết người không gớm tay, Min thực sự rất sợ, nhưng điều làm Min hốt hoảng hơn là sự xuất hiện của Jae hyung. Và còn kẻ đã bóp cổ Min nữa chứ, Jae hyung bị kẻ đó mang đi đâu rồi, có phải hyung sẽ bị hấn ăn thịt không? (đúng là bị “ăn” thật =))

~ Ít nhất thì... ~ Changmin nhận thấy kẻ sách la hét của mình không thành nên đành chuyển sang chiêu khác nhẹ nhàng hơn ~...người có thể nói cho ta biết...Jae hyung bị người ta đem đi đâu không?

~ Đem đi làm thịt rồi... ~ Kibum lười nhác nhắm mắt trả lời. Thằng nhóc này nếu không gào um lên thì giọng nghe cũng hay ghê nhỉ, nghe nó cứ đánh đánh ngồ ngồ... (^^)

~ Cái...gi... ~ Changmin trợn mắt nhìn, sống mũi ngay lập tức trở nên cay xè.

~ Chắc giờ này đã bị “ăn” sạch sẽ từ đầu đến chân rồi, hahaha...

Kibum cười vì cảm thấy việc Chúa tể quan hệ với một con người rất...đáng buồn cười. Không nghĩ là một Vampire có trái tim lạnh giá như Chúa tể sẽ cảm thấy có hứng thú về chuyện đó với con mồi của mình, mà đặc biệt đó lại là một tên con trai nữa. Đẹp thì đẹp thật nhưng dù sao đó cũng là con trai mà, cứ tưởng chỉ có mình Huyet Vương có thể thích con trai, ai ngờ Chúa tể cũng vậy. Chuyện này không phải rất buồn cười sao? Bởi vì nghĩ nó buồn cười nên Kibum đã cười rất thoải mái, hoàn toàn không để ý đến người ngồi cùng giường mình lúc này, có thể vì quá trong sáng nên không hiểu rõ từ “ăn” và “làm thịt” mà Bum nói, hoặc cũng có thể vì quá sợ hãi nên chỉ có thể hiểu mọi việc theo đúng nghĩa đen của nó, hiện giờ đang ngồi chống gối khóc như mưa!

~ Hử? ~ Kibum nheo mắt nhìn Changmin mắt đỏ quạch ngồi “hức hức” liên tục. Mắt cả hức! Kibum chỉnh chỉnh lại cái gối rồi quay đi ngủ tiếp.

~ Jae...hyung...hức hức...huhuhu...không phải đâu...huhu...

Changmin đưa tay quệt những giọt nước mắt đang liên tục chảy xuống mặt mình. Sao mọi chuyện lại diễn ra như thế chứ, Min chỉ vừa được biết Jae hyung còn sống, nó có nhiều điều muốn nói với hyung lắm. Bị ăn thịt là sao? Thà cứ để Min nghĩ rằng Jae hyung bị xe tông còn đỡ thảm hơn. Không thể nào, huhuhu...

~ Zzzzzzz...

Theo lẽ thường thì nếu có một người ngồi ngay cạnh không ngừng phát ra âm thanh “hức hức hu hu” thì lương như vậy người khác sẽ khó mà ngủ được. Tuy nhiên Kibum lại luôn sống rất nội tâm, phương châm sống của cậu là mặc kệ người khác có chuyện gì cậu cũng chỉ biết đến bản thân và Dĩ Vương thôi (Kibum rất tôn thờ ân nhân Junsu), bởi vậy mà tiếng nức nở của Changmin chẳng hề ảnh hưởng đến việc Kibum từ từ chìm vào giấc ngủ.

~ Huhuhu...không thể nào...không thể nào...KHÔNG THỂ NÀO! ~ Changmin đột nhiên gào to lên rồi túm cổ áo Kibum dựng ngược dậy. Min không tin đâu, chẳng phải lần trước còn thấy cả xác nữa mà cũng không phải đây sao, lần này chỉ vì một lời nói của kẻ này làm sao Min tin được chứ ~ NGƯỜI NÓI DỐI TA, JAE HYUNG Ở ĐÂU! HYUNG ẤY Ở ĐÂU!

~ TÊN ĐIÊN NÀY...

Cho dù có nội tâm và luôn tuân thủ với phương châm sống đến cỡ nào thì Kibum cũng đành chào thua với tình huống này. Kẻ điên kia đang nắm chặt lấy cổ áo Bum và gào thét vào mặt cậu một cách vô văn hoá nhất có thể. Và trong những trường hợp con mồi rơi vào trạng thái kích động mạnh như vậy thì chỉ còn một cách duy nhất thôi.

Huych!

Kibum đè ngựa Changmin ra giường chỉ sau một cú huých nhẹ nhàng. Trong khi Changmin còn đang ú ớ chưa kịp phản ứng thì đã bị Bum bẻ ngoặt hai tay ra phía sau rồi mau chóng rút thắt lưng của mình trói chặt hai tay Min lại. Changmin lúc này mới nhận thức được mình đang gặp nguy hiểm quấy chân nẩy người lên đành đập, Kibum thấy vậy vội lấy tấm chăn mỏng trên giường phủ lên người Min, sau đó cho Min...lăn một vòng, và thế là trên giường xuất hiện ngay một cái nem cuộn mang tên Shim Changmin (!)

~ KHÔNG ĐƯỢC! ~ Đương nhiên không đời nào Changmin chịu đầu hàng ~ NGƯỜI LÀM CÁI GÌ THẾ NÀY, THẢ TA RA NGAY, THẢ RA...

~ Hahaha...

Kibum ngồi nhìn con sâu đo đang uốn mình liên tục trên giường mà ôm bụng cười ngặt nghẽo. Chấn lòng ra bao nhiêu ta sẽ rơi chặt vào bấy nhiêu, để xem người còn ồn ào được đến bao giờ.

Cặp ~!.

...

Chỉ vì một phút sơ sẩy mà Kibum đã phải trả giá bằng việc nhận được một vết hằn khá khá in rõ hình hàm răng trên bắp đùi mình (.=.).

...

~ ĐỒ ĐIÊN NÀY... ~ Kibum trợn mắt giơ chân đập thẳng vào người Changmin khiến Min lăn nhanh xuống giường kêu đến “bịch” một cái rõ to.

~...

~ Aish...thảo nào mà không Vampire nào chịu được người... ~ Kibum vừa xoa đùi vừa nói mà không thèm để ý đến việc cú đá của mình vừa rồi đã làm một người ngã rất đau.

~...

~ May cho người là ta có sức kiềm chế tốt! ~ Kibum vẫn tiếp tục làu bàu.

~...

~...

~...ta cầu xin người...huhuhu... ~ Sau một khoảng im lặng, tiếng Changmin thút thít nghẹn ngào phát ra từ dưới chân giường ~...cho ta gặp hyung ấy đi...cho ta gặp hyung ấy một lần, ta nhớ hyung ấy lắm, huhuhu...

~ Không được!

Kibum không ngần ngại từ chối ngay yêu cầu của Changmin. Changmin vừa bị ngã rất đau, cộng thêm việc phải chịu áp lực vì bị bắt nạt nên nó lại bật khóc một lần nữa. Tuy nhiên lần này Min không làm loạn lên mà chỉ vừa khóc vừa cầu xin Kibum cho đi gặp Jaejoong thôi. Do vậy dù Kibum có lớn tiếng từ chối thì cũng thấy hơi nao lòng. Hầy, quả là Kibum vẫn còn rất yếu đuối mà.

~ Ta đã bỏ rơi hyung ấy...cố chạy thật nhanh...bỏ mặc hyung ấy lại...ta đã rất ân hận...huhuhu...ta đã rất ân hận khi nhìn thấy cái xác đó...hức hức...bởi vậy khi nhìn thấy Jae hyung ở đây, ta đã rất bất ngờ...huhuhuhu...làm ơn cho ta gặp hyung ấy đi mà... ~ Changmin cố bò dậy hướng về phía Kibum cầu xin.

~ Cái xác đó là giả, hyung người vẫn còn sống, biết thế còn chưa đủ sao? ~ Kibum nhăn mặt nhìn về phía Changmin, ban nãy hùng hổ lắm cơ mà, sao giờ trông thảm vậy?

~ Chưa đủ chưa đủ! ~ Changmin thấy Kibum đã đáp lại mình thì rồi rít lên tiếng ~ Ta muốn gặp hyung ấy, muốn nói chuyện với hyung ấy...ít nhất cũng để cho anh em chúng ta được chết cùng nhau có được không?

~ Đó là anh người hả? ~ Kibum giật mình hỏi lại.

~ Đúng thế... ~ Changmin vẫn mếu máo ~...đó là người anh ta rất quý trọng, mất hyung ấy không chỉ có ta mà umma và appa đều rất đau lòng...

~ Anh em ruột? Không có yêu nhau sao?

~ Yêu nhau...? NGƯỜI ĐIÊN À? ~ Changmin trợn mắt lên gào.

~ Cái gì? ~ Đến lượt Kibum trợn mắt lên ~ Là anh em, không yêu nhau? Thế sao ban nãy ôm nhau khóc lóc như tình nhân thế hả?

Changmin ngớ người không biết trả lời thế nào. Anh em nhà người ta hội ngộ sau một khoảng thời gian dài đau khổ, vì quá xúc động mà ôm nhau khóc, thế mà lại bị hiểu lầm thành tình nhân là sao? Đây là vì Changmin không biết, trái tim Vampire không chứa được nhiều cảm xúc như trái tim con người. Nếu không phải yêu thì là thù hận, không phải người thương thì là kẻ thù. Còn mấy cái như tình anh em, tình mẹ con...hoặc là không có, hoặc là rất ít khi được biểu lộ ra ngoài.

Kibum tuy rằng đã từng có tám năm làm người nhưng lúc đó chưa hề cảm nhận được một chút cảm xúc ngọt ngào nào của tình cảm đã được đưa đến toà lâu đài này rồi. Vậy nên trái tim Kibum cũng lạnh lùng ít cảm xúc như những Vampire ở đây thôi, hoàn toàn không hiểu nổi giữa anh em lại có thể có tình cảm thuần khiết thắm thiết như vậy. Lấy ví dụ ngay như tình anh em giữa ba vị Vampire mạnh nhất ở đây, không phải không yêu thương nhau, cũng không phải không có ôm vai bá cổ (Heechul từng ôm Yunho trong chap 2 đấy ^^) nhưng những biểu hiện như hai anh em nhà kia vừa trưng ra trong lễ trưởng thành thì ngay cả vị Vampire không bình thường nhất là Huyết Vương cũng phải nhảy dựng lên mà đầu hàng. Bởi vậy mới dẫn đến hiểu lầm, hiểu lầm to đấy...

~ Ya, thế thì đi mau thôi!

Kibum nhảy xuống giường tháo chăn và cởi trói cho Changmin, định bụng sẽ dẫn Min sang bên phòng Chúa tể để giải thích ngay. Có nghĩ bằng đầu gối cũng biết rằng hiện giờ Chúa tể đang ghen lồng lộn lên vì hiểu nhầm mối quan hệ giữa hai con người rắc rối này, thái độ ban nãy của ngài trong lễ trưởng thành còn chưa đủ rõ sao. Vậy nếu như Jaejoong cũng như Changmin không hề biết mình đang bị hiểu lầm về chuyện gì thì sao? Thế thì thái độ của Chúa tể trong mắt Jaejoong sẽ rất kì quặc và điên khùng. Kibum cũng biết qua tính cách Jaejoong rồi, con người đó khi Chúa tể nổi điên lên sẽ luôn biết cách khiến Chúa tể điên hơn nữa. Và Chúa tể điên lên thì không chỉ có Jaejoong mà biết đâu sẽ còn có nhiều người nữa phải cùng hứng chịu cơn thịnh nộ đó. Giống như vụ quan tài vàng ấy, Jaejoong làm Chúa tể bức mình dẫn đến vụ san bằng ba khu Hunter, rồi tên Hunter chết tiệt nào đó lại đi trút giận lên đầu Dã Vương, và cuối cùng là Kibum cũng vạ lây khi phải nằm liệt giường mấy ngày liền vì gián tiếp ăn đạn bạc. Nghiêm trọng, hậu quả thật nghiêm trọng!

~ A...người dẫn ta đi đâu? ~ Changmin dùng đôi mắt còn chưa khô nước nhìn Kibum hoài nghi, sao thay đổi thái độ nhanh quá vậy?

~ Đi gặp Jae hyung của người và đi hạ hoả giúp Chúa tể! ~ Kibum vừa trả lời vừa phăm phăm kéo tay Changmin đi đến phòng

....

17. Chương 17

...

...

Rất nhanh sau đó cả hai đã đến được căn phòng ấy, Kibum vội vàng tiến lên toan gõ cửa và lên tiếng, nhưng rồi lại mau chóng rút tay về. Hình như ở bên trong...nếu Bum nghe không nhầm...

Changmin bấm môi nhìn sự lưỡng lự cũng như lúng túng của Kibum mà không ngừng thắc mắc. Tại sao không gõ cửa đi, sao đã giơ tay lên lại rút về thế? Changmin vì quá sốt ruột nên tự tiến lên phía trước giơ tay định đập cửa. Tay còn chưa kịp chạm cửa, cả người đã cứng đờ lại, hai tai trong vô thức mà căng lên nghe những âm thanh nhỏ phát ra từ trong phòng.

~ Ah...ahhh...ngừng đi...ngừng...đủ rồi...aaaaa...

Bên trong phòng, trên chiếc giường chăn gối nhàu nhĩ có hai thân thể trần trụi đang mãi mê đưa đẩy. Jaejoong ngửa đầu ra phía sau không ngừng thở dốc, cả cơ thể mềm nhũn ngay đến sức để bám vào gara giường cũng không có. Hắn đã ra bên trong cậu bao nhiêu lần cậu chẳng thể nhớ rõ. Chỉ biết rằng đến lúc này hắn vẫn đang điên cuồng xâm chiếm cậu. Khoái cảm mạnh mẽ như thủy triều cứ dâng lên rồi hạ xuống, hạ xuống rồi lại trào lên hết lần này đến lần khác. Điều đó đang dần trở nên quá sức chịu đựng của Jaejoong, nơi đó vì bị va đập quá nhiều cũng đã trở nên tấy đỏ và dạt buốt. Jaejoong dùng giọng nói yếu ớt của mình mà rên rỉ cầu xin, thế nhưng tiếng nỉ non đó rốt cuộc chỉ khiến cuộc làm tình này thêm nóng bỏng.

~ Ummmh...aaaaa...

~ Urrr...

Hắn gầm nhẹ một tiếng, cả cơ thể uốn ra đưa vật đó chôn sâu đến tận cùng trong cậu. Thứ chất lỏng trắng đục phun trào mạnh mẽ đến không ngờ. Như mạng nhện giăng tràn khắp nơi, chất lỏng đặc trưng đó từ từ ngấm vào mọi ngóc ngách khiến cơ thể cậu tê dại và bứt rứt một cách khác thường. Hắn, sau khi trao cho cậu toàn bộ tinh lực của mình thì một mỗi nằm gục xuống, không quên vòng tay ôm chặt con búp bê nhỏ bé của mình vào lòng.

Thời điểm cơ thể thoải mái cũng là lúc những bản khoăn trong đầu quay trở lại. Cậu nhớ về Changmin, hẳn nhớ về những cảm xúc kỳ quặc không thể gọi tên...

Hai kẻ ôm nhau thở dốc trên giường, chẳng hề biết rằng không chỉ những âm thanh ban nãy mình kêu mà ngay cả những tiếng thở này cũng đang từng chút từng chút một khiến nước mắt ai đó chảy ra ngày càng nhiều.

“Không phải thế, không thể...không thể...”

Thật khó khăn để có thể ngăn cản con người này không kích động lên. Changmin suýt chút nữa đã đập cửa xông vào khi nghe thấy tiếng hyung mình rên rỉ. Nếu như Kibum không nhanh nhẹn dùng tay bịt chặt miệng thẳng nhóc đó lại, thì có lẽ nó đã dùng chất giọng kinh khủng của mình mà gào lên đủ làm cho hai kẻ bên trong tụt sạch cảm hứng rồi. Và nếu điều đó xảy ra thì Changmin sẽ là kẻ bị Chúa tể xử lý đầu tiên, cho dù có là tình nhân của Jaejoong hay không, tiếp đó sẽ là Kibum với lý do đã đem tên này đến phá rối. Đương nhiên Kibum không đời nào để chuyện đó xảy ra. Bởi vậy ngay khi nhận thức được những tiếng rên trong phòng phát ra là vì Jaejoong và Chúa tể đang làm chuyện đó, Kibum đã ngay lập tức lao vào ôm lấy Changmin và bịt miệng nó lại. Vừa hay lúc đó Changmin cũng định lồng lên, bị Kibum khống chế nó đã vùng vẫy và quấy đạp thật mạnh.

Bum đã định mang Changmin về phòng cho đỡ rắc rối nhưng lại sợ nếu mình buông lỏng tay một chút thôi, thì thằng nhóc đang bị kích động đến cực điểm này sẽ vùng ra và lao điên cuồng vào cánh cửa kia mất. Bởi vậy Bum chỉ còn cách ấn Changmin vào tường, một tay khống chế hai cánh tay đang đấm cật lực vào mình, một tay vẫn bịt chặt miệng Changmin. Kibum đã dùng cả cơ thể mình để ngăn Changmin làm bất cứ điều gì dại dột.

Và vì Bum mang trong mình nửa dòng máu Vampire nên mạnh hơn Min rất nhiều, thế nên chỉ sau hai phút ghì chặt như vậy Changmin đã không thể nhúc nhích được nữa. Nó bắt lực gục đầu vào ngực Kibum mà khóc, mặc dù miệng bị bịt chặt cũng không thể ngăn được những tiếng nức nở khe khẽ rất đáng thương thoát ra.

Bởi vì là một Vampire mang trái tim con người...

Nên Kibum đã không ngăn được bản thân vòng cả hai tay ôm Changmin thật chặt...

Bởi vì là một chàng trai có tâm hồn đang bị tổn thương...

Nên Changmin đã không ngần ngại thấm ướt khuôn ngực Kibum bằng nước mắt của mình...

Thật kỳ lạ là...

Trước và sau cánh cửa kia...

Đều có hai kẻ đang ôm chặt lấy nhau, truyền hơi ấm cho nhau...

Những trái tim không có nhịp đập bình yên...

Một vì ghen tức...

Một vì lo lắng...

Một vì thương cho hyung mình...

Và một vì...

...

~ Anh là kẻ thô bạo nhất thế giới này!

~ Không có kẻ thô bạo nào lại đi ôm một thằng nhóc hư đốn để an ủi nó đâu...

~ Còn dám nói đến nữa! Lúc đó anh làm em suýt ngạt thở chết đấy biết không?

~ Thế em tưởng em không ôm lại anh chắc, lại còn khóc lóc làm ướt hết ngực người ta.

~ Em ôm anh vì lúc đó em đang rất đau lòng, thế sao anh lại ôm lại em hả?

~ Humh...

~ Tại sao?

~ Umh...mh...

~ Hihi...Bummie ah ~ có phải vì lúc đó Bummie đã bị ấn tượng bởi một cậu nhóc dễ thương và bướng bỉnh hết sức rồi không?

~...err...chắc vậy...

~ Hahaha...mọi người có nhìn thấy vẻ mặt tức giận của Yunho oppa lúc đó không? ~ Ririn kích động đi khắp phòng chừng ra vẻ mặt vô cùng thoải mái ~ Đảm bảo sau lần này con búp bê đó sẽ bị oppa đá đi không thương tiếc...hahaha...

~ Con người đó cũng thật to gan... ~ Shintae ngồi vắt chân bình luận ~ Đã là người của Chúa tể rồi còn dám gian dối với kẻ khác, uống công Chul oppa đã đầu tư vào nó.

~ Người nói thế là ý gì? ~ Ririn trừng mắt ~ Người ủng hộ nó à?

~ Ta chẳng ủng hộ ai cả, chỉ vì em út của chúng ta đã nói rằng đừng sa lầy vào tình yêu mù quáng với nên chỉ muốn nhân tiện nhắc người chút thôi...

~ À phải rồi, Sungyoung... ~ Kigin nhếch mép nhìn cảnh hai quý nữ kia gặm gè nhau rồi quay ra hỏi con nhóc ~...người nói xem sau lần này Yunho oppa có bỏ con búp bê đó hay không?

Sungyoung đang ngồi tựa vào cửa sổ nhìn về phía xa, đôi mắt và tâm trí không ngừng tìm kiếm hình ảnh của Vampire nào đó mà con nhóc cực kỳ yêu thương. Junsu oppa, tại sao cứ nhất định phải lên trên đó?

Có phải vì cảm xúc nhớ nhung trong lòng oppa là dành cho kẻ nào đó trên đấy không...?

~ Sungyoung! Ta đang hỏi người đấy!

~ Hừ... ~ Con nhóc dùng đôi mắt pha lê của mình nhìn Kigin khó chịu ~...nếu các người đã muốn biết thì ta sẽ nói, đến lúc đó đừng vì thất vọng mà trách ta đã nói thẳng đấy.

~ Sốt ruột quá, mau nói đi! ~ Ririn nhăn mặt gào lên.

~ Sóng gió đến chỉ có thể làm cho sợi dây thêm thắt chặt, lần này không chỉ là thể xác, ngay cả đến trái tim cũng sẽ bị trói vào với nhau...cả đời này, cho dù thể xác có không cùng một chỗ thì trái tim vẫn mãi hướng về nhau...

~ Người nói cái gì khó hiểu thế? ~ Ririn tối sầm mặt lại ~ Nói dễ hiểu hơn đi.

~ Đây là tất cả những gì ta nhìn được ~ Con nhóc nói xong lại nhìn ra cửa sổ, cho dù khoảng cách là quá xa, nhưng nếu tập trung thì vẫn có thể cảm nhận được Junsu oppa.

~ Đã nghe thấy gì chưa Rin, chắc người cũng phải hiểu được một chút chứ... ~ Seulyo nằm trên giường cười khẩy ~...tốt nhất hãy học cách chấp nhận đi, cũng giống như ta này, chẳng phải Chul oppa cũng có người thương đấy sao?

~ Người có thể chấp nhận vì đó không phải là yêu... ~ Kigin gằn giọng ~ Thứ tình cảm đã găm sâu vào trái tim này, đâu phải cứ muốn bỏ là bỏ được.

~ Đừng nói đáng sợ như thế chứ... ~ Shintae cau mày ~...chúng ta có một bà chị yêu người khác đến điên cuồng là đã đủ lắm rồi.

~ Đúng rồi, nhắc mới nhớ, Hanyeon đâu? ~ Seulyo nhìn quanh phòng ~ Tại sao từ lúc về đến giờ chẳng thấy chị cả đâu vậy?

~ Còn phải hỏi sao, chắc chắn lại nấp vào một chỗ nào đó theo dõi búp bê của Chul oppa rồi...ngay cả việc đứng ngoài cửa nghe tiếng rên rỉ của anh chàng đấy khi đang làm tình cùng Chul oppa cũng làm được, thật là mất mặt thay cho chị ta... ~ Ririn nhếch mép cười khinh bỉ. Nếu nói việc nó đâm đầu vào Yunho oppa là dại dột thì có lẽ phải dành từ ngu ngốc cho Hanyeon...

Yêu ai không yêu, lại đi yêu một con người.

Hơn nữa...lại là người thương của Huyết Vương...

...

~ A...urrr...urrr...

Suyt

~...

Phịch.

~ Haaa ~ ~ ~ đã thật...

Nó ném cái xác mềm oặt sang một bên và đưa tay liếm chút máu còn sót lại trên tay mình, trong lòng thấy thật thỏa mãn. Máu Hunter làm Junsu thích thú, nhưng có lẽ về mặt của kẻ nào đó khi biết trong đêm nay hai đồng đội của mình đã gục xuống vì bị hút sạch máu, sẽ càng làm nó thích thú hơn. Dù vậy, trước khi đi giải trí vẫn nên làm việc cái đã, nó bước qua xác hai Hunter canh cửa rồi tiến thẳng vào căn phòng đó.

Một căn phòng tối tăm và lạnh lẽo. Junsu hơi rùng mình khi tiếp xúc với cái không khí đáng sợ bên trong. Đôi mắt nó nhìn xuyên qua bóng tối và hướng về phía giữa phòng. Thanh gươm bạc cắm trên một ngôi mộ. Thứ đã từng khiến Yunho hyung ngã vùi 5000 năm. Đó tưởng như chỉ là một đồ vật vô tri, vậy mà lại mang một sức mạnh khủng khiếp. Đến nỗi mà ngay cả khi chủ nhân của thanh gươm đã chết, thanh gươm vẫn không ngừng phát ra khí tự bảo vệ mình trước sự phá hủy của các Vampire. Thanh gươm đó đang chờ đợi, chờ đợi vị chủ nhân hồi sinh của mình đến để khôi phục lại toàn bộ sức mạnh, để có thể một lần nữa hạ gục được Chúa tể Vampire...

Giá mà chuyện này có thể kết thúc tại đây...giá mà không có thanh gươm này...

Junsu bước đến gần thanh gươm đó, đưa tay toan chạm vào thì một giọng nói bất ngờ vang lên.

~ Một kẻ khôn ngoan sẽ không bao giờ làm vậy...

Tạch!

Junsu còn chưa kịp thắc mắc tại sao Yoochun lại xuất hiện tại nơi này thì những ánh đèn bên trong phòng bỗng nhiên bật lên. Cả không gian đột ngột bừng sáng khiến nó bị choáng mà nhắm mắt lại trong phút chốc, để rồi khi mở mắt ra là cảnh gã ung dung bước vào cùng hàng chục Hunter khác. Nó tự nguyện rửa bản thân mình tại sao lại mất cảnh giác đến nỗi không nhận ra được khí của nhiều Hunter như vậy. Mà không, ngay cả bây giờ nó cũng không cảm thấy gì cả, Junsu kinh ngạc nhìn sang thanh gươm bên cạnh mình. Đây quả là thứ vũ khí khắc tinh của Vampire!

~ Dù sao cũng vừa hút máu thoả mãn rồi phải không? ~ Gã tiến đến gần nó và nhếch mép nói ~ Thế thì chắc là có chết cũng không còn nhiều điều phải luyến tiếc lắm nhỉ?

~ Chỉ dựa vào các ngươi mà đòi giết ta sao? ~ Nó lạnh lùng lên tiếng, đôi mắt bắt đầu chuyển màu đỏ rực, bá khí cũng phát ra càng lúc càng mạnh.

~ Đương nhiên là có thể! ~ Một Hunter đứng trong phòng đắc ý kêu lên, đoạn kẻ đó nhanh chóng rút súng bạc chìa thẳng vào nó. Những Hunter còn lại cũng lục đục rút súng bạc ra, chỉ riêng gã vẫn đứng nhìn nó mà không có bất cứ động tĩnh gì.

Đoàng!

Vụtttt

~Một Hunter nhằm thẳng vào nó mà bắn, thế nhưng Junsu đã kịp thời nhảy lên tránh được. Tiếng súng bắt đầu thi nhau vang lên hòng đưa những viên đạn bạc găm vào cơ thể Vampire kia. Thế nhưng Junsu không hề nao núng mà dùng tốc độ đáng kinh ngạc của một Vampire để tránh những đường đạn chết người ấy. Lần trước trúng đạn là do hoàn toàn bị bất ngờ, lần này không những đã đoán trước được tình hình mà còn có cả thời gian để chuẩn bị sức mạnh, bởi vậy việc Junsu dễ dàng bay nhảy giữa mưa đạn là chẳng có gì đáng ngạc nhiên. Liên tục di chuyển trên bốn bức tường, nó thậm chí còn đủ thời gian rút sợi roi lợi hại của mình ra để quật vào những Hunter phía dưới kia. Không phải nó đã nói rồi sao, chỉ có từng này kẻ vô dụng làm sao hạ được một Vampire hoàng tộc như nó.

Đoàng đoàng đoàng đoàng ~ ~

~Gã đứng nhìn Junsu vừa di chuyển tránh đạn vừa linh hoạt dùng roi hạ đồng đội của mình mà trong lòng không ngừng thần phục. Đúng là Dã Vương có khác, thật khiến người khác kinh ngạc. Thế nhưng nếu cứ tiếp tục thế này e rằng hoặc là nó sẽ trúng đạn bạc hoặc là nó sẽ giết sạch đồng đội của gã rồi chạy trốn mất. Mà cả hai trường hợp này Yoochun đều không thể để xảy ra được. Gã hít một hơi thật sâu rồi tiến lên phía trước, đưa tay về phía thanh gươm bạc.

Và...

Phục

~...

...

...

Junsu kinh hoàng nhìn kẻ đang cầm gươm bạc chĩa thẳng vào mình. Những Hunter còn lại thấy gươm bạc đã được rút ra thì tự động ngừng tay không bắn tiếp nữa. Tại sao ư? Bởi vì chỉ cần riêng thanh gươm đó đã có thể hạ gục bất cứ Vampire nào rồi.

~ Không thể nào... ~ Nó trợn mắt lên nhìn gã ~...người...người rút được thanh gươm đó ra...người...

~ Chào mừng Dã Vương đến với nhà tù của Hunter khu Đông... ~ Câu nói cuối cùng Junsu nghe được trước khi bị đánh gục bởi thứ ánh sáng chói loà phát ra từ thanh gươm đó.

Nhanh chóng buông gươm bạc xuống để lao đến đỡ lấy cơ thể mềm nhũn đang rơi xuống, gã nhìn Vampire đang nằm gọn trong vòng tay mình mà thì thào...

~ Ta không muốn người tham gia vào cuộc chiến này...

...

“Yunho...ta có làm người hài lòng không...?”

“Yunho, người sẽ tha cho Changmin phải không?”

“Yunho! Tại sao lại bỏ đi...sao không nói gì với ta...YUNHO!”

Hắn đứng tựa vào quan tài vàng không ngừng khống chế cảm xúc của mình. Jaejoong, cậu làm hắn hài lòng, rất rất hài lòng, hài lòng đến nỗi trái tim hắn không cách nào trở lại bình thường được. Tha cho kẻ có tên Changmin đó sao? Hắn không biết mình có thể làm được không nữa, bởi hiện giờ hắn thậm chí còn đang rất khó nhọc mới kiềm chế được ước muốn xé xác kẻ đó ra. Vì sao hắn lại bỏ đi ư? Vì hắn không muốn nghe thêm một tiếng “Changmin” nào phát ra từ miệng cậu nữa. Hắn điên rồi, hắn thực sự điên rồi, tại sao lại không thể tổng sự ghen ghét đố kỵ trong tim ra ngoài chứ? Hắn là ai mà lại có những cảm giác này, và cậu là ai mà lại có thể khiến hắn có những cảm giác như vậy. Hắn đã lún sâu quá rồi, vũng bùn mà Heechul đẩy hắn vào, hắn ở trong đó và không thể ngăn được những cảm xúc kỳ quặc trong người. Điều đó là không thể, hắn không thể chấp nhận nỗi việc đó.

Việc bị chi phối cảm xúc chỉ vì một con người...

Kéttttt...

Cánh cửa được mở ra một cách thận trọng, đôi chân thon trắng không gì che đậy nhẹ nhàng bước đến, hai cánh đen sau lưng ngoan ngoãn thu hẹp vào và khẽ run run. Đương nhiên khi đối diện với vị Chúa tể đang trong trạng thái không ổn định lúc này thì chẳng ai có thể bình tĩnh được. Thế nhưng Ririn vẫn liều mình tiến đến, những gì Sungyoung nói ả chẳng hề để tâm, chẳng phải lúc này Yunho oppa đang giận búp bê của mình sao? Chẳng phải lúc này oppa đang cần một nơi để trút nỗi lòng sao?

~ Yunho oppa...

~...

~ Có cần Rin đến bên cạnh oppa không?

Nếu đã quá lún sâu vào...

~ Oppa không cần ai đến để trấn tĩnh lại cảm xúc của oppa sao?

Thì cũng nên rút ra thôi...

~ Yunho oppa...Rin làm được điều đó mà...

~ Đến đây! ~ Hắn lạnh lùng lên tiếng, mắt thậm chí còn chẳng thèm liếc đến quỷ nữ đang đứng đó, chỉ có đôi môi khẽ mấp máy.

~...

Ririn ngay lập tức lao vào ôm chầm lấy hắn. Không phải ả đang mơ đấy chứ, Yunho oppa không hề đẩy ả ra, oppa để mặc ả vùi mặt vào khuôn ngực rắn chắc của oppa. Cho dù có vì lý do gì ả cũng không thêm để ý, hi vọng được hắn yêu thương lại bùng trong ả, chỉ cần ả cố gắng, tiếp tục cố gắng thì nhất định sẽ có một ngày Yunho oppa đáp lại tình cảm của ả.

Trên khuôn mặt xinh đẹp nở ra một nụ cười mãn nguyện...

Phía bên ngoài kia...

Cũng trên một khuôn mặt xinh đẹp khác...

Không hề có nụ cười...

Chỉ có đôi mắt ứa lệ và đôi môi mím chặt...

Cảm giác của một món đồ chơi bị vứt bỏ...

...

18. Chương 18

...

Changmin vì khóc quá thương tâm cộng với việc bị Kibum ôm quá chặt nên đã ngất đi lúc nào không hay. Thở dài một cái, Kibum xốc Changmin lên vai mình rồi đem về phòng. Hiện giờ Chúa tể và Jaejoong vừa mới làm xong, còn đang thở hổn hển trong phòng thể kia, nếu mình đột nhiên xông vào thì vô ý quá. Bởi vậy Kibum đã tự nhủ sau khi đem Changmin về phòng sẽ quay lại đứng chờ cho đến khi nào Chúa tể ra ngoài thì thôi.

Thế nhưng thật không may, vừa Changmin đặt xuống giường xong thì Kibum cũng gục xuống bất tỉnh luôn. Vì lúc đó chính là thời điểm Junsu bị hạ gục bởi gươm bạc, hai cơ thể có liên quan mật thiết với nhau, thế nên Junsu gặp nạn Kibum cũng không thể tránh khỏi hôn mê, cũng giống như vụ súng bạc lần trước thôi.

Đến lúc tỉnh lại thì trời đã sáng, Kibum vội lao ngay đến phòng Chúa tể. Không phải Bum không lo cho Dã Vương, mà là một khi Bum đã có thể tỉnh lại thế này thì tức là Dã Vương cũng có thể tỉnh lại, có lẽ ngài chẳng gặp chuyện gì ghê gớm đâu. Việc quan trọng nhất bây giờ là phải giải quyết rõ vụ hiểu lầm của Chúa tể và búp bê của ngài đây này.

~ Chúa tể...! ~ Cửa phòng không hề đóng, Kibum nhanh chóng chạy xộc vào, và sau hai giây xác định rõ mọi việc thì thở hắt ra một cái, Chúa tể không có trong phòng...

~ Làm gì mà thở như trâu như bò thế nhóc con... ~ Heechul nhú mày trách Bum ~...không thấy ở đây có người bệnh ah?

~ Người bệnh? Jaejoong sao? ~ Nghi hoặc nhìn vào con búp bê đang bất tỉnh và nằm mềm nhũn trên giường, Kibum hỏi lại y, làm gì mà đến nỗi đổ bệnh ngay được.

~ Hoạt động quá tải ấy mà... ~ Y nhún vai nói tỉnh bơ.

~ Không biết chuyện về cậu Changmin kia...Jaejoong và Chúa tể đã giải quyết xong chưa nhỉ? ~ Hankyung vừa nhìn Jaejoong với ánh mắt đầy thương cảm vừa quay sang bắt chuyện với Heechul và Kibum.

~ A đúng rồi...Changmin và Jaejoong là hai anh em ruột, không hề yêu nhau... ~ Kibum chợt nhớ ra chuyện hệ trọng thì vội nói ngay cho anh và y biết, định bụng sẽ nhờ họ nói với Chúa tể để mình có thể đi điều tra thêm về chuyện đã xảy ra với Dã Vương.

~ Thì sao? ~ Thông tin mà Kibum cứ đinh ninh là sau khi nghe xong Huyết Vương sẽ nhảy dựng lên cuối cùng lại chỉ làm cho y buồn một câu rất nhẹ nhàng như thế.

~ Thì...thì... ~ Phản ứng ngoài dự đoán của y làm Bum nghệt mặt ra ~...Huyết Vương, ngài đã biết chuyện đó rồi sao?

~ Hannie đã nói cho ta biết rồi ~ Y vẫn chưng ra cái vẻ mặt thản nhiên mà nói ~ Hannie bảo những hành động mà họ đã làm trong lễ trưởng thành hoàn toàn không giống với một đôi tình nhân...có thể chỉ là tình máu mủ gì đó...và ta tin vào phán đoán của Hannie!

~ Ngài biết từ bao giờ?

~ Ngay sau khi Yunho mang Jaejoong về phòng...

Bởi lúc đó chính Heechul cũng nhầm tưởng rằng Changmin là người yêu của Jaejoong nên đã chửi ầm lên rằng Jaejoong là con búp bê hư đốn, không biết điều, rồi thì phí công mai mối của y và anh gì gì đấy. May mà lúc đấy anh lôi y lại giải thích kịp, chứ nếu không chẳng cần hắn đem cậu vào phòng “xử lý”, y đã trực tiếp ném cậu cho mấy bà béo dưới nhà bếp làm bậy rồi (=.=)!

~ Vậy tại sao ngài không nói với Chúa tể? ~ Kibum thiếu chút nữa thì gào lên với y, nếu đã biết sự thật rồi tại sao không giải thích ngay với Chúa tể chứ, sao lại còn ngồi đây rung chân nhìn Jaejoong nằm bẹp trên giường bệnh thế này?

~ Tại sao phải nói? Người không thấy như vậy rất thú vị sao?

~ Thú vị? ~ Kibum trợn mắt nhìn y, vẫn biết từ trước đến nay Huyết Vương rất hay chơi đại nhưng đại đến mức này thì thật không thể chấp nhận được! ~ Huyết Vương ah, chuyện này có thể sẽ làm liên lụy đến rất nhiều người đấy, hậu quả của nó không nhỏ đâu...

~ Rồi sao? ~ Y nhún vai hỏi lại.

~ Rồi thì nạn nhân đầu tiên chính là Jaejoong này... ~ Kibum chỉ vào cậu ~...tiếp đến sẽ còn nhiều nhiều người nữa bị ảnh hưởng, hơn nữa...Huyết Vương, ngài không sợ phải xa búp bê của mình lần nữa sao? Nếu Chúa tể biết việc ngài cố tình giấu sự thật thì chuyện đó sẽ xảy ra đấy...

~ Hahaha... ~ Y ngửa đầu cười lớn, tiếng cười thể hiện rõ sự tinh ranh khoái trá ~...Yunho sẽ không dám nhốt Hannie lại đâu, nếu thế thì lấy đâu ra người chữa bệnh cho Jaejoong chứ!

~ Nhưng...

~ Tốt hơn hết là nên để cho Yunho lạnh lùng ném đủ cái thứ gọi là “ghen tuông”, ta chưa bao giờ nhìn thấy biểu hiện đó của nó, chấp nhận mạo hiểm một chút để xem kịch, có đáng không Hannie? ~ Y quàng tay vào cổ anh rồi chớp mắt hỏi.

~ Umh... ~ Anh mím môi, thật ra như thế thì hơi tội lỗi với Jaejoong, vì chuyện hiểu lầm đó mà cậu ấy bị Chúa tể làm thành ra thế này, nhưng nếu đã là ý của chủ nhân thì anh cũng không phản đối ~...khá thú vị...

~ Trời...! ~ Kibum bất lực kêu lên một tiếng, thật không ngờ một người lương thiện như anh sau một thời gian sống cùng Huyết Vương lại thành ra như thế...

~ Người vừa nói...ghen tuông cái gì cơ... ~ Giọng nói trong trong nhẹ nhàng của cậu đột nhiên vang lên cắt ngang cuộc nói chuyện giữa ba người họ. Heechul quay người lại nhìn đã thấy cậu mở to mắt chờ đợi câu trả lời.

~ Woa...người tỉnh lại sớm hơn ta tưởng đấy, ta nghĩ là đêm qua người đã bị vất hết sức vì hình phạt của Yunho rồi mà...? ~ Y ngồi xuống giường nhìn cậu ngạc nhiên.

~ Ai ghen? ~ Jaejoong vẫn tiếp tục hỏi vấn đề mà khi này mình đã mập mờ nghe được. Cậu cũng chỉ mới tỉnh lại thôi, lúc ấy Kibum và Heechul đang nói cái gì mà “nạn nhân” với “ghen tuông”, không hiểu rõ họ đang nói gì lắm nhưng chắc chắn là nói về cậu.

~ Chuyện là thế này... ~ Anh ngồi xuống cạnh cậu và giải thích ngắn gọn ~...Chúa tể tưởng cậu và Changmin là người yêu nên đã ghen với Changmin và nổi giận với cậu.

~ Changmin là em tôi mà! ~ Jaejoong đang nằm một mõi trên giường cũng phải bất mãn ngồi bật dậy.Hình như cậu và Changmin không có hôn hít gì cơ mà, chỉ có ôm thôi thì hiểu lầm cái gì?

~ Thì chúng tôi cũng biết thế... ~ Anh cười cười ~...nhưng vấn đề là Chúa tể hiện giờ vẫn chưa biết điều đó...

~ Hiểu lầm tôi và em trai tôi là người yêu? Hắn có bị ngốc không vậy?? ~ Jaejoong có vẻ vẫn chưa chấp nhận nỗi lý do cả đêm qua mình bị lật tới lật lui trên giường là vì sự hiểu lầm ngớ ngẩn này.

~ Đây đây...người mà nói thế là động chạm đến nhiều người lắm đấy! ~ Y nhíu mày không hài lòng, nói như cậu thì y và gần như cả toà lâu đài này đều bị ngốc hả?

~ Không thể tin được... ~ Cậu lắc lắc đầu, sau đó mắt đột nhiên mở to lên như vừa nhớ ra chuyện gì, giọng nói cũng trở nên gấp gáp hơn ~...còn Changmin, Changmin đâu? Hắn có làm gì Changmin không?

~ Hiện giờ thằng nhóc đó đang vừa ngủ vừa chảy nước mũi lên giường của ta... ~ Kibum vừa nói vừa nhìn Heechul oán hận, khi không lại vứt cục nợ đó cho Bum ~...và ta sẽ rất mừng nếu Chúa tể chú ý đến việc giải quyết nó.

~ Ta muốn đi gặp Changmin... ~ Cậu kích động nắm chặt vào tay anh cầu xin ~...cho ta đi gặp Minnie đi...

~ Để làm gì? ~ Y ngồi xuống giằng tay cậu ra khỏi tay anh và gắt lên ~ Để tiếp tục chọc tức Yunho bằng những cái ôm thăm thiết của các người rồi sau đó hai anh em dắt tay nhau ra xin một chỗ ở cái nghĩa trang ngoài kia hử?

~ Vậy người hãy đi nói với hắn mọi việc không phải như thế đi! ~ Cậu gấp gáp túm tay y lắc lắc.

~ Muốn đi thì người phải tự đi! ~ Y lạnh lùng gạt tay cậu ~ Người và Yunho mới là diễn viên chính trong vở kịch này cơ mà, ta chỉ là khán giả thôi...

Phịch

~~ A...!

Chẳng cần y nói hết lời Jaejoong đã vội lao ra khỏi giường định đi tìm hắn giải thích. Nhưng có vẻ hậu quả của trận mưa mùa cuồng nhiệt đêm qua là khá nghiêm trọng, để đến nỗi giờ cậu chỉ vừa chạm chân xuống sàn là đã ngã nhào xuống ngay. Xương cốt đau ră rời, hai chân mềm nhũn chẳng còn chút sức nào và hạ thể thì đau buốt không thể tả. Hắn...cái tên đại ác ma ấy!

Anh vội bước tới đỡ cậu trở về giường, thế nhưng Jaejoong cứ một mực đòi đi gặp hắn để giải thích rõ mọi chuyện, sau đó còn phải xin cho Changmin được sống nữa chứ! Đêm qua trước lúc ngất đi cậu đã hỏi lại hắn chuyện đó lần nữa nhưng không thấy hắn trả lời. Cậu chắc chắn đã làm hắn rất hài lòng, nếu không hắn sẽ không làm chuyện đó với cậu nhiều lần như vậy, nhưng liệu hắn có giữ lời tha cho Changmin hay không thì không thể biết được. Tóm lại là cậu nhất định phải gặp mặt hắn nói chuyện rõ ràng.

~ Đi còn không vững mà còn cứng đầu... ~ Y thấy anh có vẻ khá chật vật trong việc ngăn Jaejoong tiếp tục đứng dậy thì khẽ gắt lên ~ Kibum, bế cậu ta đi gặp Yunho đi!

~ Thuộc hạ sao? ~ Kibum dè dặt hỏi lại, chạm vào búp bê của Chúa tể sao? Việc này...có vẻ hơi bị nguy hiểm thì phải... (=”=)

~ Đúng vậy... ~ Y gắt đầu và tiếp tục ra lệnh ~...bế cậu ta đi nói chuyện với Yunho rồi có gì để hai anh em cậu ta gặp mặt luôn.

~ Được được! ~ Jaejoong nghe đến việc có thể gặp Changmin liền ngoan ngoãn ngược mắt lên nhìn Kibum chờ đợi.

~ Thì đi... ~ Kibum ngao ngán bế xốc Jaejoong trên tay, ban này thì phải vác heo em, bây giờ lại phải bế heo anh. Ôi trời cái số cậu...!

...

Mới đi được vài bước ra đến cửa phòng đã thấy mặt Jaejoong tái đi vì đau, Kibum biết Jaejoong không đời nào chịu quay trở về phòng nếu chưa gặp được Chúa tể nên cố gắng bước đi nhẹ hết mức có thể. Trong lòng cũng cảm thấy có chút khâm phục cậu, một người mỏng manh như thế này lại có thể chịu bao nhiêu sự hành hạ của Chúa tể như vậy, hơn nữa còn khiến Chúa tể giữ lại làm búp bê. Tuy rằng không rõ hiện giờ Chúa tể đối với cậu là thứ tình cảm gì, nhưng chỉ tính riêng việc ngài vì Jaejoong mà ghen đến mất hết tính táo như thế cũng đủ để nói lên thứ tình cảm đó không đơn giản chỉ là của chủ nhân đối với đồ chơi của mình rồi.

~ Để ta vào với oppa ấy...

Kibum dừng bước khi thấy Ririn đang đứng trước căn phòng chứa quan tài vàng, nơi mà hiện giờ Chúa tể đang ở bên trong khôi phục sức mạnh. Bum phân vân không biết mình có nên tiếp tục bế cậu vào đó không, bởi chắc chắn Ririn không hề ưa Jaejoong, trong khi cậu lại đang bị Chúa tể giận.

~ Có chuyện gì vậy? ~ Jaejoong hỏi khi thấy Kibum cứ đứng loay hoay mãi mà không bước tiếp.

~ Có một quỷ nữ đã vào gặp Chúa tể rồi, chúng ta nên ở ngoài này đợi cho đến khi cô ta ra...

~ Không được! ~ Cậu ngay lập tức phản đối ~ Chuyện này hoàn toàn không thể để lâu thêm được, mau đưa tôi đi giải thích với hắn đi!

~ Nhưng...

~ Xin cậu đấy! ~ Jaejoong miệng thì cầu xin còn tay thì bám chặt vào vai Kibum lay lay.

Thở dài một tiếng, Kibum thận trọng bước đến cánh cửa đang khép hờ đó, những Vampire canh cửa thấy Bum đang bế búp bê của Chúa tể nên cũng không ngăn cản, cứ để Bum bước đến gần và Jaejoong vươn tay khẽ đẩy cánh cửa ra.

~ Oh! ~ Đã toan bước vào nhưng lại mau chóng lùi lại, cảnh tượng bên trong khiến Bum lúng túng muốn quay ra.

Chúa tể và Ririn đang ôm nhau...

~...!

Trên vai bỗng truyền đến một cảm giác đau đớn, Kibum cười khổ than thầm cho cái số của mình. Jaejoong sau khi nhìn rõ cảnh tượng trong phòng thì ngay lập tức bầu chặt tay vào bả vai Bum khiến nó đau nhói lên. Nhìn những ngón tay gầy vì bầu chặt mà dần trắng bệch cả ra, Kibum nuốt nước bọt thầm nghĩ thế này làm sao dám gỡ tay cậu ấy ra đây. Và sau khi lên nhìn sang Jaejoong, Bum lại càng không dám gỡ bàn tay ấy ra. Chúa tể ah, giá mà ngài có thể trông thấy gương mặt của búp bê ngài lúc này, đảm bảo không chỉ quỷ nữ mà ngay cả Huyết Vương ngài cũng không cho ôm đâu.

Jaejoong mím chặt môi nhìn chằm chằm vào hắn và quỷ nữ đang vòng tay ôm hắn. Quả nhiên hắn chỉ luôn coi cậu như một món đồ chơi, chơi xong rồi thì vứt sang một bên tìm một món đồ mới. Cái gì mà người thương, cái gì mà ghen tuông...tại sao cậu có thể tin tất cả những điều đầy đều là đúng nhỉ? Có thể họ không nói dối cậu, rằng đối với Vampire búp bê chính là người thương, nhưng họ không phải hắn, biết đâu đối với hắn búp bê chỉ đơn giản là búp bê, không hơn! Rồi còn về việc ghen với Changmin, lúc nghe thấy chuyện đó cậu một mặt mắng hắn ngốc, mặt khác lại cảm thấy có chút kỳ lạ. Hắn vì tưởng Changmin là người yêu của cậu nên đã nổi giận, liệu có phải vì hắn thực sự thích cậu nên mới như thế không? Anh và y đã dùng từ “ghen”, mà từ ấy chỉ dành cho những người có tình cảm với nhau thôi, có phải cậu trong lòng hắn đã có chỗ đứng nào đó rồi không?

Câu trả lời mà cậu vẫn đang tìm kiếm, giờ đã xuất hiện...

Cậu đã lầm, trong tất cả...

Chỉ vì hắn sợ vượt mất một món đồ chơi hay nên đã đem cậu đi “sử dụng” ngay sau khi Changmin xuất hiện, rồi đến khi đã thỏa mãn, hắn mặc cậu nằm đó để đến bên một kẻ khác. Chỉ có kẻ ngốc mới từng nghĩ đến việc hãy cho hắn một cơ hội, chỉ có kẻ ngốc mới từng bối rối trước nụ hôn dịu dàng của hắn, chỉ có kẻ ngốc mới có thể nói lòng trái tim ra đến vậy, ngay cả một ác quỷ mà cũng chấp nhận được. Cậu đúng là kẻ ngu ngốc nhất trên đời.

~ Vậy...chúng ta về phòng nhé...

Kibum khẽ thì thào khi nhìn thấy đôi mắt đen của cậu đã bắt đầu ươn ướt. Không xong rồi không xong rồi, cái kiểu ghen qua ghen lại thế này là rắc rối lắm đây, Bum chỉ muốn mau chóng quay về tìm Huyết Vương và búp bê Han của ngài để họ giải quyết vụ này thôi. Bum thà rằng về phòng cãi nhau với thằng nhóc mồm to kia còn hơn là ở đây chứng kiến chuyện này. Thế nên chẳng thêm đợi câu trả lời của Jaejoong, Kibum đã len lén xoay người toan bước đi.

~ Hãy để tôi vào! Hắn đã hứa sẽ tha cho Changmin, tôi cần chắc chắn về điều đó ~ Cậu hít một hơi dài rồi nói chắc nịch như vậy, có lẽ chẳng cần giải thích vụ anh em gì đấy đâu, vì vốn dĩ hắn đâu có ghen nhỉ? Nhưng điều quan trọng là phải yêu cầu hắn nói rõ về việc tha cho Changmin mới được.

~...cậu chắc chứ?... ~ Kibum dè dặt hỏi lại.

~ Nếu không cậu cứ thả tôi xuống để tôi tự đi cũng được...

~ Hey! ~ Jaejoong còn chưa dứt lời đã bị một giọng nói khác cắt ngang, đó chính là Ririn, quý nữ vừa ôm Chúa tể và hiện giờ đang đứng ở ngay cửa nhìn cậu và Kibum.

~ Ririn, chúng ta muốn vào gặp Chúa tể... ~ Kibum vội nói để chuyển sự chú ý của Rin về phía mình, ả ta đang nhìn như thể muốn ăn tươi nuốt sống Jaejoong ngay vậy.

~ Yunho oppa nhờ ta nói với các người rằng cái tên nhóc Changmin gì đấy tạm thời sẽ được sống, ngoài ra ngài còn chuyển lời đến Heechul oppa rằng hãy sắp xếp cho Jaejoong một căn phòng khác, nhà kho, tầng hầm hay nhà bếp gì đấy... ~ Ả đánh mắt nhìn sang cậu đặc ý ~...miễn là cậu ta không được ở trong phòng Chúa tể nữa...

~ À... ~ Kibum khẽ gật đầu ~...ta biết rồi...

~ Vậy nha, đừng đứng ở đây lăm rằm nữa, làm phiền người khác lắm! ~ Ririn vừa nói vừa nhanh tay đẩy sập cánh cửa phòng vào.

~...umh... ~ Kibum một lần nữa lén nhìn cậu, sau đó tự biết không nên nói thêm gì nữa đành nhẹ nhàng bước đi gặp huyết vương.

Có vẻ như...

Jaejoong thực sự bị bỏ rơi rồi...

...

Không thể liên lạc qua ý nghĩ với Kibum được!

Junsu nghiêng răng chấp nhận sự thật đáng ghét ấy, có vẻ như thanh gươm bạc kia đã phong toả toàn bộ sức mạnh mấy trăm năm của nó. Bởi thế nên không những không thể liên lạc với Kibum được mà ngay cả việc phá những sợi xích đang khóa chế hai tay và chân mình nó cũng không làm được. Thật không nghĩ sẽ có lúc nó phải ngồi trong nhà tù của Hunter và bị xích lại như thế này, Junsu đành bất lực ngồi nhìn quanh. Nơi này nhìn chẳng giống nhà tù chút nào, sáng sủa thoáng mát, lại còn có đệm trải ra đất thế này, Hunter luôn đối xử với phạm nhân của chúng như thế này sao?

Cạch

~Đang suy nghĩ miên man thì nghe thấy tiếng lạch cạch mở cửa, Junsu chỉ ngửi mùi cũng đã biết là tên thói tha nào đang vào.

~ Susu, cuối cùng người cũng đã tỉnh! ~ Yoochun bước vào rồi ngồi xuống đối diện với nó cùng vẻ mặt tươi cười niềm nở rất đáng ghét.

~ Tuy đã bị phong toả sức mạnh nhưng ta có răng nanh và vẫn còn nhớ cách hút máu người đấy? ~ Vừa nhìn thấy gã là nó đã cảm thấy ngứa ngứa răng, hai mắt gườm gườm nhìn như thể muốn xông ra cắn cổ gã ngay lập tức.

~ Ta biết... ~ Gã gật gù ~...tuy nhiên gươm bạc chỉ tạm thời làm mất sức mạnh của người thôi, người thấy những sợi xích này chứ? Người không thể tự tháo chúng được, nhưng nếu có kẻ nào giúp người tháo ra thì sức mạnh của người sẽ trở lại ngay...

~ Sức mạnh của gươm bạc chỉ đến thế thôi sao? ~ Nó nhếch mép ~ Chỉ phong toả được khi Vampire bị xích?

~ Ồ, thực ra một nhát chém của gươm bạc có thể khiến cho Vampire mất hết sức mạnh hoặc thân xác sẽ tan ra thành tro bụi, thế nhưng... ~ Gã chép miệng ~...ây là khi thanh gươm được ở trong tay chủ nhân của nó...

~ Người nói thế là ý gì? ~ Nó nhìn gã nghi hoặc.

~ Nhìn này... ~ Yoochun chìa đôi tay mình ra trước mặt Junsu, lúc này nó mới để ý thấy hai tay gã đang quần bằng trắng muốt ~...người có biết tại sao lại thế không?

~...?

~ Là vì ta đã tự ý dùng đồ của người khác mà chưa xin phép, thế nên tay mới bị thương như vậy.

~ Người... ~ Junsu tròn mắt nhìn gã ~ Nhưng người đã rút được thanh gươm đó ra...

~ Bất cứ Hunter nào cũng có thể rút gươm bạc ra... ~ Gã nói về vấn đề đó bằng vẻ mặt cực kỳ thần nhiên ~...chỉ là nếu tự ý sử dụng nó thì sẽ bị phỏng tay thôi...thậm chí không cẩn thận còn nguy hiểm đến tính mạng nữa...

~ Nhưng chẳng phải người đã nói...chỉ có truyền nhân của Hunter Vương mới có thể...

~ Nghe này... ~ Gã xích đến ngồi cạnh nó và nói ~...tất cả những gì Vampire các người nghe được đều là điều mà Hunter bọn ta cố tình tung ra để đánh lạc hướng đấy, dù sao bây giờ người cũng không thể nói chuyện này với ai nên ta tiết lộ cho bí mật này, truyền nhân Hunter Vương không phải là một Hunter, đó là một con người...

~ Khốn khiếp, hoá ra từ trước đến nay người lừa ta!

Junsu nghiêng răng rít lên, vậy mà còn bày đặt trò thử gươm chết tiệt gì đấy làm nó mất công vác xác lên đây với hi vọng sẽ tìm ra truyền nhân của Hunter Vương trước khi kẻ đó thức dậy. Tại sao một Dã Vương như nó lại có thể để kẻ khác dắt mũi một cách dễ dàng như thế chứ!

~ Cái đó là đương nhiên ~ Gã nhún vai ~ Và hiện giờ vẫn còn nhiều bí mật mà các người không...

Huych

~Câu nói của Yoochun bị cắt ngang bởi một cú xoay người bất ngờ từ Junsu, nó đẩy gã nằm xuống rồi ngồi lên bụng gã, cùng lúc đó tay nó lại đang nghiền chặt vào cổ gã.

~ Nói! Các người còn giấu diếm chuyện gì!

~ Umh...thực ra là còn nhiều lắm... ~ Gã chẳng hề để tâm đến việc mình đang bị đe dọa mà bậm môi ra vẻ suy nghĩ ~ Nhưng có một sự thật rất đau lòng mà ta có thể tiết lộ ngay bây giờ cho người, đó là...

Phịch

~~...người đang yếu hơn ta rất nhiều... ~ Chỉ trong nháy mắt tình thế đã xoay chuyển, Junsu bị gã vật ngược trở lại và hai tay nó nhanh chóng bị gã nắm lấy kéo lên phía trên đầu.

~ Gràooooo...

Đôi mắt Junsu trở nên đỏ rực vì tức giận, làm sao nó có thể chấp nhận việc mình bị khống chế bởi một Hunter như vậy. Gầm lên một tiếng phẫn uất rồi vùng người dậy, nó cố đưa răng nanh nhọn hoắt của mình cắm vào khe cổ Yoochun. Thế nhưng rõ ràng răng chưa chạm đến cổ gã đã bị thứ gì đó mềm mềm chặn ngang miệng. Nó tròn mắt lên kinh ngạc và chỉ nhận thức rõ điều gì đang xảy đến với mình khi cảm thấy một vật trơn ẩm trượt vào trong khoang miệng...

Phập!

Junsu dùng hết sức nghiêng răng mình lại làm cho môi trên của Yoochun bật máu, tuy nhiên gã vẫn cố nén đau đớn mà tiếp tục dìm nó trong nụ hôn sâu của mình. Hai tay gã thôi không túm tay nó nữa mà vòng ra sau lưng siết chặt nó vào lòng mình. Junsu một mặt dùng hai tay không ngừng đâm vào lưng gã, mặt khác lại cố hết lần này đến lần khác cắn vào đôi môi kia...

...

19. Chương 19

...

Vị máu tanh nồng sộc vào hai khoang miệng, trong khi Junsu cứ tiếp tục tìm cơ hội để cắn vào môi Yoochun thì gã lại không ngừng nút lấy môi nó. Thực sự kinh ngạc, thứ nhất có kẻ dám cưỡng hôn nó, thứ hai kẻ đó là gã, thứ ba...tại sao gã lại có sức chịu đựng kinh khủng vậy? Gã không biết đau là gì sao?

__ Umh...umh... - Nó vòng hai sợi xích to sụ qua lưng gã rồi đâm liên tục vào đó, không phải để phản kháng mà để thông báo cho gã biết nó đang ngộp thở đến mức nào -...tên kh...ồn...buông...

__...

Phải một lúc lâu sau, khi Junsu đã không còn sức để vùng vẫy nữa mà nằm im để mặc gã làm bậy thì gã mới dừng lại. Mặc dù đôi môi còn đang rỉ máu nhưng Yoochun vẫn không ngăn nổi mình nở một nụ cười mãn nguyện.

Soạt

~Leng keng...

Ngay khi Junsu vừa nhích người dậy Yoochun đã nhanh chóng túm lấy sợi xích đang kẹp chặt cổ tay nó và cột vào song sắt cửa sổ, điều đó khiến hai tay Junsu bị kéo lên trên không cách nào nhúc nhích được. Trong khi đó hai chân lại bị gã ngồi đè lên, tóm lại là tình thế lúc này đang hết sức bất lợi cho Junsu.

__ Quả nhiên rất tuyệt! - Gã vừa cố gắng giữ đôi chân đang quấy đạp không ngừng dưới thân mình vừa nở một nụ cười thoả mãn.

__ Tuyệt cái đầu người... - Junsu mặt đỏ phừng phừng hét lên -...những gì người vừa làm ta sẽ không bao giờ quên đâu, tên khốn dê già! Xem ta hành hạ người thế nào khi thoát khỏi đây...!

__ Phù... - Gã khẽ lắc đầu một chút, sau đó lười biếng nhếch mép lên trả lời -...vì hiện giờ môi ta đang rất đau nên ta sẽ giải thích ngắn gọn thôi...

__ Ta nhất định sẽ lột da người làm đệm lót ghế cho Yunho hyung, rút xương người làm tắm xĩa răng cho Heechul hyung...! - Junsu có lẽ vẫn chưa thể bình tĩnh sau khi bị gã làm vậy nên tiếp tục gào thét một cách hết sức kích động. Nếu không phải nó đã bị gươm bạc phong toả sức mạnh thì còn lâu chuyện quái quỷ này mới xảy ra. Đã sớm biết tên Hunter này biến thái cỡ nào mà còn mất cảnh giác, nó thật là sơ suất quá!

__ Humh...bởi vì lúc trước đã có cơ hội chạm vào môi người, cảm giác rất tuyệt - Gã cố tình lờ đi những tiếng la hét kia mà nói -...nhưng vì lúc đó người đang là mèo nên môi nhỏ quá, sau lần đó ta đã rất muốn được chạm vào môi người khi người trong dạng người,...tuy phải chịu đau một chút nhưng cũng đáng lắm...

__ Hừ...được lắm, có phải lý do người tuy đã bắt được nhưng chưa vội giết mà chỉ làm ta mất đi sức mạnh là vì mấy cái trò này không? -Nó nghiêng răng nói.

__ Không! - Gã ngay lập tức trở nên nghiêm túc, lý do đó chỉ là một phần thôi - Ta nói thế này có thể người sẽ không tin, nhưng ta bắt người lại vì không muốn người tham gia vào cuộc chiến giữa Hunter Vương và Chúa tể Vampire, hơn nữa ta cũng không nỡ giết người...

__ Người đang nói gì vậy? - Nếu là mọi khi nghe những điều này Junsu sẽ lại nổi khùng lên với gã, thế nhưng hiện giờ gã đang nói với biểu hiện nghiêm túc đến nỗi nó chẳng muốn gắt lên chút nào.

__ Bởi vì ta cảm thấy... - Gã bắt đầu ngập ngừng lung túng -...người tuy có hơi dữ dằn, nhưng thực ra rất ngây thơ...lại đáng yêu nữa...lần đầu tiên nhìn thấy người dưới ánh trăng, ta đã cảm thấy mình rất khác rồi...như là cái gì đó rất đặc biệt...

__ Người đang tán gái đấy hả? - Junsu khẽ rít lên, xin thề là nếu bây giờ nó không bị khống chế thế này gã sẽ gây cổ ngay tức khắc. Gã có biết nó dị ứng thế nào với những lời kiểu đó không?

__ Lúc đó, sau khi bắn người xong... - Yoochun bặm môi lơ đi thái độ muốn giết người của Junsu mà tiếp tục bày tỏ nỗi lòng -...ta thấy...có chút ân hận...thật nực cười phải không? Đó là lần đầu tiên ta cảm thấy ân hận sau khi bắn một Vampire...

—...

— Thực sự thì...Donghae rất thích người, và ta nghĩ...ta cũng vậy... - Gã vốn rất thẳng thắn, nghĩ cái gì nói cái đấy, chẳng bao giờ muốn giấu diếm những tâm tư tình cảm của mình, vậy nên tất cả những suy nghĩ của gã về Junsu cứ thế trôi ra tuồn tuột. Trôi ra đến đâu là mất Junsu mở to ra đến đấy, đầu óc lùng bùng cả lên. Chuyện nực cười gì thế này?

— Ta không chắc mình có thật là thích người hay không, cũng có thể đó chỉ là cảm giác khi gặp một kẻ thù thú vị...nhưng từ giờ cho đến lúc ta làm sáng tỏ điều đó, ta sẽ giữ người bên mình, và...bảo vệ cho người...

Còn quá sớm để nói yêu thích gì ở đây, nhưng rõ ràng là hiện giờ Yoochun không muốn nhìn thấy Junsu quá lún sâu vào việc Hunter Vương, cũng như việc cảm thấy khó chịu khi thấy Junsu gặp nguy hiểm. Gã đã cảm thấy mình thật nông nổi khi quyết định giữ lại Vampire nguy hiểm như thế này bên mình. Việc nói cho những Hunter khác về Junsu và âm mưu bắt nó, gã làm vì gã là một Hunter. Nhưng việc rút gươm bạc làm nó hôn mê tạm thời khi thấy những viên đạn tới tấp bắn vào nó, gã làm vì bản thân gã. Tự tiện sử dụng gươm bạc có thể khiến chính mình bị ảnh hưởng, hơn nữa còn cho Junsu biết bí mật về gươm bạc, nhẽ ra phải giết Vampire này ngay lập tức. Thế mà gã còn giữ nó lại đây, nhưng thật tệ là nó không hề cảm kích về chuyện này mà ngược lại, nó còn đang căm ghét gã hơn.

Người ta nói trái tim Vampire còn lạnh và cứng hơn đá quả không sai...

Có trách chỉ nên trách những kẻ đã cố chạm vào trái tim đó thôi...

— Chỉ cần người thả ta ra, ta sẽ sống tốt...

Những lời nói thật lòng của Yoochun hoàn toàn không thể làm Junsu cảm động một chút nào. Lúc này nó chỉ muốn được thả ra, khôi phục sức mạnh và kết liễu kẻ lăm lăm mổm trước mặt. Coi như nể mặt tên nhóc Haehae gì đó đã đối xử với nó không tệ trước đó, Junsu sẽ bỏ qua cho gã vụ ghé ngồi với tắm rửa răng, nhưng việc gã bị nó vật cổ hút máu là không tránh khỏi rồi. Nói ba cái chuyện lằng nhằng kia làm gì không biết?

— Người sống tốt nhưng ta thì không... - Yoochun thở dài, gã có thể thấy trước được thảm cảnh của mình nếu thả Junsu ra -...hãy ngoan ngoãn ở lại đây đi, một thời gian nữa ta xác định được tình cảm của mình không như ta nghĩ, người sẽ được tự do, tất nhiên là sau khi đã bị huỷ toàn bộ sức mạnh...

— Nhưng nếu nó đúng là như người nghĩ thì sao? Ta sẽ bị giam bên người suốt đời sao? - Junsu gọi với theo khi thấy gã đứng lên đi về phía cửa.

— Nếu mọi chuyện xảy ra theo chiều hướng xấu như vậy, ta đành chấp nhận... - Giọng gã vang lên đều đều, nhưng cảm xúc trong lòng lại không thể bình thản như thế -...và sẽ làm người tự nguyện ở bên ta suốt đời...

...

— Hyung ah, hyung còn đau nữa không? - Changmin mắt vẫn còn ươn ướt mím môi hỏi Jaejoong.

— Tay hyung sắp khỏi rồi... - Cậu cười cười giơ cánh tay tàn tật của mình lên ra vẻ không đau gì hết.

— Em không hỏi cái đó... - Changmin cúi mặt lầm bầm - Em muốn hỏi cái chỗ khiến hyung không thể đứng nổi cơ...

—...

Bầu không khí bỗng trở nên thật ngột ngạt, Jaejoong cụp mắt không nói thêm gì nữa. Trong khi đó Changmin có lẽ cũng hiểu mình vừa hỏi một chuyện thật tế nhị nên cũng không dám ho he thêm. Chỉ có Kibum đứng tựa cửa này giờ đang sốt ruột muốn nhanh nhanh vác Changmin về phòng là húng hắng lên tiếng.

— Nếu không còn gì để nói nữa thì về thôi! - Kibum tiến đến túm tay Changmin lôi đi.

— Nhưng... - Changmin không cam tâm liếc nhìn hyung mình.

— Mai lại sang nhé Minnie... - Jaejoong nở một nụ cười thật tươi rồi vẫy tay với Changmin, thẳng thừng thấy vậy cũng yên lòng mà cười đáp lại.

— Nhớ...bôi thuốc nha hyung – Changmin ngáp ngừng dặn dò cậu, chuyện này tuy là có hơi khó nói, nhưng Min cũng chỉ vì lo cho hyung mình thôi mà.

— Ok, bye Minnie! – Gương mặt nhợt nhạt của Jaejoong lại một lần nữa bừng sáng, cảm giác hạnh phúc vì được quan tâm chăm sóc bao trùm lấy cả trái tim.

Tạch

~Cánh cửa từ từ khép lại, Jaejoong ngã mình nằm xuống đệm. Căn phòng này vốn là nơi đựng quần áo cho con mồ nên không có đồ đạc gì hết, chỉ toàn những chồng quần áo sơ sài xếp cạnh nhau. Mấy Vampire bảo mẫu đã dọn cho cậu một chỗ nằm ở góc phòng, còn Hankyung thì lấy một tấm đệm rất êm và dày trải ra cho Jaejoong nằm nghỉ. Có lẽ vì anh lo cho vết thương đó của cậu, umh...bị xâm phạm một đêm liền nên có mấy vết rách, nếu giờ mà nằm dưới sàn nhà lạnh nữa chắc cậu đi luôn mất. Nói gì thì nói, Jaejoong biết ơn Hankyung lắm lắm, anh thật sự rất tốt bụng, đối xử tử tế với cậu ngay cả khi cậu đã là đồ phế thải thế này...

...

Lúc đó sau khi Kibum bế cậu về phòng và truyền đạt lại những gì hắn nói, y trầm ngâm suy nghĩ một chút rồi đột nhiên hỏi cậu “Có muốn nói chuyện với thằng nhóc đó không?”. Đương nhiên Jaejoong gật đầu lia lịa, cho dù y cũng đã nói thêm hai anh em chỉ được trò chuyện một lúc rồi sau đó phải tách ra ngay. Đầu tiên là cậu được đưa đến ở phòng mới, sau đó cậu nhóc có tên Kibum ấy mang Changmin đến phòng cậu. Hai anh em vừa nhìn thấy mặt nhau là lao vào ôm khóc ngon lành, tội nghiệp Minnie, chắc thằng bé sợ lắm. Ban đầu lúc cậu mới đến toà lâu đài này cũng sợ muốn chết ấy chứ, hơn nữa có vẻ như những gì Minnie phải chứng kiến còn kinh khủng và máu me hơn cậu nhiều.

Ngồi quẹt nước mắt nước mũi một hồi, hai anh em bắt đầu hỏi chuyện nhau. Changmin hỏi nhiều lắm, nhưng Jaejoong lại chẳng muốn nhắc đến những chuyện đã xảy ra một chút nào, chỉ vắn tắt bảo rằng mình bị bắt về rồi hành hạ chút xíu thôi. Changmin đã mắt đỏ quạch mà nhìn khắp người cậu, mím môi mím lợi hỏi nếu chỉ hành hạ chút xíu thì sao giờ lại chỉ có thể ngồi một chỗ như vậy. Jaejoong không rõ tại sao Changmin biết việc cậu và hắn đã quan hệ, chỉ biết rằng cứ mỗi lần nhắc đến chuyện đó cậu lại cảm thấy cay cay mắt. Cậu không thể nói với Changmin rằng “Đây là một trong những nhiệm vụ của một con búp bê, thoả mãn chủ nhân”. Không nên để cho Changmin biết những chuyện âm ức mà cậu đã phải chịu, tốt hơn hết là giờ nên để bụng nghĩ đến việc hai anh em cậu từ nay về sau sẽ sống ra sao trong toà lâu đài này nè. Hắn đã nói tha chết cho Changmin, đối với cậu cũng đã buông tay, thế thì theo lý mà nói cậu và Changmin có thể quay về thế giới ngoài kia. Nhưng cuối cùng thì cậu lại được đưa đến căn phòng này, và Changmin lại tiếp tục ở phòng của cậu Kibum gì đó. Vì lúc đó quá sốt sắng được gặp em trai nên Jaejoong đã không hỏi rõ được chuyện ấy, ngày mai nhất định phải hỏi cho ra nhẽ mới được.

— A...

Vừa tựa mình định đối tư thế nằm thì mặt Jaejoong đã ngay lập tức nhăn lại. Đau quá! Vết thương nơi cửa mình không nặng đến nỗi lấy mạng cậu nhưng đủ để Jaejoong buốt đến ứa nước mắt. Khó nhọc lê người đến chồng quần áo gần đấy, cậu cầm lấy tuýp thuốc mà không khỏi chạnh lòng. Loại thuốc khó mà nhờ người khác bôi hộ, cơ mà nếu tự mình bôi thì sẽ phải hành sự trong một tư thế rất quái đản. Lại mất thêm mấy phút nữa lết đến chỗ cánh cửa để cài chốt, Jaejoong bắt đầu công việc bôi thuốc gian nan cho nơi đã bị kẻ thô bạo nào đó làm cho thê thảm.

Cảm giác mát lạnh ban đầu nhanh chóng bị át lấy bởi cái xót buốt đau đớn khi thứ thuốc ấy ngấm vào vết rách. Jaejoong cắn răng nuốt từng tiếng kêu đau, trong đầu mơ hồ hiện ra những mảng ký ức chập vá về một căn phòng rộng lớn với những đường nét trạm trổ quái dị, hai cái đèn phát ra thứ ánh sáng đỏ ghê người, chiếc giường với một kẻ nào đó đang ngồi trên...Ngón tay mang theo thuốc cổ tình chà mạnh vào nơi bị tổn thương, hình ảnh căn phòng với những chồng quần áo xếp liên tiếp nhau mờ dần, môi cũng bị cắn đến bật máu.

Đau thật là đau, nhưng chỉ cần có thể đau hơn nơi đó, chỉ cần có thể làm cậu quên đi cái đau ở nơi đó, cậu chấp nhận nhấn mạnh tay...

Tại sao lại cứ đau như vậy...

...hả trái tim ngu ngốc...?

...

Tại sao lại cứ đau như vậy...

...hả trái tim ngu ngốc...?

__ Yunho! Ta đang nói với em đây! – Heechul gắt lên khi cảm thấy dường như này giờ mình cứ như đang đứng nói một mình vậy.

__ Nói lại đi, và ngắn gọn thôi... - Hần lạnh lùng liếc nhìn y, đúng là này giờ y luyện thuyên cái gì hần cũng chẳng để ý nữa.

__ Được rồi, e hèm... - Y gật gù, sau đó húng hắng lấy giọng chuẩn bị phát biểu -...hiện tại trong toà lâu đài của chúng ta đang có một con người bệnh tật không có tác dụng gì hết, ta nghĩ để đỡ tốn thức ăn và nước uống nên để cho nó chết đi...

___ - Hần không nói gì nhưng khuôn mặt đã bắt đầu mất dần vẻ lạnh lùng ban nãy.

__ Ờ...có lẽ nếu cứ thế giết thì hơi phí, dù sao máu nó cũng đã qua kiểm định của em rồi... - Y từng chút từng chút một nhích ra xa khỏi hần -...hàng ngon như vậy hay là thưởng cho thuộc hạ mỗi đứa một hộp đi...

Rầm!

___ - Y nuốt nước bọt nhìn cái cột nhà trang nghiêm to sừng sững trong chớp mắt đã vỡ ra thành những mảnh vụn vô tri nằm im lìm dưới đất.

__ Nhắc lại một lần nữa xem nào! - Chất giọng trầm đục đến đáng sợ của hần vang lên đều đều.

__ Oh... - Đương nhiên y đủ thông minh để biết không nên tiếp tục đùa nữa -...ý ta là, nếu đã không cần thì giữ lại làm gì, sao không dứt điểm luôn đi?

__ Không liên quan đến người... - Hần nhú mày khó chịu quay đi.

__ Nếu chỉ vì ghen thì hơi quá rồi đấy... - Y khoanh tay khề gắt, việc Yunho đá bay con búp bê của mình ra khỏi phòng như thế nằm ngoài dự đoán của Heechul. Y không nghĩ rằng Yunho có thể vì chuyện đó mà quyết định chấm dứt tất cả với Jaejoong.

__ Hừ...

__ Jaejoong và thằng nhóc Changmin đó là anh em ruột, bởi vậy cho dù có muốn hay không thì trái tim Jaejoong cũng phải xẻ ra một chút dành chỗ cho cậu em trai đó. Hiểu chứ?

Khuôn mặt hần nhú lại. Trong đầu bắt đầu ngấm về những cái ôm của Jaejoong và thằng nhóc đó, thái độ của Jaejoong về thằng nhóc đó và cả cách gọi của Jaejoong với thằng nhóc đó...anh em ruột sao?

Vậy ra...là hiểu lắm à?

__ Thế nào? – Y nghiêng đầu nhìn hần chờ đợi, khuôn mặt hần lúc này biểu tình đang khá dữ dội, sau đó thì đột nhiên dần ra như chẳng có vấn đề gì.

__ Chẳng thế nào cả... - Hần từ từ giơ tay về phía cửa, “bang” một cái, cánh cửa mở toang ra – Ra ngoài đi!

__ Humh... - Y nén cơn giận bị thằng em láo lếu đuổi ra ngoài mà tiếp tục hỏi -...ra ngoài và đem Jaejoong lại đây sao?

___đang ở đâu rồi... - Hần không trả lời câu hỏi của y mà lảng sang một chuyện khác.

__ Nơi chứa quần áo của con mồi, căn phòng đó khá thoáng và sạch sẽ...chắc hiện giờ đang nằm quần quai đau đốn vì bị những vết rách nơi tế nhị hành hạ... - Y chép miệng nói về tình trạng của cậu một cách nhẹ nhàng không tưởng.

___Hankyung đâu...? - Chẳng nhẽ tên đó không thể chữa cho cậu sao?

— Haish...bởi vậy mới nói... - Heechul tức mình chống tay vào hông rồi nhìn thẳng vào mặt hần mà gắt lên -...nếu vẫn còn quan tâm nhau như vậy thì sao lại buông tay? Em có bị ngốc không? Ngay cả khi biết mình đã ghen tuông vớ vẩn vẫn cứ có cái thái độ đó! Sao không chạy đến căn phòng đó mà ôm lấy búp bê của mình, bế nó về phòng mà âu yếm đi? Đã yêu rồi mà còn làm bộ...

— RA NGOÀI! – Khuôn mặt hần đã trở nên thật đáng sợ, cổ quất lên thật to để đuổi y ra, lúc này hần chỉ muốn ở một mình.

— Rồi rồi, ta ra... - Y le lưỡi bắt lệt, đúng là càng lớn càng không coi lời hyung ra cái ký lô gì -...tốt nhất là nên thành thực với trái tim đi, cứ đập nhau chan chát như thế sớm muộn gì cũng phải đi thay tim thôi!

—...

Đương nhiên ngay sau khi phát biểu nốt câu cuối cùng, y đã nhanh chân chuồn mất. Đúng là làm ơn mắc oán, đã thế thì từ nay chuyện của các người ta không thềm quan tâm nữa, búp bê của ta cũng đang gặp nguy hiểm đây này (bị em nào đó “tấn công” =.=)

Yêu?

Một con người?

Điều đó làm sao có thể? Hần giữ cậu lại vì cảm thấy cậu rất thú vị, hần muốn cậu là búp bê mà hần có thể chơi đùa bất cứ lúc nào. Hần muốn chi phối mọi cảm xúc của cậu, hần muốn cậu vui cậu phải vui, muốn cậu khóc thì cậu phải khóc, phải là như thế. Chứ không phải cảm xúc của hần bị chi phối bởi cậu, hần vui khi cậu cười, hạnh phúc khi nghe cậu gọi tên mình...thế là thế nào? Ghen tuông cái gì chứ? Chỉ vì một chuyện ngớ ngẩn đó mà làm hần bứt rứt mãi không yên. Chuyện Changmin đó chẳng qua là lý do để hần có thể nhận ra mình đã lún sâu vào cậu nhường nào. Bởi vậy ngay cả khi đã biết sự thật, Jaejoong và Changmin chẳng có quan hệ như hần từng nghĩ, thì hần vẫn phải tránh xa cậu như đã định. Con mỗi một khi đã bị bắt về thì không thể đem trở lại, vậy nên chỉ còn cách phải giết cậu, bởi con người ở trong toà lâu đài này ngoài Hankyung thì ai cũng phải chết. Thế nhưng thật khó để xuống tay với cậu, hần có thể ra lệnh tạm thời tách cậu ra khỏi mình, nhưng vẫn chưa thể ra lệnh làm cậu tách khỏi mình mãi mãi.

Có lẽ cứ nên để như vậy thêm một thời gian nữa...

Thật khó chịu khi luôn phải quyết định mọi chuyện dựa vào thời gian thế này. Tất cả là vì cậu, con người đáng ghét đó đã thay đổi hần thật nhiều. Vậy nên có đúng khi hần quyết định dừng đây vào cậu nữa không?

...

Hoàn toàn đúng...

...

Khi hần thực sự muốn thay trái tim mình bằng một tảng băng khác biết nghe lời hơn...

...

— Han oppa...

— Oh...Hanyeon...cô làm tôi giật cả mình... - Thảo nào lúc đi cứ có cảm giác bị theo dõi, Hankyung vừa nắm chặt hộp thuốc trong tay vừa nhìn quanh xem có ai không. Mỗi lần chạm mặt Hanyeon là anh lại khiếp sợ thế này đây.

— Oppa đang đi đâu vậy? – Hanyeon chạm nhẹ vào bàn tay đang nắm chặt hộp thuốc của anh, đồng thời ả cũng dịch người sát vào người anh. Điều đó làm mờ mắt Hankyung chảy ra thật nhiều.

— Umh...đi lấy chút thuốc... - Anh lúng túng tránh sự áp sát của quý nữ đối diện, sau đó nhanh chóng tìm cơ rút lui -...tôi đang vội lắm, chúng ta nói chuyện sau nhé...

— Hankyung oppa! – Ngay khi anh vừa xoay người định chạy thì Hanyeon đã ôm chầm lấy anh từ phía sau -...tại sao lại luôn tránh mặt Yeon vậy? Oppa ghét ta đến thế sao?

— Không...

Hankyung nhắm mắt cười khổ, hai tay dang ra hai bên không dám gỡ tay ả ra khỏi thắt lưng mình. Anh không ghét Hanyeon, chỉ là mỗi lần gặp mặt cô ta lại chủ động thân mật thế này làm Hankyung chẳng biết phải làm thế nào cho xong. Lỡ như bị Heechul bắt gặp thì thật sự nguy to, mà đương nhiên Heechul chẳng ghen kiểu không đầu không đuôi như Chúa tể rồi. Trước tiên y sẽ đá Hanyeon sang một bên, cảnh cáo vài câu, rồi bắt đầu tra tấn anh bằng một loạt những câu hỏi liên quan. Những lần như vậy thật sự mệt mỏi, nhưng hình như chỉ có anh là cảm thấy mệt thôi hay sao ấy. Bởi vì Hanyeon bị đánh và mắng vẫn cứ bám lấy anh như thường, còn Heechul thì mỗi lần ghen lên đều làm to lên như nhau.

__ Nếu không ghét, tại sao...

Rầm!

Một tiếng động kinh hồn vang lên, Hanyeon bất ngờ bị đánh bật sang một bên còn Hankyung cũng không tránh khỏi bị loạn choạng một chút. Đấy, chủ nhân chuẩn bị đánh ghen rồi.

__ Đúng là đồ mặt dày! – Heechul nắm chặt cây gậy, thẳng tay quật một phát nữa vào chân Hanyeon khiến ả thét lên đau đớn - Chắc lần này phải giải quyết dứt điểm người đi thôi, dám động vào búp bê của ta ah?

__ Chulie ah, không sao mà... - Anh khổ sở tìm cách làm y nguôi giận.

__ IM ĐI! – Y trừng mắt nhìn anh, đã bực mình vì vụ thằng em hư đồn cứng đầu lắm rồi, bây giờ vừa ra đã thấy búp bê của mình bị kẻ khác sàm sỡ, không tức sao được.

__ Nghe đây... - Y túm cổ Hanyeon rồi dùng ánh mắt sắc bén của mình nhìn ả -...một lần, chỉ một lần nữa thôi, nếu ta còn thấy người dám động vào Hannie...thì người sẽ trở thành một quỷ nữ không cánh đây...biết không?

__ Chỉ vì oppa gặp người đó trước sao? – Hanyeon trợn mắt nhìn y mà gào lên, ả không thể chịu thua như vậy.

__ Bởi vì Hannie yêu ta, và ta cũng vậy... - Y nhếch mép ngả vào lòng Hankyung, anh vội vòng tay qua eo y ôm lại.

__ Ta cũng yêu, ta cũng muốn... - Hanyeon mím môi nói, nếu không phải lần đó bị thương, rồi được bàn tay ân cần ấm áp ấy chăm sóc, có lẽ ả đã không phải khổ sở đi tranh giành tình yêu với Huyết Vương thế này. Mà đau đớn hơn là ả dường như chẳng có chút hi vọng nào nhưng vẫn cứ ngu muội đâm đầu vào.

__ Rác rưởi... - Y nhìn ả một cách khinh bỉ rồi rướn môi hôn anh, sau đó cứ thế dựa vào anh mà đi về phòng, để mặc quỷ nữ đó ngồi bệt dưới đất, vừa lau vết máu trên môi vừa nung nấu kế hoạch trả thù.

Người coi thường tình yêu của ta, coi tình yêu của ta là rác rưởi. Vậy thì ta sẽ cho người xem, thứ rác rưởi đó có sức mạnh như thế nào...

Ta sẽ làm tất cả, để có thể trở thành chủ nhân của toà lâu đài này, để có thể đường hoàng cướp người đó ra khỏi người...

Chuyện đó nghe thật hoang đường, nhưng ta tin ta sẽ làm được...

Bởi trong thời điểm này, chẳng phải Vampire các người đang hoang mang với một kẻ chết đi sống lại sao?

Hunter Vương...có lẽ đã đến lúc tìm hiểu về kẻ này rồi...

20. Chương 20

...

__ Cô vừa đi vừa đảo mắt nhìn xung quanh, bên trong nhà không hiểu sao đã trở nên im lặng một cách đáng sợ. Cánh cửa sổ được ai đó mở toang khiến cho từng cơn gió lạnh cứ thế tấp vào, cô thận trọng tiến tới căn phòng đó...đẩy nhẹ cánh cửa ra...và...

__ OA OA OA SỢ QUÁ! JAE HYUNG ƠI ĐỪNG KỂ NỮA...WOOK SỢ LẮM...- Ngay khi câu chuyện đang đến lúc hấp dẫn thì nhóc con Ryeowook lại gào khóc tức tưởi lên như vậy.

__ Người đứng là đồ nhát gan! - Kyuhyun phụng phịu đẩy Ryeowook một cái - Truyện đang hay mà, hyung, kể tiếp ~ ~

~_ Phải đó, nếu không nghe được thì qua chỗ khác đi... - Sungmin chu mỏ tức giận.

__ HUHUUH NHƯNG WOOK SỢ LẮM...SUNGIE AH... - Ryeowook vừa quệt nước mắt vừa quay sang nhìn vị chủ nhân bé bỏng của mình.

__ Máy người đừng bắt nạt Wookie của ta... - Yesung đứng chắn trước mặt Ryeowook và chống nạnh nói -...chắc Wookie là con người nên không thích nghe truyện này...

__ Cậu ta nhát gan thì có, Jae hyung cũng là con người mà! Sao hyung ấy vẫn ngồi đọc cho chúng ta được? Đúng không Jae hyung? - Ngay lập tức cả đám trẻ nhao nhao lên phản đối, chúng thậm chí còn quay sang hỏi ý kiến cậu.

__ Hơ hơ...

Jaejoong mặt méo xệch nhìn tụi nhỏ, ai bảo cậu không sợ chứ? Truyện ma của Vampire kinh dị gấp mấy lần truyện ma của con người, hiện giờ cậu lại đang ở một mình một phòng, thế này thì đêm về sợ muốn chết. Cậu là người lớn mà còn sợ thế, đương nhiên Ryeowook có biểu hiện như vậy là đúng rồi.

__ Máy đứa nhỏ này... - Changmin gõ gõ tay vào bàn -...ở tuổi này đáng ra phải nghe truyện cổ tích mới phải, sao lại là truyện ma hả?

Vừa nói vừa giật cuốn truyện trên tay Jaejoong ra giờ lên, Changmin dùng vẻ mặt hết nói để giáo huấn mấy Vampire con nít này. Đã ở đây được gần một tuần, thế mà Changmin vẫn chưa thể thích ứng nổi cái sự khác biệt quá đỗi của Vampire với con người. Xem này, ai lại cho trẻ con đọc mấy cái thể loại truyện này chứ? Nãy giờ Min ngồi nghe mà cũng sợ xanh cả mặt, thế mà mấy đứa nhóc này đứa nào cũng chăm chú nghe như muốn nuốt từng lời Jaejoong hyung đọc ra vậy.

__ Oá, hyung này làm cái gì vậy? - Bọn trẻ chỉ choé phản đối - Đưa cho Jae hyung đọc đi chứ...hyung quá đáng...

__ Hứ...

Changmin nhận thấy bọn trẻ đang tiến về phía mình cố với lấy cuốn truyện thì ngay lập tức giơ tay và đứng lên ghế. Min đã vốn cao rồi giờ lại đứng trên ghế thế này thì đồ ai lấy được cuốn truyện đó, bọn trẻ ở dưới chỉ còn nước ngẩn cổ lên mà kêu gào đòi truyện. Nhưng mà càng thế Min lại càng khoái, đứa nào mặt mũi cũng phúng phính trắng trẻo thế kia, nhìn mà chỉ muốn trêu. Phải nhân lúc tụi này chưa mọc răng nanh và chưa biết hút máu người thì trêu cho đã đi chứ, dù gì bây giờ Min cũng chỉ biết lấy việc này để giải trí thôi.

__ Ya Changmin ah, đừng trêu mấy bé nữa mà...

Jaejoong vừa ngồi khúc khích cười vừa nói giúp cho tụi nhỏ, em trai cậu còn có tâm trí để trêu người khác thế này là được rồi, vậy mà cậu cứ lo rằng khi bị bắt đến đây lúc nào nó cũng mang cái vẻ mặt u sầu thiếu não chứ.

Cả góc vườn cứ thế sôi động hẳn lên, mấy ngày nay ngày nào cũng vậy. Vết thương của Jaejoong tuy chưa lành hẳn nhưng đã đỡ hơn rất nhiều, cậu lại ở trong phòng một mình buồn chán và ngột ngạt quá. Mà Changmin thì, chẳng hiểu sao y vẫn cấm không cho cậu và Changmin gặp nhau nhiều, mỗi ngày Changmin chỉ được ở trong phòng cậu chơi vài tiếng, hơn nữa còn có Kibum đứng canh chừng. Có lẽ y sợ cậu và Changmin âm mưu bỏ trốn chẳng, vì y đã nói là cho dù cậu có bị người đó hất hủi cũng đừng nghĩ đến chuyện trở về mà. Thế nên Jaejoong mới xin Hankyung cho mình làm một cái gì đấy để đỡ chán, và anh đã gợi ý cho cậu việc chơi với mấy đứa trẻ này đây. Chỉ cần trông không để chúng nó chạy lung tung, chơi đùa với chúng nó và bắt ăn ngủ đúng giờ là được rồi. Haha, nghe cứ như công việc của một bảo mẫu ấy nhỉ? Có khi bây giờ cậu đã trở thành một búp bê bảo mẫu trong lâu đài này rồi không chừng...

À quên!...chỉ là bảo mẫu thôi...

Có còn là búp bê của ai nữa đâu...

Nghĩ đến đây lại thấy lòng chùng xuống, thế nhưng rất nhanh Jaejoong đã bình thường trở lại, đó là khi cậu nghe được tiếng cười khoái trá của Changmin.

Chỉ cần như vậy là đủ rồi, đừng nên để tâm tư tưởng đến những chuyện khác nữa...

_ Không chịu đâu...huhuhu...hyung kia...trả đây... - Kyuhyun vừa méo mào vừa túm quần Changmin giật giật, trong khi những đứa khác cũng đang làm hành động tương tự.

_ Lêu lêu... - Changmin vừa cười vừa thè lưỡi trêu bọn trẻ.

Vụt

~_ Nghịch vậy đủ chưa?

Chỉ sau một cái nhún người Kibum đã đứng trên bàn gần nơi Changmin đang đứng, và đương nhiên là hiện giờ Bum đang cao hơn Min rồi. Cái thằng nhóc này mới đầu đến thì kêu khóc mãi không thôi, giờ quen được một chút là đã giờ trò trêu chọc người khác được rồi. Mà Bum là vẫn ức cái vụ mình cứ phải đi theo trông chừng nó 24/24 giờ lắm, ngán đến tận cổ rồi!

_ Chưa đủ... - Changmin vênh mặt lên nói, sau đó lại tiếp tục khua khua cuốn truyện trên đầu mấy đứa Vampire kia -...mấy chú có giỏi thì trèo lên đây mà lấy này, hahaha...

Bộp

~Còn chưa cười hết đã thấy cả người đổ ập xuống đất, Kibum vì nhìn cảnh Changmin quay người về phía mình rồi lắc lắc quá ngứa mắt nên đã không do dự mà giơ chân lên đập “bộp” một phát. Bởi vậy mà bây giờ Changmin mới đang nằm sổng xoài dưới đất chịu sự xâu xé của đám trẻ kia.

_ Hahaha... - Không chỉ Kibum mà ngay cả Jaejoong cũng không nhịn được cười trước tình huống đó.

_ Người... - Changmin mặt đỏ phừng phừng, vừa lồm cồm bò dậy vừa lườm Kibum sắc lẹm -...cái tên mất nết này!

Quân tử trả thù mười năm chưa muộn, nhưng riêng với Changmin thì chẳng cần biết mình có phải là quân tử hay không, có thù là phải trả ngay. Hơn nữa cái bản mặt nhăn nhó của Kibum lúc nhảy xuống bàn lại càng khiến Min sôi máu hơn, ngay lập tức Min nắm chặt cuốn truyện trên tay mình, lao tới định phang cho Kibum vào phát.

_ A...làm gì? Oái...người to gan nhỉ...

Kibum thấy thằng nhóc đó hầm hầm lao về phía mình thì cũng hơi chột dạ, sau đó chỉ kịp thấy cuốn truyện giơ lên rồi hạ xuống. Trời đất! Nó đánh Bum! Có phải vì thấy Bum quá hiền nên mới dám làm thế không nhỉ?

_ Đánh người chết đi, tưởng ta dễ bắt nạt sao...?

Gọi là đánh chứ thật ra chỉ là khua tung cuốn truyện lên thế thôi. Min đâu có ngu mà đánh tên này thật, nhờ Bum nổi điên lên thì chết cả lũ à! Cứ thế hai tên đó đứng đánh nhau mà cứ như đang đùa nhau, đám trẻ và Jaejoong chỉ biết đứng cười, mặt của hai đứa nó lúc này buồn cười thật mà. Cũng vì mãi cười quá mà Jaejoong không để ý đến kẻ đang tiến dần về phía mình.

Bộp

~Cuốn truyện vì bị Kibum lỡ tay hất mạnh mà rớt ra khỏi tay Changmin, tung lên rồi rơi xuống ngay gần chỗ Jaejoong. Thấy vậy Jaejoong ngay lập tức cúi người nhặt.

Cộp!

_...! - Jaejoong sững người lại một chút rồi ngẩng đầu lên nhìn chủ nhân của bàn chân đang dè chặt cuốn truyện. Cậu biết người này, đã từng nói chuyện.

_ Ririn, người đang làm gì vậy? - Sungmin cảm thấy khó chịu khi ả giẫm chân lên cuốn truyện mà chúng nó yêu thích.

__ Ah... - Ririn cúi xuống nhìn một chút rồi lại ngẩng lên giải thích, đương nhiên ả vẫn chưa chịu bỏ chân ra -...đây là tự dừng cuốn truyện này rơi dưới chân ta đấy chứ, ta không để ý...

__ Vậy giờ biết rồi thì phiền người tránh ra... - Jaejoong cau mày nhìn ả rồi đưa tay ra giật lấy cuốn truyện. Thế nhưng không hiểu sao giật mãi chẳng ra, có vẻ như ả ta đang cố tình gây sự với cậu thì phải. Sao cậu càng giật ả lại càng dậm chặt thế này?

__ Humh... - Vừa nhếch mép lên cười vừa gia tăng thêm lực ở chân, Ririn thích thú nhìn cảnh cậu lom khom cúi người trước ả, như là biểu hiện của một kẻ thua cuộc vậy.

__ Người xấu! - Ryeowook thấy Jaejoong bị bắt nạt thì vội lao tới đẩy mạnh vào bụng Ririn - Jaejoong hyung là người Chúa tể thương, ta sẽ mách ngài người bắt nạt hyung ấy...

__ A... - Bị bất ngờ đẩy ra như thế khiến ả loạng choạng lùi ra phía sau, nhờ đó mà Jaejoong cũng cầm được cuốn truyện lên, phỉ phỉ nó vài cái rồi quay sang mỉm cười với Ryeowook.

__ Hừ, bây giờ nó không còn là búp bê của Yunho oppa nữa, biết không hả ranh con? - Ririn lao đến xách cổ Ryeowook lên, thằng nhóc loài người bắn thủ này dám phá chuyện của ả à? - Chỉ là đồ chơi hết thú vị bị người ta ném đi thôi!

__ Buông nó ra... - Jaejoong vội hất mạnh tay Ririn ra khỏi Ryeowook, sau đó đẩy một cái để ả lùi ra phía sau, khuôn mặt khế đành lại -...cám ơn vì đã nhắc lại, nhưng hình như chuyện đó không liên quan đến người thì phải.

Đương nhiên là có, bởi vì cậu mặc dù chỉ là một món đồ phế thải bắn thủ thì vẫn được Yunho để ý tới. Việc hấn vẫn giữ cậu ở lại không phải đã thể hiện rõ điều đó sao? Thậm chí từ ngày chuyển cậu sang phòng khác, đêm nào ả cũng thấy oppa đến đứng trước cửa phòng cậu một lúc lâu nữa. Biểu hiện như thế là sao? Trong khi ả ngoài hôm ấy được ôm một chút ra thì chẳng được làm thêm cái gì khác. Rốt cuộc Yunho oppa chỉ coi ả là khúc gỗ đỡ tráo để tạm thời dựa vào thôi, oppa không quên được cậu!

Xoẹt

~Càng nghĩ lại càng thêm căm phẫn. Đôi mắt Ririn bỗng trở nên trắng dã, móng vuốt ở tay dài ra và hai cánh phía sau bất ngờ dang rộng, đây là tư thế chuẩn bị tấn công con mồi của quỷ nữ.

__ Này này... - Kibum đứng cau mày xem này giờ thấy mọi chuyện đang dần trở nên nguy hiểm vội ra đứng chắn trước mặt Jaejoong -...người dám tấn công cậu ấy sao?

__ Ta sẽ giết nó! - Ririn gầm gừ nhìn vào Jaejoong.

__ Rồi sau đó Chúa tể sẽ giết người! - Kibum quát mắt nhìn thẳng vào ả, ánh mắt mạnh mẽ như muốn nói cho ả biết, không cần Chúa tể phải ra tay, nếu bây giờ ả dám động vào Jaejoong thì Bum sẽ trực tiếp xử lý ả luôn.

__ Hừ... - Hơi chột dạ khi nhìn thấy ánh mắt sắc lạnh của Kibum, Ririn đành thu lại móng vuốt và cánh mình, lườm cậu một cái nữa rồi ngúng nguẩy bỏ đi, trong lòng tự nhủ lần sau nếu có ra tay nên chọn lúc cậu đang ở một mình...

__ Phuuuu... - Sau khi xác định ả đã thật sự đi, Kibum đưa tay lên vuốt ngực rồi khẽ thở phào, suýt chút nữa đã xảy ra đánh nhau rồi.

__ Cám ơn... - Jaejoong vừa nói cảm ơn vừa nắm chặt cuốn truyện trong tay. Không phải cô ta đang là người được hấn yêu thương à? Sao lại muốn gây sự với cậu nữa, cậu đâu còn là gì với hấn.

Khoé môi khế nhếch lên cười khỏ, sao mà giống như mấy bà vợ đang đánh ghen nhau để tranh giành một ông chồng thế này?

__ Hyung ah, đó là ai vậy? - Changmin bậm môi nhìn theo hướng mà Ririn đã đi, cô gái đó trông thật xinh đẹp, thế nhưng sự đáng sợ có khi còn hơn cả vẻ ngoài ấy cả trăm lần. Mà hyung cậu đã dắc tội gì với cô gái đó sao?

__ Một kẻ mà tất cả mọi người nên tránh xa... - Kibum ngao ngán lắc đầu, có mặt Bum ở đây mà cô ta còn dám có ý định tấn công Jaejoong, thế này vào buổi đêm lúc Jaejoong đang ở một mình biết làm sao đây?

— Cô ta làm vậy là vì ghen đấy! – Yesung ra chiều hiểu biết nói –...vì cô ta thích Chúa tể còn Chúa tể lại thích Jaejoong hyung...

— Nói bậy gì đấy, tên quái vật đó mà thích Jae hyung sao! – Changmin nghe đến đấy thì nhảy dựng lên, chưa kể tên đó là tên đầu sỏ của lũ Vampire ở đây, chỉ riêng việc hãm hành Jae hyung tội tã như vậy đã đủ để thấy hắn coi hyung ấy như cái gì rồi.

— Hyung mới đến nên không biết đâu! Chúa tể thích Jaejoong hyung lắm... - Ryeowook không cam chịu mà gân cổ lên cãi, rõ ràng Wook cũng thấy vậy mà.

— Còn lâu...

— Được rồi được rồi... - Jaejoong đứng nghe cãi nhau mà khuôn mặt tối sầm lại, vội vàng giơ tay lên ra hiệu tất cả nên dừng lại. Nhức đầu lắm rồi, cậu không muốn nghe thêm chuyện gì về hắn nữa đâu – Nào, để hyung đọc tiếp cho mấy đứa nha...

— Dạ được...được...

Ngay lập tức cả đám thôi tranh luận mà ngồi ngay ngắn vòng quanh cậu đồng tai lên nghe, riêng Ryeowook được đặc cách cho ngồi trong lòng Yesung ngủ. Thì không nghe truyện ma nhưng lại nhất định muốn ở cùng một chỗ với Yesung mà. Nhìn cảnh Yesung âu yếm vỗ về búp bê trong lòng mình, trái tim cậu lại một lần nữa co rút. Hít một hơi thật sâu, Jaejoong mỉm cười nhìn sang Changmin rồi bắt đầu đọc...

...

Rõ ràng là cùng ở trong một toà lâu đài, to thì to thật đấy nhưng đi lại cả tuần chẳng hề không chạm mặt nhau lần nào?

Cậu thì chẳng thể đi đâu mà hắn không bay lượn gì nhiều. Cái “vô tình” nghe thì thấy oai đấy nhưng thật ra cũng dễ gặp lắm. Vậy mà cả tuần nay cậu và hắn chẳng bao giờ “vô tình” đụng mặt cả. Tại sao nhỉ?

Lý do đơn giản, bởi vì một trong hai người có một người luôn biết rõ từng địa điểm và thời gian mà người còn lại đi đến, để khi mà vừa thấy bóng người nọ từ xa là tránh đi hoặc núp vào nơi nào đó để lặng lẽ nhìn. Người đó không thể là Jaejoong, vì hiện giờ cậu ngày nào cũng bị lũ trẻ Vampire kia xoay như chong chóng, đâu còn thời gian đi điều tra theo dõi người khác. Vậy thì có thể là ai?

Còn nữa, rõ ràng ban đầu Heechul đã nói với Jaejoong rằng căn phòng cậu đang ở là nơi chứa quần áo cho con mồi, thế mà dạo gần đây lại có vô số chăn đệm được chuyển vào. Thậm chí một ngày nọ Kibum mặt mày khó hiểu còn dẫn theo người khênh hẳn một cái giường vào nữa. Rồi thì bàn ăn, bình nước, tủ thuốc...mặc dù Jaejoong có thắc mắc thế nào cũng cứ lần lượt được chuyển vào. Sau khi bình tĩnh suy nghĩ một hồi mới tặc lưỡi, vẫn là Hankyung đối với cậu tốt nhất. Thế nhưng, thật ra thì gần đây Hankyung đang bị chủ nhân Heechul “hành hạ” nhiều hơn bình thường (vì chuyện gì đó) nên khó lòng có thể quan tâm đến người khác được. Vậy thì đó có thể là ai?

...

Còn ai nữa, là cái tên đang ngồi im lìm tại lan can tầng thượng này đây..

...

Bởi vì liên tục làm trái với sự chỉ đạo của lý trí, thế nên vị Chúa tể cứng đầu ấy mới quyết định mỗi lần “phạm lỗi” sẽ lên đây ngồi đến khi nào lấy lại quyết tâm thì thôi. Cả tuần nay tính ra cũng ngồi được năm sáu lần rồi... (=.=)

Rõ ràng đã tự nhủ không quan tâm, không chú ý, thế mà cuối cùng lại làm thật nhiều thật nhiều điều vì người đó. Hắn thật không cam lòng, không lẽ đã thật sự thích đến thế rồi?

— Yêu...không yêu...yêu...không yêu... - Không gian yên ắng đột nhiên bị phá vỡ bởi một giọng nói non nớt và trong trẻo.

— Sungyoung? - Hắn nhíu mày quay đầu nhìn quý nữ xinh xắn trước mặt – Người lên đây làm gì?

_ Không yêu...yêu...không yêu...- Sungyoung đưa tay bứt nốt những cánh hoa còn lại, khuôn mặt có chút biến động khi cánh hoa cuối cùng là “yêu”, khẽ mỉm cười. Sau đó nhẹ nhàng đến ngồi cạnh hắn -...vậy oppa lên đây làm gì?

_ Trả lời ta trước - Hắn ngăn gọn yêu cầu.

_ Umh... - Đôi mắt tròn của con nhỏ khẽ lay động -...ta đang tìm một nơi nào đó có thể nhìn thấy Junsu oppa rõ nhất...gần đây lại mất dấu rồi...

_ Ta có thể gọi Junsu về - Hắn biết Sungyoung rất thích Junsu, cũng như Ririn và Kigin rất thích mình, nhưng hắn lại cảm thấy thứ tình cảm đó thật vớ vẩn. Và cả tình cảm của hắn với cậu nữa, đó có khi cũng là một thứ vớ vẩn đấy!

_ Không cần! - Sungyoung vội lắc đầu - Đôi khi yêu không phải là luôn ở bên, chỉ cần người mình yêu được hạnh phúc...

_ Người chưa đủ tuổi để yêu đâu! - Hắn lạnh lùng cắt ngang lời nói của Sungyoung, nhìn thấy con nhỏ mặt mũi non choẹt này nói về tình yêu mà thấy thật gai người.

_ Ít nhất ta còn biết thừa nhận... - Con nhỏ bĩu môi đáp lại, đưa tay hờ hững vuốt vuốt cánh hoa duy nhất còn lại của bông hoa khi này.

_... - Có lẽ dạo gần đây hắn không tham gia vào nhiều trận chiến lắm nên hình tượng đáng sợ lạnh lùng đã giảm đi đáng kể, để đến nỗi con nhỏ này dám có thái độ thế với hắn đây. Nhưng thôi, nể tình con nhỏ có một đôi mắt rất được việc, tạm tha -...thế nói cho ta biết, tình yêu của người thế nào?

_ Âm thầm mà mãnh liệt... - Đôi mắt khẽ nhắm lại lim dim, trong đầu tràn ngập hình ảnh của người ấy.

_ Thật phí thời gian! - Hắn gắt lên một tiếng rồi phẩy tay đứng dậy, sấn!

_ Được rồi, thế của oppa không thể chắc... - Sungyoung vội túm tay hắn lại hỏi, tình cảm nó dành cho Junsu oppa bị người ta coi khinh thế này đây.

_ Của ta làm sao? - Hắn nheo mắt hỏi.

_ Tình yêu của oppa... - Sungyoung mấp máy môi, rồi như cảm thấy chưa đủ để buộc hắn phải khai ra, con nhỏ nói rõ hơn -...với người mà ta đã nói là một đôi hoàn hảo đó...Kim Jaejoong ấy...

_... - Khuôn mặt hắn ngay lập tức tối lại, đùng đùng chỗ rồi đấy -...đó không phải là tình yêu...

_ Vậy là thích? Là yêu mến? Là thương mến? Là có tình cảm? - Sungyoung đứng lên đối mặt với hắn và hỏi dồn dập.

_ Là xác của một quỷ nữ lắm mồm rơi từ tầng thượng xuống ngay bây giờ! - Hắn trừng mắt nhìn con nhỏ rồi xoay người bước đi.

_ Ô... - Sungyoung bất lực cúi đầu, sau đó đột nhiên ngẩng đầu lên hét một hơi thật dài -...hãy dừng cảm như Heechul oppa đi, lúc đó oppa ấy cũng rất choáng khi biết mình đã yêu một con người, thế nhưng cho dù có phủ định thế nào thì tình cảm ấy vẫn tồn tại trong tim đúng không? Heechul oppa đã không thể từ chối được tình cảm đó, oppa cũng sẽ như vậy. Hãy thử lặng im và nghe xem, trái tim oppa nói gì, tại sao không thử nghe và làm theo một lần đi!...YA, ta phí lời nói như vậy là vì cái gì chứ?

...

Tầng thượng lạnh lẽo chỉ còn Sungyoung đứng hét một mình, con nhỏ thở dài một tiếng, sau đó chán nản ngồi phịch xuống lan can, tiện tay thả luôn bông hoa một cánh của mình xuống. Bó tay rồi.

...

Trái tim ta nói gì hả? Nó nói muốn gặp người đó, muốn ôm người đó, muốn luôn giữ người đó bên mình...Đã thử nghe nhiều lắm rồi, lần nào cũng chỉ là đáp án đó thôi...

...

Cơn gió lạnh khẽ thổi qua làm Jaejoong bắt giác rung mình, trời sắp tối rồi, giờ chơi đã hết, nên lùa mấy nhóc này vào phòng thôi.

_ A... - Vừa đứng lên đã thấy có cái gì bay đến, Jaejoong theo phản xạ mà đưa tay ra với lấy, sau đó thì mặt nhăn lại khó hiểu -...hoa gì mà kỳ cục, sao lại có mỗi một cánh vậy...?

“Yêu”

21. Chương 21

...

...

Được nằm trên giường chăn ấm đệm êm thế này thật là thoải mái, Jaejoong mỉm cười vui mắt vào trong chăn hít hà một hơi cho đã, sau đó với tay lấy bông hoa một cánh mà lúc đó đã lấy được ra nhìn. Nói sao nhỉ, cũng chẳng biết tại sao lại đem về nữa, cứ thấy nó hay hay... (^^)

“...”

_!

Có tiếng động khe khẽ ở ngoài cửa, Jaejoong giật mình quay mặt ra nhìn. Tiếng động đó nhẹ lắm, nhưng chắc chắn là có, dường như ai đó đang đứng trước cửa phòng cậu. Hiện tại chắc cũng là nửa đêm rồi, vì buổi trưa đã ngủ sùng cả mắt nên giờ vẫn chưa buồn ngủ, mà xui xẻo nữa là lúc chiều cậu mới đọc cả tập truyện kinh dị cho lũ nhóc kia xong nên cũng chẳng dám ngủ...

“...”

Trời ơi, tiếng thờ! Jaejoong vội rúc ngay vào trong chăn, đôi mắt cố mở to nhìn chăm chăm vào cánh cửa. Liệu có phải cô quý nữ Ririn gì đó đến giết hại cậu không? Phải đến bao giờ cô ta mới hiểu được cậu tù lâu đã chẳng là gì với hắn rồi. Jaejoong vừa nắm chặt tay vừa nhắm tịt, hay là cứ liều mình xông ra rồi chạy đến phòng Kibum và Changmin, căn phòng đó cách phòng cậu khoảng năm, sáu dãy gì đó.

Thật sự thì...nơi chứa đồ cho con mèo cũng không nhất thiết phải cách xa khu Vampire ở như thế chứ!

_ Ô, Chúa tể, ngài đứng đây làm gì vậy?

...

Cạch

~...

Chưa bao giờ Jaejoong thấy tốc độ suy nghĩ và hành động của mình nhanh đến vậy. Ban đầu là giật mình vì tự nhiên có một tiếng nói vang lên, tiếp theo là vài tích tắc phân tích câu nói, cuối cùng là phi ra như tên bắn để mở toang cánh cửa phòng ra.

Và nhìn...

Hắn, đang đứng trong tư thế định ra tay thủ tiêu tên thuộc hạ vô ý nọ.

_ Người... - Jaejoong nhìn hắn không chớp mắt, ngoài việc đứng sững bất động thì chẳng còn biết làm gì nữa.

_ Thuộc...thuộc hạ xin phép... - Tên Vampire xấu số ngay lập tức đánh bài chuồn, nhường lại không gian cho hắn và cậu.

....

....

Cả hai đều im lặng không nói gì, mặc dù thật sự có rất rất nhiều điều muốn nói.

Cuối cùng cũng không chịu nổi, hắn chủ động phá vỡ bầu không khí gượng gạo bằng cách vươn tay ra định chạm vào má cậu...

RẦM!

Bao nhiêu uất ức căm ghét cuối cùng chỉ được dồn vào cái sập cửa mạnh như muốn bổ vào mặt kẻ đối diện. Jaejoong sau khi dùng hết sức để đóng cửa lại thì nhảy ngay lên giường trùm chăn kín mít. Ban đầu đã dự định nếu gặp thì phải quát mắng thật nhiều cho hả, đến lúc gặp lại rồi chỉ đơn giản không muốn nhìn khuôn mặt đáng ghét ấy thôi. Là ai đã chuyển cậu sang phòng này, ai đã hất hủi cậu, ai đã ôm người khác trước mặt cậu? Là hắn, hắn, hắn...! Làm tất cả để cậu cảm thấy đau đớn, cả thể xác và tinh thần, cuối cùng lại đến đứng trước cửa phòng người ta theo dõi là sao? Có phải hắn muốn biết cậu có đủ khổ sở đau đớn hay không không?

Đủ, đủ lắm rồi. Thực sự là nếu giờ Jaejoong đủ bình tĩnh để ra mặt đối mặt với hắn, cậu sẽ gào thét vào mặt hắn rằng, hắn làm cậu đau rất nhiều, đau nhiều đến nỗi, cho dù có cố thể nào cậu cũng không quên được kẻ đã gây ra những nỗi đau đó cho mình.

Yunho khốn khiếp!

...

...

...

_ Người... - Hắn trợn mắt nhìn cánh cửa trước mặt mình, dám có thái độ đó với hắn, cậu thật... - Mở cửa ra!

...

Rầm rầm rầm...

_ MỞ CỬA!

Hắn nghiêng rằng ra lệnh, hắn hoàn toàn thừa sức đập tung cánh cửa này ra, thế nhưng hắn lại muốn cậu phải tự ra mở cửa cho hắn vào. Có lẽ lâu không ở bên nên cậu hết sợ hắn rồi, cần phải giáo huấn lại thôi.

...

Bên trong phòng Jaejoong cắn răng nằm co ro trong chăn, mở ra để hắn vào hành hạ cậu ah? Tại sao không buông tha cho cậu đi? Cậu vẫn còn giá trị gì đối với hắn hả? Đã ném đi rồi lại muốn nhìn lại là sao?

_ NGƯỜI CÓ MỞ KHÔNG?

...

Không mở không mở, Jaejoong với lấy cái gối rồi đem nhét vào miệng cắn chặt, cậu không nghe thấy gì hết, không mở cho ai hết!

Hắn thôi không đập nữa mà lùi lại phía sau nhìn chằm chằm vào cánh cửa (chuẩn bị đập ==). Rõ ràng đêm nào cũng đứng ngoài như thế này mà tự dưng đêm nay lại bị phát hiện, có ai ngờ cậu vẫn còn thức chứ. Chẳng cần con nhóc Sungyoung kia nói, hắn vẫn luôn làm theo trái tim mình, đi tìm gặp cậu, chỉ là hắn chưa bao giờ gặp mặt trực tiếp thôi. Bây giờ lại đã thế này rồi, mặt đối mặt với cậu, thậm chí còn suýt chút nữa chạm vào. Có lẽ nên dành ra vài giây xem trái tim nói gì...

“ ... ”

Vậy thì...

Đã đến lúc...

Hết cứt đầu rồi...

_ Jaejoong ah, ta...

_ Chúa tể! Dã Vương xảy ra chuyện rồi...khu Hunter phía Đông...

_ CÁI GÌ?

...

Lạch cạch...

Bịch bịch bịch!

_ Ô...

Donghae mở to mắt nhìn vào người đang bị xích chặt cả tay lẫn chân đằng sau lớp song sắt. Nhóc bám hai tay vào song sắt và đưa mặt lại gần để có thể nhìn rõ hơn người đó.

_ Nhìn cái gì? - Đột nhiên người đó trừng mắt lên nhìn lại nhóc.

_ A...hyung...hyung... - Cảm thấy có chút sợ hãi, nhưng Donghae vẫn chần chừ chưa muốn đi, nhóc còn việc quan trọng phải làm mà, không thể dễ dàng bỏ cuộc như vậy được -...hyung, có nhìn thấy con mèo nào đi ngang qua đây không?

_ Mèo? Ah... - Junsu hơi ngạc nhiên một chút rồi hiểu ra ngay. Ra là tên nhóc này định đi tìm nó, ờ thì, kể từ ngày nó thoát khỏi lồng mèo đã hơn một tuần rồi.

_ Hyung có thấy không? Mèo đen mắt vàng, xinh lắm! - Donghae hào hứng tả lại Susu cưng của mình cho Junsu (=.=).

_ Khụ...không thấy! - Junsu gắt lên khi nghe Donghae bảo mình xinh.

_ Vậy sao? - Mặt Donghae xịu xuống buồn thiu, nhóc ngồi phịch xuống, đưa tay vẽ vòng tròn trên mặt đất rồi bắt đầu kể lể - Thế mà Hae cứ tưởng Yoochun hyung giấu Susu của Hae vào đây, tại thấy hầu như hôm nào hyung ấy cũng vào đây hết...nếu Susu không ở đây thì Susu ở đâu...hic hic...

Thằng nhóc cứ thế ngồi nước mắt lăn chả rơi và luôn miệng “Susu Susu” khiến Junsu cảm thấy đầu mình như muốn bốc khói đến nơi. Tại sao ngay cả khi nó ở trong lồng người cũng không thể thoát khỏi thằng nhóc này được nhỉ?

_ Hae nhớ Susu lắm...muốn được ôm Susu...hay là Susu không thích Hae nên tự bỏ đi rồi... - Càng nói nước mắt càng rơi tợn.

_ Hừm...biết đâu nó chỉ đi chơi đâu đó thì sao... - Không hiểu sao tự dưng Junsu lại hơi chạnh lòng khi thấy bộ dạng tủi thân vì mất bạn của nhóc. Chỉ là một con mèo thôi mà, đâu cần phải khóc lóc như vậy chứ?

_ Thật à, thế hyung bảo Susu có quay về với Hae nữa không? - Đúng là trẻ con, chỉ cần nghe người lớn dỗ ngọt chút là tin liền.

_ À...cái đấy thì...chắc là có... - Junsu nhăn mặt, ấy là khi nó được giải thoát ra khỏi nơi này đã.

_ Thế thì tốt rồi...vậy Hae vẫn sẽ ngồi đợi Susu... - Khuôn mặt vốn đang tèm lem nước mắt ngay lập tức trở nên toé toét, Donghae phải quần đống dẫy định quay đi, nhưng rồi sau đó tự dưng khựng lại -...hyung...là người xấu ah?

_ Sao lại hỏi thế? - Junsu nhúu mày nhìn nhóc con trước mặt.

_ Nếu không tại sao lại bị xích ở đây? - Như kiểu tò mò vì tình trạng bây giờ của nó lắm, Donghae lại ngồi phịch xuống, nhìn nó chằm chằm và bắt đầu thắc mắc -...hình như đây là nơi để nhốt kẻ xấu mà, hyung đã làm gì à?

_ Xìiii...

Hờ hững quay mặt đi chỗ khác, trẻ con thực sự rắc rối và nhàm chán thế này đây. Thà cứ chạm mặt với tên Yoochun kia còn sướng hơn, ít nhất cũng có thể mắng chửi xả bức xúc. Chứ trước một đứa nhóc tí tuổi thế này thì mình có mắng chửi chưa chắc nhóc đã hiểu đâu.

__ Có phải hyung lấy đồ của người khác không? – Donghae vẫn tiếp tục thao thao – Hay là hyung bắt nạt ai đó, hay là...ơ...

Thời điểm Donghae phát ra tiếng “ơ” cũng là lúc Junsu giật mình nhìn ra phía bên ngoài, những tiếng động đang phát ra ngoài kia, nghe thật kỳ lạ...

__ Sao lại có tiếng gì ồn quá đi? – Donghae đứng phắt dậy phụng phịu, các hyung bên ngoài kia đang cãi nhau sao? – Hyung đợi ở đây nha, Hae đi nhanh rồi sẽ quay lại nói chuyện tiếp với hyung!

__ A khoan, đừng đi! – Junsu tự dưng buột miệng nói vậy, trong lòng mơ hồ dấy lên một cảm giác bất an.

__ Không sao không sao... - Donghae nhướn miệng cười - ...Hae hứa sẽ quay lại nhanh thôi...hứa đấy...

Nói rồi nhóc nhanh chân mở cửa chạy ra ngoài, Junsu lòng nóng như lửa đốt nhìn theo từng bước của đôi chân nhỏ bé đó cho đến lúc khuất bóng...

...

...

...

__ YAAAA!

Junsu nghiêng rặng cổ dùng hết sức để phá vỡ những sợi dây xích đang khống chế mình. Donghae chưa trở về, thằng nhóc ấy vẫn mất hút từ lúc đó đến giờ, trong khi những tiếng ồn bên ngoài lại càng ngày càng lớn. Và điều khiến Junsu bất an hơn là...nó đã nghe rõ những tiếng ồn đó...

Là tiếng gào thét...tiếng vũ khí va chạm...

Tệ nữa là...nó ngửi thấy mùi của máu...

Tanh nồng và nhiều vô kể...

Máu của Hunter...

Chỉ duy nhất máu của Hunter...

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

ẦM ẦM...

Những tiếng động mạnh bất chợt vang lên trong khu nhà tù. Bằng sự nhạy bén của mình, Junsu dễ dàng đoán được có hai tên Hunter đang tiến vào đây, trên người bọn chúng còn dính máu, là máu của đồng bọn.

Bịch bịch bịch

~Tiếng bước chân càng ngày càng gần, Junsu liền đứng dậy chuẩn bị chiến đấu. Cũng tốt, ít nhất cũng có cơ may thoát được ra khỏi đây.

__ Đây rồi, vẫn còn kẻ sống sót... - Đúng như dự đoán, hai tên Hunter người dính đầy máu tươi hùng hổ đứng đến trước lớp song sắt ở nơi đang giam giữ Junsu. “Roẹt” một cái, khoá cửa nhanh chóng bị phá vỡ.

__ Các người...bị cái gì vậy? - Việc Hunter nhìn thấy Vampire là giết cũng chẳng lạ gì, thế nhưng điều lạ là đôi mắt của chúng...nó đang có màu trắng dã...

__ Giết tất cả những kẻ sống sót trong khu này... - Bọn chúng vừa lao vào chém Junsu vừa gào to lên như thế.

Keng!

Lưỡi dao vung lên nhằm thẳng vào Junsu mà đâm, thấy thế nó vội gờ sợi xích sắt đang bao chặt cổ chân mình lên đỡ, nó muốn lợi dụng sức của hai kẻ đó để giải thoát nó khỏi những sợi xích. Mặc dù đang bị xích và sức mạnh thì bị tác dụng của gươm bạc khống chế, thế nhưng điều đó không có nghĩa là Junsu đã hoàn toàn trở thành một Vampire vô dụng. Nó đâu chỉ mạnh ở bá khí và khả năng bay lượn, Junsu vẫn còn có thể sử dụng sức mạnh cơ bắp trong lúc đánh nhau và tốc độ nhanh nhẹn cùng sự nhạy bén của mình mà.

Bởi vì hai tay vẫn bị xích cùng một chỗ và giờ lên cao nên chỉ có thể sử dụng chân để đánh lại. Nó vừa né người liên tục để tránh những nhát đâm hiểm độc vừa tìm cách đưa mũi dao của hai kẻ đó vào đúng cái lỗ nhỏ ở một trong hai sợi xích trên chân nó. Điều này tưởng dễ nhưng thực chất lại khá khó, nhất là khi hai tên Hunter kia cứ nhắm vào bụng và cổ Junsu mà đâm.

Bốp...

Junsu đưa chân lên đá một cái thật mạnh vào một tên khiến tên đó văng mạnh vào tường và hộc ra một ngụm máu, tên còn lại thấy vậy liền nghiêng răng mà lao vào Junsu.

Con dao được đưa lên cao, tên Hunter đó muốn đâm từ trên xuống.

Vụt!

Tách...

Một trong hai sợi xích trên tay Junsu đã được mở, ấy là khi nó tung chân đập cánh tay đang vung lên từ phía sau, khiến cho mũi dao bất ngờ chuyển hướng và nhắm thẳng vào cái lỗ nhỏ đã được Junsu căn chuẩn đang hướng ra.

— Gràoooo... - Đôi mắt nhanh chóng đổi màu đỏ rực, phần sức mạnh được khôi phục lại ủa về căng tràn khắp cơ thể.

Kang kang!

Lòng lên giật tung những sợi dây xích phiền phức, Junsu mắt đỏ rực nhìn vào hai Hunter trước mặt, răng nanh và móng vuốt mọc ra nhanh chóng.

— Giết tất cả những kẻ sống sót trong khu này... - Hai Hunter kia không hề tỏ ra sợ hãi trước bá khí kinh người phát ra từ Junsu mà cứ liều mình xông lên.

Roạt

~Hai cái xác bị xẻ làm đôi nhanh chóng rơi xuống, thậm chí cái chết đến với chúng nhanh đến nỗi chúng còn chẳng kịp kêu lên một tiếng. Lạnh lùng nhìn chiến lợi phẩm của mình, Junsu đưa móng vuốt dính đầy máu lên nếm thử, vẫn là mùi vị đặc trưng của Hunter, thế nhưng đã có chút biến đổi.

“Nhóc con kia...”

Junsu vội lao ngay ra ngoài, cảnh tượng trước mắt thật không thể tin nổi. Cả một khu rộng lớn chỉ toàn xác chết là xác chết, máu và những mảnh thi thể nằm ngổn ngang khắp nơi, xem ra khu Hunter cuối cùng cũng bị san bằng rồi. Lặng lẽ đi xem xét một lượt đồng ngổn ngang này, nó nhận thấy ở đây chỉ toàn xác của Hunter. Hoàn toàn không có Vampire, thậm chí ngay cả mùi cũng không có, vậy là Vampire không phải hung thủ của vụ thảm sát này.

...

— Yaaaaaa...yaaaaaaaaaaa...

Tiếng gào thét thảm thiết từ xa vọng lại, Junsu nghi hoặc nhìn ra hướng ấy, sau đó thì chẳng kịp suy nghĩ thêm điều gì...chỉ có đôi chân là vô thức chạy...

— Aaaaaa...aaaa...

Gã ngồi đó...

Máu đỏ thấm ướt toàn thân...

Cơ thể không ngừng run rẩy...

Gào thét đến khàn giọng...

Đôi mắt dại đi...và ngập nước...

Đau thương đến cực điểm...

— Không thể nào... - Junsu lê từng bước nặng nề đến gần Yoochun, khẽ lấp bắp môi mình, nó đang nhìn thấy cái gì thế này?

“Hyung đợi ở đây nha...”

Rõ ràng là cơ thể bé bỏng đó...

“Không sao không sao...”

Rõ ràng là khuôn mặt trẻ con đáng yêu đó...

“Hae hứa sẽ quay lại nhanh thôi...”

Tại sao lại nằm trong vòng tay gã...

“Hứa đấy...”

Bất động, với đôi mắt nhắm nghiền...

— Aaaaaa... - Gã vẫn như con thú bị thương, điên cuồng gào thét trong đau đớn. Đôi tay gã vẫn siết chặt lấy cơ thể bé bỏng trong lòng. Hyung sẽ truyền hơi ấm cho Hae, hyung sẽ làm Hae bớt lạnh.

— Yoochun... - Junsu lặng lẽ quỳ xuống cạnh bên gã, trái tim như bị ai đó bóp nghẹn. Vươn tay khẽ chạm vào gương mặt bầu bĩnh kia, chỉ cảm thấy lạnh ngắt, cái lạnh tê dại truyền từ đầu ngón tay lên đến khắp cơ thể -...Donghae...ngươi nuốt lời...

— Aaaaa...

Phịch

~Gã thở mạnh một tiếng rồi ngã vào người Junsu bất tỉnh, đôi tay trong vô thức vẫn ôm chặt lấy xác của người mà gã cực kỳ yêu thương.

— Phải rồi...ngủ đi...

Junsu đưa tay khẽ vuốt tóc gã, thậm chí còn vòng cả tay để ôm kẻ mà mình vốn rất căm ghét. Đôi mắt màu đỏ một lần nữa nhìn vào đứa trẻ đáng yêu kia, sau đó lại nhìn khắp lượt vào những xác chết nằm rải rác xung quanh. Gã vừa mất nhóc, vừa mất đồng đội, mất đi những người thân thương nhất, có lẽ một giấc ngủ sẽ khiến gã bình tĩnh hơn.

Là kẻ nào đã gây ra chuyện này...

Nếu không phải là Vampire...?

22. Chương 22

...

Cho dù có cơ thể nào cũng không thể liên lạc bằng ý nghĩ với Dã Vương như trước. Kibum nằm trên giường mà không thể chớp mắt nổi.

— Aaa...cái đó...Min muốn ăn cái đó... - Changmin vừa khẽ rên rỉ vừa lăn qua lăn lại trên giường, và cuối cùng chỉ chịu dừng lại ngủ tiếp sau khi đã dùng cả chân lẫn tay quắp chặt vào cái xúc xích khổng lồ mà Min đang nhìn thấy (trong mơ =“=)

— Người... - “Xúc xích” Kibum nghiêng rặng cựa mình cố thoát khỏi sự ôm ấp của Changmin. Lúc xin người ta cho ngủ cùng thì một hai cam kết là sẽ nằm ngoan ngoãn ra một góc giường, thế mà lăn lộn một lúc lại thành ra thế này đây. Càng đẩy thì càng quắp chặt, Kibum điên tiết định giơ chân lên đạp.

— Ngon...ngon...umh... - Changmin không chút nể nang mà rúc vào ngực Kibum hít hà, trong khi cái miệng nhỏ thì say mê nhắm nháp ngón tay cái của chính mình.

—!

Suýt chút nữa đã mất bình tĩnh mà lồng lên, thế nhưng thật may là Kibum đột nhiên nhớ ra một chuyện. Nguyên nhân Bum mất liên lạc với Dã Vương...có khi nào là do cậu đã hoàn toàn trở thành Vampire rồi không? Bởi một khi đã trở thành Vampire thì mối liên hệ mật thiết giữa hai người sẽ biến mất, mà hiện giờ Kibum đã không còn có khả năng nói chuyện qua ý nghĩ với Junsu nữa rồi.

Hoàn toàn trở thành Vampire...Kibum nhủ mảy may với suy nghĩ đó. Nếu đã trở thành một Vampire thực sự rồi thì phải biết hút máu người, Bum sẽ không còn sợ việc đó nữa.

— Mumh...mumm...

Kibum cúi đầu nhìn thẳng nhóc đang say sưa ngủ trong lồng ngực mình, đôi môi khẽ nhếch lên. Ta đã cho người ngủ chung, vậy giờ xin người chút máu chắc cũng không sao chứ nhỉ? Cần thần chỉnh lại tư thế cả hai sao cho không làm Changmin thức, Kibum hít một hơi dài, sau đó từ từ tiến đến cái cổ trắng thơm bên dưới.

Khàaaa...

Răng nanh trắng muốt mọc dài ra nhanh chóng, Kibum áp sát mặt mình vào cổ Changmin, hơi thở nóng ẩm cứ thế phả vào đều đều. Đầu nhọn của răng nanh chạm vào làn da mềm nhay cảm của Changmin, ấn xuống...

— Hơ...hơ...Á Á Á AAAAAAAAAAAAAAAAAA...

Changmin mơ màng tỉnh dậy vì thấy vừa nhột vừa đau nơi cổ mình, đến lúc nhận thức rõ được là cái gì đang ở trên cổ mình mới hoảng hồn gào thét thật to. Thừa lúc Kibum còn đang choáng váng vì bị hét ngay vào tai như vậy, Min đẩy Bum ra rồi lấy cái chăn quấn quanh người, khấn trương ngồi thu lu về một góc giường rồi nhìn Kibum với ánh mắt cảnh giác cực độ.

— Hừm...vẫn chưa dám làm...chưa thể xuống tay được... - Kibum vừa khẽ lăm bằm vừa dấm nhẹ vào tai mình. Hiện giờ vẫn còn đang đầy những tiếng “ing ing” đây này.

— Người...người... - Changmin mặt tái mét không ngừng lắp bắp -...Vampire các người...TOÀN LŨ BIẾN THÁI...

— Cái gì?

Kibum nheo mắt nhìn thẳng nhóc đang run bần bật trước mặt. Bị kêu là “biến thái” trong trường hợp này hình như không được đúng cho lắm...bảo là “lũ độc ác”, hay “lũ giết người” còn thích hợp chứ...?

— Hết tên Chúa tể gì gì đó...giờ lại đến người...các người...thích sàm sỡ con trai sao?

— Hả? - Kibum trợn mắt hỏi lại.

— Ta...ta còn bé...chưa đủ tuổi...xin người... - Hốc mắt Changmin bắt đầu hồng lên, chẳng lẽ Min sắp bị giống như Jae hyung sao? Bị bắt quan hệ với con trai...Nhìn Jae hyung đau khổ tủi nhục như thế...huhuhu, Min thà bị cắn một nhát chết ngay còn hơn!

— Phùuu...

Kibum thở một hơi thật dài, sau đó không nhanh không chậm nhích người đến gần Changmin. Changmin thấy vậy vội dịch người tránh, nhưng vì đang ở mép giường nên mới nhích mông được một ít đã lăn ra khỏi giường. Bị ngã đau nhưng với tình huống hiện tại Min cũng chẳng còn tâm trí mà xuýt xoa, chỉ biết cầm cái chăn lên che và nhìn chăm chăm vào tên kia.

— Thứ nhất... - Kibum nằm xuống sát mép giường nhìn Changmin, chậm rãi nói -...ta không biết người bao nhiêu tuổi, thế nhưng nhìn người thế này là đã có thể làm được rồi...

Changmin nuốt nước bọt, từ từ lùi về phía sau.

— Thứ hai... - Kibum vươn tay giật mạnh cái chăn trong tay Changmin ra -...ta không có hứng thú với con trai!

Chấn bị giật mất, Changmin vội bò về góc phòng ngồi co quắp tại đấy, môi mím chặt.

__ Cuối cùng... - Kibum vừa lấy chấn đắp lên người vừa quay ra nhìn Changmin nói nốt -...nếu có hứng thì chắc chắn người đó cũng không phải là người...

Cứ thế Kibum trùm chấn ngủ trong khi Changmin ngồi ngệt mặt nhìn.

Im lặng

~__ Vậy thế...ban này người làm gì ta?

__ Zzzz...

Không có tiếng đáp lại, Changmin tủi thân ngồi vè quần tự kỷ. Sau đó đột nhiên nhớ ra cái gì đấy, Min đưa tay lên sờ cổ mình, thấy hơi đau. Giơ tay ra nhìn, là máu. Có một chút thôi nhưng cũng đủ để hiểu rồi.

__ Người...muốn cắn ta sao? - Giọng nghèn nghẹn, hoá ra không phải sàm sỡ mà muốn hút máu, tên đó muốn giết Min...

__ Zzzz...

Soạt...

Đệm giường lún xuống một chút, không mở mắt cũng biết là thằng nhóc đó đã leo lên, thậm chí còn to gan kéo chấn ra đắp chung cùng Bum nữa.

__ Người không sợ sao? - Kibum vừa nhắm mắt vừa hỏi.

__ Nếu muốn hút máu...phải nói trước cho ta một tiếng... - Changmin bặm môi thì thào -...để ta còn chuẩn bị tinh thần, với lại phải để cho ta tạm biệt Jae hyung cái đã...

Nghe đến đây Kibum đột nhiên mở mắt, đầu mới khê xoay qua một chút đã gặp ngay gương mặt kia. Khoảng cách không xa cũng chẳng quá gần, đủ để tạo cảm giác gì đấy, nhưng cũng chỉ là thoáng qua thôi...

__ Cái thứ tình cảm đó...tuyệt vời lắm sao?

__ Tình cảm gì?

__ Giữa người và Jaejoong, tình anh em...gia đình... - Đôi mày khê nhú lại khi nghĩ về gia đình, Kibum nhìn về phía người đối diện, chờ đợi một câu trả lời.

__ Umh...tuyệt vời - Môi chợt nở một nụ cười vu vơ, hỏi gì mà kỳ vậy -...Jae hyung rất yêu quý ta, và ta cũng vậy...còn về gia đình á? Gia đình ta rất hạnh phúc, ấm áp...ah, tất nhiên là trước kia rồi, bây giờ cả ta lẫn Jae hyung đều bị bắt đến đây...

__ - Nhìn Changmin xịu mặt xuống, Kibum muốn nói một câu gì đó chọc nhưng hiện chẳng còn mấy tâm trí nên lại thôi. Gia đình ấm áp? Gia đình hạnh phúc? Nghe xa xỉ quá nhỉ...

“Ummm...”

__ Dã Vương! - Trong đầu đột nhiên vang lên một giọng nói thật nhẹ, Kibum bật dậy hoảng hốt, là Dã Vương.

“Kibum...sao...khó...l...iên...l...ạc quá...”

“D...ã V...ương...”

“Đ...ến đây...k...hu Hu...nter phía Đ...ông...ta cần...”

“A...”

Đầu cứ ong ong cả lên, mới liên lạc được một chút như vậy đã cảm thấy đau không chịu nổi. Kibum ngồi ôm đầu tĩnh tâm một chút rồi nhào ra khỏi giường bỏ mặc Changmin, không hề chậm trễ chạy đi tìm Chúa tể. Dã Vương đã gặp chuyện gì ở khu Đông sao?

...

— Chúa tể! Dã Vương xảy ra chuyện rồi...khu hunter phía Đông...

Cũng may Kibum đã sớm đoán được việc Chúa tể giờ này chỉ có thể đang đứng trước cửa phòng Jaejoong, vậy nên vừa thoáng thấy bóng ngài Kibum đã kêu toáng lên, mặc kệ là Chúa tể với búp bê của ngài đang có chuyện gì, sự an nguy của Dã Vương quan trọng hơn.

— CÁI GÌ?

Hắn vốn đang định nói mấy lời khá mất mặt với Jaejoong, những lời mà ngoài con người bướng bỉnh ở trong kia ra thì không ai được phép nghe cả. Vậy mà tự dưng Kibum xuất hiện thế này, bảo sao hắn có thể nói đây?

— Dã Vương vừa liên lạc với thuộc hạ, ngài bảo cần chúng ta, bảo chúng ta hãy lên khu Đông...

Kibum đánh mắt thấy khuôn mặt có chút mất tự nhiên của Chúa tể thì cũng đoán được mình đang làm một chuyện rất vô duyên. Thế nhưng thời gian của Chúa tể với Jaejoong còn nhiều, muốn làm lúc nào chả được, còn chuyện của Dã Vương lại đang rất nguy cấp, không khẩn trương không được.

— Được...

Hắn nhú mồm một chút rồi gật đầu, ý bảo là sẽ đi cùng Kibum lên trên kia. Thế nhưng hành động tiếp theo của hắn lại chính là xoay người đập mạnh vào cánh cửa trước mặt.

RẦM!

Cánh cửa tội nghiệp bị dính một cú đá quá hiểm nên còn chưa kịp tạm biệt với bản lề đã ngay lập tức nằm bẹp dí dưới sàn nhà. Hắn hùng hục hổ hổ dẫm lên cánh cửa đó mà bước đến chỗ Jaejoong, lúc này vừa mới lộ đầu ra khỏi chăn và đang trợn mắt nhìn.

— Á! - Hắn vừa tiến đến gần đã giật tung cái chăn của cậu lên, làm cho cậu chẳng còn một chỗ trú ẩn nào mà buộc phải mặt đối mặt với hắn.

— Người...người vào đây làm gì... - Cậu vừa nuốt nước bọt vừa đẩy đẩy hắn ra, sau đó thì quơ quào cổ với lấy cái chăn để bọc mình trở lại.

— Kim Jaejoong! - Lần đầu tiên hắn gọi đầy đủ tên cậu. Jaejoong sững sờ nhìn hắn.

—...

—...

— Umh... - Nhìn nhau chưa đến hai giây đã thấy mặt hắn áp sát vào mặt mình với tốc độ nhanh khủng khiếp, sau đó thì “bộp” một cái, cậu bị hắn đè lên người cùng với đôi môi bị khoá chặt.

...

Kibum đứng ngoài sốt ruột khủng khiếp mà không dám giục, chỉ biết vừa than thầm vừa thỉnh thoảng ngó đầu vào trong phòng nhòm nhòm. Lúc này Chúa tể đang đè vật Jaejoong ra mà hôn, ban đầu Jaejoong có đấm đấm phản kháng một chút, sau đó thì cũng buông xuôi mà ôm cổ Chúa tể đáp lại. Còn may là Chúa tể trong mọi tình huống vẫn luôn giữ được một cái đầu lạnh, sau khoảng nửa phút hôn điên cuồng thì cuối cùng hai người cũng dứt ra khỏi nhau.

— Lúc trở về...có chuyện muốn nói với người...

Nâng cằm một Jaejoong vẫn còn đang mơ mơ màng màng, hắn nhìn cậu thêm một chút rồi nói vậy. Đoạn nhanh chóng quay người hướng ra cửa, khuôn mặt lấy lại vẻ lạnh lùng ngày thường mà phẩm phẩm bước đi.

Jaejoong nằm trên giường tròn mắt một hồi, mọi chuyện xảy ra quá nhanh khiến cậu chẳng kịp có phản ứng đáng kể nào cả. Phải đến một lúc sau, khi đã chấp nối các sự kiện lại với nhau và cảm nhận rõ vị ngọt nóng ấm còn vương lại trên môi mình, con búp bê của kẻ mạnh nhất toà lâu đài này mới vùng dậy ôm lấy cái gối mà ra sức đập xuống giường, mồm liên tục kêu lên...

— Yunho...cái tên khốn khiếp này! Yaaaa...

...

====>>>> FLASHBACK >>>> ENDFLASHBACK <>

...

Tiếng thở nhẹ nhàng tiến đến ngày càng gần, “kéo cệt” một tiếng, dường như kẻ đang đến đã dẫm vào cánh cửa đổ ban nãy để bước vào. Tiếng cửa hồng kêu thật nhẹ, tuy vậy chừng ấy là đủ để Jaejoong phát hiện ra có người đang vào phòng. Là hân? Nhanh thế sao?

Một bàn tay khẽ luồn vào chăn, chạm nhẹ vào cổ cậu, trượt dần xuống lưng. Jaejoong lúc ấy đang nằm quay người về phía cửa, lại ở sâu trong chăn nên thật khó để nhìn lên thấy kẻ kia, thế nhưng trực giác đã mách bảo cậu một điều gì đó...Những cái vuốt ve ngày càng táo bạo, nhịp nhàng lên xuống, bàn tay còn lại cũng chui vào trong chăn, vén áo cậu lên...

Jaejoong giật mình trợn mắt, cả người như có dòng điện chạy qua...đây không phải tay hân...

Có...móng vuốt.

Soạt

~_ Người... - Vùng chăn thật mạnh để hân đó có thể hất đôi tay ghê tởm kia ra khỏi người mình, Jaejoong xoay người lại và nhảy nhanh về phía bên kia giường rồi đứng nhìn kẻ đó đầy cảnh giác.

_ Jaejoong...oppa...

_ Người là...Ririn?

Nheo mắt nhìn gương mặt xinh đẹp có chút quen thuộc phía đối diện, Jaejoong ngáp ngừng lên tiếng, trong lòng lại không ngừng nguyên rủa tên Yunho khốn kiếp kia. Tại hân phá cửa nên cô gái này mới có thể dễ dàng vào đây như vậy. Giờ thì hay rồi, lần trước cô ta đã định tấn công cậu mà không thành công, lần này thì...ai sẽ đến giúp cậu đây?

_ Oppa nhớ tên ta sao? – Ririn ngồi bên giường mỉm cười nhẹ nhàng với Jaejoong, khuôn mặt tươi cười khác hẳn với quý nữ Ririn trước đây từng đe dọa cậu.

_ Oppa? – Jaejoong nhăn mặt khó hiểu, lúc này mới chợt dạ nhớ lại lúc ban đầu cô ta đã làm trò gì với mình. Cái này...có gì đó không đúng lắm...

_ Ở một mình như vậy... - Ririn nhón chân bước đến gần Jaejoong, thừa lúc cậu đang thờ người ra mà đưa tay vòng nhanh qua cổ cậu -...không cô đơn sao?

_ A! Người muốn gì?

Vội vàng đẩy quý nữ đang có ý áp sát vào mình ra, Jaejoong không chút chậm trễ lao ngay về phía cửa. Bất kể cô ta đang làm gì cậu đều thấy rất nguy hiểm.

Rầm!

Cánh cửa tự động bật lên bật chặt lối ra chỉ sau một cái phẩy tay của Ririn, thậm chí để chắc chắn hơn, ả ta còn dùng phép để gắn chặt cửa phòng với bản lề xung quanh.

_ Vì Yunho sao? - Liếc nhìn lại cửa phòng một lần nữa, Jaejoong quay đầu đối mặt với Ririn, lối thoát duy nhất đã bị bịt lại, xem ra hôm nay cậu không xong thật rồi.

_ Vì ta muốn oppa... - Lại một nụ cười nữa nở rộ trên gương mặt xinh đẹp, Ririn từng bước từng bước áp sát vào cậu. Một trong những vũ khí đáng sợ nhất của quý nữ chính là sắc đẹp, thứ vũ khí có thể khiến bất cứ con mồi nào của chúng bị khuất phục.

_ Người muốn món đồ chơi đã bị vứt bỏ này sao?

Jaejoong bậm môi để Ririn ôm mình, để cơ thể mềm mại thơm tho đó áp vào người mình. Nếu nói không có cảm giác là nói dối, cậu chưa đến độ vô cảm như vậy. Thế nhưng cậu vẫn đủ tỉnh táo để hiểu rõ lý do kẻ này tiếp cận mình, mấy ngày trước còn đe dọa sỉ vả nhau thế, đến hôm nay đã giả trò quyến rũ như thế này rồi. Cho dù cậu có tự tin vào sức hấp dẫn của mình đến đâu cũng không thể không nghi ngờ sự thay đổi vèo vèo này được.

__ Nói thật thì... - Ririn vừa nói vừa đưa tay kéo cổ áo cậu xuống -...cũng muốn thử xem món đồ chơi được Yunho oppa lựa chọn...có mùi vị thế nào...

__ Hắn không còn để ý đến ta nữa...chẳng phải ta đã bị đẩy đến phòng này rồi sao?

Jaejoong nói mà suýt chút nữa cắn vào lưỡi, ban nãy hắn vừa hôn cậu xong. Tuy chưa hiểu lắm ý nghĩa của nụ hôn và câu nói sau cùng của hắn nhưng hiện giờ rõ ràng lời nói này của cậu đã không hẳn chính xác.

__ Đừng nói về chuyện này nữa được không... - Ririn nũng nịu dụi người vào Jaejoong, đôi mắt ánh lên tia tức giận trong tích tắc đã được khéo léo che giấu khi ả cúi đầu cố cởi quần cậu ra.

__ Cô đã được hắn chọn... - Jaejoong cảm thấy nếu để Ririn tiếp tục sờ soạng người mình như vậy thì rất nguy hiểm, hoặc là ả ta sẽ thừa lúc cậu không chú ý mà tấn công, hoặc là ả sẽ thật sự thực hiện việc đang được biểu hiện ra đây, bởi vậy cậu đã dùng sức đẩy Ririn ra khỏi người mình -...còn chưa thoả mãn ah?

__...

Một nụ cười lại xuất hiện khi Ririn bị từ chối lần nữa, chỉ có điều lần này là một nụ cười nửa miệng.

__ Có người nói với ta... - Ririn trong chớp mắt đã khôi phục lại dáng vẻ kiêu ngạo và sắc lạnh ngày thường -...một trong những lý do khiến Yunho oppa chú ý đến người, đó là người không bao giờ hài lòng với những gì diễn ra với mình, người luôn tìm cách để biết rõ mọi việc, mọi sự thật, cho dù điều đó thường đem lại những kết quả chẳng tốt đẹp gì...

Không khí trong phòng bắt đầu trở nên ngột ngạt đến khó thở, ấy là khi quý nữ trước mặt cậu bắt đầu biến hoá. Đôi mắt ả nhanh chóng đổi màu trắng dã, những móng vuốt dài ra nhọn hoắt và sau lưng ả, đôi cánh đen bất ngờ bật mở.

__...Và lần này cũng vậy...

Hanyeon đã nhắc khéo khi Ririn luôn nung nấu ý định muốn sát hại Jaejoong, rằng thay vì làm điều gì đó tổn hại cậu, chi bằng dùng khả năng đặc biệt của quý nữ để khống chế cậu, để Jaejoong nhiễm độc và trở thành một con rối trong tay ả. Khi đó việc ngăn cản Jaejoong đến với Chúa tể là chuyện dễ như trở bàn tay, chỉ cần một đêm...Đúng, như cách mà quý nữ đã dùng để tiêu diệt Hunter khu Đông.

Cách mà những con quỷ xinh đẹp dùng để biến đàn ông thành con rối trong tay mình...

Thế nhưng đúng như những gì Ririn đã được cảnh báo trước, Jaejoong có một bản lĩnh gì đó khiến ngay cả vị Chúa tể lạnh lùng kia cũng phải điên đầu. Cậu luôn biết cách khiến người ta mất hứng, luôn biết cách khiến người ta phải nổi giận. Và khi mà Ririn đang phải cố hết sức quyến rũ cậu thì Jaejoong lại luôn lải nhải về điều mà ả căm tức nhất. Yunho oppa không để ý đến cậu nữa? Yunho oppa đã chọn ả? Cậu thực sự thành công trong việc chọc cho ả nổi giận. Lần này ả nhất định sẽ giết cậu, con người đáng ghét đã cướp mất trái tim kẻ mà ả yêu thương.

__ Khoan đã, tại sao phải làm vậy? Yunho không yêu ta...hắn đã ruồng bỏ ta... - Jaejoong hốt hoảng nhìn quý nữ đáng sợ đang giơ móng vuốt ra tấn công mình. Cậu không hiểu, hoàn toàn không hiểu, tại sao ả không buông tha cho cậu, ả yêu Yunho thì cứ yêu đi, cứ quyến rũ hắn đi, tại sao lại muốn hại cậu...

__ Yunho oppa yêu người... - Ririn gầm lên -...bởi vậy người phải chết...

Phập

....

23. Chương 23

...

...

— Chúa tể, Huyết Vương, bọn chúng đều chết hết rồi...

— Vậy còn gương bạc? – Heechul nhíu mày lên tiếng.

— Cũng đã biến mất... - Tên thuộc hạ đó dè dặt trả lời.

— Junsu đâu? - Hắn nhìn một lượt những xác chết ngổn ngang nơi đây rồi mới chậm rãi hỏi.

— Dã Vương không có ở đây...mùi vẫn còn vương lại nhưng rất nhạt, có lẽ đã đi được khoảng một giờ...

Kibum vừa trả lời vừa không ngừng suy nghĩ. Lúc đó Dã Vương đã rất khẩn cấp phát tín hiệu cầu cứu cho Bum, thế nhưng đến khi Bum cùng mọi người lên đây lại chẳng thấy ngài đâu. Chuyện gì đã xảy ra với Dã Vương rồi? Thật là tệ hại, tại sao đúng vào thời điểm này lại không thể liên lạc qua suy nghĩ được nữa chứ?

Lúc mới lên trên đây tất cả đều bị bất ngờ trước cảnh tượng này. Hunter khu Đông, những kẻ từ trước đến nay vốn gây cho Vampire không ít khó khăn hiện giờ lại chỉ còn là những xác chết. Trong một đêm có thể dọn sạch cả khu Hunter mạnh như vậy, ngoài ba người là Chúa tể Yunho, Huyết Vương Heechul và Dã Vương Junsu ra, không kẻ nào có thể làm được như vậy. Chúa tể và Huyết Vương đương nhiên sẽ không làm, nhưng còn Dã Vương...Không ít kẻ đứng đây có suy nghĩ rằng, phải chăng Dã Vương đã tìm được truyền nhân Hunter Vương, sau đó giết sạch Hunter nơi đây rồi cùng tên truyền nhân đó bỏ trốn. Mục đích là gì? Đương nhiên là để khi tên truyền nhân đó sẵn sàng sẽ đến tấn công Chúa tể rồi. Hay nói cách khác, cái mà những Vampire này đang nghĩ đến chính là...

Dã Vương đã phản bội!

— THÔI NGAY! – Sungyoung quát mắt nhìn về phía những kẻ có cái suy nghĩ đáng nguyên rủa ấy – Các người dám nghi ngờ lòng trung thành của Junsu oppa?

Những Vampire đó ngay lập tức rút cổ không dám nghĩ tiếp nữa, ở gần một kẻ biết đọc suy nghĩ người khác thật nguy hiểm.

— Có phải đã bị nhiễm độc không? – Heechul mơ hồ phán đoán - Ở đây ngoài mùi của Junsu và Hunter ra thì chẳng còn mùi gì cả?

Y vốn chỉ đang phán đoán nguyên nhân khiến tất cả các Hunter cực mạnh này nằm rạp như thế, tuy nhiên câu nói đó lại vô tình khiến người khác phải nghĩ theo hướng tiêu cực về vai trò của Dã Vương Junsu trong vụ thảm sát này.

— Quay về!

Hắn lạnh lùng ra lệnh, khuôn mặt khế nhíu lại khó chịu. Đương nhiên hắn không hề nghi ngờ Junsu, chỉ đang không thoải mái về sự mập mờ trong chuyện này. Có kẻ nào đó đã giết tất cả những Hunter ở đây, điều đó tưởng như đang giúp cho Vampire tiêu diệt kẻ thù truyền kiếp của mình. Thế nhưng ở thế giới ngầm này chẳng có kẻ nào rảnh rỗi và thiếu khôn ngoan đến nỗi xen vào trận chiến giữa Hunter và Vampire như vậy. Hắn không nghĩ Hunter hay Vampire đã gây ra mối bất hoà gì với người sói, phù thủy hay quỷ sứ, bởi vậy bọn chúng không thể làm ra chuyện kia. Hơn nữa vụ này còn liên quan đến gương bạc, thứ vũ khí có thể hạ gục hắn, mà ngoài Vampire và Hunter ra còn ai biết về sự tồn tại của nó đâu. Đã bảo rồi, đây là cuộc chiến giữa Hunter và Vampire, từ trước đến nay thế giới trong bóng tối này luôn có một quy tắc bất di bất dịch: “Nước sông không phạm nước giếng”. Vậy thì rốt cuộc kẻ rối hơi nào đã xen vào cuộc chiến này?

Hunter là kẻ thù của Vampire, và chỉ được chết dưới tay Vampire mà thôi. Bất luận kẻ gây ra vụ án này là ai, hắn nhất định sẽ không tha!

— Khoan đã! – Sau khi nghe lệnh của Chúa tể, tất cả đều đang lục đục chuẩn bị phóng về thì đột nhiên, một thứ vô cùng quen thuộc lọt vào mắt Kibum khiến cho cậu không thể không kêu lên.

— Chúa tể...cái này... - Kibum nhanh chóng đến bên hắn và giơ ra đôi khuyên tai hình chữ thập màu đỏ, đây là vật Dã Vương luôn đem theo bên mình.

— Người tìm thấy nó ở đâu? – Heechul đứng bên thấy vậy vội vàng lao tới hỏi. Junsu không bao giờ tháo đôi khuyên tai này ra, có phải nó đang muốn ám chỉ điều gì đấy cho cả bọn không?

— Trong tay... - Kibum chỉ vào một cái xác đầy máu nằm cách đấy không xa -...của đứa trẻ đó...

Không hện mà gặp, cả Sungyoung, Heechul và hần đều lao đến chỗ cái xác kia. Một đứa trẻ tầm tám tuổi, trên cổ có một vết cắt rất sâu, có lẽ đây chính là nguyên nhân khiến nó mất mạng.

— Có phải trong lúc Dã Vương giết nó đã bị nó tóm mất đôi khuyên tai không nhỉ?

Một tên Vampire ngây ngô lên tiếng, và ngay sau đó đã nhận được hàng chục ánh mắt hình viên đạn. Chưa kể đến tội dám nghi ngờ Dã Vương, ngay cả việc tên này không nhớ Dã Vương dùng vũ khí gì để chiến đấu đã đáng chết lắm rồi. Là roi da và móng vuốt, cùng lắm thì lôi cả răng nanh vào, hơn nữa làm gì có chuyện thằng nhỏ kia có thể giết được cả đôi khuyên tai của Junsu mà nắm trong tay như thế chứ.

— Đồ ngu! – Heechul dí đầu tên Vampire thiếu năng đó một cái, lườm cảnh cáo vài giây rồi quay sang hỏi Sungyoung – Người có thấy được gì không?

— Umh... - Sungyoung chậm rãi nhìn đứa trẻ trước mặt, đôi mắt to tròn của con nhỏ bắt đầu đổi màu trắng dã, đồng tử co hẹp lại. Vì phải nhìn vào tâm tư của kẻ đã chết nên rất khó khăn, thế nhưng vì Junsu oppa, Sungyoung sẽ cố gắng hết sức.

“Oa...xem này, vết thương của Susu lành lại nhanh quá, chỉ mới hai ngày thôi đã như không có gì rồi! Susu giỏi thiệt nha...”

“Hae nhớ Susu lắm...muốn được ôm Susu...hay là Susu không thích Hae nên tự bỏ đi rồi...”

“Thế thì tốt rồi...vậy Hae vẫn sẽ ngồi đợi Susu...”

— Susu? – Sungyoung khẽ nhăn mặt khi nghe cái tên ấy lặp đi lặp lại trong đầu mình.

— Sao rồi? – Quý nữ trước mặt có biểu hiện như thế khiến hần cảm thấy tò mò.

— Đứa trẻ này...nhất định phải cứu! – Sungyoung nghiêm túc ngược lên nhìn hần – Đây chính là điều Junsu oppa muốn chúng ta làm. Vẫn chưa quá ba tiếng đồng hồ, vẫn cứu được!

Một phút trầm ngâm suy nghĩ, sau đó thì tất cả đều đồng loạt quay sang nhìn Huyết Vương.

— Chết tiệt... - Y khẽ nghiêng răng xốt xa -...máu của ta...

Lúc nào gặp lại Junsu nhất định phải đòi bồi thường mới được!

...

— Yunho oppa yêu người...bởi vậy người phải chết...

Phập!

Bàn tay với những móng vuốt sắc nhọn trong chớp mắt đã găm chắc vào da thịt người đối diện. Từ bả vai truyền đến cảm giác đau buốt cực độ, mắt cậu hoa lên, cả người loạng choạng sắp đổ. Ấy là trong lúc nguy cấp Jaejoong còn kịp dịch người sang một chút, chứ nếu không những cái vuốt sắc ấy đã cắm thẳng vào cổ họng cậu rồi.

Phụt

~Ririn tàn nhẫn rút mạnh tay khiến cho máu tươi từ năm cái lỗ nhỏ trên vai Jaejoong cũng theo đó mà phun ra. Cậu ngay lập tức ngã xuống sàn, bờ vai không ngừng rỉ máu, đau đến nỗi không thể kêu lên một tiếng. Cậu cắn răng lết ra phía cửa với hi vọng có thể mở được nó ra, cho dù khả năng đó thực sự rất thấp.

— Hừ... - Ririn khẽ nhếch mép khi nhìn cậu loạng choạng đứng lên và với tay về phía cánh cửa. Vẫn còn có sức chạy sao?

Huych!

Ririn lao đến túm lấy Jaejoong và đẩy cậu ngã xuống, ả nhanh chóng ngồi đè lên cậu, thích thú nhìn khuôn mặt xinh đẹp giờ đã trắng bệch ra. Mà khoan, ngay cả lúc gương mặt này không còn sức sống như vậy mà vẫn đẹp thế kia sao? Đôi mắt ả ánh lên một tia ác độc, chính khuôn mặt này đã quyến rũ Yunho oppa, ả phải huỷ nó, nhất định phải huỷ!

Bộpppp...

Luôn là như vậy, những lúc nguy hiểm cận kề thế này chính là thời điểm mà bản năng sống của con người được thể hiện rõ ràng nhất. Jaejoong thấy đôi mắt tàn độc của Ririn nhìn chăm chăm như muốn rạch đôi khuôn mặt mình ra thì vội vàng thu hết sức lực còn lại mà co gối thụi ả một cái thật mạnh vào bụng. Hiển nhiên Ririn không ngờ được rằng cậu vẫn còn sức mà phản kháng nên ả hoàn toàn bị động. Dính một thụi như vậy không làm ả đau đớn nhưng lại khiến ả loạng choạng ngã về phía sau. Jaejoong nhân cơ hội đó đã vươn tay đến cái tủ phía đầu giường, cầm được thứ gì thì ném thứ ấy, cốc nước, lọ thuốc, kéo...bla...bla...Một giây tử thần cho hành động phản kháng quá mức yếu ớt này, thế nhưng trong tình huống hiện giờ cậu còn có thể làm gì khác chứ? Không thể lao đến trực tiếp đọ sức với ả được. Nhìn xem, mấy cái móng vuốt ấy mà cắm vào người cậu một lần nữa là cậu chết chắc, còn chưa kể ả ta biết phép thuật và cậu lại đang bị thương nữa.

__ A...! – Ririn bị mấy đồ vật tưởng như vô dụng ấy ném đến tối tăm mặt mũi, đến lúc vùng lên đã thấy Jaejoong bò ra được đến cửa rồi. Cậu đang dùng sức đập cửa thật mạnh, muốn ai đó ở ngoài có thể nghe tiếng đập cửa này mà đến cứu cậu.

__ Cứu...cứu... - Kêu được hai tiếng đã thấy choáng váng đầu óc, Jaejoong cúi người nhìn xuống, máu đã thấm ướt nửa bên áo. Cậu muốn ngủ quá...

__ Sẽ không ai đến cứu người đâu!

Ririn đi về phía Jaejoong mà nhếch miệng cười, ả một lần nữa đưa bàn tay với những móng vuốt sắc nhọn lên hướng về phía cậu. Jaejoong vẫn cố phản kháng, giơ chân định đập, thế nhưng thật không may là lần này Ririn đã nhanh tay bắt được chân cậu.

Roạt

~__ Aaaaaa...

Năm vết cắt trải dài từ đầu gối đến bàn chân, Jaejoong chỉ kịp kêu lên một tiếng đau đớn rồi gục hẳn xuống. Đau...toàn thân đau...tên khốn kia, người đang ở đâu...tại sao không đến...tại sao...

__ Tiếp theo sẽ là gương mặt xinh đẹp của người... - Ririn đưa cả hai bàn tay ra giơ về phía cậu. Jaejoong muốn gạt tay ả ra, muốn phản kháng, muốn kêu cứu...nhưng cậu không thể...

__ Không yêu...tại sao...muốn nghe...muốn đợi người...người nói với ta...Yunho...Changmin... - Đầu óc chẳng còn tỉnh táo nữa, cứ nói linh tinh cái gì thế này...

__ Chết diiii... - Đến lúc này còn kêu tên Yunho oppa được, Ririn điên tiết phóng mạnh tay xuống.

Uỳnh!

Rầm...

Cánh cửa bị một lực đẩy cực mạnh nào đó tác động vào trong chớp mắt đã bật tung ra, vừa khéo lại lao đến đúng người Ririn khiến ả cũng theo đó mà bị hất thẳng vào tường. Đầu bị va đập mạnh khiến ả chỉ kịp nhìn người đang đứng ở cửa một chút rồi ngất lịm đi.

__ JAEJOONG

Chủ nhà:theo dõi tui ik rồi tui viết tiếp cho

24. Chương 23-2

Lao vội đến bên người đang nằm sổng xoài trên đất, hần mở to mắt bàng hoàng nhìn cậu. Cái gì thế này? Máu...vết thương ở một bên vai, vết rách sâu và dài ở chân phải...cả khuôn mặt trắng bệch, đôi môi tái nhợt và hơi thở ngày càng yếu đi nữa! Hần thậm chí còn chẳng có thời gian thắc mắc lý do vì sao cậu bị như thế, giờ phút này chỉ chăm chăm ý nghĩ muốn cứu cậu. Vội vàng bế cậu lên, hần dùng hết tốc lực của mình mà

phóng đến phòng Hankyung. Trái tim co rút dữ dội khi đôi tay cảm nhận được cái lạnh lạnh và nhớp nháp của máu tươi. Mùi máu càng xông lên thì đôi mắt hấn càng mờ đi.

Đừng chảy nữa...đừng chảy nữa...ta không muốn...

Thật là ngớ ngẩn phải không? Hấn đang sợ máu, hấn đang sợ thứ mà hấn yêu thích cực kỳ...Máu chảy càng nhiều, hơi thở cậu càng yếu. Hơi thở cậu càng yếu, trái tim hấn càng đau...

Jaejoong thì đã rơi vào hôn mê từ đời nào, lúc này chỉ còn có thể bất động nằm yên trong vòng tay hấn. Cậu đang yếu lắm rồi, thế nhưng đôi môi lại vẫn không ngừng mấp máy, mấp máy...mấp máy...

_ Muốn nghe...ta muốn nghe...muốn...

“Lúc trở về...có chuyện muốn nói với người...”

...

Vụt vụt vụt...

_ Học học...chờ ta với...

Vụt vụt...

_ Ya...tên kia...ta đã bảo...

Vụt...

_ ĐỨNG LẠI CHO TA! – Junsu vừa quát to ra lệnh vừa giơ tay vung cái roi của mình lên và điều khiển thật khéo léo để nó quấn lấy chân kẻ đang chạy hùng hục trước mặt kia.

Bịch...

Bởi vì đang phóng với tốc độ cao lại vấp phải vật cản nên kẻ đó ngay lập tức khụy chân ngã nhào xuống đất, thế nhưng sau đó lại nhanh chóng đứng dậy tiếp tục chạy...

_ Park Yoochun! – Junsu đến lúc này mới đuổi kịp gã, khuôn mặt đỏ bừng lên nửa vì mệt nửa vì bức mình. Nó túm tay gã giật lại rồi trừng mắt nhìn – Người có bị điên không vậy? Chạy liên tiếp hai ngày hai đêm như thế, người không thấy mệt sao?

_ Người không muốn nhanh chóng tìm kẻ đó ah? – Yoochun trầm giọng nói qua hơi thở. Chỉ cần nghe vậy đã biết, gã hấn là đang rất mệt mỏi.

_ Muốn... - Junsu nhíu mày -...nhưng nếu người cứ như vậy rồi lăn ra chết giữa đường thì ai sẽ giúp ta tìm kẻ đó đây?

_...Ta sẽ không chết... - Gã quay mặt đi, chuẩn bị co chân chạy.

_ Ai biết được!

Nó gắt lên một tiếng rồi vòng tay qua bụng Yoochun, đẩy nhanh một phát khiến gã ngã ngửa xuống đất. Lợi dụng lúc gã còn chưa hoàn hồn nó đã khẩn trương dùng roi buộc tay mình và tay gã lại với nhau. Ha, để xem người chạy kiểu gì!

_ Làm gì thế... - Yoochun nheo mắt nhìn kẻ đang ngồi trên bụng mình đắc ý với hai cái tay bị buộc chặt vào nhau. Khó hiểu?

_ Ta đã nói rồi... - Junsu nằm xuống cạnh gã – phải nghỉ ngơi chút đi...ta không muốn phí máu của Heechul hyung một cách vô ích đâu...

Khuôn mặt gã thoáng trầm xuống khi nghe nó nhắc lại chuyện ấy. Tất cả cứ như một giấc mơ, có thể tin được hay không, hiện giờ gã và nó đang đứng cùng một chiến tuyến đấy! Tại sao ư? Tại vì kẻ mà gã cùng nó đang tìm đây, chính là kẻ sẽ đánh thức truyền nhân Hunter Vương đây...

Đã hai ngày trôi qua kể từ buổi tối định mệnh ấy, thế nhưng gã vẫn còn nhớ như in những cảm xúc kinh hoàng và đau đớn lúc đấy. Tối hôm đó, sau khi đi làm nhiệm vụ trở về, gã đã cực kỳ sửng sốt khi nhìn thấy những anh em của mình đang chém giết lẫn nhau. Mà không, phải nói là chỉ có một tốp khoảng mười

Hunter tấn công cả bọn. Những Hunter đó đều như phát điên, ngay cả khi cơ thể đã bị thương rất thê thảm vẫn cố lao vào chém giết. Phần lớn các Hunter đều bị giết mà chẳng kịp hiểu có chuyện gì đang diễn ra. Cũng phải thôi, đều là đồng đội của mình cả...có ai ngờ được...

Gã cũng chẳng ngờ được, cũng không kịp trở tay khi bị một người anh em lao vào tấn công. May mắn là kẻ kia chỉ chém trượt qua ngực gã, sau đó bị gã khống chế. Nhìn vào đôi mắt màu trắng đại diện của Hunter đó, gã lúc ấy mới phát hiện ra, những Hunter như thế này đã bị điều khiển, họ sẽ giết tất cả mọi người ở đây. Hay nói cách khác, nếu gã không giết họ, thì họ sẽ giết gã...

Tuy nhiên Yoochun lại không nỡ xuống tay, gã chỉ đánh họ, cố làm mọi cách cho họ tỉnh. Bởi vì cho dù có là kẻ máu lạnh như Vampire đi chăng nữa, bọn chúng cũng sẽ không giết đồng bọn của chính mình. Gã cảm thấy hối hận, hối hận vì lúc đó đã không giết chúng. Để rồi sau đây gã phải trực tiếp chứng kiến cảnh đứa trẻ mà mình vô cùng yêu thương bị một trong những Hunter nhém độc lia một nhát dao sắc bén vào cổ.

Donghae...

__ Lại nhớ đến nhóc con kia sao? – Junsu quay đầu nhìn gã. Khuôn mặt tên đáng ghét này lúc buồn nhìn thật tội nghiệp, có lẽ nó đã quen nhìn khuôn mặt kia nhẵn nhẵn nhở nhở rồi...vậy nên bây giờ...có chút khó chịu...

__ Ta phản lại Hunter, giúp đỡ Vampire các người... - Gã nhếch mép cười một cách máy móc -...nếu như Donghae không sống lại được...

__...Thì để ta chết cùng người đi...

Junsu nhìn thẳng vào mắt gã kiên định trả lời. Nếu như vì lý do gì đó mà Heechul hyung không cứu được đứa trẻ kia, gã nhất định sẽ tự sát, khi đó nó nguyện chết theo gã. Bởi vì chính Junsu đã hứa với Yoochun rằng chỉ cần gã nói hết tất cả các bí mật về truyền nhân Hunter Vương cho nó thì Donghae sẽ sống lại. Gã hiện giờ đã mất hết đồng đội, người thân duy nhất chỉ còn Donghae mà thôi, thế nên điều kiện này gã sẽ tuyệt đối không từ chối. Mà đồng ý với điều kiện này cũng có nghĩa là gã phải phản bội lại dòng máu Hunter đang chảy trong người...

__ Cũng được... - Một nụ cười tươi hiem hoi cuối cùng cũng xuất hiện.

“Mà cái gì hiem...cũng đều rất đẹp...” Junsu gật gù nghĩ thầm.

...

Hoá ra tất cả những gì trước đây Vampire thu thập được đều là đồ bỏ đi. Cái gì mà truyền nhân Hunter Vương sẽ tỉnh dậy khi nào đã hoàn toàn hồi phục, cái gì mà chỉ cần tìm thấy kẻ đó trước rồi giết là xong chuyện...đến ngay cả chuyện tên truyền nhân đó không phải là một Hunter cũng chẳng biết được thì làm sao Vampire có thể nghĩ ra những bí mật mà Hunter đã che giấu suốt mấy thế kỷ qua. Junsu sau khi nghe Yoochun kể hết ra thì, một bên rửa bọn Hunter thâm độc kín miệng, một bên lại chửi lũ Vampire vô dụng kém cỏi.

Chuyện này, nói đơn giản thì vô cùng đơn giản, nói phức tạp lại thấy nó cực kỳ phức tạp. Mấu chốt của việc truyền nhân Hunter Vương thức dậy chính là, kẻ đó sẽ không tự thức dậy, mà là để cho một phù thủy đến đánh thức dùm! Đánh thức bằng cách nào hả? Đơn giản thôi, chỉ cần phù thủy ấy nhỏ một giọt máu của mình vào thanh gương bạc chết tiệt kia, ngay lập tức linh hồn của Hunter Vương đang ở trong thân xác con người nào đó sẽ tỉnh lại, sau đấy chỉ cần lăm bắm nhiệm chú vài phát là gương bạc sẽ tự động bay đến chỗ chủ nhân. Và rồi tên Hunter Vương đó sẽ xông đến chiến đấu với Yunho hyung yêu dấu của nó.

Sở dĩ đến bây giờ Hunter Vương vẫn chưa hồi sinh là bởi vì trước khi chết kẻ đó đã có di ngôn rằng, hai tháng sau khi Chúa tể Vampire thức dậy mới được phép đánh thức hắn. Tại vì tên Hunter Vương đó muốn Yunho hyung khôi phục hoàn toàn sức mạnh rồi mới cùng chiến một trận ra trò với hyung ấy. Cái này Junsu cũng không cảm thấy lạ lắm, những kẻ có tài năng và sự kiêu ngạo cao ngất ngưỡng như nhau thường hành động kiểu công bằng và sòng phẳng vậy. Chẳng phải Yunho hyung cũng thế sao, lúc trước còn nói là muốn Hunter Vương hồi sinh để quyết đấu lại một lần cơ mà...

Lần này Junsu cùng Yoochun đến tìm tên phù thủy kia, chính là muốn giết chết tên đó trước khi hắn đến gần gương bạc. Sau khi trận thảm sát tại khu Hunter Đông diễn ra, gương bạc đã biến mất. Chắc chắn kẻ

gây ra vụ đó cũng biết hết các bí mật về Hunter Vương rồi, lấy đi gương bạc hắc là để đánh thức Hunter Vương dậy. Thế nên nó và Yoochun mới cấp tốc đi đến nơi ở của phù thủy để tìm cho ra tên ấy, nhất định phải tìm thấy trước kẻ kia. Một bên là lấy một giọt máu, một bên là giết hắc, khỏi nói cũng biết bên nào khó thực hiện hơn. Mà phù thủy...từ trước đến nay Vampire luôn tránh đụng chạm đến loài này...

...

— Chulie...

Hankyung đứng tựa vào quan tài vàng trù mền nhìn kẻ đang nằm bất động phía bên trong. Khuôn mặt người anh yêu nhợt nhạt hẳn đi, thật xót quá. Đã nằm đây được ba ngày rồi, lúc đầu tưởng rằng chỉ cần dùng máu để cứu đứa trẻ kia thôi, ai ngờ sau đó Heechul còn phải dùng máu để giặt lại mạng sống từ tử thần cho một Jaejoong đang hấp hối nữa. Một người là do Dã Vương nhờ vả, một người là do Chúa tể chỉ định, làm sao Huyết Vương của anh từ chối được chứ. Mất khoảng hai bát máu đây để điều chế thành thuốc uống, vậy nên Heechul mới phải nằm vào đây tĩnh dưỡng này...

Máu của Huyết Vương, nếu con người mà biết được công dụng của nó, ắt hẳn sẽ tìm mọi cách mà bắt bằng được Vampire hoàng tộc này về thế giới của họ. Bởi máu của y không những có thể giúp người chết sống lại, mà còn giúp họ trở nên bất tử. Hankyung cũng là một người bất tử nhờ vào máu của y.

Lưu luyến nhìn khuôn mặt xinh đẹp của chủ nhân một lần nữa, Hankyung mới rời bước ra khỏi căn phòng ấy. Đến giờ cho hai bệnh nhân kia uống thuốc rồi. Đứa trẻ kia vì đã chết trước đó nên nếu có thể sống lại thì cũng hôn mê một thời gian nữa, còn Jaejoong vì trước đó đã rất yếu rồi nên dù có cứu được chắc sẽ không tỉnh lại ngay đâu. Nghĩ đến chuyện của Jaejoong, Hankyung lại không kìm được một tiếng thở dài. Quỷ nữ Ririn tại sao lại ngu ngốc đến vậy chứ, cả toà lâu đài này đều biết cho dù Jaejoong có bị hắt hủi thì vẫn là người rất quan trọng đối với Chúa tể. Thế mà ả dám ra tay nặng như vậy với cậu, để rồi thu về kết cục thê thảm cho chính bản thân mình. Hankyung có nghe những Vampire thuộc hạ kể lại, Ririn đã bị Chúa tể cắt bỏ đôi cánh, để ả từ giờ trở đi không thể bay lên được nữa, hơn nữa còn bị nhốt dưới hầm kín, cả đời này đừng hòng thoát ra.

Ra tay với Jaejoong rồi phải chịu kết cục như vậy, có đáng không chứ? Ririn...tại sao lại si tình và ích kỷ quá như vậy...? Hankyung lắc đầu chép miệng. Trong lòng thâm trách Chúa tể thật đào hoa, mà chính bởi đào hoa quá như vậy mới gây ra bao nhiêu là chuyện...

Thế nhưng, chắc chắn Hankyung không ngờ rằng, bản thân mình cũng đào hoa không kém gì Chúa tể...

Mà hậu quả của sự đào hoa anh mang lại, còn nghiêm trọng hơn thế rất nhiều lần...

Quỷ nữ Hanyeon

25. Chương 24

...

...

Rầm!

— Cất bỏ đôi cánh! Chỉ có thể thôi sao? – Changmin đập bàn gào lên, thật là không công bằng!

— Vậy ngươi còn muốn gì nữa... - Kibum nhăn mặt khó chịu, cổ lờ đi khuôn mặt tỏ rõ vẻ không phục của Changmin mà tiếp tục gấp thức ăn cho vào miệng nhai -...đối với quỷ nữ đó chính là hình phạt đáng sợ nhất...

— Giết người đền mạng, Vampire các ngươi không biết đến câu đấy hả? – Changmin có vẻ vẫn rất hậm hực với quyết định xử trí Ririn của Chúa tể.

— Nhưng Jaejoong chưa chết... - Kibum nhún vai nói.

— Suýt chết, là suýt chết đó!

Changmin trợn mắt kêu lên, con quỷ nữ chết tiệt kia hành hạ Jae hyung của Min như vậy bảo Min sao có thể bình tĩnh được - Vậy mà cái tên Chúa tể kia bảo là hắn yêu Jaejoong hyung, yêu mà thế sao? Người mình yêu bị kẻ khác làm ra nông nổi vậy mà vẫn để kẻ đó sống được!

— Ya... - Kibum buông dưa tức giận nhìn thẳng nhóc trước mặt -...Người ăn xong rồi thì không để cho người khác dùng bữa nữa hả?Ồn ào thế đủ chưa?

— Bức xúc tí thôi...làm gì mà nóng thế... - Changmin bĩu môi khề lằm bằm, ai bảo tên đó ăn chậm làm chi, kêu Min ngồi yên nhìn người khác ăn làm sao nó chịu được chứ.

Thực ra ban đầu Changmin cũng rất thắc mắc vì sao tên Vampire cùng phòng này lại luôn ăn thức ăn của con người. Có uống máu đấy, nhưng lúc đem đồ ăn cho Min tên đó luôn mang hai suất, một cho Min và một cho tên đó, sau đó thì cùng ăn luôn. Thắc mắc suốt từ lúc mới bị bắt tới đây đến tận bây giờ mới được giải đáp. Bởi vì hiện giờ Jaejoong hyung đang hôn mê bất tỉnh, nên nhiệm vụ bảo mẫu trông coi mấy đứa Vampire loắt choắt kia được giao lại cho Min, nhờ đó mà nó cũng khai thác được kha khá thông tin hay ho về toà lâu đài này. Thế nên Min mới biết được việc tên Kibum này là Vampire nửa vời, có thể giết người, có thể uống máu người nhưng lại không thể trực tiếp cắn cổ uống máu, rồi thì thức ăn cũng ăn chung thức ăn với con mồi luôn. Từ sau khi biết điều đấy Changmin đã bớt sợ Kibum đi vài phần, bởi vì tên Chúa tể kia yêu Jaejoong hyung, mà Jaejoong hyung lại rất yêu Min, thế nên chẳng đời nào tên này dám giết Min đâu. Hô hô hô, vậy nên đừng thắc mắc tại sao Min có thể vô tư chọc ngoáy nghịch phá khắp nơi như thế nhá...

— Nè... - Y như rằng, ngồi yên nhìn tên kia ăn được hai phút đã bắt đầu thấy ngứa miệng -...chốc nữa cho ta đến thăm Jaejoong hyung nhé...

— Không được, chiều vừa đến rồi... - Kibum lạnh lùng từ chối.

— Nhỡ lúc ta không đến hyung ấy tỉnh lại thì sao? - Changmin bắt mồm lên tiếng - Khi hyung ấy tỉnh lại người đầu tiên nhìn thấy phải là ta!

— Nói cái gì thế? Vậy còn Chúa tể thì sao? - Kibum lườm thẳng nhóc kia một cái, đúng là đồ không hiểu chuyện. Người đầu tiên Jaejoong nhìn thấy sau khi tỉnh dậy nhất định phải là Chúa tể.

— Sao trắng gì? Tên đó là gì của Jaejoong hyung? Anh em hả? Hay người yêuuuu... - Changmin cổ dài giọng ra ở từ cuối như để thể hiện sự coi thường của mình về mối quan hệ giữa tên Vampire đấy với Jaejoong.

— Vợ chồng - Kibum mặt không cảm xúc chậm rãi phun ra hai tiếng.

— Khụ...cái gì? - Changmin trong phút chốc hít thở không thông, đoạn trợn trừng mắt lườm Kibum. Đừng có nói bậy thế chứ, Jaejoong hyung không đời nào chấp nhận mối quan hệ này đâu, mà Min cũng sẽ không bao giờ để hyung ấy trở thành vợ tên Chúa tể kia.

— Rồi người xem...đợi đến lúc Jaejoong tỉnh lại...Chúa tể sẽ nói lời yêu với cậu ta, sau đó nếu nghĩ lạc quan hơn một chút...thì có thể trông chờ vào việc được ăn kẹo cưới...

Kibum nói ra mà cũng tự cảm thấy thật kỳ quặc, đây toàn là mấy lời lúc trước Huyết Vương tỉ tê cho Bum đấy chứ. Cơ mà cho dù không thích lắm cũng vẫn nói ra, bởi vì Bum muốn thấy phản ứng của tên nhóc kia sau khi nghe những lời đó mà. Lúc nó vui vẻ thì Bum rất tức giận, còn lúc nó tức giận thì Bum lại rất thích thú...là thế đấy.

— Khụ khụ khụ... - Quả nhiên sau khi nghe xong Changmin mặt mày đỏ bừng, lè lưỡi ho khan đến nửa ngày giờ - Cho ta xin đi...Vampire các người mà cũng bày đặt cưới xin sao?

— Biết đâu được...

Mấy lời của Huyết Vương đều mang tính chất ngông cuồng phi lý, tốt nhất là đừng nên tin hoàn toàn. Ít nhất thì từ lúc tới toà lâu đài này đến giờ Bum chưa thấy ở đây có tổ chức đám cưới nào cả.

— Thật là... - Changmin nhăn mặt lắc đầu, sau đó nhanh như cắt thò một miếng thịt ở cái đĩa trước mặt cho vào mồm, nhai nhồm nhoàm.

_ Làm gì đó? – Kibum vừa buồn cười vừa bực mình, lúc nào cũng như một tên đói ăn, không phải ban này vừa ăn rồi sao.

_ Ngồi buồn... - Changmin thấy Kibum không có biểu hiện gì nguy hiểm nên ngựa quen đường cũ, tiếp tục lấy thịt bỏ vào mồm.

—...

Dù sao Bum cũng không ăn nhiều, vậy nên cậu cứ để mặc cho tên nhóc đó tấn công đĩa thịt của mình. Ai ngờ tên kia thấy vậy thì nhờn, bắt đầu chỉnh tư thế nhắm vào đĩa thịt mà bốc liên tiếp, bốc rồi nhai chóp chép chóp chép, đến độ mà Kibum bắt đầu cảm thấy khó chịu.

_ Đây...người đủ chưa?

Ngẩng đầu lên quát một tiếng, lại thấy Changmin cũng ngẩng đầu lên nhìn mình, môi vẫn còn bóng nhẫy mỡ thịt, hơn nữa còn bị dính một miếng bên khe miệng.

—...

Cái này là theo phản xạ, chắc chắn là theo phản xạ, Bum thề rằng chỉ là theo phản xạ thôi. Kibum đưa tay gạt mẩu thịt dính ở khe miệng cho Changmin, bàn tay hơi run run khi chạm vào đôi môi đó. Sau đó thì bốn mắt im lặng nhìn nhau...

_ Ăn uống mất nét... - Kibum sau khi bình tĩnh thì dùng sức véo mạnh vào má Changmin và gất lên, rồi đập ghế bước về phía cửa -...tối nay không được đi đâu hết, cứ ở yên trong phòng cho ta.

“Rầm”, cửa đóng sập lại, người cũng mất hút theo. Changmin ngồi vừa ôm má vừa lẩm bẩm nguyên rủa. Đang yên đang lành tự nhiên nhéo một cái đau đến ộc nước mắt, bảo Min có điên không chứ? Cuối cùng thì Min cũng hiểu được thế nào gọi là đang từ trên mây rơi xuống địa ngục rồi. À không, Min đâu có nói lúc được Bum chạm vào môi là ở trên mây đâu, ý Min là lúc bị nhéo má cảm giác giống như ở địa ngục ấy...Ồ thì...cái trên mây ấy chỉ là ví dụ thôi, không có ý gì khác cả, đúng thế, là ví dụ...ví dụ...

“Chết tôi rồi...” Changmin ôm đầu đau khổ.

Tại sao lại có cảm giác như vậy với một tên con trai chứ?

...

_ Yêu...là chết...ở trong lòng một ít... - Nhíu mày.

_ Vì mấy khi yêu...mà chắc được yêu... - Nhăn mặt.

_ Cho rất nhiều xong nhận...chẳng bao nhiêu... - Lông mày giật giật.

_ Người ta phụ...hoặc thờ ơ, chẳng biết... - Nổi gân xanh.

_ K.i.m J.a.e.j.o.o.n.g... - Hấn dùng gương mặt cực kỳ khủng bố hướng về phía kẻ đang nằm bất động trên giường rồi nghiêng răng nghiêng lợi rít lên -...con người các người sao có thể nghĩ ra mấy thứ như thế này chứ?

_ Tiếp đi tiếp đi... - Heechul đứng bên cạnh cố nén cười hẩy hẩy vào tay hấn cổ vũ -...em có thấy mấy ngày nay sắc mặt Jaejoong đã hồng lên rất nhiều rồi không? Ấy là do em chăm chỉ đọc thơ tình cho cậu ấy đấy, cách này rất hiệu quả, không đúng sao?

_ Hừ...

Hấn “hừ” mạnh một tiếng rồi chăm chú nhìn vào gương mặt xinh đẹp kia, đúng là đã hồng hào lên rất nhiều. Hấn chưa bao giờ mong chờ ai đó tỉnh dậy như vậy nên không biết là nếu muốn người ta mau tỉnh lại thì phải nói chuyện thật nhiều, mà nếu muốn người mình yêu tỉnh lại nhanh thì phải chăm đọc thơ tình cho người ta nghe. Ban đầu hấn cũng chẳng biết thơ tình là cái gì cả, chỉ thấy người đưa ra chủ ý kia – Heechul – đưa cho hấn một tập giấy, bảo vừa đọc cho Jaejoong nghe vừa tự cảm nhận. Đọc cho Jaejoong nghe thì hấn vẫn miễn cưỡng làm được, chứ còn cảm nhận cái thứ này...hấn muốn đi giết người quá!

Thôi thì...cẩn rằng đọc tiếp, mọi uất ức sau này sẽ bắt ai đó phải trả...

“Những người si theo dõi dấu chân yêu...”

Và cảnh đời là sa mạc vô liêu...

Và tình ái là sợi dây vẫn vút...

Yêu, là chết ở trong lòng một ít”

Kim Jaejoong...Kim Jaejoong...

Chấp nhận yêu người...ta không chỉ chết có một ít ở trong lòng thôi đâu...

Ta mất cả trái tim, mất cả thể diện của Chúa tể...

Vào tay người mất rồi...

— Bởi vậy...hãy mau tỉnh dậy đi...

Hắn đưa tay vuốt nhẹ vào má cậu, tỉnh dậy mau Jaejoong, hắn đang có nhiều việc cần giải quyết với cậu lắm. Hắn sẽ không bắt cậu trả lại trái tim đã đánh mất của mình đâu, hắn cần là cần cậu trao trái tim cậu cho hắn cơ...

Búp bê à, ta yêu người...

...

Huyết Vương Heechul vì phải dùng máu chữa bệnh cho hai người khá quan trọng nên nằm hôn mê bất tỉnh trong quan tài vàng đến một tuần liền. Lúc tỉnh lại, đương nhiên việc đầu tiên là lao vào búp bê Han ôm hôn thăm thiết, việc thứ hai là qua hỏi thăm Kibum và các Vampire thuộc hạ một chút tình hình của Junsu, và việc thứ ba...chính là tìm cách trêu chọc vị Chúa tể lạnh lùng lần đầu biết yêu nào đó. Nói thật chứ lúc mới nhận ra mình yêu Hankyung y cũng có nhiều biểu hiện kỳ quặc lắm, như thể đã ngộ ra điều gì thật tươi sáng trên thế giới này vậy. Vui vẻ, nôm na, sốt sắng...chắc chắn là Yunho hiện giờ đang có những cảm xúc như thế. Mà tiện một cái là đến giờ Jaejoong vẫn hôn mê chưa tỉnh lại, chắc tại vết thương hơi nặng cộng thêm việc phải thích nghi với thứ thuốc bất tử mới được rót vào người, vậy nên Yunho có sốt ruột thế nào cũng không thể bày tỏ cho người ta biết. Và y thì không bao giờ bỏ qua những vụ thú vị thế này, nhất là lại liên quan đến Yunho. Y đặc biệt thích nhìn khuôn mặt lúc nào cũng lạnh lùng lạnh lẽo của Yunho có những biểu hiện khác lạ, hết sức thú vị mà.

Đấy, như lúc đọc thơ tình cho Jaejoong nghe đấy, chỉ có vài câu thôi mà trên gương mặt đẹp trai đó đã có bao nhiêu là sắc thái rồi. Heechul đứng ngó bên cạnh buồn cười đến quặn ruột mà không dám thể hiện ra, vì mấy trò dây vào Yunho thế này vui thì vui thật đấy nhưng cũng nguy hiểm lắm. Yunho mà biết y gạt hắn đọc mở thơ tình đó chỉ để biểu diễn cho y xem thì chắc Hankyung sẽ bị hắn lột da mất.

Nhắc đến mở thơ kia mới nhớ, nếu Jaejoong trong cơn mê có lỡ nghe được rồi bệnh càng thêm trầm trọng thì trước tiên phải trách thằng em yêu dấu của cậu ta ấy. Đều là do thằng nhóc nhất gan đó không dám đọc truyện kinh dị cho mấy nhóc Vampire nghe nên không biết chép đầu ra được một đồng thơ tình, rồi cứ thế đọc bô bô ra khiến bọn trẻ phải khóc thét lên “Kinh dị quá!”. Và y đi ngang qua thấy được mới nghĩ ra cái trò này chứ...

Cơ mà nếu Jaejoong vẫn cứ không tỉnh lại thế này thì Hankyung của y sẽ bị Yunho làm thật thật đấy. Quỷ nữ Ririn ngu ngốc dám ra tay với Jaejoong khiến Yunho vừa bất ngờ vừa giận đến tím mặt. Lúc đó Yunho đã định một phát xé xác Ririn ra, thế nhưng Sungyoung và những quỷ nữ còn lại đã cầu xin rất thành khẩn, thế nên y mới đưa ra ý kiến là chỉ cắt bỏ đôi cánh và giam giữ mãi mãi trong hầm kín thôi. Những quỷ nữ kia thấy vậy đều cảm kích y vô cùng, chỉ riêng có Sungyoung và Hanyeon là ngược lại. Sungyoung thì buồn vì chị em của mình bị trừng phạt nặng, còn Hanyeon chắc chắn sẽ có chút run sợ trước quyết định của y.

Đã bị cắt mất đôi cánh mà không thể chết, phải ở trong nơi tối tăm chịu đựng sự đau đớn sau lưng, đấy mới là hình phạt kinh khủng nhất.

Hình phạt mà Heechul dành cho những kẻ muốn cướp người yêu của hắn và y...

...

Cùng lúc ấy, trong một khu rừng rậm...

— Người chắc chứ? – Junsu vừa chạy vừa quay sang hỏi gã.

— Chắc chắn, kẻ mà chúng ta đang đuổi theo là Taekoong... - Yoochun mím môi trả lời, đó là một Hunter, một đồng đội của gã. Tối qua gã đã vô tình bắt gặp kẻ đó chạy ngang qua. Mắt trắng dã.

— Hắn cũng muốn đi tìm tên phù thủy kia phải không?

Junsu nói xong mới thấy mình hỏi thật thừa thãi. Một tên Hunter bị nhiễm độc phóng như điên trên cùng con đường mà nó và gã đang đi. Nếu không phải vì vụ gương bạc kia thì vì cái gì?

— Chúng ta có thể cứu cậu ấy không... - Gã chần chừ hỏi, bởi vì ngoài sức mạnh thì Vampire còn có chút phép thuật, vậy nên biết đâu Junsu biết cách chữa cho người anh em bị nhiễm độc kia thì sao?

— Không, phải giết ngay!

Junsu lạnh lùng liếc nhìn gã. Nó không biết liệu nó có thể giúp tên Hunter kia tỉnh lại không, nhưng nếu có thể làm được thật thì sao? Yêu cầu tên Hunter đó đứng về phe Vampire cùng nó và gã sao? Chắc chắn là không thể rồi, đến cả Yoochun mặc dù lúc này đã đồng ý giúp nó thì hàng đêm vẫn luôn tự dằn vặt chất vấn với dòng máu Hunter trong người. Cứu tên này rồi, biết đâu hắn lại khiến Yoochun đổi ý quay sang đối địch với nó thì sao. Cho dù đã có Donghae làm con tin trong tay thì cũng chẳng chắc chắn được điều gì...nó không muốn gã là kẻ thù của mình lần nữa đâu.

Không biết tại sao nữa, nhưng chỉ cần chuyện này kết thúc, Junsu sẽ đối xử với gã tốt hơn...

— A...mất dấu rồi...

Bởi vì cả hai đều để tâm trí đi đâu đâu cho nên chẳng mấy chốc đã mất dấu tên Hunter kia, lúc này chỉ biết đứng lại ngơ ngác nhìn nhau.

— Vô dụng quá đi! – Junsu càu nhàu.

— Ừ, chúng ta đúng là một đôi vô dụng... - Lâu lắm rồi mới thấy gã dùng nụ cười nham nhở này để trêu nó.

— Bậy bạ, ai một đôi với người, còn nói nữa coi chừng ta...

Junsu đang gân cổ lên cãi thì đột nhiên cảm nhận thấy có cái gì đó lao rất nhanh về phía mình, nó vội vàng nhảy lên tránh. Sau đấy thì trợn mắt nhìn viên đạn bạc găm vào một thân cây gần đó, nếu nó không tránh kịp thì viên đạn kia hiện đang nằm trong người nó rồi.

— Taekoong!

Yoochun thấy vậy thì hốt hoảng lao ra chắn trước mặt Junsu. Nếu Vampire mà trúng phải đạn bạc thì sẽ rất nguy hiểm, mà gã thì hoàn toàn không muốn việc đó xảy ra với Junsu.

Vụt

~Đoàng đoàng

~Một bóng đen lao nhanh qua, kèm theo đó là hai phát súng nhắm vào gã và nó.

— Chờ ta ở đây!

Yoochun sau khi ôm Junsu nhảy lên tránh đạn thì buông nó ra dãn dò, đoạn xoay người nhảy lên thân cây, rồi dùng tốc độ cực nhanh của một Hunter để phóng theo bắt tên kia.

— Ngủ gật... - Junsu rít qua kẽ răng -...người nghĩ ta là ai mà phải nhờ người bảo vệ chứ...

Vậy là nó cũng rút vũ khí ra chiến đấu cùng gã. Nói về tốc độ thì Vampire nhanh hơn Hunter một chút, mà Vampire hoàng tộc như nó thì còn nhanh hơn nữa, thế nên Junsu chỉ mất một chút thời gian đã có thể đuổi kịp Taekoong. Tuy nhiên vì tên đó hiện đang cầm trong tay thứ vũ khí rất đáng sợ đối với Vampire nên nó không dại gì mà tiếp cận, chỉ duy trì ở khoảng cách nhất định rồi chạy song song cùng Taekoong, sau đó thì vung roi nhắm vào đường chạy của đối phương mà quật. Chỉ cần tên đó ngã xuống, Yoochun ở phía sau sẽ không chể đờ được hắn.

Vụt vụt vụt...

Bên cạnh thì có kẻ dùng roi cản trở đường chạy, đằng sau thì có kẻ đuổi theo sát nút, điều đó khiến Taekoong không thể nào giương súng bắn một lần nữa. Tiêu diệt mọi Vampire trên đường đi và đem kẻ có khả năng đánh thức Hunter Vương trở về, đây là hai mệnh lệnh chủ nhân xinh đẹp giao cho hắn. Mà một khi chủ nhân đã giao lệnh, thì có chết cũng phải hoàn thành.

Xoẹt...

Từ phía sau người Taekoong đột nhiên mọc ra một đôi cánh đen sì, ánh mắt thì rực lên màu trắng dã, thời khắc hắn quay mặt nhìn Junsu, cũng là lúc Junsu chợt nhận ra điều gì đó.

Mắt trắng cánh đen...lẽ nào...

_ JUNSU!

Đoàng...

Điều tồi tệ nhất trong khi đang chiến đấu chính là phân tâm sang chuyện khác, bởi vì chỉ cần một giây không chú ý thôi cũng có thể tạo cơ hội cho đối thủ hạ gục ta. Junsu lúc này vì mãi nghĩ đến chuyện gì đó mà không kịp tránh viên đạn đang lao tới. Cũng may là Yoochun đã lao ra kịp lúc đẩy cánh tay Taekoong làm viên đạn đó đi chệch đường, chỉ sượt qua cánh tay nó một chút thôi. Thế nhưng đạn bạc mà sượt qua người Vampire thì cũng là cả một vấn đề lớn đấy.

_ Junsu, có sao không?

Gã chẳng thèm để ý đến việc mình suýt chút nữa đã bắt được Taekoong mà lao ra đỡ nó. Còn tên kia mọc ra đôi cánh vốn là định chạy trốn, nay lại thuận tiện có thể bắn cho Vampire nọ một phát như thế là mãn nguyện lắm rồi. Bởi vậy Taekoong chẳng chút chần chừ mà bay mất, đã hoàn thành xong một mệnh lệnh.

_ Junsu...ngươi ổn không... - Gã lay mạnh kẻ đang mơ màng nằm trong tay mình.

_ Lạnh... - Nó run run nhắm mắt cảm nhận cái lạnh xuyên thấu cơ thể, lúc trước còn có Kibum chịu nạn cùng, bây giờ thì...

_ Không sao, không sao đâu... - Gã ôm chặt nó vào lòng, trái tim một lần nữa thất lại, đau không kể xiết.

Xin ngươi, đừng rời bỏ ta như Donghae đã làm...

Junsu ah, xin ngươi đấy...

...

_ Anh là gió, em là cát...gió thổi cát bay...đi đến chân trời...hừ...thật là nhàm chán!

Hắn khoanh tay nhìn những con chữ trước mặt, nghiêng rặng một cái rồi dùng sức xé “roạt roạt” tập giấy kia. Tên Heechul chết tiệt, dám lừa hắn sao? Việc này rõ ràng là chẳng có kết quả gì, đã vậy còn khiến hắn trông như một tên ngốc vậy. Hắn phải đi làm thịt búp bê của y ngay bây giờ!

_ Umh...

Chân bước đến cửa rồi bỗng khựng lại, từ từ quay đầu nhìn...

_ Khá...t...nư...ớc... - Đôi mắt xinh đẹp kia sau bao ngày khép chặt cuối cùng cũng mở ra, hắn thở hắt một cái thật mạnh rồi vội vàng lao đến bên giường hấp tấp hỏi cậu.

_ Jaejoong, Jaejoong...nói gì...? - Thế là có hiệu quả thật sao, hoá ra Heechul không lừa hắn...

_ N...ước... - Cậu khẽ thều thào.

_ Được, ta lấy cho ngươi... - Hắn vừa định xoay người đi thì tay bỗng bị túm lại, cậu đang nhìn hắn, đôi môi run lên -...sao vậy?

_ Muó...n nghe... - Hắn ngồi xuống để cậu tựa vào ngực mình, sau đó chăm chú lắng nghe từng từ cậu nói.

_ Nghe cái gì?

__ Người nói...người...bảo...có chuyện...muốn...nói...với ta... - Jaejoong bám chặt tay vào áo hần, cậu cũng chẳng hiểu vì sao mình cứ mãi sốt sắng vì điều mà hần muốn nói đến vậy. Cậu chờ đợi cái gì? Cậu cũng chẳng biết nữa...

__ À... - Hần đương nhiên nhớ ra chuyện đó, khoé môi khẽ nhếch lên, sau đó cúi đầu hôn nhẹ lên môi cậu -...ta sẽ nói, nhưng không phải bây giờ...

__ Sao vậy...?

Jaejoong giương đôi mắt buồn buồn nhìn hần, vừa mới tỉnh lại sau một thời gian dài hôn mê nên đầu óc còn đang rất mụ mị, chẳng suy nghĩ được gì nhiều. Lúc này chỉ nghĩ là mình đã thê thảm vậy chắc hẳn sẽ đối xử tốt với mình hơn một chút, ai ngờ hần lại lạnh lùng từ chối yêu cầu của cậu nhanh như thế.

__ Những lời đó rất quan trọng... - Hần vuốt khẽ đôi mi dài của cậu mấy cái rồi thích thú nhìn cảnh Jaejoong lúi lúi dụi dụi mắt -...mà bây giờ tâm trạng ta đang không ổn định, nói không được...

“Tại sao không ổn định?” Jaejoong vốn định hỏi thêm câu đấy, thế nhưng đôi môi lại bị ai đó cướp mất rồi...

...

Tâm trạng ta đang không ổn định...

Tại sao không ổn định?

Vì...người đã tỉnh lại

26. Chương 25

...

...

Chính xác là vì lúc ấy Jaejoong mới tỉnh dậy nên vô cùng ngoan ngoãn, đến hần cũng cảm thấy ngỡ ngàng với thái độ thỏ non bất thường đó của cậu. Y như rằng, mấy ngày sau đấy, lúc đầu óc tỉnh táo lại không ít cũng là thời điểm Jaejoong quay lại đứng bản chất một con búp bê khó bảo và bướng bỉnh. Nếu không phải Jaejoong đang bị thương, khó chịu được chấn động mạnh thì chỉ e là cậu đã bị hần đè xuống dạy dỗ cả chục lần rồi!

__ Oe...ummmhh... - Jaejoong ôm miệng nôn khan khổ sở đến nỗi mặt mũi xanh lét cả ra.

__ Jaejoong... - Hankyung ngồi bên vổ vai an ủi -...cố chịu một chút...

__ Oe...aaaa... - Cậu vẫn ôm miệng lắc lắc đầu, cảm giác thật kinh khủng.

__ YA... - Heechul đứng cạnh này giờ nhìn cảnh Jaejoong nôn vậy thì cảm thấy tức giận vô cùng -...người nghĩ ai cũng có thể uống máu ta sao? Thái độ kiểu gì vậy? Đúng là làm ơn mắc oán mà!

__ Chủ nhân... - Hankyung thấy y to tiếng với cậu thì quay ra cầm tay y một chút để y nguôi giận, sau đó lại quay sang dỗ Jaejoong -...chỉ cần uống nốt tuần này thôi, dù sao cậu cũng sắp khỏi rồi...

__ Cho tôi xin... - Jaejoong trợn trừng mắt hết nhìn Hankyung lại nhìn bát nước thuốc đỏ lờm sớ sớ trước mặt -...tôi sẽ không uống loại thuốc kinh dị này thêm một lần nào nữa đâu!

Lúc trước cậu hôn mê bị người ta đút vào thì không tính, bây giờ tỉnh rồi làm sao tiếp tục nuốt được đây, hơn nữa đó lại là loại thuốc được tinh chế từ máu của cái tên Huyết Vương kia...Vậy mà cậu đã uống nó suốt thời gian qua...ạ...nghĩ đến lại thấy dạ dày lộn cả lên...

__ Hừ... - Heechul nhếch mép nhìn Jaejoong -...nếu người không uống, ta sẽ gọi Yunho đến tống vào mồm người...

_ Cái này...chủ nhân...

Hankyung lo lắng nhìn y, lần uống trước vì đồ mãi Jaejoong không chịu uống khiến hắn tức điên lên mà lao đến bóp miệng cậu dốc thuốc vào làm Jaejoong bị sặc. Kết quả là không những không uống được mà còn bị ho đến nổi khiến vết thương trên vai bị động chảy máu. Bởi vậy hôm nay Hankyung mới đem thuốc đến lúc Chúa tể không có ở đây, hi vọng có thể làm Jaejoong uống trước khi Chúa tể trở về.

Nhưng có lẽ ngoài Chúa tể ra thì chẳng ai ép được Jaejoong...haizz...

_ Hỏi lần cuối... - Y không kiên nhẫn gắt lên -...có uống hay không thì bảo?

_ Các người có thể cho ta uống thuốc của con người mà... - Jaejoong thấy tình hình có vẻ nguy hiểm thì xuống nước thương lượng. Cậu dù sao cũng là con người, tại sao không chữa bệnh cho cậu theo cách loài người vẫn làm chứ.

_ Nhưng như thế thì rất lâu khỏi, Chúa tể sẽ rất đau lòng nếu cậu cứ mãi nằm trong đau đớn như vậy... - Chỉ có Hankyung là luôn nhẹ nhàng dịu dàng trong mọi trường hợp.

_ Hừm...

Jaejoong nhăn mặt. Đồng ý về sau, nếu dùng thuốc con người chữa trị chắc cậu phải nằm thêm vài tháng nữa, dù không muốn nhưng Jaejoong cũng phải thừa nhận thứ thuốc làm từ máu Huyết Vương thực sự có hiệu quả rất cao. Cơ mà câu nói của anh, về sau ổn nhưng về trước thì không ổn tí nào. Hắn đau lòng nếu cậu không khỏi sao? Có mà tiếc rẻ vì đồ chơi không dùng được thì có...Cái tên đáng ghét đó, đập người ta đi rồi lại lòi về, đừng tưởng Jaejoong đã quên chuyện này rồi nhá, cậu còn nhớ rất rõ cảm giác đau đớn tủi nhục lúc đó đấy!

Mà...hắn cũng đừng tưởng...cứ đối xử với cậu dịu dàng như hiện giờ là cậu sẽ tha thứ cho hắn...

Jaejoong không rộng lượng thế đâu...

Tuy nhiều lúc có động lòng, có thấy thật ngọt ngào...

Nhưng đừng tưởng bỏ là cậu đã tha thứ cho hắn...

Không tha, nhất định sẽ bắt hắn trả giá...

...

Cạch.

_ Sao rồi? - Vừa mới nghĩ đến một chút đã thấy hắn xuất hiện, Jaejoong chợt dạ quay mặt đi chỗ khác.

_ A...Chúa tể...

_ Lại không chịu uống thuốc hả? - Hắn nhìn bát thuốc còn nguyên trên tay Hankyung rồi trầm giọng hỏi.

_ Ghê lắm, ta không nuốt nổi... - Lần bị hắn dốc thuốc vào miệng ấy đã dọa cậu sợ chết khiếp, vậy nên giờ chỉ dám phản kháng yếu ớt như vậy thôi.

_ Không uống làm sao khỏi được? - Hắn đi đến giường ngồi cạnh Jaejoong, đưa tay nhẹ nhàng vuốt má cậu. Giọng nói trầm ấm và cử chỉ dịu dàng ấy đã đá phẳng cái ý nghĩ trả thù trả giá gì gì đấy của Jaejoong đi đâu mất rồi. Rõ chán mà!

_ Nhưng... - Jaejoong bậm môi cố thuyết phục hắn.

_ Lui ra đi... - Hắn khề liếc mắt về phía anh và y, ra hiệu cho hai người đó.

_ À...vậy... - Hankyung ngập ngừng đưa bát thuốc cho hắn -...Chúa tể cho Jaejoong uống đi...nhưng...ngài nhớ đừng làm cậu ấy bị thương nữa đấy...

_ Ra đi... - Hắn lại tiếp tục ra lệnh trong khi đưa tay túm lấy cậu, lúc này đang chuẩn bị tung chăn ra trùm. (=.=)

Hankyung định nói thêm gì nữa nhưng lại bị Heechul kéo nhanh ra ngoài. Vậy là trong phòng lúc này chỉ còn hắn và cậu.

— Uống đi! – Hắn đưa bát đến trước mặt Jaejoong.

—... - Jaejoong lắc đầu.

— Nhắm mắt lại uống một hơi, sẽ không cảm thấy gì đâu... - Hắn hơi nhú mồm một chút nhưng vẫn nói nhẹ nhàng với cậu. Tuy nhiên nghe giọng cũng biết là hắn đang không hài lòng chút nào với kẻ bướng bỉnh trước mặt.

—... - Jaejoong vẫn kiên trì lắc đầu, cậu đã thử cách này rồi, chẳng đỡ tí nào đâu.

— Người...chuyện đó...người còn muốn biết không? - Nghiến răng chuyển chủ đề, nếu cứ tiếp tục đòi co thế này không biết hắn sẽ làm gì cậu nữa. Lần trước làm cậu chảy máu đã thấy trong lòng khó chịu lắm rồi.

— Sao?

— Điều ta muốn nói với người, người...có còn muốn biết...nữa không? – Có lẽ đây là lần đầu tiên hắn cảm thấy lúng túng khi nói điều gì đó. Chuyện này cũng đâu có gì khó khăn, sao ở trước mặt cậu lại khó mở miệng vậy.

—...Muốn...

Đấu tranh tư tưởng một hồi, cuối cùng Jaejoong vẫn trả lời như vậy. Lúc cậu tỉnh lại, thái độ của hắn đã thể hiện rất rõ, hơn nữa y và anh cũng bóng gió rất nhiều về chuyện này rồi. Vậy nên Jaejoong cũng phần nào đoán được những gì hắn định nói. Nhưng mà...nếu đó không phải là ý của hắn thì sao? Hoặc, nếu đó đúng là ý của hắn, thì sao? Mấy ngày nằm bẹp trên giường Jaejoong đã suy nghĩ khá nhiều về chuyện này, cậu nửa muốn biết nửa không muốn biết. Sau khi nghĩ đi nghĩ lại cả chục lần thì quyết định sẽ không hỏi hắn chuyện đó nữa, nếu hắn có đề cập đến cũng phải gạt đi, để tránh làm cho mối quan hệ giữa hắn và cậu rắc rối thêm ấy mà.

Cơ mà đến giờ phút quyết định lại phát ra từ “Muốn” mắt mặt như thế này đây!

— Vậy uống đi, ta sẽ nói! - Hắn lại đưa cái bát đến gần cậu.

— Umh... - Jaejoong do dự nhìn bát thuốc nửa ngày giờ, sau đó hít một hơi dài rồi thở thật mạnh ra lấy dũng khí. Đoạn khấn trương cầm lấy cái bát dốc một hơi cho thứ chất lỏng đó chảy ồng ộc vào cổ họng, uống nhanh đến nỗi suýt sặc.

Hắn hài lòng nhìn cái bát không còn một giọt thuốc nào, quay sang thấy Jaejoong đang nhắm mắt vô cùng khổ sở thì nhanh chóng túm lấy cái chăn choàng vào người cậu. Rồi sau đó thì bất ngờ nhấc bổng cậu lên.

— A... - Jaejoong đang mải để ý đến mùi vị đáng ghét còn đọng lại trong khoang miệng thì bỗng nhiên bị bế lên như thế nên không tránh khỏi bất ngờ mà ôm chầm lấy hắn. Đến khi hoàn hồn lại mới bắt đầu giãy giụa muốn xuống -...người làm cái gì thế?

— Yên nào...

Hắn vỗ vỗ cậu một chút, sau đó cẩn thận chỉnh tư thế của cả hai để hạn chế va chạm vào những vết thương trên người cậu. Rồi thì cứ thế mà ôm Jaejoong đi ra khỏi phòng, băng qua hành lang, bước lên những bậc cầu thang. Cậu giãy chấn mà thấy chẳng có kết quả gì thì cũng buông xuôi nằm yên ôm cổ hắn chờ đợi. Hắn đang định đưa cậu đi đâu vậy?

...

Cơ thể nhỏ bé thấm ướt máu đỏ...

Giây phút ta chạm tay vào...hơi thở đã yếu lắm rồi...

Trái tim đập thật mạnh...đau nhức không thở nổi...

Lúc băng bó, chạm vào vết thương, gương mặt xinh đẹp đó ngay cả trong vô thức cũng nhăn lên thật khổ sở...

Jaejoong...Jaejoong...có phải người đang đau lắm không...

Ta quyền năng đây mình, lại chẳng thể giúp gì được cho người...chỉ biết bắt lực tay nắm tay thật chặt...

Ta biết con người thật yếu đuối, nhưng người sẽ không thể đâu...

Người luôn miệng thì thào nói “muốn nghe...muốn nghe...”, vậy phải thật mau tỉnh lại...

Người có biết, ta háo hức được nói ba từ đó với người như thế nào không?

Người có biết, giờ phút xác định được tình cảm của mình, ta đã xúc động thế nào không?

Người có biết...Jaejoong...ta yêu người...

Đôi mắt người từ từ mở ra, tâm ta như chết lặng...

Biết sớm muộn gì người cũng sẽ tỉnh lại, nhưng không thể kìm được lòng thật vui sướng...

Tâm trạng thật hỗn loạn, cảm xúc cũng thật hỗn loạn...

Lúc này nói ra ba từ kia, có vẻ sẽ không được trọn vẹn lắm...

Vậy nên ta chờ...để một thời gian nữa sẽ nói với người...

Nhưng...

Bao lần đối mặt với người, vẫn chần chừ không nói được...

Liệu với những gì ta đã gây ra cho người, người có thể chấp nhận được ba từ đó không?

Người không cho ta một dấu hiệu nào, buộc ta phải phán đoán...

Ngay cả khi ta đã dịu dàng thế này, người vẫn sợ hãi ta...

Nếu ta thổ lộ...với tính cách của người...nghĩ thế nào nói thế đó, người có từ chối ta không?

Và nếu người từ chối, với tính cách của ta...ta không chắc mình sẽ không làm điều gì tổn thương đến người...

Bởi vậy ta đã do dự thật nhiều...không giống với ta chút nào...

Đều là vì người đấy...Jaejoong...

...

_ Junsu... - Khuôn mặt Yoochun lộ rõ vẻ vui mừng khi nhìn thấy Junsu mở mắt và chớp chớp vài cái liền.

_ Ta bị hôn mê sao...A! – Chớp mắt được hai giây thì nó bật dậy hỏi, sau đó ngay lập tức cảm thấy choáng váng mà ngã xuống.

_ Junsu, đứng cử động mạnh... - Gã vội vàng đưa tay day day trán nó, mong rằng hành động này có thể giúp nó đỡ hơn.

_ Ta có hôn mê không? – Junsu vẫn cố hỏi vấn đề kia.

_ Khoảng nửa ngày...

Nửa ngày lo lắng muốn chết đối với gã. Yoochun không biết phải làm gì để giúp nó cả, vết thương mà đạn bạc sượt qua chỉ bé giống như vết cào của móng tay thôi. Nếu bình thường có người bất tỉnh chỉ vì vết thương nhãi nhép này chắc gã sẽ tưởng mình đang nghe chuyện cười mất. Tuy nhiên trường hợp của Junsu lại không giống thế, chỉ một vết xước đó thôi mà làm cơ thể nó lạnh toát cả lên. Gã chỉ biết cách dùng đạn bạc để giết Vampire chứ không biết cách cứu Vampire khi chúng bị dính đạn bạc. Bởi vậy tất cả những gì Yoochun làm là nằm truyền hơi ấm cho nó, hành động ngốc nghếch trong vô thức y như lúc gã đã làm với Donghae vậy.

Vampire này, không biết tình cảm gã dành cho nó là cái gì...

Chỉ biết rằng hiện giờ, nó và Donghae đang là hai người quan trọng nhất với gã...

_ Nửa ngày?

Junsu khẽ nhăn mặt. Đúng là nhục nhã, chỉ một vết xước nhỏ tí ti thế này mà mất nửa ngày vẫn chưa hoàn toàn hồi phục. Nó loạng choạng đứng lên, cảm thấy đầu ong cả lên, chân tay thì bủn rủn đến mềm

nhũn. Nửa ngày hôn mê ấy đã ăn mòn rất nhiều sức mạnh của nó, để ngăn cản tác dụng của đạn bạc thì phải dùng bá khí Vampire mà. Cũng may là vết thương lần này không nặng nên mới có thể dùng cách đó, tuy nhiên nếu không tìm cách khôi phục lại sức mạnh đã mất thì có khi nó phải ngồi yên tĩnh dưỡng đến vài ngày nữa mất.

Trong tình huống khẩn cấp hiện nay, nghỉ ngơi là một điều quá xa xỉ...

Cách để Vampire hồi phục sức mạnh, đương nhiên là uống máu người...

Mà nếu là máu của Hunter...thì càng tốt...

__ A! Junsu, người đi đâu vậy? – Yoochun vội đến bên người Junsu sau khi thấy nó loạng choạng đứng lên.

__ Máu... - Junsu khẽ chớp mắt đôi môi khô khốc -...ta cần máu...

__ Máu sao?

Gã có hơi ngạc nhiên một chút, sau đó lại nhanh chóng hiểu ra. Thì nó là Vampire mà, máu vốn là thức ăn quen thuộc của nó. Bây giờ không còn giống như trước kia nữa, gã và nó đang là đồng đội, vậy nên có lẽ gã phải dần quen với mấy thứ trước đây mình vốn rất kinh tởm...

__ Đi, kiếm người cho ta...không thì Hunter...Hunter cũng được... - Junsu khụy chân dựa hẳn vào người gã, cơ thể cằn cỗi đòi thức ăn tiếp sức.

__ Hunter? Ta sao? Máu của ta...người muốn máu của ta? - Yoochun vừa đỡ Junsu vừa tự lẩm bẩm. Trong tình cảnh hiện tại mà nói đến Hunter thì có khác nào gọi tên gã đầu.

__ Ta nói là ta muốn hút máu một Hunter!

Nói xong mới thấy câu nói của mình hình như không được hợp lý cho lắm, gã cũng là Hunter, lại đang ở gần nó nhất...Định nói thêm câu bảo gã nhanh đi bắt tên Hunter Taekoong gì đó đến, cơ mà nếu gã có khả năng bắt được thì cũng chẳng cần chờ đến lúc nó khát máu thế này mới bắt. Vậy tóm lại, chỉ có thể hút máu gã để khôi phục sức mạnh thôi sao?

__ Được thôi... - Yoochun mím môi đưa cổ tay đến trước mặt nó, gã biết không phải lúc nào Vampire cũng hút sạch máu con mồi, cũng lắm chỉ giống như bị một đám muỗi bu vào đốt thôi chứ gì -...cứ làm đi...

__ Người... - Junsu nghi hoặc nhìn gã, tự nguyện sao? Có phải vì cam kết về mạng sống của Donghae nên mới làm thế không? Đúng rồi, ngoài lý do đó, còn có thể vì cái gì nữa...Ý nghĩ đó làm nó cảm thấy khó chịu -...người là Hunter kiểu gì vậy, tự dâng mình cho Vampire hút máu...

Nói xong thì quay ngoắt người loạng choạng đi tiếp, thế nhưng mới đi được hai bước đã bị kéo trở lại.

__ Không phải lúc trước đã nói rồi sao? – Yoochun mỉm cười đặt cổ tay mình lên trên môi nó -...ta nghĩ rằng ta thích người...và ta là kiểu Hunter si tình, nếu người tin điều đó...

Đôi mắt Junsu khẽ lay động, nếu như trước kia gã nói những lời này với nó, chỉ sợ là đã sớm bị bẻ cổ, nhưng mà lúc này...Junsu ngoài việc cảm thấy tim đập mạnh ra thì đầu óc hoàn toàn trống rỗng, chẳng còn tâm trí nào nghĩ xem tại sao mình lại không còn coi khinh những lời có cánh như thế nữa...

Yoochun...là vì người si tình, chứ không phải vì Donghae sao...

__ Được lắm! – Junsu nhanh chóng khôi phục tinh thần, chớp mắt một cái đã đẩy gã nằm xuống đất -...Là người tự nguyện đấy...

__... - Yoochun giơ tay lên và nhắm tịt mắt vào.

__ Đồ ngốc! – Junsu nhếch môi cười -...Người không biết chỗ cần yêu thích của Vampire là ở đâu sao?

__ Hả...AA...

Hai cái răng nanh sắc nhọn của Junsu trong phút chốc đã cắm sâu vào một bên cổ gã. Nó dùng sức nút mạnh khiến máu từ khắp cơ thể gã đổ dồn vào nơi có sự tiếp xúc giữa răng và da thịt đấy. Ngay khi Yoochun tưởng mình sắp ngất xỉu vì đau và choáng váng thì “phụt” một cái, Vampire đang đè lên gã đã rút răng nanh ra và đưa tay lên chùi miệng.

— Nhanh...nhanh thế sao? – Gã mờ mịt nhìn nó.

— Chỉ cần có vậy thôi... - Mồm thì nói thế nhưng Junsu lại tiếp tục đưa đầu mình xuống chỗ vừa cắn gã.

— A...humh? Junsu... - Đôi mắt Yoochun vốn đang hoa lên bỗng nhiên mở to, rực sáng.

— Cầm nghĩ vậy! – Junsu vừa thè lưỡi liếm vào vết cắn trên cổ gã vừa lên tiếng đe dọa. Nó chỉ đang làm vết thương của gã tịt lại nhanh thôi mà...gã nghĩ đến chuyện hay ho gì mà phấn khích thế?

— Umh...umh... - Làm sao không nghĩ vậy được, không ngờ cái lưỡi người lại ẩm ướt và dẻo quẹo như vậy
-...Junsu...Junsu...

Chẳng nhẽ vừa hút máu gã xong lại quay ra vặn cổ gã? Ngay lúc cảm thấy có một bàn tay sờ soạng lưng mình Junsu đã có cái ý nghĩ ấy rồi. Và bởi vì cảm thấy hiện giờ không nên động tay động chân gì với gã nên Junsu cố làm ngơ, nghĩ rằng chỉ cần làm tịt lại vết thương này xong nhanh là có thể đẩy gã ra rồi.

Cứ thế...

Liếm liếm...mút mút...

Sờ sờ...vuốt vuốt...

— A...

Hoàn toàn không ngờ rằng bàn tay hư đốn kia dám mò vào hằn trong áo mình, mà cũng chẳng ngờ được cảm giác được kẻ đó vuốt ve lại đặc biệt thế. Đến nước này thì Junsu chẳng còn cách nào tập trung cho hành động trong sáng ban đầu được, thậm chí ngay cả động tác liếm mút từ đôi môi nó cũng bắt đầu trở nên thật...thật...thiếu kiểm chế...

— Junsu...umh...

Nhận thấy sự cho phép trong vô thức của nó, Yoochun ngay lập tức tóm lấy cơ hội mà xoay người lại đè lên Junsu. Sau đó thì nhanh chóng cúi đầu dùng môi bắt lấy cái lưỡi hồng đang lè ra kia.

Cũng chẳng phải nụ hôn đầu tiên, nhưng nếu là nụ hôn mà gã chủ động còn nó đáp lại thì đúng là lần đầu. Mọi khi đều là gã hôn và nó cắn cả, làm gì có chuyện nhiệt tình đáp trả như bây giờ.

— Ummmh...

—...

Ngay khi bầu không khí đang trở nên cực kì nóng bỏng, hơn nữa đến cả quần áo cả hai cũng được cởi ra gần hết rồi thì...Yoochun ngất xỉu!

— Ê... - Junsu thấy tên kia đang hùng hổ vậy bỗng nhiên xụi lơ trên người mình thì khẽ lay một chút, sau khi tìm được lý do thì nghiêng rằng nghiêng lợi đẩy gã ra rồi mặc lại quần áo -...vừa mất máu xong còn định làm chuyện đó nữa, sao người không chết luôn đi cho rồi. Đồ dê già!

Mà còn khốn khiếp hơn là...bây giờ nó cũng phải mặc lại quần áo cho gã...

Ai bảo lúc đó...có người cởi nhiệt tình quá cơ...

...

— Humh? Đây là đâu? - Cuối cùng cũng đến nơi, Jaejoong lười biếng dẫu môi hỏi hần.

— Tầng thượng... - Nơi hần thường ngồi mỗi khi gặp chuyện gì đó khó xử. Dù sao cũng là Chúa tể uy nghiêm, mỗi khi có khó khăn ngoài việc tìm nơi yên tĩnh như thế này để ngồi tự suy xét thì đâu còn cách nào nữa.

— À...

Jaejoong định hỏi thêm một câu nữa, nhưng ngay lúc ấy có một làn gió mát ới là mát thổi qua khiến cậu vô thức vừa nhắm tịt mắt vừa chìa mặt ra đón gió. Dễ chịu quá đi...

Mới nhắm mắt một chút đã thấy có cái gì ẩm ẩm mềm mềm áp vào má mình. Mát không quá ba giây để nhận ra, là đôi môi dày của hần đang hôn vào má cậu. Nụ hôn nhẹ nhàng và dễ chịu y như cơn gió kia vậy...

_ Jaejoong...

27. Chương 26

...

...

_ Jaejoong...

_ Umh... - Cậu vừa ậm ừ vừa dụi dụi đầu vào ngực hắn, cơ thể dễ chịu, tâm hồn dễ chịu, hai mắt bắt đầu díp vào nhau, buồn ngủ quá.

Hắn thấy bộ dạng mèo con buồn ngủ của cậu thì không nói thêm gì nữa mà chỉ lặng lẽ đi đến chỗ lan can tầng thượng rồi ôm cậu ngồi xuống. Đây chính là nơi hắn đã quyết định chấp nhận tình cảm mình dành cho cậu, và đây cũng sẽ là nơi hắn nói cho cậu biết điều đó.

_ Dễ chịu không? - Hắn đột nhiên lại hỏi như vậy.

_ Ừm...

Jaejoong gật gật đầu, sau đó hai mắt he hé ra một chút nhìn cảnh vật xung quanh. Nếu như xa xa kia không phải là nghĩa địa tàn khốc lần trước thì khung cảnh này sẽ còn dễ chịu hơn nữa. Tầng thượng rộng rãi thoáng mát, không gian riêng tư kín đáo, hắn và cậu lại ngồi ôm nhau thân mật thế này, Jaejoong cảm thấy tim mình đang đập nhanh dần lên.

_ Jaejoong, ta là gì với người? - Trái tim cậu ngay lập tức trật một nhịp khi nghe câu hỏi đó. Hắn bắt đầu tấn công rồi.

_ Không biết... - Cậu rụt rè trả lời.

_ Vậy...có muốn biết người là gì với ta không? - Hắn lại tiếp tục hỏi.

_ Hả?

Câu hỏi gợi ý hết sức lộ liễu khiến Jaejoong giật mình ngẩng lên nhìn hắn, sau đó ngay lập tức chạm phải ánh mắt âm ỉ nồng nàn mà hắn dành cho mình. Cậu vội quay mặt đi, hai tay vo vo cái chăn đang choàng quanh người. Ban đầu đã định tỏ vẻ buồn ngủ để phòng khi có trường hợp khẩn cấp còn dùng ba từ “ngủ mất rồi” để thoát nạn. Cơ mà hình như kế hoạch đó vừa bị hắn bóc mẽ rồi hay sao đó.

_ Người có biết, ta đã không còn coi người là búp bê nữa không? - Đôi mày hắn khẽ nhíu lại, quả thật đúng như lời Heechul nói, tỏ tình không hề dễ dàng, lưỡi hắn bắt đầu cứng đờ rồi.

_ À...vậy sao? - Jaejoong mím môi gật gù, cho dù không nhìn cậu cũng có thể cảm thấy ánh mắt hắn đang nhìn chăm chăm vào mình. Tự dưng thấy cái chăn này nóng quá, nóng thật đấy.

_ Không đúng! - Hắn đột nhiên lắc đầu, im lặng một chút rồi lại nói tiếp -...vẫn là búp bê, nhưng với ý nghĩa khác...

Hyung có biết gì không...

Sunggie nói...búp bê cũng giống người thương đó...

Có thể nào là nghĩa đó không? Jaejoong nắm chặt tay, trong lòng không ngừng cầu khẩn, dừng lại đi, cậu không muốn nghe nữa đâu, cậu đổi ý rồi. Nếu nghe tiếp thì sao chứ, cậu biết trả lời hắn thế nào? Cậu vẫn chưa mở lòng cơ mà, cậu vẫn chưa chấp nhận hắn cơ mà. Gật đầu với câu nói tiếp theo của hắn có nghĩa là cậu đồng ý ở bên hắn, có nghĩa là cậu đồng ý từ bỏ tất cả cuộc sống trước kia của mình mà ở đây mãi mãi, còn cha mẹ, còn Changmin...còn cuộc đời cậu thì sao?

_ Bởi vậy, Jaejoong ah... - Hắn hoàn toàn không biết cậu đang rối bởi thế nào, mà có lẽ chính hắn cũng đang rất rối bởi nên chẳng thể để ý đến điều gì ngoài những lời quan trọng sắp nói ra.

_... - Cơ thể nhộn nhạo cả lên vì những ý nghĩ đập nhau chan chát trong đầu, đôi mắt Jaejoong đảo liên hồi. Cứu với, ai cứu cậu với!

_ Ta... - Cổ họng như nghẹn lại. Hắn cảm thấy tức giận với sự vô dụng yếu đuối đáng nguyên rủa của bản thân.

_... - Jaejoong cắn chặt môi đến suýt bật máu. Là suýt thôi, bởi vì ngay lúc cậu đang nghiêng chặt lên bờ môi tội nghiệp của mình thì mắt bỗng lia thấy một hình ảnh...

_ Ta yêu người...

_ Ô CHANGMIN CHANGMIN AH! HYUNG Ở ĐÂY NÈ...HIIIII!

Jaejoong ngồi trong lòng hắn đưa tay vẫy như điên với cái người nhỏ xíu dưới vườn. Sau đó cậu còn tự cho rằng Changmin đã nhìn thấy mình mà giơ tay chữ “V” lên chào. Còn may là đúng lúc ấy Changmin có ngơ ngác ngẩng đầu lên nhìn thật nên cậu cũng đỡ quê. Cơ mà chắc là với độ cao này thằng nhóc đó chẳng nghe thấy cậu nói gì đâu. Kệ đi, Changmin ah, hyung nợ em một mạng rồi.

_...

_ Chắc Changmin lại đang ngồi kể chuyện cho lũ trẻ, haha...

Jaejoong mặt mũi cứng ngắc rặn ra một nụ cười xoay đầu qua nói với hắn. Rồi sau khi nhìn vẻ mặt hắn xong thì vẫn với cái biểu cảm cứng ngắc đó mà quay đầu đi, khuôn mặt trở nên méo xệch. Xin lỗi Yunho, xin lỗi...

_... - Cậu không đồng ý. Cậu không chấp nhận tình cảm của hắn.

_ Thế...thế ban nãy người vừa nói gì ah? - Jaejoong lăm lét nhìn kẻ mặt mày đang tối sầm lại -...ta không nghe rõ...

_ ĐEP! - Hắn bất ngờ quát to một tiếng rồi xóc mạnh cậu lên và xoay người đi thẳng, về phòng!

_ A...

Vốn định kêu lên kháng nghị rằng hắn vừa làm đau cậu, thế nhưng Jaejoong lại nhanh chóng ngậm miệng. Ai làm đau ai nhiều hơn cậu biết rất rõ, hắn đang tổn thương. Cậu không có ý trả thù bằng cách đó, nhưng bây giờ để giảm đi sự tội lỗi trong lòng thì cứ coi như đây là cái giá hắn phải trả cho những gì hắn đã gây ra cho cậu đi. Jaejoong len lén vòng tay qua ôm cổ cái người đang hằm hằm bước đi đấy...

Cái này gọi là thất tình phải không, chắc là đau lắm...nghĩ vậy lại ôm hắn chặt thêm một chút...

Ta xin lỗi, ta xin lỗi người...

_...

_ Nói thật đi, lúc đó anh cảm thấy thế nào? Tức giận và đau khổ, cái nào nhiều hơn?

_ Cũng không rõ, lúc ấy nửa muốn giết em nửa muốn “yêu” em ngay lập tức...

_ Errr, cả hai cái đều đáng sợ như nhau.

_ Còn không đáng sao?

_ Ummm, nhưng em có nỗi khổ mà...

_ Vậy ta thì sao? Lần đầu tiên trong đời như một thằng ngốc tập nói!

_ À...thôi thôi, chúng ta nói sang chuyện khác nhé!

_ Lúc đấy, đau đớn, phần nộ, tuyệt vọng,...đều đủ cả...

_ Em...em...

— Rõ ràng cũng có tình cảm với ta, lại còn bày đặt từ chối...

— Tại...tại...

— Đã vậy đến lúc sau còn...

— AAA, em yêu anh em yêu anh em yêu anh em yêu anh, được chưa vậy?

— Hừ...lúc đó chịu thừa nhận như thế có phải hơn không...

...

— Hết truyện...

Changmin thở phào gập cuốn sách trên tay vào rồi để xuống bàn, trong khi đó lũ trẻ lại đang ngồi gật gù thoả mãn với cái kết của câu chuyện vừa rồi, nhân vật chính chết rất thê thảm.

— Câu chuyện kinh dị thứ năm, thế nào? Có thể nói những điều đó cho ta biết chưa...

Changmin ngay lập tức đòi tiền công. Mọi khi nó chỉ đọc cho mấy nhóc Vampire này từ hai đến ba truyện thôi, cho dù có bị tụi đấy nài nỉ thế nào cũng một mực không đọc thêm. Toàn truyện kinh dị khủng khiếp như thế, đọc nhiều để đêm đến ngủ không được ah. Thế nhưng hôm nay lại là một ngoại lệ, bởi vì Min có việc muốn hỏi tụi nhỏ này, vậy nên điều kiện trao đổi là nếu nó đọc cho bọn chúng nghe năm truyện kinh dị thì sẽ được chúng nó tiết lộ tất tần tật mọi việc về người đó. Tiện thể nói luôn, người mà Min muốn biết thêm thông tin chính là “bạn cùng phòng” Kim Kibum.

— Được rồi... - Eunhyuk gật gù -...vậy hyung muốn biết về cái gì của ngài Kibum nào?

— Quá khứ! – Changmin không do dự nói ngay.

— Không phải lần trước bọn em đã nói rồi sao? – Yesung ngơ ngác.

— Lần trước mới chỉ nói qua thôi, lần này ta muốn biết rõ hơn, tại sao Kibum lại trở thành Vampire... - Đang yên đang lành tự dưng muốn từ bỏ dòng máu loài người để làm Vampire, Changmin thật sự tò mò về điều này.

— Thôi được rồi, vậy tụi em sẽ nói những gì mà mình biết cho hyung...là thế này...

Cứ thế cả đám túm tụm lại một góc vườn nói về quá khứ của Kibum. Việc Dã Vương tự dưng mang một đứa trẻ loài người về, rồi lại dùng máu của mình để biến nó trở thành Vampire đã từng là một đề tài rất nóng ở toà lâu đài này. Vậy nên tụi nhóc Vampire có thể nghe và biết được chuyện từ bảo mẫu của chúng cũng là điều đương nhiên.

Còn về phần Changmin, nguyên nhân khiến nó tự dưng muốn nghe về quá khứ của Kibum bắt nguồn từ đêm qua. Những chuyện xảy ra khi ấy làm Min có ước muốn mãnh liệt tìm hiểu thêm về cậu ta.

Kibum gặp ác mộng. Đương nhiên đó không phải là lần đầu Min chứng kiến cảnh kẻ đó nằm run run sợ hãi như vậy. Đến đây cũng được một thời gian, lại ở cùng phòng với Kibum, hơn nữa đêm nào cũng mất ngủ trèo lên giường ngủ cùng người ta, vậy nên đêm qua đã là lần thứ ba Changmin chứng kiến thấy cảnh ấy rồi. Lần đầu tiên thấy Kibum rơi vào tình trạng đấy Changmin đã đập cho cậu ta một cái. Không phải Min nhân lúc Bum yếu đuối mà lợi dụng trả thù đâu, chỉ vì mỗi khi bị giấc mơ làm cho sợ hãi đến cực độ thì Kibum đều ôm chặt lấy một thứ gì đó gần mình nhất. Mà trước kia thì không biết cậu ta ôm cái gì chứ hiện giờ Min luôn là người bị ôm này. Đấy, lần đầu Min hoảng quá nên đập Bum ra, lần thứ hai bị ôm cũng hoảng, không đập nhưng gỡ ra rồi thì nằm cách xa 3m. Còn lần thứ ba, chính là đêm qua, Kibum thực sự bị ám ảnh bởi thứ gì đó mà nằm ôm Min rất tội nghiệp, hơn nữa cậu ta còn nói mê cái gì mà toàn là “sao lại đối xử với con như vậy...” với cả “đừng ghét bỏ con...”. Changmin ban đầu cũng để mặc Bum co ro một mình còn bản thân thì ra một góc giường nằm yên ổn, thế nhưng một lúc sau lại không kim được mà vươn tay ôm lấy cậu ta. Kể đó, rốt cuộc đã gặp chuyện gì trong quá khứ mà lại ám ảnh như vậy...Changmin thực sự muốn biết, cái bộ dạng yếu đuối đó nhìn không thích hợp với Kibum chút nào, thà rằng cậu ta cứ luôn lạnh lùng bất nạt Min còn hơn...

Thật sự tò mò lắm...quá khứ của kẻ đó...

Kể khiến Min chủ động ôm, dù biết đối phương là một đứa con trai...

_ Và sau khi trả thù xong thì ngài Kibum đã sống luôn trong toà lâu đài này. - Kyuhyun vui vẻ kết thúc câu chuyện.

_ Vậy sao...

Changmin bậm môi cố tiêu hoá nốt những gì mình vừa nghe. Ra là vì gia đình không hạnh phúc, nhưng chỉ có thể mà đã quyết định từ bỏ làm người rồi đi theo con đường máu me của những Vampire như vậy sao? Trở thành Vampire, đi giết hại con người - dòng giống cũ của mình, vậy mà cũng có thể làm được sao? Hơn nữa cậu ta mới chỉ làm người được có tám năm, chả biết đã gặp được bao nhiêu người mà dám kết luận con người là một sinh vật độc ác và vô tình. Thực sự...cái thể loại này, không thể thông cảm nổi đâu!

Bị ý nghĩ ấy làm khó chịu, Changmin ngẩng đầu lên thở dài một hơi thư giãn, ai ngờ đúng lúc ấy lại thấy phía trên cao kia có người nào đó quen quen đang vẫy mình.

_ Ủa, ai như Jaejoong hyung kia? - Đám trẻ bên cạnh cũng nhìn thấy người đang vẫy tay kia mà nhao nhao cả lên.

_ Có cả Chúa tể nữa hay sao đó...

_ Chúa tể ôm Jae hyung đi hóng gió a

~_ JAE HYUNG...

Thấy hyung vẫy mình thì Changmin cũng giơ tay đáp lại, cơ mà ngay sau đó đã thấy Jae hyung bị tên Chúa tể đó xốc đi mất rồi. Changmin đang bực lại càng bực hơn.

_ Thôi thôi giải tán nào... - Changmin lừa lừa mấy đứa trẻ vào lâu đài -...tất cả về phòng trước khi ta gọi bảo mẫu các người ra!

Lời đe dọa đó tất nhiên rất có tác dụng, bọn trẻ phản đối yếu ớt một chút rồi cũng ngoan ngoãn dắt tay nhau về phòng. Lúc này chỉ còn mình Changmin đứng trong vườn.

_ Còn muốn biết thêm chuyện gì về ta nữa không? - Đang định xoay người về phòng thì bỗng nghe thấy tiếng nói, Changmin vội quay người lại, là Kibum.

_ Người đến từ bao giờ vậy? - Changmin nhíu mày.

_ Ta vẫn luôn ở đây mà... - Kibum lặng lẽ đi đến ngồi bên chiếc bàn đá, sau đó đưa tay nghịch nghịch quyển truyện "Tuyển tập kinh dị" mà Changmin vừa đọc cho bọn trẻ nghe -...Huyết Vương ra lệnh cho ta trông chừng người mọi lúc mọi nơi, quên rồi sao?

_ Xìiii... - Changmin bĩu môi, đúng là nó quên thật, ai mà biết tên này ẩn thân ở nơi nào chứ. Mà cũng hay thật đấy, không biết ai là kẻ đêm qua đã ôm cứng lấy nó không buông nữa, sao giờ nhìn phong độ lạnh lùng thế?

_ Nói đi, người tìm hiểu quá khứ của ta làm gì? - Tự dưng có kẻ đồng ý đọc năm câu chuyện kinh dị để nghe kể về quá khứ của mình. Thật quái dị.

_ Chỉ tò mò thôi... - Changmin cũng đi đến bàn đá ngồi rồi chống cằm trả lời.

_ Người có lý do nào khó nói hả? - Kibum đột nhiên hỏi vậy...

_ Không... -...làm Min hơi chột dạ. Chẳng lẽ lại nói vì muốn biết nguyên nhân khiến người trở nên yếu đuối động lòng người như tối hôm qua chắc? Đảm bảo tên này mà nghe Min nói vậy sẽ cho nó nằm đất cả tháng luôn.

_ Quan tâm ta sao? - Kibum nhìn thẳng vào mắt người trước mặt.

_ Không có.

_ Nhưng... - Quả nhiên Changmin vẫn còn nhộn nhạo với những thông tin vừa nghe được, nó muốn hỏi rõ hơn -...ngươi có bao giờ ân hận...vì đã quyết định trở thành một Vampire không?

_ Không bao giờ.

_ Chỉ vì cha mẹ ngươi... - Changmin ngắc ngứ cố tìm cách nói giảm nói tránh -...đã không cho ngươi cuộc sống hạnh phúc mà ngươi chọn cách phản bội loài người như vậy hả?

___Có sao? - Kibum hờ hững hỏi lại.

_ Trở thành Vampire, mỗi tuần đi săn con người, Vampire bẩm sinh thì không nói làm gì, nhưng ngươi vốn là con người...

Changmin bắt đầu trở nên gay gắt. Chính bản thân nó cũng không hiểu tại sao mình lại nhạy cảm với vấn đề Kibum từ con người trở thành Vampire như vậy. Chỉ là...nếu kẻ đó vẫn là con người, vẫn cùng giống loài với Min, biết đâu hai người có thể làm bạn tốt. Đúng rồi, ở với Bum một thời gian như vậy Changmin đã nhận ra, đằng sau vẻ lạnh lùng bất cần này là một kẻ rất tốt tính ấm áp. Cậu ta luôn tỏ ra ghét bỏ Min nhưng lại chưa bao giờ đối xử có ác ý với nó. Cậu ta thực chất cũng rất đáng mến. Thế nhưng...thế nhưng cậu ta là Vampire...là một trong những sinh vật suốt ngày đi giết hại con người, làm sao Min có thể làm bạn với cậu ta đây?

_ Đó không phải việc của ngươi... - Kibum cũng bắt đầu khó chịu khi Changmin có ý xoáy vào vấn đề này.

_ Ngươi thật ngu ngốc, Vampire thì có gì tốt! - Changmin nhe nhếch lời -...máu lạnh, chỉ biết giết chóc, hành hạ kẻ khác...

_ Ít nhất Vampire không giết hại đồng bọn mình...

_ Chỉ vì ngươi chưa gặp người tốt thôi, nếu chờ đợi thêm một chút nữa ngươi sẽ biết được con người rất tốt...

_ Rốt cuộc ngươi đang cố nói cái gì vậy? - Kibum gắt lên - Ngươi có biết ta ghét nhất kẻ nào lắm lắm "con người con người" trước mặt ta không?

_ Ngươi thật ghê tởm, có thể trở thành Vampire, giết chính cha ruột mình...

Bópppp...

Cú đấm lao thẳng vào mặt khiến Changmin ngã bật ra đằng sau nằm sòng xoài trên đất. Bụi rơi vào mắt khiến nước mắt ứa ra.

_ KHÔNG ĐƯỢC NHẮC ĐẾN QUÁ KHỨ CỦA TA... - Kibum nắm chặt tay đứng trước mặt Changmin.

_ TÊN KHỐN, NGƯỜI CHĂNG LÀ CÁI GÌ CẢ! NGƯỜI KHÔNG CÓ QUYỀN ĐÁNH TA! - Niềm kiêu hãnh của một thanh niên mới lớn làm Changmin không dễ dàng chấp nhận việc mình bị đấm thẳng vào mặt như vậy. Min cố đứng dậy lao vào đấm Kibum.

_ NGƯỜI CŨNG CHĂNG LÀ CÁI GÌ CẢ, NẾU KHÔNG CÓ JAEJOONG NGƯỜI ĐÃ CHẾT LÂU RỒI...

_ IM ĐI IM ĐI! - Changmin mắt ướt nước mắt đỏ bừng cứ thế đấm đá Kibum. Giờ phút này tự dưng có cảm giác hụt hẫng tủi thân kinh khủng. Rõ ràng biết bản thân không đánh lại cậu ta mà cứ cố sức, cuối cùng lại chỉ làm đau chính bản thân mình...

Bịch

~Kibum đẩy Changmin ngã xuống đất, sau đó thì phăm phăm bỏ đi, như thể nếu ở lại thêm một giây nào nữa cả hai sẽ lại tiếp tục lao vào nhau nữa ấy.

_ Hic... - Changmin đưa tay quạt quạt môi, ầm ỨC nấc lên một tiếng rồi đứng lên chạy nhanh về phòng. Tội tệt, toà lâu đài này toàn những kẻ tồi tệ, Min muốn rời khỏi đây.

Min và Jaejoong hyung...hai người nhất định phải rời khỏi đây! Thề đấy!

...

Thật nhanh đã đến được nơi ở của tên phù thủy đó, thế nhưng đúng như những gì Junsu nghĩ, phù thủy là những kẻ chẳng dễ chơi chút nào.

__ Dã Vương, mong ngài hãy hợp tác... - Kẻ vừa lên tiếng là một phù thủy hết sức vạm vỡ, hiện giờ đang chìa đầu thần về phía nó và gã như kiểu nếu như Junsu thẳng thừng trả lời “không” thì phép thuật từ chiếc đầu đó sẽ bắn thẳng vào hai đứa vậy.

__ Lũ thừa hơi! – Junsu nghiêng răng -...Dù sao người của các người cũng đã bị bắt đi rồi còn muốn giữ ta lại làm gì?

Chính xác là phù thủy có khả năng đánh thức Hunter Vương đã bị tên Taekoong gì gì đó bắt mất. Lúc Junsu và Yoochun đến thì thấy các phù thủy nơi đây đang thu dọn chiến trường, mà cũng bởi vì họ có sẵn bực tức trong người rồi nên vừa thấy nó và gã - một Vampire một Hunter - đến đòi người là ngay lập tức nổi xung lên. Tuy rằng không phải không có khả năng thoát ra, nhưng Junsu thực sự không muốn giao chiến với phù thủy, bởi vậy mà nãy giờ mới đứng đây đưa nhiều lời như vậy. Cơ mà nó cũng bắt đầu bực mình rồi đây!

__ Phù thủy chúng ta xưa nay sống rất hoà thuận với Vampire và Hunter, bây giờ tự dưng các người đến gây sự, Dã Vương nói chúng ta phải xử sự ra sao? - Một ông lão đầu tóc bạc phơ bước ra chậm rãi nói.

__ Ai bảo tên phù thủy họ Lee đó đồng ý giúp Hunter Vương lập lời nguyện thức giặc, giúp Hunter có nghĩa là đối đầu với Vampire, nếu Yunho hyung mà biết chuyện này, để xem phù thủy các người có thể yên ổn như vậy không? – Junsu day nghiêng nói.

__ Chuyện này... - Các phù thủy nhìn nhau, đùng chạm đến Chúa tể Vampire là điều bọn họ không bao giờ muốn làm.

__ Nếu như mấy người còn không thả bọn ta ra thì Hunter kia sẽ đem phù thủy đó đến nơi có gương bạc, sau đó Hunter Vương sẽ hồi sinh... - Gã có hơi ghen lời khi nói đến đó, đây là điều mà trước đây mọi Hunter như gã đều mong chờ, nhưng giờ thì... -...sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến Chúa tể Vampire, lúc ấy còn không phải lỗi của các người sao?

__ Nói rất có lý... - Một phù thủy lên tiếng -...nhưng làm sao bọn ta biết được các người có nói thật hay không? Phù thủy chúng ta từ trước đến giờ nổi tiếng là có nhiều báu vật và thần chú siêu việt, nhờ đâu...

Ý của phù thủy này là, nhờ đâu Vampire và Hunter nhòm ngó đến những thứ đó mới bắt người của bọn họ đi thì sao. Mà không may là trong giới phù thủy thì dòng họ Lee là dòng họ có những phù thủy mạnh, kẻ bị Hunter Taekoong bắt đi là chất nòng của phù thủy đã giúp Hunter Vương lập lời nguyện, và cậu nhóc đó cũng rất mạnh.

__ Các người nghĩ ta nói dối hả? – Suýt chút nữa nó đã lao lên bẻ cổ tên phù thủy vừa lên tiếng kia rồi, may mà Yoochun kịp thời ngăn lại.

__ Thứ lỗi cho bọn ta đa nghi, nhưng điều đó cũng đâu phải vô lý, mong Dã Vương thông cảm... - Có vẻ như lý do này được số đông các phù thủy đồng tình.

__ Thế rốt cuộc các người muốn thế nào mới thả bọn ta đi? - Yoochun hỏi thẳng.

__ Chuyện này... - Phù thủy già nhất ở đây khẽ vuốt chòm râu bạc trắng của mình -...chỉ cần Chúa tể Vampire đến đây một chuyến và bớt chút thời gian để giải thích, sau khi mọi chuyện sáng tỏ bọn ta sẽ không can dự vào việc này nữa...

__ Gọi Yunho hyung đến đây? – Junsu gần như gào lên -...Đến lúc đấy thì các người có can dự hay không cũng muộn rồi!

Lúc ấy Hunter Vương lại chẳng thức dậy mất xừ rồi còn đâu!

__ Chúa tể Vampire quyền phép vô năng, từ lâu đài Vampire đến đây chắc cũng chỉ mất ba ngày...

Lão phù thủy đó vẫn cứ ung dung vừa vuốt râu vừa nói làm Junsu hận không thể nhảy ra vật trụi chùm râu bạc phơ đó xuống làm thất lạng. Gọi cho Yunho hyung đến đây sao? Trời đất, vậy thì nó mất bao nhiêu

thời gian gấp rút chạy đến đây bắt người làm quái gì, biết vậy ngay khi biết cái bí mật này đã phóng về lâu đài thông báo cho Yunho hyung rồi. Chẳng qua vì sợ mất thời gian nên mới đi ngay, thế mà cuối cùng lại lằng nhằng như này đây!

— Vậy cũng được, phiền các phù thủy nhanh chóng gửi thư mời Chúa tể Vampire đến đây... - Yoochun suy nghĩ một chút rồi lên tiếng, sau đó lại phải vất vả giữ Junsu ra hiệu sẽ giải thích với nó sau.

...

28. Chương 27

...

...

Jaejoong chậm rãi đưa tay vạch cái áo phông mình đang mặc xuống, để lộ ra một bờ vai trắng trẻo với mấy vết sẹo đã mờ dần. Cậu mím môi khẽ vuốt vào đó, đúng là bình phục nhanh thật, vết thương sâu như thế mà chưa đầy một tháng đã gần khỏi rồi. Không ngờ máu của cái tên phiền phức ấy lại hữu dụng vậy, Jaejoong bất giác rung mình khi nghĩ về những lần mình phải uống thuốc đặc chế từ loại máu kia.

Sau đó thì hơi ngẩn người một chút, từ chuyện này nghĩ sang chuyện kia, lòng vòng một hồi cuối cùng vẫn trở về vấn đề khiến cậu suy nghĩ nhức cả đầu này giờ.

Ta yêu người...

Chính là ba chữ đó, nó đã làm Jaejoong thờ dài không biết bao nhiêu lần rồi.

— Phuuuu

~Thả người nằm trên giường, cậu vừa ôm gối vừa nhìn thẳng lên trần nhà. Cũng không phải lần đầu được nghe người khác tỏ tình, nhưng mà khiến Jaejoong phải thờ dài và nghĩ đi nghĩ lại như vậy thì là lần đầu tiên. Cứ thế này thì sẽ mềm lòng mất, mà nếu cậu mềm lòng...thì sẽ có lỗi với cha mẹ và cuộc sống trước đây của cậu lắm, đâu phải nói từ bỏ là có thể từ bỏ được. Cuộc sống trong tòa lâu đài này cũng không phải quá tồi tệ chán, điện nước không thiếu, TV hay vì tính gì, nếu muốn thì có thể vào phòng Hankyung để dùng. Lại có đám trẻ Vampire kia làm bạn, cứ gặp nhau trên đùa vài câu đã thấy tinh thần sáng khoái lên rất nhiều. Nhưng mà, cậu vẫn không thể hoàn toàn thích ứng với cái suy nghĩ mình sẽ cả đời sống ở đây được. Nơi đây cho dù rộng lớn thì suy cho cùng vẫn là một cái lồng, cậu chỉ có thể ở trong cái lồng đó mà sống, thế giới cậu sống trước vốn rất rộng lớn, giờ dùng một cái hóa thành tòa lâu đài này. Hơn nữa cứ mỗi tuần lại phải chứng kiến cảnh hàng trăm người bị bắt trói đem đi hút máu, bảo sao Jaejoong chấp nhận được...Với lại, cậu đã sống mười mấy năm trên đó rồi, ở đây lại chỉ được có vài tháng, cho dù nơi này có hẳn đi chẳng nữa thì cũng đâu thể dễ chấp nhận được...

Hả?

Cho dù nơi này có hẳn?

Nghĩ cái kiểu gì vậy?

— Aaaa... - Jaejoong ôm gối lăn đùng một vòng trên giường, tại sao dạo này lại hay nghĩ hớ thế chứ? Chắc hẳn là do tác dụng phụ của thuốc máu Heechul rồi!

Cạch

~_ Hyung ah...

— A, Changmin...- Jaejoong nghe âm thanh quen thuộc của cậu em vang lên thì quay ra mỉm cười chào, thế nhưng nhìn xong cái bộ dạng hiện giờ của nó lại hết muốn nói gì luôn.

— Hic, tối nay hyung cho em ngủ nhờ nha...

Xoay người khẽ đóng cửa lại, Changmin trên tay ôm một cái gối lết từng bước đến giường của Jaejoong. Khuôn mặt thiểu não theo tiếng “phịch” nhẹ nhàng mà vùi cả vào đệm êm, sau đó thì thảng nhóc nằm dài thượt bất động.

__ Ê ê... - Jaejoong lấy tay búng búng vào người Changmin -...em làm sao vậy? Bị ai bắt nạt ah?

__ Không có ~

~_ Humh? Chắc chứ?

Sao trả lời là không mà giọng lại hơi nghèn nghẹn vậy nhỉ? Chẳng lẽ có kẻ nào dám bắt nạt em cậu sao? Jaejoong nghe đám trẻ trong lâu đài này mách rằng chỉ có Changmin đi bắt nạt các Vampire thôi chứ không hề có việc nó bị Vampire nào bắt nạt. Vậy cái bộ dạng này là sao?

___ - Có tiếng thở dài khe khẽ.

__...

__ Hyung! - Changmin đột nhiên bật dậy -...Em có chuyện quan trọng muốn bàn với hyung!

__ A...sao? - Jaejoong đưa tay để trước ngực, vừa rồi suýt chút nữa tim đã bắn ra ngoài rồi, tự dưng bật dậy bất ngờ như thế...

__ Chuyện này... - Changmin trầm giọng nói, nhưng được hai giây sau như nhớ ra cái gì mà đột nhiên khựng lại, nó nhìn quanh phòng Jaejoong một lượt -...hôm nay tên Chúa tể đó có đến không?

__ Gì cơ? Yunho á, có đấy, đêm nào cũng đến mà... - Jaejoong vội gật đầu.

__ Vậy làm sao em ngủ cùng hyung được? - Changmin giãy nảy lên, quan trọng hơn là làm sao nó có thể riêng tư bàn việc kia với hyung mình được.

__ Thì để sáng mai đi...

Jaejoong tìm cách dàn xếp. Thực ra dạo này hắn cũng chẳng làm gì cậu đâu, cậu đang bị thương mà, hắn động vào một cái là cậu kêu toáng lên “đau đau”, thế là hắn buông ra liền. Nhưng mà như thế hắn cũng đã khó chịu lắm rồi, bây giờ trên giường ngủ lại xuất hiện thêm Changmin thì...

__ Thật là... - Changmin đập gối phụng phịu -...chuyện này phải được bàn bạc càng sớm càng tốt...

__ Sáng mai em sang đây sớm là được...còn bây giờ thì về phòng đi, Yunho sắp qua rồi...

Không nhắc đến thì thôi, chứ nhắc đến lại thấy sợ. Ngày trước vì sự xuất hiện của Changmin mà hắn và cậu khốn khổ cả tháng trời, từ đó trở đi Jaejoong luôn cố không để hai người này chạm mặt nhau. Tính khí Yunho rất thất thường, lại vô cùng đáng sợ, ai biết hắn có khi nào vì quá ngứa mắt mà ra tay với Changmin hay không?

__ Nhưng mà...em biết ngủ ở đâu? - Changmin bĩu môi than vãn.

__ Nơi em thường ngủ... - Jaejoong ngạc nhiên hỏi lại -...không phải là phòng của cậu Kibum gì đó sao?

__ Hừ, em và cậu ta vừa đánh nhau một trận xong... - Changmin khịt mũi thú nhận, mà kêu “đánh nhau” cho oai thôi, chứ thực chất là bị Kibum đánh. Nghĩ đến lại thấy bực!

__ À...

Jaejoong gật gù hiểu hiểu, sau đấy đang định hỏi thêm vài câu nữa thì bên ngoài bỗng vang lên tiếng của một Vampire nào đó.

__ Chúa tể... - Gọi tên và cúi người chào. Đây là nghi thức mà mọi Vampire trong tòa lâu đài này khi đụng mặt Chúa tể đều phải làm.

Hắn phẩy tay ra hiệu cho Vampire ấy lui đi, sau đó thì vội bước nhanh về phía căn phòng quen thuộc trước mặt.

Cạch

~_ A...Yunho! - Cậu ngồi trên giường nhìn hần cười cười.

—...

Hần nheo mắt nhìn khắp phòng, có mùi người lạ. Ánh mắt quét một lượt khắp nơi rồi dừng lại ở trên giường, nơi cái chăn đang rất là nhăn nhúm nằm đó.

_ A... - Jaejoong thấy hần nhìn chăm chăm vào chỗ Changmin vừa ngồi thì vội bò ra ngồi đè lên đó, sau đấy lại nhìn hần cười cười.

_ Hừ... - Sao phải giấu? Nếu không muốn ta nghi ngờ thì người không nên giấu, đồ ngốc! Hần nhếch mép đi về phía giường.

Sột sột...

Changmin khẽ lê đầu gối chui hần vào gầm giường. Quá đáng, sao Jae hyung lại làm như thế bị chồng bắt quả tang đang vụng trộm cùng tình nhân mà đẩy Min xuống giường thế chứ. Tại hyung ấy hành động như vậy nên Min mới phải bắt đắc dĩ phối hợp theo...từ từ bò vào trong gầm giường.

_ Đang giấu ta cái gì sao? - Hần ngồi lên trên giường, sau đó cố ý ngược mắt nhìn về phía bên kia giường, nơi Changmin vừa bị đẩy xuống.

_ Yunho!

Jaejoong gấp gáp hô lên rồi nắm chặt tay hần. Lần trước đã bị hiểu lầm là tình nhân, nếu lần này hần thấy cậu và Changmin cùng ngồi trên giường, hơn nữa áo cậu lại hơi xộc xệch như vậy, lỡ đâu lại hiểu lầm lần nữa thì sao? Heechul nói rằng tính chiếm hữu của hần vô cùng lớn, cậu đã ném thử một lần rồi, không muốn ném thêm lần nữa đâu.

_ Sao nào? - Hần mặt không cảm xúc nhìn vào chỗ hai bàn tay đang chạm vào nhau. Một của hần, một của cậu.

_ Chỗ này... - Jaejoong hơi vạch cổ áo mình ra -...tự dưng nhức quá...

—... - Hần không nói gì mà chỉ đưa tay khẽ vuốt vuốt mấy vết sọc trên vai cậu.

_ Người có thể đi gọi Hankyung...đem thuốc bôi đến cho ta không? - Jaejoong trong lòng liên tục thở phào, may mà tìm được lý do hợp lý một tí có thể lừa hần đi chỗ khác.

_ Không cần Hankyung... - Bàn tay đang vuốt vai cậu bỗng lần lên phía trên, miết nhẹ vào đôi môi căng mọng.

_ Hả... - Cậu ngẩn người cố hiểu ý tứ từ câu nói của hần.

_ Ta giúp người... - Đôi mắt hần bỗng trở nên thật mãnh liệt, nó xoáy thẳng vào cậu, điều đó làm Jaejoong trở nên bối rối.

_ Nhưng...nhưng...a...không...

Cả người bỗng nhũn ra khi bờ vai nhận được sự ướm át và nóng ẩm từ cái lưỡi đó. Jaejoong nhanh chóng nhận ra, cậu đang lâm vào hoàn cảnh hết sức nguy hiểm.

_ Không, Yunho...

Cậu cố đẩy đẩy hần ra, còn hần vẫn đang mải mê trong việc nhấm nháp bờ vai cậu, cùng lúc đó hai tay hần cũng nhẹ nhàng luồn vào trong áo cậu, khẽ vuốt ve.

_ Không được, ta đang bị thương...

_ Khỏi rồi... - Hần từ từ đặt Jaejoong nằm xuống giường.

_ Ta, ta vẫn còn đau... - Cậu run run khi cơ thể hần phủ lên người mình.

_ Ban này ta đã hỏi Hankyung, có thể làm...

Đúng là trước khi đến đây hắn đã đến hỏi Hankyung, rằng “Jaejoong đã khỏi hẳn chưa?”, anh trả lời thành thật “Rồi”, sau đó hắn lại hỏi “Vận động mạnh một chút có được không?”, và anh nín cười gật đầu “Có thể làm khoảng ba lần”. Thế nên hắn mới gấp gáp đến đây vậy, hắn đã nhìn cả tháng rồi còn gì.

— Umh... - Jaejoong cắn răng cố tìm lý do thoái thác -...nhưng...nhưng...

— Thật phiền phức!

Hắn gầm lên một tiếng rồi đổ ập người xuống, đôi môi chặn lại ngay cái miệng đang mở ra đóng lại liên tục kia. Luồn lưỡi vào đó, khiến cho cậu không thể phát ra tiếng nào ngoài những âm thanh rên rỉ yếu ớt.

Má ơi! Changmin mặt xanh lè cắn chặt gối nằm co ro dưới gầm giường. Jaejoong hyung, đừng nói là hyung quên mất thằng em này rồi đấy!

— Học học...umh...Yunho ah...

Jaejoong khó nhọc dứt ra khỏi nụ hôn nồng nhiệt của hắn, và rất may là cậu cho dù đầu óc có đang mụ mị bởi nụ hôn vừa rồi thì vẫn không quên được thằng em bị chính mình đẩy vào tình huống thê thảm dưới kia -...hôm nay không được...

— Được! - Hắn nói cứng, tay nhanh chóng cởi hết quần áo của mình.

— Ta không muốn! - Cậu phản đối.

— Rồi người sẽ muốn... - Hắn đưa tay cởi áo cậu ra, gặp phải sự phản kháng vô cùng quyết liệt, không sao!

Roạt

~_ Không được không được... - Jaejoong vừa hô to vừa túm lấy cái quần, tuyến phòng thủ cuối cùng.

— Ta bảo được! - Sao lại mặc quần bằng loại vải thô cứng như vậy, thế này thì làm sao thoải mái đây? Việc này mai nhất định phải phản ánh với Heechul.

Roạt roạt

~_ Không không! - Cậu giãy giụa khi hai tay mình bị hắn túm lấy và đưa lên trên đỉnh đầu - Không muốn, ta không muốn...đừng ép ta...

— Jaejoong... - Hắn hôn nhẹ lên trán cậu, sau đó đến chóp mũi, rồi hai bên má -...rồi em sẽ muốn...rồi em sẽ muốn ta...

Jaejoong ngây người khi nghe tiếng “em” phát ra từ chất giọng trầm ấm của hắn. Hắn vừa gọi cậu...không phải “người”, mà là “em”...

— TBC —

— Không không! - Cậu giãy giụa khi hai tay mình bị hắn túm lấy và đưa lên trên đỉnh đầu - Không muốn, ta không muốn...đừng ép ta...

— Jaejoong... - Hắn hôn nhẹ lên trán cậu, sau đó đến chóp mũi, rồi hai bên má -...rồi em sẽ muốn...rồi em sẽ muốn ta...

Jaejoong ngây người khi nghe tiếng “em” phát ra từ chất giọng trầm ấm của hắn. Hắn vừa gọi cậu...không phải “người”, mà là “em”...

Cơ thể khẽ run lên khi đôi môi dày ấm nóng đó lướt một đường từ cổ xuống dưới khuôn ngực trắng mịn. Jaejoong vốn muốn đẩy hắn ra, thế nhưng đôi tay lại vô thức luồn vào tóc hắn. Từng nụ hôn nồng nhiệt mang theo cảm giác tê tê được đặt dần lên làn da trắng trẻo của cậu, dường như hắn đang thật sự thực hiện cái điều mà hắn vừa nói. Chỉ một lát nữa thôi, cậu sẽ muốn hắn.

— Không...mà...

Tiếng thở dốc vang lên ngày càng nhiều, cậu uốn người lên cảm nhận sự ươn ướt trên bụng mình khi hắn chuyển xuống tấn công phần đó. Đôi môi tuy rằng vẫn phát ra những tiếng kêu từ chối, thế nhưng cậu biết rằng mình đang dần đầu hàng. Đây không phải lần đầu tiên hai người quan hệ, cũng không phải lần đầu

tiên hẳn dịu dàng với cậu. Nhưng gọi “em”...thì là lần đầu tiên. Đường như cái từ đơn giản đó đã làm tâm hồn Jaejoong chấn động mạnh, nó như thể hiện rõ ràng hơn ba từ lúc chiều hẳn vừa thổ lộ với cậu. Chỉ một từ “em” đó, Jaejoong đã có thể cảm nhận được rõ mồn một tình cảm hẳn dành cho mình. Hẳn yêu cậu, rất yêu, đúng không?

— A...a...umh...

Quay đầu cắn chặt vào cái gối phía dưới, cậu gồng người lên tiếp nhận vòm miệng nóng ẩm của hẳn. Không những vật nhỏ phía trước đã bị đánh thức, cả cửa động phía sau cũng không yên phận bị chạm vào. Hẳn đưa một ngón tay vào nơi chật hẹp đó rồi chuyển động, đồng thời cái lưỡi cũng thật linh hoạt chăm sóc vật nhỏ của cậu.

Khi hẳn thú nhận với Heechul rằng mình yêu Jaejoong, y đã chia sẻ với hẳn rằng, cảm giác khi cả tâm hồn lẫn thể xác hoà hợp vào nhau rất tuyệt vời. Trong khoảng khắc đó, nếu Jaejoong hoàn toàn chìm đắm vào hẳn, cả cơ thể và trái tim, thì có nghĩa là cậu cũng yêu hẳn. Hẳn biết, Jaejoong có tình cảm với mình, chỉ là cậu vì lý do gì đó mà không dám thừa nhận thôi, không sao, hẳn sẽ giúp cậu thừa nhận điều đó...

— Hummm...Yun...ahhha...

Cậu rên rỉ không ngừng khi khu vực nhạy cảm bị tấn công liên tục. Cơ thể ngứa ngáy rạo rực một cách lạ lùng và rõ rệt. Đã lâu rồi cậu và hẳn chưa thân mật như vậy, giờ lại bị khoái cảm ồ ạt tấn công thế này, Jaejoong dường như đang dần không khống chế được bản thân nữa, hai tay nắm thật chặt vào gối, nước mắt không tự giác trào ra, đầu óc trống rỗng...

Không chỉ có Jaejoong, còn một người nữa cũng đang trào nước mắt ướt đầm mặt. Changmin cảm thấy thật may mắn vì đã kịp ôm cái gối xuống dưới đây, nếu không chắc lúc này thứ đang bị cắn chặt hẳn phải là tay Min rồi. Nó đang khóc, và phải cố ngậm chặt miệng để ngăn tiếng khóc đó lại. Xem xem, đó là cách mà tên Chúa tể đó đối xử với búp bê của mình, hẳn ép buộc hyung ấy quan hệ. Changmin biết hẳn chỉ ham mê cơ thể Jaejoong hyung thôi mà, hẳn đâu có quan tâm gì đến cảm giác của hyung ấy. Người trong lâu đài này cứ nói rằng hẳn yêu Jae hyung, nhưng sao Min không thấy điều đó. Cái nó thấy từ cách đối xử của hẳn với Jae hyung chỉ là sự chiếm hữu, ích kỷ, ham muốn thể xác...hoàn toàn không có tình yêu. Còn một chuyện nực cười nữa, họ nói rằng Jae hyung cũng yêu hẳn, thật vô vẩn, Jae hyung không thể yêu tên ác ma đó được. Hyung ấy cũng như nó, luôn muốn trở về thế giới trước kia, Min biết điều đó mà, Min hiểu Jae hyung mà. Chỉ cần có cơ hội, hai anh em nó sẽ chạy khỏi đây ngay lập tức, và Jae hyung sẽ chẳng chần chừ mà đi theo Min, bỏ lại toà lâu đài này, bỏ lại tên ác ma đó. Chắc chắn là thế...

— Aa...Yunho?

Cậu giật mình khi hẳn đột ngột dừng âu yếm vật nhỏ của mình, thậm chí còn rút cả những ngón tay đang khuấy động cơ thể cậu nãy giờ ra nữa.

— Thoải mái đủ chưa?

Hẳn khẽ nhếch khóe miệng lên thoả mãn khi thấy nhìn gương mặt đỏ bừng bối rối của cậu. Hẳn lại cúi người hôn môi cậu, hai tay lại sờ soạng vuốt ve khắp cơ thể cậu, nhưng tuyệt nhiên không hề động vào phần dưới, phần đã được hẳn chăm sóc nãy giờ.

— Ừu...Yunho...hic...

Jaejoong cố mím môi ngăn những lời nói xấu hổ mà mình suýt chút nữa đã phát ra. Hẳn đang cố tình khiêu khích cậu phải không? Đánh thức vật nhỏ cậu dậy, phá đám hàng động của cậu chán chê rồi bỏ dỡ đó. Vật nhỏ còn chưa được thoả mãn đã bị bỏ đi như vậy nên ngay lập tức biểu tình, một cảm giác khó chịu trướng bao phủ lên toàn thân dưới cậu. Thậm chí động kia còn vì sự trống trải đột ngột mà ngứa ngáy vô cùng nữa.

— Aa...đừng...

Jaejoong bắt lấy cái tay đang sờ loạn người mình lại, muốn đưa nó đến chỗ cần thoả mãn kia nhưng cứ ngập ngừng không dám. Giờ phút này đầu óc đã trống rỗng thì chớ lại phải đấu tranh xem có nên mở miệng cầu xin hẳn hay không, thế nên cậu bị ức chế đến nóng hồng cả người lên. Nhưng mà đôi môi vẫn buồng bình mím chặt.

— Muốn không?

Hắn đưa tay tách môi cậu ra, hôn lên nó, âu yếm nó cho đến khi không còn dấu răng trên đó nữa. Cái tay đang bị cậu cầm lấy thì quay ngược lại nắm lấy tay cậu, hai bàn tay đan vào nhau.

— Nói yêu ta đi Jaejoong!

Đôi môi hắn khê mấp máy đưa những lời thì thầm vào tai cậu. Jaejoong mở to mắt nhìn hắn, lại chỉ nhận được ánh mắt nóng cháy hắn đang dành cho mình. Cậu bối rối quay mặt đi chỗ khác.

— Nói yêu ta đi!

— Aaaa...

Hắn vừa yêu cầu vừa đưa tay chạm nhẹ vào vật nhỏ đang cương cứng của cậu. Điều đó làm Jaejoong giật nảy mình, cơ thể tê rần rần như muốn điên lên. Nhưng mà cậu vẫn lắc đầu quầy quậy, không nói, không nói...

— Nói đi...

Hắn cố tình nhích người để vật to lớn của mình chạm vào hang động nhỏ của cậu. Cảm nhận cơ thể cậu run bắn lên, hắn lại càng được thể cọ xát nhẹ nhàng hai nơi đó vào với nhau. Hắn biết trước sau gì cậu cũng nói câu đó với hắn, chỉ là bây giờ hắn muốn nghe lắm rồi. Hắn sẽ làm mọi cách để cậu chịu thừa nhận tình cảm của mình, vậy nên cứ coi như lời yêu cậu nói hôm nay là phần thưởng động viên dành cho hắn đi. Hơn nữa...cũng còn một lý do nữa, khiến hắn nhất định phải ép cậu nói ra ba từ ấy trong đêm nay bằng được.

— Hư...ưư...

Jaejoong mím chặt môi, lại bị hắn đưa tay gỡ ra. Quay đầu qua chỗ khác, lại bị hắn dùng tay cố định. Cúi mặt xuống, lại bị hắn nâng cằm lên...Tóm lại là không cách nào tránh được.

— Yunho... - Cậu run rẩy mở miệng, cảm giác không chỉ có phần thân dưới bị kích thích mà nóng bừng lên, hiện giờ cả đầu óc và trái tim cũng như muốn nổ tung vì nóng.

— Ừ... - Hắn nhìn cậu chờ đợi, hai bàn tay một của hắn một của cậu siết chặt vào nhau.

— Yunho...yêu người...yêu người... - Nước mắt không làm chủ được mà tuôn ra xối xả. Có cái gì đó tràn về, có cái gì được giải thoát, lại có cái gì nặng trĩu trong lòng.

— Đúng rồi...Jaejoong, ta cũng yêu em...

Hắn vui sướng ôm chầm lấy cậu. Coi như lời tỏ tình lúc chiều không tính, lần này là cậu chủ động nói yêu hắn, là cậu chủ động tỏ tình với hắn. Làm vậy ít nhất cũng vớt vát được chút sĩ diện Chúa tể cho hắn đi.

— Aaaa...

Cậu vòng chân ra phía sau kẹp chặt vào lưng hắn, giật nảy người tiếp nhận hắn chỉ sau một nhịp đẩy. Đưa hai tay lên ôm cổ hắn, giúp hắn có thể thâm nhập thật sâu vào cơ thể mình, Jaejoong nhắm mắt đón nhận từng đợt khoái cảm hắn đem lại. Giờ phút này chẳng thể nghĩ được gì, không có gia đình, không có Changmin, không có lưu luyến, không có phân vân...chỉ có hắn, yêu hắn, hắn, yêu hắn...

— Jaejoong, yêu...rất yêu...

Hắn điên cuồng đưa đẩy vào cơ thể cậu, cũng đồng thời điên cuồng thừa nhận tình cảm của mình. Không biết từ lúc nào, hình ảnh con người bướng bỉnh này đã khắc sâu vào trong trái tim hắn như thế, hắn chưa bao giờ yêu, nên cũng không thể ngờ rằng, tình yêu có thể mãnh liệt như vậy.

— Yunho...ummh...Yunho...

Jaejoong vừa rên rỉ vừa gọi tên hắn, không nghĩ lại có thể gọi tên hắn nhiều như vậy, chỉ là vô thức thôi.

Hoàn toàn rồi, cậu hoàn toàn chìm vào hắn rồi, cả cơ thể và trái tim...

— Hơ...Aaa...

Hơi sững người khi thấy hắn đột nhiên rút ra, nhưng ngay sau đó cậu đã phải kêu lớn khi hắn lật người cậu lại và đi vào từ phía sau. Tư thế giúp hắn có thể chạm vào nơi sâu nhất trong cơ thể người mình yêu...

Cứ thế cứ thế, chiếc giường rung rung theo những nhịp đưa đẩy của tình yêu...

Và cũng cứ thế cứ thế, những kế hoạch chạy trốn được lập ra...

Ngay bên dưới chiếc giường đang rung không ngừng kia...

...

Ngón tay chạm nhẹ vào cái trán ướt đẫm mồ hôi, gõ yêu vài cái lên đấy rồi di chuyển xuống dưới, lướt một đường thật khê qua hai hàng mi cong, sau đó trượt từ sống mũi xinh đẹp xuống chọc chọc vào hai má hồng, rồi lại dịch sang bên cạnh miết nhẹ lên đôi môi đỏ mọng. Tại sao môi lại luôn vênh ra như vậy, khiêu khích nhau à? Nhìn thật khiến người ta bực mình. Nghĩ đến đây hắn liền cúi đầu cắn cắn vào cái thứ giữa mắt kia, càng cắn càng thấy ngọt, mà càng thấy ngọt lại càng cắn tợn.

— Uuu...

Cậu khê cựa quậy cố giải thoát cho đôi môi mình. Thế nhưng mới nhúc nhích được một chút đã thấy cơ thể mệt nhoài, thực sự không còn sức mà bướng nữa. Vậy là cậu buông xuôi, rúc vào lồng ngực hắn mà nhắm tịt mắt ngủ, mặc cho hắn nằm thoải mái sờ soạng khắp người mình.

— Jaejoong...

Hắn yêu thương gọi tên cậu, sau đó lại tiếp tục cúi xuống cắn cắn day day đôi môi kia. Được một lúc như vậy không thấy cậu phản ứng gì, hắn mới chắc chắn rằng cậu đã thực sự ngủ say.

— Đã thấy rõ rồi chứ? – Thanh âm trầm trầm lạnh lùng vang lên, hiển nhiên là không dùng để hỏi cậu.

Không có tiếng trả lời.

— Cậu ấy đã hoàn toàn thuộc về ta, hyung của người...hoàn toàn thuộc về ta rồi...

Không đúng, chỉ có thể xác là bị người cường ép có được thôi! Đừng hòng hyung ấy yêu người, đừng hòng hyung ấy trao trái tim cho người. Ngay đến tiếng yêu cũng ép buộc người ta phải nói ra, thật hèn hạ!

— Bởi vậy, đừng nghĩ ra trò gì phá đám đấy!

Muộn rồi, ta đã nghĩ ra được cả một đồng trò phá đám thú vui dâm tiện của người. Tên ác ma, chờ xem Jaejoong hyung sẽ thoát khỏi tay người thế nào. Thật may vì hôm nay ta đã đến đây, trực tiếp thấy người hành hạ Jae hyung như thế nào, cái này đúng là một động lực to lớn mà.

— Nếu người cố tách ta và Jaejoong ra, người sẽ làm tổn thương đến chính hyung mình...

Cốc cốc cốc...

— Chúa tể!

— Chuyện gì?

— Bên phù thủy gửi thư, nói rằng Dã Vương đang ở chỗ bọn chúng..

29. Chương 28

...

...

Cơ thể mềm nhũn nằm dài trên chăn đệm êm ái, ngay cả khi ánh mặt trời chiếu thẳng vào mặt vẫn không buồn cử động. Nhưng mà tự dưng Jaejoong lại cảm thấy hình như có ai đó đang nhìn chăm chăm vào mình,

hơn nữa đêm chỗ bên cạnh cậu nằm còn hơi lún xuống. Chắc chắn không thể là Yunho được, nếu hắn còn nằm trên giường đảm bảo hắn sẽ ôm cậu, đằng này cái thứ kia, ngoài việc nhìn như muốn đục lỗ trên người cậu ra thì không hề động tay động chân. Thắc mắc mãi một hồi, cuối cùng Jaejoong quyết định mở hé mắt nhìn.

__ Oái! - Cả bộ mặt hiện chình ình ngay phía trên làm Jaejoong giật mình bật dậy kêu to một tiếng – Changmin! Em muốn dọa chết hyung đấy hả?

__ Hyung... - Changmin dùng đôi mắt sưng húp nhìn Jaejoong, sau đó thì nghẹn ngào nói – Chúng ta bỏ trốn khỏi đây đi, có được không?

__ Sao cơ...

Jaejoong nhú mày đưa tay lên khẽ chạm vào đôi mắt rất không bình thường của Changmin, đang định mở miệng hỏi thăm thì những hình ảnh nóng bỏng đêm qua chợt dội lại. Quan trọng không phải ở chỗ nó nóng bỏng thế nào, cái cần lưu ý chính là...Jaejoong đã quên mất Changmin còn ở dưới gầm giường...mà cả đêm qua...thế có nghĩa là...nó...nó...biết hết rồi...

__ Hyung ah, đêm qua... - Changmin bặm môi -...em đã chứng kiến...tất cả...

__ Ah...

Jaejoong cúi đầu che đi khuôn mặt đỏ bừng của mình, không chỉ là cảm giác xấu hổ...Changmin không nên biết những chuyện này. Quan hệ của hắn và cậu, nhất là vào đêm qua, khi cậu đã nói yêu hắn. Tuy bị ép buộc, nhưng mà cũng không hoàn toàn như vậy, giữa Changmin và Yunho vẫn còn khoảng cách rất lớn, nó chắc chắn không thể chấp nhận nổi việc cậu có tình cảm với Yunho. Hơn nữa, đến chính bản thân cậu còn chưa dám thừa nhận điều đó, làm sao Changmin có thể?

__ Chính vì vậy... - Changmin đột nhiên trở nên kích động, khuôn mặt lộ rõ vẻ kiên quyết -...chúng ta phải rời khỏi đây càng sớm càng tốt, đừng để tên ác ma đó tiếp tục hành hạ hyung nữa...

__ Hành hạ...? - Bây giờ hắn đâu còn hành hạ cậu đâu...

__ Hyung, đừng giấu em nữa, em lớn rồi... - Changmin làm mặt nghiêm, nhìn thẳng vào mắt Jaejoong mà nói -...em hiểu, thế nào gọi là...nô lệ tình...

__ Khụ...Changmin! - Jaejoong vội ngắt lời - Đang nói linh tinh cái gì thế?

__ Hắn ta bắt hyung làm chuyện đó, hắn ta chơi đùa với thân thể hyung... - Changmin gằn giọng.

__ Stop stop... - Jaejoong giơ tay lên chặn miệng Changmin, nếu thằng nhóc này cứ tiếp tục nói về chuyện ấy với khuôn mặt ra vẻ người lớn như vậy chắc cậu tăng huyết áp quá -...chúng ta không nói về vấn đề này nữa, được chứ? Hyung nghĩ là em nên về phòng ngủ một giấc đi, chắc là tối qua...

Tối qua trong căn phòng này đảm bảo chẳng có ai ngủ được đâu.

__ Được, không nói đến nữa... - Changmin hiểu, nói đến vấn đề đấy chỉ làm Jae hyung thêm nhục nhã đau khổ mà thôi -...vậy còn chuyện bỏ trốn, em nghĩ chúng ta nên bàn qua...

__ Khoan... - Jaejoong giật mình, bây giờ mới để ý, hình như trong cuộc nói chuyện này Changmin đã hai lần nhắc đến từ “bỏ trốn” rồi -...bỏ trốn gì cơ?

__ Bỏ trốn khỏi toà lâu đài này, em và hyung... - Mắt Changmin sáng rực lên -...đêm qua em đã suy nghĩ rất kỹ và lập ra được một kế hoạch, đó sẽ là một cuộc chạy trốn hoàn hảo...

Jaejoong trợn mắt nhìn trân trân vào thằng bé đang thao thao bất tuyệt trước mặt mình. Suy nghĩ cả đêm qua? Đừng nói là trong khi cậu và hắn đang “...” thì Changmin ở dưới vẫn còn có thể tập trung mà suy nghĩ về việc bỏ trốn ra khỏi đây như thế nào đấy nhá...Changmin, hyung...hyung thật tự hào về em...

__ Vậy chúng ta sẽ đi bằng cách gì? Ở đây không có cánh cổng nào đâu, trừ phi biết bay, nếu không sẽ chẳng thể ra được bên ngoài...

Jaejoong nhún vai cắt đứt ảo tưởng của Changmin. Lúc mới đến đây cậu đã từng chạy như điên khắp toà lâu đài này mà chẳng thể tìm ra một cái lỗ để chui ra ngoài nghĩa trang kia. Nhắc đến mới nhớ, cho dù

chạy ra ngoài được thì làm sao cậu và Changmin có thể bình an vô sự mà băng qua cái nghĩa trang đáng sợ ấy chứ, ám ảnh về vụ lễ trưởng thành ngày trước vẫn còn in đậm trong tâm trí cậu. Hơn nữa còn hần, Heechul, Hankyung, các Vampire thuộc hạ, Vampire bảo mẫu, chưa kể đến lũ trẻ lắt nhắt kia, họ sẽ để cho cậu và Changmin dễ dàng chạy thoát sao?

Tóm lại là vẫn còn tồn tại rất rất nhiều nguyên nhân cản trở cuộc chạy trốn này. Với lại...umh...kể cả...giả sử Jaejoong có thể ra khỏi đây ngay lập tức đi chẳng nữa, thì...cậu cũng không dám chắc mình có do dự giữa việc đi hay ở không...

Vẫn rất muốn về nhà, nhưng mà nơi đó...không có hần...

— Đánh lạc hướng của những người trong toà lâu đài này em có thể làm được, còn việc đưa chúng ta ra khỏi đây...— Changmin hơi chần chừ khi nói đến vấn đề đó -...thực ra từ lâu, đã có người nói muốn giúp rồi...

— Ai? — Jaejoong lập tức hỏi.

— Là...hyung biết quỷ nữ chứ... - Changmin dè dặt nhìn Jaejoong, hỏi cho có lệ thôi, chứ nó biết thừa Jaejoong hyung đã có một ký ức khó quên với hai từ “quỷ nữ” này -...một trong những cô gái có gương mặt đẹp và đôi cánh đen sau lưng...đã nói rằng sẽ giúp hai anh em chúng ta ra khỏi đây...

— Hò... - Jaejoong cười khẩy -...một trong những cô gái xinh đẹp có cánh đen sau lưng đó đã khiến hyung của em nằm liệt giường hơn hai tuần liền đấy, nhớ chứ?

— Đó không phải là cô gái đã hại hyung? Là một người khác... - Changmin cố chống chế, biết ngay là đây vào quỷ nữ Jae hyung sẽ phản ứng vậy mà.

— Ý hyung là, những cô gái đó có thể làm gì con người yếu đuối chúng ta thì em cũng rõ rồi đấy, sao em có thể tin họ sẽ giúp anh em mình trốn khỏi đây chứ?

Jaejoong uể oải xoay người trái phải tìm quần áo mặc, nhắc đến quỷ nữ tự dưng thấy lạnh cả sống lưng. Hankyung bảo, trong số bảy cô gái đó chỉ nên tin mình Sungyoung, người mà ngày trước đã nói cậu và hần là một đôi ấy...Còn lại thì, tốt nhất là nên tránh xa...

— Bởi vì cô ta thích tên ác ma kia nên muốn tách hyung ra khỏi hần, cô ta đã mấy lần gợi ý với em về vấn đề này rồi, nhưng em vẫn phân vân vì không tin tưởng lắm... - Changmin ngập ngừng nói khi thấy cậu vừa mặc quần áo vừa thở dài -...cơ mà hyung, đây là cách duy nhất chúng ta có thể ra khỏi đây, cô ta sẽ đưa chúng ta ra ngoài, thử tin một lần cũng đâu có sao?

— Nguy hiểm lắm ~ - Cậu khề thều thào, chết như chơi đấy.

— Thà mạo hiểm còn hơn cứ ở đây làm đồ chơi cho kẻ khác!

— Em có phải làm đồ chơi cho ai đâu? Yunho đã hứa sẽ không làm khó em...

— Em là đang nói hyung đó! — Changmin ứa nước mắt gắt lên — Hyung nghĩ em sẽ vui khi hyung dùng thân thể mình để đổi lấy sự an toàn cho em sao?

— Changmin ah... - Cậu nhăn mặt, nói gì mà nghiêm trọng thế? Cũng không hoàn toàn là vậy mà...

— Hyung... - Changmin đưa tay lên quệt nước mắt, mếu máo ôm chầm lấy Jaejoong -...mình cùng về đi, em muốn về nhà lắm rồi...em muốn về...

— Changmin... - Jaejoong mím môi, đưa tay vỗ vỗ lưng thẳng nhóc -...hyung cũng muốn về...nhưng mà chúng ta không thoát khỏi Yunho đâu, hần sẽ không cho chúng ta cơ hội rời đi...

— Không sao, chúng ta sẽ có cơ hội, chúng ta sẽ chờ đến khi tên đó mất cảnh giác... - Changmin nắc lên từng hồi.

— Min ah... - Chờ đến bao giờ chứ? Hần đã nói yêu cậu rồi, hần đã tuyên bố sẽ giữ cậu lại bên người rồi, hần sẽ không để cậu chạy thoát khỏi hần đâu.

— Nhất định chúng ta sẽ có cơ hội mà, nhất định...

Cạch

~ _ Jaejoong hyung, Changmin hyung...

Không hiểu mấy nhóc Vampire này từ đâu lại chạy xộc vào như vậy, Jaejoong vội buông Changmin ra trong khi thằng bé cũng nhanh tay lau lau nước mắt trên mặt mình.

_ Mấy đứa vào đây làm gì? Sao không ở vườn hoa chơi?

Jaejoong đưa ra câu hỏi thu hút sự chú ý của lũ trẻ để chúng nó không nhìn đến khuôn mặt tèm lem nước của Changmin. Cũng không hẳn là e dè gì, chỉ vì mấy đứa này vô tư lắm, thấy gì nói nấy, ai hỏi cũng nói, mà có khi không ai hỏi chúng nó cũng bô bô nói ra. Dù sao chuyện hai anh em cậu ôm nhau khóc thế này không nên để ai biết là tốt nhất.

_ Jaejoong hyung, bọn em vào là để gọi hyung ra mà! – Yesung chớp mắt.

_ Gọi hyung ư? Làm gì vậy? – Jaejoong chỉ tay vào mình, tròn mắt hỏi.

_ Hyung không đi tiễn Chúa tể sao? Không phải người yêu thì luôn làm vậy ah? – Ryeowook không trả lời mà hỏi ngược lại.

_ Tiễn? Tiễn cái gì? – Đến giờ Changmin mới lên tiếng, vừa nghe đến từ “tiễn” đầy ẩn ý đã thấy trong đầu loé lên một tia sáng hi vọng.

_ Chúa tể phải sang chỗ phù thủy để đón Junsu hyung về, em thấy các Vampire bảo mẫu nói chắc lần này ngài đi sẽ mất khoảng ba ngày...

_ Ba ngày? – Mắt Changmin sáng rực lên, ha ha ha, trời giúp ta...cơ hội đây rồi, cơ hội đến rồi...

_ Yunho...

Jaejoong hơi ngần người ra nghe lũ trẻ nói, sau đó thì vội tung chăn nhảy xuống giường lao nhanh ra ngoài. Người sắp đi sao, sắp đi sao...

...

_ Cái lũ điên ấy! Yunho, em đến đó vật cổ sạch bọn phù thủy cho hyung! Tự đừng làm khó nhau thế, đến lúc Hunter Vương thức dậy bọn chúng tính sao đây?

Heechul đứng chống nạnh quát um lên, từ lúc nhận được bức thư phù thủy gửi cho là y đã trở nên điên tiết như vậy. Nếu y không phải ở lại trông coi lâu đài thì y đã đi cùng Yunho đến phá tung nơi ở của các phù thủy lên rồi. Dám giỡn mặt nhau hả?

_ Cũng chẳng có gì to tát, dù sao từ lúc thức dậy chưa sang đó lần nào...

Hắn thì ngược lại hẳn với Heechul, cứ bình thản đối mặt với việc phải đến chỗ phù thủy giải thích và đón Junsu về. Heechul điên là điên vì bọn phù thủy kia đã ngăn cản Junsu khiến cho nguy cơ Hunter Vương tỉnh dậy tăng cao, trong khi hắn lại chẳng để ý đến việc đó. Nếu nói bức thư kia có làm hắn khó chịu điểm nào thì cũng chỉ ở chỗ hắn phải xa búp bê của mình mấy ngày thôi.

_ Hừ, Junsu thật là vô dụng! Để phù thủy bắt lại như thế... – Heechul vẫn không ngừng càu nhàu.

_ Yên lặng! – Hắn cau mày ra lệnh, sau đó như sức nhớ ra cái gì mà nhẹ giọng dặn dò – Khi ta đi, nhớ chăm sóc người đó cho tốt...

_ Ai cơ? – Heechul chớp mắt hỏi.

_ Hừ... – Đối lại là bị hắn lườm cho một cái, y ôm bụng cười nắc nẻ.

_ Rồi rồi, ai chả biết em quan tâm thằng nhóc đó, cứ đi nhanh về nhanh cho ta...

Lúc này hắn đã ra đến ngoài sân, vì toà lâu đài này chẳng có cổng kiềng gì hết, vậy nên chỉ cần ra một chỗ ngoài trời thế này rồi nhún người bay lên là xong. Đó là cách mà tất cả Vampire nơi đây ra ngoài.

_ YUNHO!

Vốn đang định bay lên thì chợt có một tiếng nói quen thuộc từ phía sau gọi to tên hắn. Quay người lại, đúng là người đó rồi.

— Sao lại ra đây? - Hắn nhíu mày hỏi cậu, bây giờ mới là sáng sớm, cậu vẫn chưa ngủ đủ đâu, lại còn đi chân trần nữa - Về phòng ngay cho ta!

—...

Mặc kệ có bao nhiêu ánh mắt đang rọi thẳng vào người mình, Jaejoong đứng nắm chặt vạt áo không nói câu nào, chỉ nhìn chăm chăm vào hắn. Hiện tại cậu đã phải đấu tranh tư tưởng dữ dội lắm rồi, mà lý do lớn nhất khiến cậu do dự muốn ở lại chính là hắn, nếu giờ hắn rời khỏi cậu thì...dù chỉ có ba ngày thôi...

— Đi về đi! - Hắn lạnh lùng xoay người - Ta sẽ về sớm!

—...!

Đột nhiên sau lưng bị một cái gì đẩy thúc vào, rồi rất nhanh có hai cánh tay vòng qua siết chặt eo mình lại. Hắn hơi ngẩn người ra một chút, sau đó thì chậm rãi đưa tay nắm lấy một trong hai bàn tay đang đặt trên eo.

— Jaejoong, ta là gì với người... - Hắn không vội gỡ tay cậu ra, ngược lại còn hỏi một câu.

—...Không biết...không biết... - Jaejoong vừa lắc đầu vừa ôm chặt hắn.

— Được rồi... - Hắn khẽ nhếch mép, đoạn quay người lại, nâng cằm cậu lên, trước mặt bao nhiêu người không ngần ngại đánh dấu chủ quyền lên đôi môi căng mọng của cậu -...cho người thời gian suy nghĩ, lúc ta trở về phải có đáp án khác...

— Yunho...

— Ngoan... - Hắn cúi đầu thì thầm vào tai cậu -...“...” chờ ta trở về...

— A... - Jaejoong tròn mắt nhìn hắn, hắn vừa gọi cậu...

Vụt

~Sau khi lưu luyến nhìn lại một lần nữa gương mặt đỏ bừng của Jaejoong, hắn lập tức xoay người nhún lên một cái, cả cơ thể bay vút lên xé gió lao đi, rất nhanh đã không thấy bóng dáng...

— Ôi ôi, thành quả của ta, ta tự hào quá...

Heechul đứng bên sau khi chứng kiến cảnh đưa tiễn quá sức tình cảm trên thì chân đứng không vững nữa mà phải dựa vào người Hankyung, tay cầm khăn chấm chấm nước mắt.

— Jaejoong, Chúa tể sẽ về nhanh thôi...

Hankyung vừa đỡ Heechul vừa vươn tay vỗ vào vai cậu. Anh nghĩ rằng cậu như vậy là vì hai người vừa mới thừa nhận tình cảm với nhau nên không muốn xa nhau một giây phút nào.

Cơ mà thật ra, đâu phải như thế. Jaejoong biết, hắn sẽ trở lại nhanh thôi.

Nhưng vấn đề là...liệu cậu có còn ở đây nữa không...

Ba ngày ngắn ngủi ấy, ai biết sẽ xảy ra những chuyện gì...

...

Changmin lặng lẽ tách khỏi đám người đang đứng tiễn Chúa tể mà đi xuống nhà bếp, Min đang cần một số thứ ở dưới đây để phục vụ cho kế hoạch quan trọng sắp tới của mình. Thăng nhóc vừa đi vừa nghĩ lại cảnh tượng ban nãy, khó chịu vô cùng. Bất cứ ai nhìn vào thái độ của Jaejoong hyung lúc ấy cũng hiểu được hyung đang lưu luyến tên Chúa tể đến thế nào. Nhưng vấn đề là tại sao hyung cậu lại có thái độ đó? Changmin không hiểu, đúng hơn là không dám hiểu. Jae hyung cũng nói muốn về mà, không phải sao? Cứ cho là hyung đã có gì đó với tên kia đi, như vậy thì Changmin lại càng phải đem hyung rời khỏi đây...

Càng sớm càng tốt, trước khi cái thứ tình cảm đó phát triển thêm nữa...

__ Đây! – Một bàn vai bất ngờ vỗ mạnh lên vai khiến Changmin giật bắn cả người.

__ Ai...người...

Vốn định quay ra sỉ vả cho tên vô ý đó mấy câu, cơ mà vừa nhìn rõ mặt hung thủ Changmin đã ngay lập tức quyết định không chỉ sỉ vả mà còn nên động tay động chân nữa!

__ Tránh xa ta ra! – Vừa quát lên vừa dùng tay đẩy mạnh vào ngực Kibum một cái, ai dè lại bị kẻ đó túm tay lại.

__ Đêm qua người đã ở đâu? – Kibum lạnh giọng chất vấn.

__ Không liên quan đến người! – Changmin gân cổ lên cãi.

__ Sao lại không? – Kibum nắm chặt cánh tay đang cổ vùng vẫy của thằng nhóc trước mặt – Ta có trách nhiệm canh chừng người, người đi đâu ở đâu, ta đều phải biết...

__ Hừ...aaa... - Changmin khinh thường quay mặt đi chỗ khác, nhưng ngay sau đó lại phải kêu lên oai oái khi cảm thấy có một lực cực mạnh đang siết chặt vào cánh tay mình -...đồ nửa vờ đáng chết, buông ra...

__ Đã ở đâu? – Kibum thấy Changmin phản ứng như vậy thì càng tăng thêm lực trên tay.

__ Trong phòng Jae hyung!

Changmin gào lên, cảm thấy uất ức không để đâu cho hết. Đẩy đẩy, Jae hyung thì bị Chúa tể bắt nạt, Min lại bị tên này ức hiếp, thế thì còn ở tòa lâu đài này làm cái quái gì?

__ Phòng Jaejoong? – Kibum hơi ngẩn người – Nhưng Chúa tể đêm qua cũng ở đó mà...

__ Thì sao? – Changmin mặt đỏ bừng vặc lại, chuyện đêm qua Min thực sự không muốn nhắc đến nữa.

__ Người... - Kibum mím môi nhìn.

__ Ta làm sao? – Vì quá xấu hổ nên Changmin mới trở nên dữ tợn như vậy.

__ Phì... - Kibum nhìn cái vẻ mặt vừa xấu hổ vừa hung tợn của Changmin thì bật cười -...không sao cả, đi thôi...

__ Đi...đi đâu...

Vẻ mặt luôn luôn cau có ấy, khi đôi môi cong lên nhìn thật bất mắt, Changmin rất không hiểu vì sao tự nhiên mình lại nói lắp.

__ Ra chơi với lũ trẻ, chúng nó đang tìm người... - Túm tay thằng nhóc đi được một chút, Kibum bỗng quay ra hỏi – Mà người đang làm gì ở đây?

__ Hả... - Changmin giật mình lúng túng đáp -...thì thì...haha, ta...tìm đồ ăn, đúng rồi, ta chưa có ăn sáng...

__ Ah, vậy để lát nữa ta lấy cho... - Kibum lại tiếp tục nắm tay Changmin kéo ra ngoài.

__ Đây, buông ngay! – Changmin bực mình gạt tay Bum ra, cái vẻ mặt thần nhiên hiên lành kia làm Min thấy ghét – Chúng ta vẫn còn chưa hoà giải đâu?

__ Sao cơ?

__ Hừ, đừng nói là người không nhớ đã đánh ta như thế nào đấy... - Changmin khinh khỉnh quay đi, hôm qua hung dữ như vậy mà giờ còn bày đặt nắm tay nắm chân.

__ Vì chuyện đó sao? – Kibum hơi cup mắt xuống, trầm ngâm một lúc rồi ngẩng đầu lên nói – Người vì tức việc ấy nên không về phòng?

__ Hừ! - Hối thừa.

__ Ta nghĩ...đàn ông con trai thì thoải mái nhau vài cái cũng không vấn đề gì... - Kibum hơi nhú nhú mày, chuyện lúc đó là do Changmin gây sự trước, Bum đã không để bụng để cậu ta giận đối gì nữa?

__ Cái gì? – Changmin gào lên, có mà người không bị ăn đấm nên mới vô tư nói được vậy ấy!

__ Thôi... - Kibum khẽ đẩy Changmin -...xí xoá chuyện đó đi, ra ngoài trước chơi với lũ trẻ, ta lấy đồ ăn cho người...

__...

Tự đứng thấy cổ họng nghẹn lại, không nói được câu nào. Phải rồi, tên này là thế đó, vốn rất lạnh lùng nhưng mà vẫn rất quan tâm đến Min, từ bữa ăn đến giấc ngủ. Chuyện sinh sự hôm qua là do Min khơi mào ra, thế nhưng Kibum lại xuống nước trước. Tính Min thất thường ngổ ngược như vậy, đúng là chỉ có cậu ta chịu được. Changmin lặng lẽ bước đi, cắn môi thật chặt.

Càng sớm càng tốt, trước khi cái thứ tình cảm đó phát triển thêm nữa...

Hình như câu này...cũng đúng với cả Min mất rồi...

...

Tên đứng gác giởng tai ra áp sát vào cánh cửa nghe ngóng, sau đó thì nén một tiếng thở dài, ngồi xổm xuống đưa hai tay lên bịt tai. Lại nữa rồi!

__ Um...mmh... - Lý do khiến tên đó ngao ngán vậy chính là những tiếng rên rỉ đang vang lên không ngớt trong căn phòng này.

Đôi môi bị kẻ đối diện bắt lấy hôn mút liên tục, chỉ vì một phút sơ sẩy không kịp đẩy ra mà nó đã phải trả giá bằng việc phải dâng môi mình lên làm thức ăn cho con sói đói khát kia.

__ Uh...buông... - Junsu đưa tay lên túm tóc gã giật ra, cơ mà ngược lại nó càng bị gã tiến sâu vào khoang miệng hơn.

__ Đủ...đủ...

Nó khó chịu giãy giụa phản kháng. Dường như gã rất có kinh nghiệm hôn, vừa hôn vừa có thể thở được, không giống như nó, lần nào cũng chỉ chịu được hai - ba phút là hết, ngộp thở muốn chết.

Bốp!

__ Ta đã bảo dừng cơ mà! Dừng có mà được nước lấn tới!

Rốt cuộc phải dùng nắm đấm mới có thể tách nhau ra được, Junsu trợn mắt đứng lên không ngần ngại đập cho cái tên đang nằm đo đất thêm mấy phát nữa.

__ Ai da, nhưng ta cũng thấy người rên mà...

Yoochun vừa xoa xoa má vừa lồm cồm bò dậy, định mon men đến ngồi gần Junsu lại thấy nó trừng mắt lườm. Vậy là phải lồm lũi ra một góc phòng ngồi

30. Chương 29

...

...

__ Ai da, nhưng ta cũng thấy người rên đấy chứ... - Yoochun vừa xoa xoa má vừa lồm cồm bò dậy, định mon men đến ngồi gần Junsu lại thấy nó trừng mắt lườm. Vậy là phải lồm lũi ra một góc phòng ngồi.

__ Nói láo! Ai rên?

Junsu đưa tay lên chùi môi thật mạnh, kể từ ngày phát sinh ra cái vụ kia, dường như khoảng cách giữa hai người đang bị rút ngắn một cách đáng kể. Gã to gan hơn trước rất nhiều, ngang nhiên động chạm với nó, thậm chí là cả cưỡng hôn như ban nãy nữa. Mà cái khiến Junsu điên tiết hơn chính là nó không thể xuống tay với gã được, lý do được đưa ra để giải thích điều đó là vì Junsu phải giữ đúng lời hứa của cả hai, giúp

gã cứu Donghae, rồi thì để hai người yên ổn sống với nhau. Tuy nhiên, từ sâu trong lòng nó đã sớm biết rằng, đó không hẳn là lý do, chỉ là cái cớ thôi...

__ Được được, không có ai rên... - Gã giơ tay đầu hàng, nhìn về phía nó mà cười nhả nhỏ -...là ta sai, Susu ah, đều là lỗi của ta hết...

__ Hừ... - Nó quay mặt đi chỗ khác, gác chân khó chịu chuyển chủ đề -...sao mãi mà Yunho hyung chưa đến nhỉ? Sốt ruột quá đi!

__ Thư mới gửi đi được một ngày thôi, cho dù anh ngươi có giỏi thế nào cũng không thể đến nhanh vậy được... - Gã nhún vai.

__ Phù thủy đúng là những kẻ khó ưa, tính tình kỳ quặc... - Junsu lè lưỡi -...bảo cho người ta viết vài chữ vào thư cũng không cho, nếu có thể thông báo luôn với Yunho hyung chuyện đó thì tốt quá...

Là chuyện mà lần trước nó đã phát hiện ra, tên Hunter kia có cánh đen và mắt trắng, rất giống quỷ nữ. Junsu tạm thời vẫn rất mờ mịt chuyện này, nhưng nếu hai hyung của nó biết tin đó, chắc chắn họ sẽ nghĩ ra cái gì đó. Ngắt một nỗi là bọn phù thủy không cho Junsu viết vài câu vào bức thư đó, vậy nên nó đành phải ngồi chờ Yunho hyung đến đón rồi nói luôn một thể. Mà cái việc phải để Yunho hyung đến giải thoát thể này...thật là nhục quá!

__ À đúng rồi... - Đôi mắt Junsu chợt sáng rực lên như thể nó vừa nghĩ ra điều gì thú vị lắm - Hey Yoochun, đã nghĩ ra là phải đối mặt với Yunho hyung thế nào chưa?

__ Hừm... - Mặt gã tối lại, không trả lời.

__ Humh... - Junsu gãi cằm -...ta chỉ hứa là không để ngươi chết thôi đấy, còn có bị hành xác thế nào thì ta vô can nhá!

Bởi vì lúc trước gã đã to gan dùng súng bạc bắn Junsu một phát, và nó thì cũng từng nói với Yunho hyung chuyện đó rồi, bây giờ gặp lại ai biết Yunho hyung sẽ làm gì gã nhỉ? Mà kể cả hyung ấy có bỏ qua cho gã đi chẳng nữa thì còn tên Heechul kia, Yoochun chắc chắn phải đến toà lâu đài để đón Donghae về, mà khi ấy sẽ gặp mặt Heechul, chắc, sắp có kịch hay để xem đây...Ah, đương nhiên là nó nhất định sẽ không để hai hyung giết gã, nhưng hành hạ thì không vấn đề, hahaha...

__ Yunho hyung của ngươi sẽ không làm gì ta đâu... - Yoochun hơi mỉm cười khi nhìn thấy bộ dáng vui vẻ đáng yêu của nó.

__ Sao cơ? - Nó nhếch mặt hỏi.

__ Ta tin tên Chúa tể đó sẽ không làm gì người nhà cả... - Gã nhún vai chuẩn bị chiến đấu.

__ Người nhà? - Junsu hơi ngẩn người, sau đó thì rít lên một tiếng rồi xông thẳng vào gã - Còn dám nói vậy, xem ta trừng phạt ngươi đây đồ hư hỏng!

...

Vậy là đang vật nhau sao? Tên đứng gác một lần nữa áp tai vào cánh cửa nghe ngóng. Ban đầu là tiếng xô đẩy hùng hục, qua hai ba phút là tiếng thì thầm khe khẽ, sau đó là...

Tên gác cửa nhún vai xoay người đi mất, tù binh thế này chắc chắn cần canh chừng nữa, làm gì còn tâm trí nghĩ đến chuyện chạy trốn đâu chứ...

...

__ Hoá ra quái vật lại chính là một chàng hoàng tử, vì bị vướng phải lời nguyện của mẹ phù thủy độc ác mà có hình dáng đó. Nhờ tình yêu của nàng, lời nguyện bị hoá giải, quái vật trở lại thành một chàng hoàng tử khôi ngô tuấn tú, vậy là họ sống bên nhau bên trong toà lâu đài đó, hạnh phúc đến suốt đời...

Jaejoong chậm rãi đọc từng từ trong quyển truyện trên tay mình. "Cùng sống trong toà lâu đài đó, hạnh phúc đến suốt đời", khi đọc đến những dòng ấy, tự dưng cậu cảm thấy mình thật ngốc khi chọn câu chuyện này để kể cho bọn trẻ. Bởi vì hai câu ngắn ngủi đó đã làm lung lay dữ dội cái quyết định mà khó khăn lắm cậu mới đưa ra được. Người đẹp và quái vật, hẳn chính là quái vật trong câu chuyện này, còn cậu cứ coi

như là người đẹp đi. Dù sao cậu cũng giống như cô gái trong truyện, bị bắt và giam giữ trong toà lâu đài nguy nga của quái vật, rồi sau đó, thì nảy sinh tình cảm.

Nhưng hình như Jaejoong không được may mắn như cô ấy thì phải, cuối truyện, nhờ tình yêu của cô gái mà quái vật được giải thoát khỏi cái lốt xấu xí, trở thành người và cùng cô ấy sống hạnh phúc. Còn hắc, cho dù cậu có dành cho hắc bao nhiêu tình yêu đi chăng nữa, hắc cũng đâu thể từ bỏ dòng máu Vampire trong người mà trở thành một con người bình thường được. Cậu và hắc khác biệt quá nhiều, cậu là người, hắc giết người, chỗ của cậu là nơi đầy ánh sáng ngoài kia, chỗ của hắc lại chỉ có thể ở trong bóng tối dưới này. Không giống với người đẹp trong truyện kia, với Jaejoong, cậu vừa phải chiến thắng được mặc cảm khi yêu đàn ông, vừa phải dạy dứt lựa chọn giữa hai thế giới. Rốt cuộc, vẫn phải buông tay một nơi, đâu có cách nào dung hoà được sự ràng buộc của cậu với hai thế giới đâu...

Chuyện này có thể coi như là một giấc mơ không nhỉ? Một con người thật bình thường, bị đem về và nhốt trong toà lâu đài to lớn, ở nơi đó gặp một chàng bạch mã hoàng tử, để rồi yêu say đắm và được yêu say đắm, cùng trải qua những ngày hạnh phúc ấm áp.

Jaejoong bị bắt về toà lâu đài này để làm con mồi cho Vampire. Jaejoong được gặp hắc, vị Chúa tể độc ác và lạnh lùng, cuối cùng là yêu say đắm và được yêu say đắm, cùng trải qua những ngày tình cảm ấm áp nồng cháy của hắc. Giống lắm, thật giống một giấc mơ...

Mà đã là mơ, thế nào chẳng phải tỉnh lại?

Nghĩ...nghĩ thật nhiều...

Cuối cùng...

Cách cậu chọn lựa để giải quyết chuyện này...

Là...

Phải thức dậy thôi...

Xin lỗi, ta nghĩ rằng ta đã yêu người...nhưng mà...ta thực sự phải thức dậy rồi...

...

— Ha, vậy là cuối cùng người đẹp và quái vật đã sống hạnh phúc đến hết đời, kết thúc viên mãn nhá! – Cậu thở hắt ra một hơi, sau đó vui vẻ nói.

—...

—...

—...

— YA, mấy cái đứa này... - Jaejoong vừa hùng hổ đứng dậy xách tai mấy con heo con đang ngồi ngủ gà gật vừa hét lên -...giỏi thật, hyung đọc truyện cho nghe mà dám ngủ hả?

— Oa oa oa... - Bị nhéo tai đau thẳng nào thẳng đấy cũng ngoác miệng ra khóc um lên.

— Im ngay! – Jaejoong trợn mắt hung dữ đập quyển truyện lên bàn - Bọn bay không sợ hyung nữa phải không? Còn dám khóc?

— Huhuhu... - Ấy là Jaejoong không biết chứ, nếu bình thường người đọc mấy cái truyện cổ tích này cho chúng nó nghe là Changmin thì chúng nó chẳng trèo lên đầu Changmin phản đối rồi ấy. Khi cậu đọc chỉ ngồi ngủ gật đã nể mặt nhau lắm rồi.

— Không có đâu, Jae hyung, có Wook nghe nè... - Ryeowook kéo ống tay cậu líu ríu khoe.

— Uh, chỉ có Ryeowook là ngoan nhất...

— Hyung thử kể chuyện ma xem, nó lại khóc thét lên ấy... - Bọn trẻ thấy Ryeowook được khen thì ghen tị mà nhao nhao lên.

— Ryeowook không ngoan đâu, nó là đứa hay khóc nhất...

— Oa oa, sao lại nói Wook thế chứ?

— Đấy đấy, lại khóc rồi kìa...

— Không được bắt nạt Wookie!

— Aish ~ ~ ~ - Jaejoong đau khổ xoa hai bên thái dương, trời ơi trẻ con, cho dù có là Vampire hay con người đều ồn ào và rắc rối thế sao?

— Hey! Bọn giặc nhỏ kia! - Từ xa đã thấy thấp thoáng bóng người đi đến, người mà chỉ nghe giọng đã đoán được là ai rồi. Lũ trẻ ngay lập tức dừng cãi nhau mà lao cả ra về phía người đó.

— Changmin hyung, Changmin hyung...

— Sao lúc nào cũng ồn ào như thế chứ? - Changmin quắc mắt, đưa tay véo mũi từng đứa một - Có muốn ta đem băng dính ra dán miệng không hả?

— Oa oa, Changmin hyung đem cái gì đến này...đồ chơi mới sao hyung? - Tất nhiên lời đe dọa đó chẳng có chút ảnh hưởng gì đến những đứa nhóc này, chúng nó tiếp tục nhao nhao lên vây quanh Changmin, không ngừng mân mê cái túi lớn mà Min mang tới.

— Hyung... - Changmin khó nhọc lách người đi đến chỗ Jaejoong, sau đó nhếch miệng cười -...em mang đồ nghề đến rồi nè...

— Vậy sao? - Jaejoong nhìn vào cái túi đang đặt trên bàn, bên trong có rất nhiều quả bóng bay nhỏ đã được bơm đầy nước - Bóng nước...

— Hôm nay sẽ để bọn trẻ làm quen với thứ này... - Changmin vừa chia cho đám trẻ chỗ bóng nước đó vừa quay sang khẽ thì thầm với cậu -...đợi lát nữa Kibum đem thêm đồ tới, chúng ta sẽ cho tụi nó thử chơi trò ấy luôn...

— Được...

Jaejoong mím môi gật đầu. Thời gian để chạy trốn thực sự không còn nhiều, tuy nói là ba ngày, nhưng mà biết đâu hắn về sớm hơn thì sao. Hơn nữa cậu đã làm mất khá nhiều thời gian để suy nghĩ về vấn đề đi hay ở rồi, hiện giờ chỉ còn hôm nay và ngày mai nữa thôi là hết ba ngày.

Chính xác thì hắn đi từ sáng sớm hôm qua, và sau khi ra tiễn hắn, Jaejoong đã ngồi lì trong phòng cả một buổi sáng và buổi chiều, không gặp ai hết, kể cả Changmin. Như đã nói, việc phải lựa chọn giữa hai thế giới khiến cậu gặp rất nhiều khó khăn, Jaejoong ngồi rất lâu trong căn phòng của hắn và cậu, chỉ để nghĩ, nghĩ và nghĩ. Nghĩ thật kỹ, để rồi một khi đã đưa ra quyết định, cậu không được phép hối hận. Nói ra thì hơi xấu hổ, nhưng buổi tối hôm đó, khi Jaejoong gọi Changmin vào bàn bạc, thằng bé suýt chút nữa đã ngất xỉu khi nhìn thấy bộ dạng của cậu. Tàn tạ đến thế thảm, với lại mắt còn sưng húp lên nữa. Jaejoong tự biết là mình đã khóc hơi nhiều, nhưng mà không sao, dù gì đấy cũng là lần cuối cùng cậu khóc vì hắn, khóc nhiều một chút vẫn có thể chấp nhận được.

Kế hoạch mà Changmin vạch ra luôn được thẳng thắn ca tụng là hoàn hảo và kỹ lưỡng, nhưng đến khi Jaejoong xem xét và phân tích lại mới thấy còn rất nhiều lỗ hổng. Cũng đúng, được xây dựng bên dưới gầm giường của một căn phòng tràn ngập những âm thanh tế nhị như thế làm sao nghĩ cho toàn vẹn được. Vậy là chính cậu đã giúp Changmin hoàn thiện lại kế hoạch ấy, không dám tự nhận nó là hoàn hảo, nhưng mà Jaejoong sau khi xem lại những gì mình làm cũng thấy hơi bị tự hào đấy! Hoá ra cậu cũng thông minh lắm chứ bộ.

Cơ mà, nói thì nói vậy thôi, chứ thực ra kế hoạch này có một điểm khiến Jaejoong không hài lòng chút nào, nhưng lại không có cách khắc phục. Ấy là, toà lâu đài sẽ phải chịu tổn thất khá khi hai anh em cậu thực hiện kế hoạch chạy trốn. Jaejoong rất áy náy về điểm này, thế nhưng Changmin bảo đây là cách duy nhất phân tán sự chú ý của các Vampire bảo mẫu và Vampire thuộc hạ, nhờ đó họ mới có thể dễ dàng trốn thoát được. Tóm lại không còn cách nào khác đâu, cậu chỉ có thể hi vọng tổn thất lâu đài phải gánh chịu sắp tới đừng quá nghiêm trọng thôi.

Còn một việc nữa, Changmin đã đi nói chuyện với quý nữ kia rồi, tên cô ta là Kigin...Thằng nhóc bảo Kigin và nó đã bàn bạc xong xuôi, và Jaejoong sau khi suy nghĩ kỹ thì cũng không quá lo lắng về chuyện liên quan

đến quỷ nữ nữa. Jaejoong có cảm giác từ sau khi mình bị Ririn đả thương đến nằm liệt giường thì các quỷ nữ luôn e dè cậu, nói đúng hơn là e dè sự trừng phạt của Yunho, thế nên có thể yên tâm chút ít rằng quỷ nữ Kigin này sẽ không dám giết cậu. Bởi vì nếu chỉ giúp chạy trốn, khi lộ ra cùng lắm chắc bị trừng phạt chút thôi, còn nếu lấy mạng cậu, chắc chắn Yunho sẽ không tha thứ. Vậy là về quỷ nữ, phương tiện để dời khỏi toà lâu đài coi như đã thu xếp xong.

Dù sao cũng chuẩn bị gần hết rồi, nếu kế hoạch lần này thành công, cậu sẽ thoát khỏi nơi đây và trở lại thành một con người bình thường, sống một cuộc sống bình thường. Còn nếu không thành công, thì ít nhất Jaejoong cũng đã cố gắng hết sức mình, dù gì chuyện tìm cách trở về vẫn luôn canh cánh trong lòng cậu, bây giờ phải dứt điểm một lần mới có thể kết thúc được.

Thế nên, cậu cũng sẽ như Changmin, sẽ cố gắng hết sức cho kế hoạch chạy trốn này, việc thất bại hay thành công, đều phải tùy thuộc vào ý trời...

...

Soạt soạt

~Đoàng!

_ Oái! - Thiếu niên mặc áo choàng đen ngay lập tức nằm sấp xuống, viên đạn bạc vừa rồi suýt chút nữa bắn vào người cậu rồi. Nguy hiểm quá!

_ Grruu...

Cố nép mình thật sâu trong bụi cây rậm rạp để trốn tránh ánh mắt dữ tợn đang chòng chọc nhìn xung quanh, thiếu niên tự nguyện rửa cái số phận trở trêu của mình. Rõ ràng đang sống yên lành như vậy, bỗng dưng không hiểu từ đâu lòi ra một tên ác quỷ mắt trắng cánh đen đến bắt đi. Vũ khí là súng bạc của Hunter, nhưng mà hình dạng lại như loài quỷ, không hiểu cậu đang rơi vào tay cái giống loài gì nữa. Sớm biết vậy cậu đã chăm chỉ luyện phép thuật hơn rồi, trước đây cứ lười cho nên bây giờ một thần chú chiến đấu cũng không nhớ nổi mà dùng nữa.

Soạt

~Tên Hunter vẫn kiên nhẫn lùng sục từng bụi cây bụi cỏ, lần này nếu tìm được tên nhóc phù thủy đó, gã nhất định sẽ bắn vài phát vào hai chân nó, cho hết chạy luôn.

Được rồi, nếu cứ nằm bẹp thế này thì sớm muộn gì cũng bị tóm, chi bằng liều mạng xông lên, ít nhất còn có cơ hội chạy thoát. Nghĩ vậy thiếu niên liền hít một hơi thật sâu, tay nắm chặt đũa thần, Lee Hongki cố lên, mày làm được mà!

Vụt

~_ GRUUU...

_ Áaaaaa...doratacobalamulaaaaa...

Mắt thấy tên Hunter đó lao về phía mình, thiếu niên ngay lập tức hét toáng lên, tay khua đũa thần loạn xạ, miệng bất ngờ bật ra câu thần chú duy nhất có thể nhớ được hiện tại, cũng chẳng kịp suy nghĩ thần chú ấy có tác dụng gì nữa.

Vù vù vù ~ ~

~Đôi mắt trắng dã trợn trừng nhìn cơ thể đang to lên một cách nhanh chóng, sự biến đổi kích thước bất thường làm tên Hunter vì sợ hãi mà đứng yên không nhúc nhích.

_ Má aaaaa... - Thiếu niên vừa ôm đầu chạy vừa khóc không ra nước mắt, là thần chú phóng to vật thể, thầy ơi con có lỗi với thầy nhiều lắm!

Vụt...

Hiện giờ tên Hunter đó đã to gần như gấp ba lần người thường, một bước đi có thể bằng năm bước chạy của thiếu niên nọ, việc bắt người trở nên dễ dàng hơn bao giờ hết. Thế nhưng, tên ấy bỗng nhiên lại cúi rạp người xuống, rồi cũng giống như thiếu niên vừa rồi, gã khó khăn giấu cơ thể khổng lồ của mình bên dưới những tán cây rậm rạp.

Vù vù vù...

Phía trên cao kia có một chấm đen đang phóng vùn vút theo hướng ngược lại với hướng mà tên Hunter vừa đi. Bá khí toả ra ngợp trời chính là lý do khiến Hunter ấy phải giấu mình để tránh chạm mặt với chủ nhân của đám bá khí đó.

Đúng, kẻ đang lao trên bầu trời, chính là Chúa tể Vampire...

_ Mùi thật khó chịu...

Vừa giống của Hunter vừa giống của quý nữ, trộn lẫn vào nhau, khó ngửi vô cùng. Tuy hơi thắc mắc về thứ mùi lạ lùng đó, thế nhưng hắn vẫn tiếp tục phóng người đi, bây giờ không phải lúc để ý đến những chuyện không đâu.

Rất nhanh Chúa tể Vampire đã bay qua, nhưng mà lúc này, tên Hunter khổng lồ lại để vuột mất thăng nhóc phù thủy kia mất rồi...

...

Nơi ở của phù thủy cũng là một lâu đài thật lớn, nhưng địa điểm không phải ở nghĩa trang bỏ hoang giống Vampire. Bởi vì phép thuật của phù thủy “xịn” hơn Vampire rất nhiều, nên bọn họ có thể hiện ngang xây dựng lâu đài ở ngay trước mặt con người mà không bị phát hiện. Tuy vậy phép thuật che mắt này chỉ có tác dụng với loài người, còn đối với những thể lực cùng tồn tại trong bóng tối khác thì không. Bởi vậy nên hắn mới có thể dễ dàng tìm ra toà lâu đài của các phù thủy.

_ A...Chúa...Chúa tể Vampire...

Những phù thủy gác cổng mặc dù đã được thông báo trước rằng sắp có một nhân vật quan trọng đến lâu đài nhưng vẫn không khỏi lắp bắp sững sờ khi kẻ đó xuất hiện. Thứ nhất vì kẻ đó đến quá nhanh, thứ hai vì kẻ đó không hề có ý hạ xuống để đi qua cổng mà vẫn cứ bay thẳng vào lâu đài.

RẦM RẦM RẦMMMM...

Vốn dĩ những tên gác cổng còn đang lúng túng chưa biết nên thông báo cho các phù thủy khác thế nào về sự xuất hiện bất ngờ này thì Chúa tể Vampire đã giúp họ làm việc ấy. Hắn sau khi bay thẳng đến toà tháp cao nhất, lớn nhất trong lâu đài, đã không ngần ngại mà vung tay lên, tức thì phần nóc của toà tháp đó bị đánh bật ra, rơi tự do xuống dưới đất tạo nên một tiếng động kinh người. Còn hắn thì ung dung hạ người xuống đứng giữa phòng.

_ Kẻ nào...

_ Á...

_ Chúa tể Vampire...

Đúng như hắn nghĩ, toà tháp cao nhất to nhất luôn là sảnh chính mà những nhân vật đứng đầu dùng để bàn luận mọi chuyện. Căn phòng vừa bị hắn làm mất nóc đó là nơi các lão phù thủy già đang râm ran tranh cãi về vấn đề gì đấy, cơ mà lúc này sau khi hắn xuất hiện thì bọn chúng đều đã dừng lại cả rồi.

_ Junsu đâu? – Không nhiều lời, hắn nhìn thẳng vào lão phù thủy đang ngồi ở nơi cao nhất trong phòng.

_ Chúa tể...ngài...– Các phù thủy len lén nhìn nhau, sau đó lại len lén nhìn lên cái phần trống trải trên trần nhà.

_ Chúa tể cứ yên tâm, hiện giờ Dã Vương vẫn rất khoẻ... - Phù thủy già nhất chậm rãi lên tiếng -...ngài hãy hiểu cho bọn ta chỉ vì...

_ Rốt cuộc là ở đâu? - Hắn nhíu mày khó chịu vì không nhận được câu trả lời như ý, đoạn bắt đầu nhìn xung quanh tìm cửa ra dẫn đến các căn phòng khác.

_ Chúa tể, đừng nóng... - Các phù thủy thấy hấn giơ tay đưa về phía cánh cửa thì vội vung đũa thần mở trước khi cánh cửa bị hấn phá tan tành.

_ JUNSU! - Hấn không quan tâm đến đoàn người đang nhao nhao theo sau mình mà gọi to tên Junsu. Ở đây mùi phù thủy quá nhiều khiến hấn khó lòng xác định được nó ở đâu.

_ Chúa tể đã chịu đến đây chắc hẳn việc mà Dã Vương nói là sự thật... - Các phù thủy biết không thể ngăn cản hấn dừng bước nên đành vừa đi phía sau vừa thưa chuyện -...thứ lỗi cho chúng ta đã quá đa nghi, nhưng cũng vì hoàn cảnh cả mà thôi...

_ Bởi vì các báu vật quý giá luôn bị dòm ngó quanh năm... - Phù thủy liên tục tiếp lời nhau, trong khi hấn vẫn tập trung vào việc tìm kiếm mùi Junsu -...vậy nên chúng ta không thể lơ là được...

_ Phù thủy không hề có ý muốn gây sự với Vampire...

_ Chúng ta luôn tôn trọng và quý mến Vampire...ủa tên gác cửa đâu rồi...

Cứ phăm phăm bước đi như vậy, chẳng mấy chốc đã tìm được nơi cần đến. Thế nhưng đó cũng là lúc tất cả đứng sững lại, hấn đứng sững vì nhận thấy trong phòng không chỉ có mùi Junsu mà còn có mùi của Hunter, đám phù thủy phía sau đứng sững vì thắc mắc không biết phù thủy được phái đứng canh chừng Dã Vương đã biến đi đâu mất rồi.

RẦM!

Lại một cái vung tay nữa, cánh cửa nhanh chóng nằm bẹp dưới sàn, đồng thời cũng mất đi chức năng che chắn cho cảnh lộn xộn đang diễn ra bên trong phòng.

_ Um...á...Yunho hyung

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bup-be-cua-vampire-toi-yeu-em-bup-be-be-nho>